

Giới thiệu Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt

Truyện Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt của tác giả Thượng Đế Đô Đọa Lạc là truyện xuyên không có những tình huống căng thẳng, bất ngờ và thâm kích với các nhân vật.

Tại thế giới mới này, cuộc sống hoàn toàn mới lạ, câu chuyện tình yêu cũng mới lạ, với Hàn Vũ và Vũ Quân.

Những vòng xoáy trong tình yêu sẽ khiến họ phải đổi thay, mời các bạn đón theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bắt đầu không bình thường

Vũ Quân là một cô nhi rất bình thường, nhưng khi Vũ Quân nói với người khác cô là một cô nhi bình thường thì họ lại nói: "Là cô nhi đã không phải là điều bình thường rồi" Có phải không?

Vũ Quân không hướng nội, không đa sầu đa cảm, nhưng cô hay mơ tưởng nhiều chuyện tình mà các bạn đồng lứa tuổi sẽ không mơ tưởng, mặc dù cô cũng không biết những chuyện này các bạn có nghĩ tới hay không?

Thời điểm Vũ Quân còn rất nhỏ cô đã bị bỏ rơi, ngày đó rất lạnh, khi đó cô được bao kín đặt im lặng trước cửa cô nhi viện, nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, Vũ Quân hình như cảm giác bị từ bỏ chợt khóc thét lên làm quấy nhiễu giấc ngủ của viện trưởng, cứ như vậy Vũ Quân ở cô nhi viện lớn lên từng ngày, những điều này đều do viện trưởng đã nói lại với cô.

Thời thơ ấu Vũ Quân cũng không được xem là nghịch ngợm lắm, cũng có người đến nhận nuôi chính là cô không muốn rời đi, đối với cô mà nói cha mẹ là một từ ngữ xa lạ, không có một chút cảm giác ấm áp.

Thời cấp ba, Vũ Quân dạy võ đạo tại một nhà hàng ăn đêm, cô thích võ đạo, cũng rất có thiên phú, thời điểm cô gặp chuyện phiền não, cô sẽ mở âm nhạc tối đa, sau đó tận tình khiêu vũ, nhảy đến khi không còn thể lực, không còn phiền não mới thôi. Vũ Quân muốn học đại học, nhưng cô không nghĩ lại muốn cô nhi viện giúp đỡ mình cái gì vì vậy đã tự mình kiếm tiền. Từ hồi học cấp ba đến nay, cô rất ít có thời gian ăn ngủ cùng tự học, khi lão sư đến tìm cô là lúc cuộc thi đang hồi gấp gáp, vì vậy đã kịp ngăn chặn miệng lão sư lại.

Đêm nay là lần cuối cùng Vũ Quân dạy ở đây, không có gì không hay xảy ra. Vũ Quân rất ghét nơi này, nếu không vì tiền lương ở đây cao, thì làm sao một thiên tài như cô lại nguyện ý dạy trong này, để cho người ta không chịu nổi chính là con trai trưởng của chủ tiệm, ý vào trong nhà có chút tiền, bộ dạng cũng đẹp mắt một chút liền cả ngày gặp ai cũng liếc mắt đưa tình. Đương nhiên, nếu hấn tặng gì đó Vũ Quân đều không cự tuyệt, ngu gì không nhận, nếu không thích có thể bán đi, kiếm thêm vài món ăn tốt cho đám tiểu hài tử ở cô nhi viện!

"Ha ha, Vũ, nghe nói từ mai cô sẽ không đến nơi này nữa, đêm nay chúng ta làm tiệc chia tay, thế nào? Tôi mời khách!"

"Không cần, Ngu đại soái". Nói xong liền xoay người bước đi. Cô không muốn có thêm bất cứ liên quan nào với người ở nơi này nữa, học phí đại học năm nhất Vũ Quân đã kiếm đủ, rốt cuộc có thể rời khỏi nơi này. Nơi này làm Vũ Quân chán ghét, nhưng chính mình lại cảm thấy không thể ở nơi nào khác, đây quả thật là một cuộc sống đáng buồn.

Trở lại cô nhi viện vào lúc đêm đã khuya, mấy bạn cùng phòng đều đã ngủ say, Vũ Quân ngồi ở đầu giường nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, mê man suy nghĩ. Thật sự cứ ra đi như thế sao? Nơi này cô đã ở mười mấy năm, viện trưởng cũng đã mất, người ra đi trong mỉm cười, thực an nhàn, đây cũng là điều Vũ Quân cảm thấy vui mừng nhất.

"Chị Quân, đã về rồi?"

"Ừ" Vũ Quân mỉm cười trả lời.

Người đang nói chuyện là Vi Vi, nhỏ hơn Vũ Quân hai tuổi, sắc mặt luôn tái nhợt, giống như là bệnh của cô ấy vậy.

"Chị Quân, ngày mai chị sẽ rời khỏi đây phải không?"

"Ừ, làm sao vậy?"

"Không có gì, chị ở thành phố S chờ em, qua hai năm nữa em sẽ đến đó tìm chị! Chị nhớ ước định của chúng ta nhé!"

"Ừ, chị sẽ chờ em"

"Chị Quân, chị thật sự có thể đi được sao?"

"Không còn sớm nữa, em ngủ nhanh chút đi!"

"Dạ, ngủ ngon"

Không phải Vũ Quân không muốn trả lời mà ngay chính cô cũng không biết trả lời như thế nào, cô rất muốn đi khỏi nơi đây, cô rất muốn có một cuộc sống mới tốt hơn.

Chỉ là muốn làm cũng không hề dễ dàng, cô không có tiếng tăm gì, dầu cho lòng tham của Vũ Quân có lớn thì cô cũng không có năng lực thực hiện. Cô nghiêm túc học tập, học bất cứ thứ gì, cô muốn trở thành nhân vật được mọi người biết đến, không còn là người bình thường nữa, có lẽ đây là ước mơ của tất cả mọi người. Nhưng Vũ Quân cũng không có khả năng để thay đổi, đành phải tuân theo tự nhiên. Ở thế giới này, cô cảm thấy mình quá nhỏ bé.

Vũ Quân cứ ngồi như vậy đến sáng, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ đang dần sáng lên. Lại bắt đầu một ngày mới, cô không biết mình có thể tìm được con đường đi mới hay không? Không có bất cứ kẻ nào quấy nhiễu. Mang theo túi hành lý đã sớm thu dọn xong, đi đến nơi ở của viện trưởng, rất nhiều dĩ vãng bất chợt ủa về, vốn cứ nghĩ sẽ không nhớ lại điều gì nhưng hiện tại cô lại cảm thấy vĩnh viễn đều không thể nào quên được.

"Tiểu Quân, cháu mau trèo xuống đây, cái đứa bé này, để xem viện trưởng dạy dỗ con như thế nào"

"Đừng, tiểu lão đầu, cháu sẽ không xuống dưới đâu, không phải chỉ là ăn vụng một chút thôi sao", Vũ Quân le lưỡi nghịch ngợm nói.

"Hừ, nếu không xuống, cháu chờ đến buổi tối ăn đậu hũ nóng do mẹ Trần nấu đi" Tiểu lão đầu tà ác cười cười

Trên cây, cô gái nhỏ vừa nghe xong mặt lập tức biến sắc, nhanh chóng tụt xuống dưới.

"Ô, ô, lão đầu.....Không, không, không đúng, viện trưởng, cháu sai rồi, viện trưởng trăm ngàn lần đừng ép cháu ăn đậu hũ của mẹ Trần a, ô ô cháu sai rồi" Vũ Quân ghét nhất là ăn đậu hũ do mẹ Trần nấu!

Gió nhẹ kéo suy nghĩ của Vũ Quân trở lại, nhìn đồng hồ, cô nhanh chóng mang túi lớn lên vai, đi ra cửa cô nhi viện, đưa lưng về phía mặt trời mọc, cứ thế mà bước đi, hướng tới chân núi, bắt đầu một cuộc sống mới. Vừa đi vừa hát, cô lại đột nhiên muốn nhảy múa, vừa nghĩ vừa chuyển động, lúc này cô thực sự rất là cao hứng.

Có lẽ là vui quá hóa buồn, có lẽ là điệu nhảy của cô hơi nhanh, qua một ngã rẽ, cô bị một chiếc xe đua đang lao xuống núi đâm phải. Cô cũng không có phần nộ, chỉ không cam lòng, tuyệt đối là không cam lòng, cố gắng lâu như vậy lại nhận được kết quả như vậy sao? Không cam lòng, thực sự là không cam lòng....

Đôi mắt chậm rãi nhắm lại, trong đầu tất cả đều không cam lòng.

"Có nghe thấy không, coi chừng thật kĩ càng vào, đừng cho bất luận kẻ nào tới gần, nếu có gì xảy ra, cẩn thận cái mạng nhỏ của các người" Chu tổng quản cất giọng the thé kêu lên, nơi này cũng không phải là hoàng cung, phải nhất định bảo đảm an toàn tốt.

"Vâng" Bọn lính đồng lòng hồi đáp.

Bộ dáng Chu tổng quản thực thanh tú, lông mi tinh tế, ánh nhìn rất có thần, hần mặc một thân trường bào đen như mực làm người ta thấy âm trầm, hoàn toàn không thích hợp với bộ dáng của hắn. Chu tổng quane đi theo bên người hoàng thượng đã rất lâu nhưng năm tháng cũng không lưu lại dấu vết gì trên mặt, quay đầu nhìn căn phòng phía sau, sắc mặt hắn rất là thâm trầm.

Phía trước phòng có một hoa uyển, bên cạnh có tường vây rất cao. Đối diện tường vây có một cái cây đại thụ, nhìn lên cái gì cũng không thấy rõ. Vũ Quân ghé vào trên đầu tường chậm rãi tĩnh lại.

Nàng bất động thanh sắc quan sát xung quanh, người chung quanh đều mặc cổ trang, mới đầu nàng còn nghĩ bọn họ đang quay phim, nhưng mà tìm nữa ngày cũng không thấy máy quay ở đâu, cuối cùng, Vũ Quân đành tình nguyện nghĩ đến chính mình đã xuyên qua? Tuy rằng lúc đầu còn có chút ngụy vấn, cho dù là nằm mơ, nàng cũng hi vọng nàng không cần phải tĩnh lại.

Nhìn bốn phía mọi người có vẻ là thị vệ, biểu tình thập phần nghiêm túc, trong tay cầm đại đao. Vì sao người khác xuyên qua đều là ở trên giường, có nha hoàn tâm phúc chờ mình tĩnh lại, mà nàng lại ở trên đầu tường, còn nguy cơ ở tứ phía? Vũ Quân rất nhanh suy nghĩ, muốn tìm hiểu tình huống bây giờ là gì.

Quan sát một hồi, nghe được bọn họ nói chuyện, trong lòng lại nghĩ "Nếu mình đột nhiên xuất hiện, có thể hay không xem mình là thích khách?", Thật kỳ quái, Vũ Quân ở trong này vì sao người khác đều không có phát hiện? Nàng cũng không có nghĩ mình sẽ làm con rùa rụt cổ đâu.

Vũ Quân đã suy nghĩ nhiều chứ ai sẽ để ý đến một nơi mà con người vốn không thể ở đâu? Có lẽ là do bọn lính sơ suất, có lẽ là bọn lính cho rằng người ở bên kia là một âm vệ. Có rất nhiều loại có lẽ, để cho người khác xem nhẹ sự tồn tại của nàng.

Qua hồi lâu, Vũ Quân thực sự không thể kiên trì được nữa, suy nghĩ có thể dọc theo tàng cây xuống dưới, nhưng vừa động liền.....

Đông, chạm vào, một tiếng va chạm từ góc tường truyền đến, quá nhiều cuộc thương thảo của mọi người trong phòng.

Mọi người đi ra chỉ nhìn thấy một đỉnh đầu tóc dài đen thui, miệng đang phun đầy tro bụi, trên mặt hai hàng lông mi nhắm lại gắt gao, không biết là "Sinh

vật" gì đang tựa vào góc tường.

Đội "Sinh vật" không rõ đó lấy tay làm lược chải sơ tóc, phun hết tro bụi, sửa sang lại quần áo xong, hướng mọi người nói " A, các người tốt!", liền nhanh chân bỏ chạy. Hiện tại không chạy còn đợi đến khi nào? Vũ Quân không muốn bị bọn họ xem là thích khách mà biến thành một con nhím đầu. Hoàn hảo, sau lưng có ba lô đựng lương, bằng không, phỏng chừng khi ngã xuống, Vũ Quân cũng không còn khí lực để chạy trốn nhanh như vậy, nhưng mà chưa chạy được 10 thước phía trước liền bay tới một người, chính xác là bay, đáp xuống trước mặt Vũ Quân.

Người tới cầm kiếm chỉ thẳng tấp vào Vũ Quân, nàng động một chút, kiếm liền tiến tới cách nàng thêm một phần, đây lại là tình huống gì?

"Hàn tướng quân, có chuyện gì?" Nam tử một thân trường bào màu vàng xuất hiện trước mặt Vũ Quân, trên trường bào có rồng thêu tơ vàng xung quanh, ở cổ đại ăn mặc như vậy chỉ có thể là Boss lớn mà thôi. Nhìn thực uy nghiêm, khí chất làm người ta không giận mà uy, tuổi tựa hồ cùng Hàn tướng quân không sai biệt lắm, không sai, người sử dụng kiếm chỉ vào Vũ Quân chính là Hàn tướng quân.

Là Vũ Quân gặp may mắn hay là rất không may ho đây? Gặp được một đại Boss như vậy?

Tình cảnh trước mặt tựa hồ có chút nguy hiểm. Đại Boss đang đánh giá nàng, cuối cùng cũng chỉ nhìn thấy trên mặt Vũ Quân trừ lộ ra vẻ mặt hưng phấn thì không còn cái gì khác. Hoàn toàn không giống một người đang bị người khác uy hiếp đến tính mạng, không có biểu tình sợ hãi cùng cầu xin tha thứ như vậy, Hãn tựa hồ có điểm thất vọng nhìn về phía lão nam nhân được xưng là Hàn tướng quân.

"Cô gái này ăn mặc cổ quái", Nói xong Hàn tướng quân đột nhiên bắt lấy cổ tay Vũ Quân, chế trụ mạch đập của nàng.

"Ồ, đau", Vũ Quân chân mày cau lại, lão đầu này không biết từ "thương hương tiếc ngọc" viết như thế nào sao? Nàng chân lên hướng hấn đáp tới, lại đứng tư thế trồng cây chuối đá tiếp, mặc dù là động tác vũ đạo, không có lực sát thương nhưng cũng có thể phòng ngừa người khác tiếp cận mình, võ cùng vũ đều là một nhà mà ra cả thôi.

Vũ Quân ngừng lại, liền nhìn thấy ánh mắt quái dị của người khác đang nhìn mình, được rồi, nàng thừa nhận, vốn là bọn họ chẳng ra gì, hiện tại xem ra Vũ Quân thật ra chẳng ra cái gì cả. Hành sự tùy theo hoàn cảnh, lập tức ngồi ở trước xuống mặt đại Boss.....dưới đất

"Các người nhiều người như vậy khi dễ ta, nhiều nam nhân như vậy lại đi khi dễ một tiểu thiếu nữ, có thể nói thật là...."

"Có thể nói cái gì?"

"Không nói cũng được". Vũ Quân cũng không muốn cho người khác lưu lại cái nhìn không tốt. Nàng muốn khống chế sự tình phát triển tốt, không muốn cho chính mình bị cuốn vào chuyện gì, nếu mình ở trong này trọng sinh, như vậy nàng muốn sống một cuộc sống vừa lòng mình.

Boss nhú mi, không biết là đang suy nghĩ gì, đảo mắt nhìn về ba lô phía sau Vũ Quân nói "Bên trong có gì? Người đâu, đem cái bọc giống như hành lý gì đó đến cho ta"

"Vâng" một gã thị vệ tiến lên chuẩn bị lấy bọc của Vũ Quân xuống.

"Không được" Vũ Quân nghĩ cũng không nghĩ kêu lên, ôm chặt ba lô sau lưng của nàng. Nếu như bị bọn họ nhìn, còn không xem nàng thành yêu quái mà giết đầu. Nếu như bị ép hỏi lai lịch, Vũ Quân biết phải trả lời như thế nào đây?

"Ta có thể hỏi mấy vấn đề hay không?" Vũ Quân hướng đại Boss nói, rất nhanh nói sang chuyện khác.

"Nói" một giọng nói rất là khí phách trả lời

"Nơi này là nơi nào?"

"Quý phủ của Hàn tướng quân"

"Người ở niên đại nào?"

"Người không biết?Người ở nơi nào đến? Tại sao lại ở trong này?" Boss cũng không trả lời vấn đề của Vũ Quân, nhưng hỏi ngược lại nàng 3 vấn đề.

"Ta sinh sống trong núi lớn, chưa từng đi ra nơi nào, hôm nay ta vụng trộm chạy ra, đi tới nơi này liền lạc đường, trên người cái gì cũng không có, không có một chút bạc nào hết, sau đó may mắn gặp được một người, hấn nói hấn có thể cho ta ăn uống, nhưng điều kiện là ta phải nghe lời hấn. Sau khi ta đáp ứng rồi, hấn lại đột nhiên đánh ta ngã xỉu, khi ta tỉnh lại liền ở nơi này",

Vũ Quân không tin chính mình có thể nói nhanh như thế, không biết bọn họ có tin hay không? Bây giờ tạm thời chỉ có thể nghĩ ra vậy thôi, không biết có thể duy trì được bao lâu nữa đây.

"Bây giờ là Phong Thụy năm thứ 20, ở nơi này là Đông Lâm quốc, hoang đế trị vì tên là Phong Thiếu Hoàng" đại Boss cũng không để ý đến lời nói của nàng như thế là thật hay là giả, hấn nghĩ hấn có thể tra ra, ở tại quốc gia này

còn không có người nào mà hấn tra không được. Sau này mới biết, nàng là người duy nhất mà hấn tra hoài cũng không ra.

Đầu óc Vũ Quân nhanh chóng xoay chuyển, nàng xác định khi học lịch sử thì không có học cái gì gọi là Phong Thiếu Hoàng cùng Đông Lâm quốc, Vũ

Quân biết rất nhiều kiến thức về lịch sử, chẳng lẽ đây không phải thời đại mà nàng biết? Vậy bây giờ làm thế nào nàng có thể thoát thân đây?

Một tay Vũ Quân nâng cằm, đang nghiêm túc suy tư vấn đề, Boss lớn bên cạnh cẩn thận quan sát nàng, Vũ Quân vô ý nhìn về phía hắn. Trời ạ, không nhìn thì không biết, nhìn một cái đã giật mình, có một mũi tên ở phía sau cách đó không xa đang ngắm ngay hắn, đầu mũi tên chột lóe sáng, khí lạnh bức người.

Cứu hay không cứu? Đờ hay không đờ? Ở nơi này hắn là BOSS lớn nhất, có phải cứu được mới có lợi hay không, thân thể Vũ Quân giống như phản ứng nhanh hơn đầu óc của nàng, tại thời điểm nàng còn tự hỏi cứu hay không cứu, thân thể đã phản ứng, một bước che ở phía sau của hắn.

"Tư" mũi tên cắm vào thân thể Vũ Quân, đến gần vai phải, vọt thẳng ra sau lưng nàng, cũng may là tốc độ của Vũ Quân không nhanh, chỉ có thể cản trở được nửa thân thể của hắn, Vũ Quân cảm thấy may mắn là tốc độ tiến lên của nàng chậm hơn tốc độ của người ta, nếu không hiện tại cái mũi tên đâm vào không phải là vai của nàng mà là trái tim của nàng. Haizzzz, cứu người cũng không phải là một chuyện gì tốt.

"Thích khách", không biết là ai thét lên một tiếng, người kia nhanh chóng chạy lại nhưng nơi này đã không còn ai, cao thủ, khó trách nhiều người như thế đều không phát hiện ra, nếu Vũ Quân không đối mặt với hắn, phỏng chừng nàng cũng không phát hiện được đi. Kỳ thực, bọn họ đều đang đắm chìm trong hành động lúc trước của nàng, nên không chú ý tới hoàn cảnh xung quanh.

"Thần đáng chết, cầu hoàng thượng trách phạt" Hàn tướng quân quỳ gối trước mặt hoàng thượng, vì hôm nay phòng bị không tốt mà thỉnh cầu giáng tội. Ha ha ha, trong lòng Vũ Quân thấy vui, lúc đầu biết là Boss lớn, thật không ngờ lại là hoàng thượng, hiện tại nàng đây có được tính là có công cứu giá hay không? Ha ha ha, khụ, ặc, đau quá đi.

"Không có gì, đứng lên đi, mau truyền thái y" Hoàng thượng nói xong lại nhìn về phía Vũ Quân hỏi " Vì sao làm như vậy?"

"Không nghĩ tới" Hiện tại nàng cũng không vội yêu cầu cái gì, chỉ muốn bình tĩnh một chút. Thái y tới, cầm máu giúp Vũ Quân, lại không biết rắc lên bột phấn gì, liền không thấy đau nữa. Xong, Thái y nhìn nàng nói "Tên này không có độc, chỉ là.."

"Chỉ là cái gì?" Hoàng thượng nhìn nét mặt hắn hỏi

"Chỉ là, thiết kế của tên này rất ác độc, cũng không phải là tên bình thường, mà là tên có chứa tới 3 cái móc câu"

"Tên có 3 cái móc câu? Chẳng lẽ là hắn" Hoàng thượng tựa hồ suy nghĩ tới điều gì.

Thái y tiếp tục nói "Hoàng thượng, tốt nhất là lập tức rút ra tên này, nếu không sẽ gây ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng nếu so với bị tên bắn trúng, nhờ tên này ra sẽ đau đớn hơn rất nhiều, sẽ càng làm da thương đến vết thương hơn, nhưng đây là biện pháp bảo đảm an toàn đến tính mạng nhất, người xem...."

"Nếu nhỏ không ra, vậy thì không nhỏ đi" Vũ Quân nói, thái độ bất cần, lúc trước ở thế giới kia nàng cũng có nhìn thấy qua mũi tên móc câu, đây là vũ khí tốt nhất để bắn chết con mồi.

"Nếu không lấy ra tên này, tính mạng của cô nương sẽ bị ảnh hưởng" Thái y thành khẩn nói.

"Ta chỉ nói là không nhỏ, cũng không có nói không lấy ra, thái y, người phiền toái bề gãy phần đuôi của tên này " Vũ Quân nghĩ đến một biện pháp tốt, có thể đem đau xót giảm đến mức nhỏ nhất. Nếu như để cứ bọn họ lấy ra tên này, Vũ Quân sẽ đau muốn chết, thiết kế của tên móc câu quả thực độc, nếu cứ rút ra như vậy, phỏng chừng thịt phía sau lưng nàng cũng đừng muốn nữa. Thái y cũng không rõ ý của nàng nhưng vẫn bề gãy phần đuôi tên ra. Đợi sau khi hắn làm xong, Vũ Quân lao đảo đi đến tường vậy, về mặt bọn họ đều nghi hoặc nhìn nàng, Vũ Quân đưa lưng về phía tường, một hơi hít sâu, hướng sát trên tường mạnh mẽ lao tới, tên theo lực lao tới mà đâm xuyên qua thân bên phải, nhanh chóng bắn thủng thân thể của nàng, nếu không nhờ ra được sẽ cho nó xuyên qua thân mà ra đi. Như vậy so với khi rút ra đau đớn tựa hồ sẽ giảm đi rất nhiều.

"Vù", một hơi thở ra, rốt cuộc cũng có thể rút ra tên này. Thái y khiếp sợ nhìn Vũ Quân, quên luôn phải cầm máu cho nàng, Vũ Quân đành hướng hắn cười nói " Thái y, người có thể hay không phiền toái nhanh giúp ta cầm máu ?" Thái y vội vàng chạy đến dừng lại máu cho nàng.

Lúc này Hoàng thượng cũng thực sự khiếp sợ, nghĩ không ra làm sao mà một tiểu cô nương lại có dũng khí lớn đến vậy? Có thể trong cái khó ló cái khôn nhưng cũng không thể vì trúng một mũi tên mà đầu óc hoảng loạn như thế. Hoàng thượng đi tới bên nàng nói "Trước tiên người cứ ở trong phủ tướng quân mà dưỡng thương, việc hôm nay ta sẽ không truy cứu, nhưng không có nghĩa là ta sẽ không điều tra rõ".

Đây là Hoàng thượng đang cảnh cáo Vũ Quân sao? Nhưng với thân phận bây giờ của nàng hắn cũng đừng mong có thể tra ra được cái gì nha.

"Người đâu, đem cô nương này đến Trúc viên, chăm sóc cho tốt" Hàn tướng quân gọi thị nữ nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trở thành nữ nhi của người khác

Thị nữ đưa Vũ Quân vào Trúc viên, nơi này thật xứng đáng với cái tên gọi đó, cây cối thật tươi tốt, Vũ Quân cảm thấy giống như chính mình đang được đi nghỉ phép, nơi này thật không tồi, Vũ Quân nghĩ nếu nơi này về sau trở thành nơi ở của nàng thì nàng sẽ thiết kế nó thật tốt, đáng tiếc hiện tại nàng cũng chỉ là 1 người với thân phận không rõ.

Vào phòng chưa kịp thay quần áo, bên ngoài liền có một tiểu nha hoàn đi đến nói "Thúy Trúc tỷ, đây là do lão gia sai người đưa thuốc trị thương tới"

"Đưa cho ta đi, phu nhân biết có người vào ở Trúc viên không?" Thúy Trúc, cũng chính là thị nữ mang Vũ Quân đến nơi này hỏi.

"Lão gia đã cho người thông báo với phu nhân rồi, Thúy Trúc tỷ, tỷ có nghe nói lão gia vì cái gì mà muốn cho cô nương kia ở Trúc viên không?" tiểu nha hoàn thực tò mò hỏi.

"Không nên biết thì không được hỏi, nếu biết đến nhiều cũng không phải là chuyện tốt, biết không? Ngươi..." Lời nói của Thúy Trúc còn chưa hết lại nhìn thấy Hàn phu nhân cùng ma ma đi đến liền phúc thân hành lễ

"Thỉnh an phu nhân, phu nhân vạn phúc"

"Ừ, đứng lên đi". Thanh âm của Hàn phu nhân rất là êm tai, lời nói nhỏ nhẹ, chắc hẳn là một mỹ nhân. Vũ Quân ở trong phòng, không biết nên làm như thế nào, đối mặt với nam nhân không câu nệ tiểu tiết, nàng có thể ứng đối tự nhiên, nhưng nếu đối mặt với phu nhân cổ đại, nàng tựa hồ không có lực chống đỡ.

Cửa bị ma ma bên người Hàn phu nhân đẩy ra, nàng đi vào, thật giống như một phu nhân thượng lưu, không nhìn ra ý tứ cổ ý làm khó xử người khác, trên người khoát một thân áo khoác hồng nhạt, dáng người gầy yếu, trên đầu búi một búi tóc phụ nhân, hé ra dung nhan có điểm thật dễ thân thiện với mọi người, nàng nhìn Vũ Quân, đột nhiên làm cho Vũ Quân có một cảm giác thật ấm áp, cảm giác xa lạ này thật tốt, làm cho nàng có điểm chán ghét. loại cảm giác này Vũ Quân không có cách nào khắc chế được nó, tâm tình không thể không chế, làm cho nàng thật khó chịu.

Hàn phu nhân đi tới bên người nàng, Vũ Quân cũng không biết phải hành lễ như thế nào, đành từ trên giường bước xuống đứng im, không nói gì nhìn Hàn phu nhân. Hàn phu nhân nhìn đến thuốc trị thương trên bàn lại nhìn đến quần áo của Vũ Quân liền nói "Cô nương còn chưa có thay đổi xiêm y được sao? Thúy Trúc, mau giúp cô nương thay quần áo, bôi thuốc"

"Vâng"

"Để ta tới giúp ngươi đi" Ma ma bên người Hàn phu nhân vội đi tới. Vũ Quân rất ngạc nhiên, có tất yếu phải làm đến nước này hay không? Nàng chẳng qua chỉ là một người xa lạ mà thôi, làm gì dám kinh động đến phu nhân của quý phủ. Chắc chắn trong đó có cat giấu chuyện gì mà không thể cho người khác biết đi. Các nàng nghĩ có phải hay không ở trên người nàng phát hiện ra cái gì đây?

Trong chính sảnh, vài vị nghị sự lúc này đang tập trung, Hoàng thượng hỏi Hàn tướng quân "Ngươi đã an bài tốt lắm?"

"Khôi bầm Hoàng thượng, thần đã cho phu nhân của hạ thần đến xem, nếu phát hiện trên người của nàng có dấu hiệu hay vật phẩm gì lập tức đến bẩm báo"

Trúc viên

Trong phòng, Thúy Trúc đang giúp Vũ Quân cởi bỏ xiêm y, ma ma cầm thuốc trị thương đứng ở phía sau nàng, haizzz, quần áo của Vũ Quân ở trong này là độc nhất vô nhị, đáng tiếc cứ như vậy liền bị hủy. Vừa mới cởi quần áo xong, chợt nghe tiếng ma ma quát to " Phu nhân, người xem, này này đây là hồng, hồng điểm, nàng, nàng, nàng có phải..." Lời ma ma còn chưa có nói hết, đã nhìn thấy Hàn phu nhân vội vàng tiến đến phía sau Vũ Quân, nhìn hồng điểm mà ma ma nhắc đến, chỉ thấy phía dưới sau gáy Vũ Quân một chút quả thật có một hồng điểm nhỏ? Các nàng là đang nói đến việc này? Đó là thời điểm khi Vũ Quân đang học sơ trung đã sẫm lên, chẳng lẽ ở đây hồng điểm này là dấu hiệu của môn phái nào? Không thể nào, vận khí của Vũ Quân sẽ không lại tốt như thế chứ?

Phu nhân nhìn chằm chằm hồng điểm thật lâu nhưng lại không nói lời nào, không khí trong phòng thật yên tĩnh, đến nỗi Vũ Quân cũng có thể nghe được tiếng tim của mình đập. "Hàn phu nhân, người làm sao vậy?" Vũ Quân không nhịn nổi lòng hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

"Hồng điểm ở phía sau ngươi là có như thế nào?" Hàn phu nhân nghiêm túc hỏi nàng. Vũ Quân không biết nên nói như thế nào đây? Nói là đã sẫm lên sao? Hay là nói vốn đã có? Nếu Vũ Quân nói là sẫm lên, nếu như hồng điểm này là dấu hiệu của môn phái nào thì phải làm sao? Là chính phái thì tốt, nhưng nếu như là tà phái, nàng sợ là có khổ cũng không thể nói rõ ra được. Thôi quên đi, cuối cùng nàng nghĩ đến vẫn là lựa chọn nói vốn đã có thì tốt hơn.

"Hàn phu nhân, hồng điểm ở phía sau, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, lúc còn nhỏ tới nay đã có "

"Vốn có, vốn có? Cô nương ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?" Đột nhiên Hàn phu nhân kích động bắt lấy tay Vũ Quân

"A, đau quá" Vũ Quân kêu ra tiếng. Kính nhờ, bây giờ Vũ Quân còn có thương thế trong người nha. Nhưng nhìn Hàn phu nhân kích động như thế, nàng cũng không nỡ trách cứ. Đành phải chịu đựng cơn đau mà trả lời

"Ta năm nay 18"

"Ha ha, đứa nhỏ, hải tử của ta, nương nhớ ngươi đã 13 năm" Hàn phu nhân nói xong liền ôm chặt lấy Vũ Quân. Tình huống gì đây? Nàng thoát nhìn giống như người đã có hải tử lớn như vậy sao? Nhiều nhất cũng mới 30 đi, không phải là lừa dối người chứ, lại nói, Vũ Quân thực sự bị ôm thật là đau.

"Hàn phu nhân, nếu ngài cứ ôm ta như vậy, ta thật sự rất là đau nha?" Không thể nhịn được nữa, thật sự không cần nhịn nữa, lại gây sức ép lên vết thương máu sẽ không chảy được.

"A, ta xem xem, ta xem xem giúp người bôi thuốc, vú Trương, nhanh đi thông báo cho lão gia, nói nàng là Vũ nhi của chúng ta, nhanh đi" Hàn phu nhân vẫn không bình phục được sự kích động của chính mình, hướng Trương ma ma phân phó.

Hết thấy đều đến rất đột nhiên, làm cho tất cả mọi người không ai có thể tiếp nhận được. Vú Trương giống như cũng thực kích động, đáp 1 tiếng "Đứng vậy" sau đó bỏ chạy ra ngoài. Hàn phu nhân giúp Vũ Quân bôi thuốc, động tác cực kỳ ôn nhu, vuốt ve vết thương sau lưng nàng, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Trong lòng Vũ Quân không ổn, tự hỏi rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? vì cái gì lại trùng hợp đến thế? Vị trí giống nhau? Hình dáng giống nhau? Tuổi giống nhau? Một cái, hai cái xem như là trùng hợp, nhưng hết thấy đều là trùng hợp sao? Thật sự đây là trùng hợp hay do có người đã an bài? Vũ Quân xác định thật sự chính mình không phải là nữ nhi của nàng, nàng có trí nhớ thơ ấu của chính mình? chính là hiện tại rốt cuộc nên giải thích thế nào? Thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao? Nếu hiện tại làm nữ nhi của Hàn phu nhân, về sau không chừng nếu nữ nhân kia trở lại chứng thực nàng không phải thực sự, khi đó lại nên làm như thế nào?

Nhưng Vũ Quân lại nghĩ đến lời nói của Hàn phu nhân, nàng nhớ nữ nhi 13 năm, đã 13 năm nữ nhi bọn họ không có trở về, còn có thể trở về được sao? Có phải hay không Vũ Quân nên đánh đổ một phen? Hay là thẳng thắn? Hai lựa chọn, lựa chọn sau lại bất đồng với tình cảnh hiện tại, trước mắt nên tìm kiếm tạm một nơi ở an ổn, chính là nếu như thẳng thắn, có khi sẽ lâm vào nguy cơ, tuy rằng nàng thích kích thích nhưng bây giờ nàng còn không có năng lực tự bảo vệ chính mình tốt. Mà lựa chọn sau tựa hồ an ổn một chút.

Tại thời điểm Vũ Quân còn rối rắm nên đưa ra quyết định như thế nào, Trương ma ma dẫn theo Hoàng thượng cùng Hàn tướng quân tới đây, Vũ Quân nhìn nhìn quần áo trên người, đều đã mặc quần áo tốt, tại sao tiến vào lại không gõ cửa.

"Liên Lâm, người nói nàng là Vũ nhi của chúng ta? Làm sao có thể? Chẳng lẽ phía sau gáy nàng có hồng điểm?"

"Đúng vậy, lão gia, nàng có". Hàn phu nhân trả lời rất nhanh.

"Các người đều đi ra ngoài, không có sự phân phó của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tiến lên quấy rầy" Hoàng thượng lên tiếng phân phó. Có ý tứ gì? Cái đó cùng hắn có quan hệ gì?

Hiện tại ở bên trong phòng chỉ có bốn người Hoàng thượng, Hàn tướng quân, Hàn phu nhân cùng Vũ Quân.

Hàn phu nhân nâng Vũ Quân dậy, cho nàng dựa vào trên thành giường. Vũ Quân đánh vỡ không khí im lặng nói "Ta không biết các người nghĩ như thế nào? nhưng ta muốn làm sáng tỏ một chút, ta không phải là nữ nhi của các người, có lẽ chính là trùng hợp, ta cũng không có âm mưu gì ở trong này, nên muốn giải thích qua, ta không nghĩ bởi vì ta giống nữ nhi của các người mà nhận thức ta, đến cuối cùng nhận ra chỉ là hiểu lầm hoặc là nói ta có mục đích nên tiếp cận các người, đầu óc của ta cũng không suy nghĩ phức tạp như vậy. Lúc này, các người không có hiểu rõ hiện tại mà cho rằng ta là nữ nhi của các người mà nhận thức ta, mà ta không phải vội vã muốn các người nhận thức. Hi vọng các người hiểu rõ, nếu thực sự nhận thức ta, hi vọng về sau các người không cần hoài nghi thân phận cùng mục đích của ta" Vũ Quân giọng điệu thành khẩn, trong lời nói có lý, nàng cũng không yêu cầu người khác nhận nàng, ngược lại nàng thích tự do.

Vũ Quân lựa chọn thẳng thắn, tuy rằng trong đó vẫn có điểm nói dối, nhưng ai biết được? Vừa rồi không có phát hiện ra nàng nói dối. Ai dám chỉ vào Vũ Quân nói nàng đang nói dối? Nàng liếc đầu ngón tay, tà ác nghĩ.

"Hàn tướng quân, người thấy thế nào?" Hoàng thượng hỏi.

"Lão gia, này....." Hàn phu nhân cũng nghi hoặc nói.

"13 năm trước tiểu nữ bị người giang hồ tự xưng là Độc quân bắt đi, lúc ấy còn rất rất nhỏ, sau ở trong rừng trên núi lại phát hiện có rất nhiều người chết, nhưng lại không có thi thể của tiểu nữ, nơi này của tiểu nữ có cái bớt, chính là hình dạng hồng điểm, hiện giờ phu nhân hiện giờ, xác định là không có nhìn lầm sao? phu nhân" Hàn tướng quân hướng phu nhân hỏi.

"Ừ, giống nhau như đúc" Hàn phu nhân trả lời chắc chắn.

Nghe được giống nhau như đúc, Vũ Quân cũng kinh ngạc, rốt cuộc là trùng hợp hay là....Hồng điểm ở phía sau Vũ Quân cũng không phải là cái bớt, cái này nàng rất rõ ràng hơn so với người khác, nhưng nàng không thể nói. A, nơi này chẳng lẽ không có phương pháp khác để nhận thức con sao? Tối thiểu phải là lấy máu nhận thân nha, đương nhiên, Vũ Quân cũng không ngờ đến nỗi chính mình nói ra.

"Người tên gì?" Hoàng thượng hỏi.

"Ta gọi Vũ Quân"

"Ai giúp người đặt tên?" Không biết vì sao khi nghe được tên Vũ Quân, Hoàng thượng, Hàn tướng quân cùng Hàn phu nhân đều nhú mày.

"Là gia gia đã nuôi dưỡng ta" câu này chính là sự thật.

"Chẳng lẽ gia gia của người không biết, chữ “Quân” này trong dân chúng không được dùng sao? Ở thế giới này, chỉ có vương giả đích thực mới được lấy

tên này"

Hân, Vũ Quân còn tưởng là chuyện gì đâu? Hoàng đế này thật đúng là tự đại.

"Hoàng thượng, ta đã nói rồi, chúng ta ở tại nơi núi lớn xa xôi, cũng không biết hiện giờ người đương quyền họ gì, càng không biết có quy cũ như vậy. Cho dù người muốn bắt hân vẫn tội, cũng không có khả năng đó"

"Vì sao?"

"Hân đã quy thiên rồi" Nghĩ đến viện trưởng, thần sắc Vũ Quân trở nên âm trầm, không biết khi cô nhi viện biết nàng đã xảy ra chuyện sẽ như thế nào, Vì Vi có thể khóc, viện trưởng cũng sẽ thương tâm. Vì Vi, thực xin lỗi muội, tỷ không có tuân thủ tốt ước định của chúng ta. Thực xin lỗi.

Hân phu nhân nhìn đến biểu tình thương tâm của Vũ Quân, lập tức khóc lên, trời ơi, nước mắt của nữ nhân cổ đại thật sự là không đáng giá đồng tiền.

"Đưa nhỏ, đừng thương tâm, người còn có vị nương, còn có phụ thân của người" Hân phu nhân khóc hướng Vũ Quân nói.

Vũ Quân nhìn nàng, nương? phụ thân? Là mẹ mẹ ba ba sao? Những chữ kia nàng cũng có học qua, nhưng cho tới bây giờ vẫn không có sử dụng qua.

Hoàng thượng lên tiếng " Từ nay về sau, người chính là nữ nhi đã thất lạc nhiều năm của Hân tướng quân, tên là Hân Vũ"

Ngạch, đem tên của nàng bỏ đi chữ "Quân" sao, được rồi, Vũ Quân nhìn, Hân Vũ thế một ngày nào đó, phải làm cho Hoàng thượng đem chữ "Quân" này ban cho nàng, đây chính là tên viện trưởng đã đặt cho nàng, Hân Vũ, Hân nữ? Còn có tiếng Nhật đầu... không có biện pháp, hân là Boss, không có thực lực kháng cự chỉ có thể tiếp nhận, Vũ Quân không tình nguyện gật gật đầu.

Hân phu nhân nín khóc mỉm cười, hiện tại nên gọi là nương, nương..Thật sự thế kêu không ra khỏi miệng.

"Người liền hảo hảo nghỉ ngơi đi, Hân tướng quân ta còn có việc muốn thương lượng với người" nói xong liền đi ra ngoài.

Hân tướng quân cũng liền theo đi ra, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Vũ Quân một cái, cái nhìn này, Vũ Quân xem không hiểu, có rất nhiều loại tình cảm, không dám tin, hoài nghi, có bất đắc dĩ, có chờ đợi thân tình, còn có cung chịu, sùng nịch. Ánh mắt tang thương đó của hân là muốn nhắn ý tứ gì?

"Hân phu nhân, ta mệt mỏi, nghĩ muốn nghỉ ngơi" Vũ Quân nhìn Hân phu nhân nói. "Vũ nhi, người, người vì cái gì không gọi nương?"

"Ngạch,à , nương. Ta muốn nghỉ ngơi"

"Ừ, người hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, chờ khi tỉnh lại, ta cho phòng bếp làm chút điểm tâm ăn lót dạ, ta đi ra ngoài trước."

"Ừ"

Vũ Quân nhắm hai mắt lại, đợi nương đi ra ngoài, nghe được tiếng đóng cửa, lập tức mở mắt, ở đâu còn bộ dáng mệt mỏi lúc này, cẩn thận từ trên giường ngồi xuống, sợ tác động đến miệng vết thương, một mũi tên này, chính là đâm thủng qua thân thể nàng nha.

Nghĩ đến chuyện hôm nay xảy ra, nàng không biết ông trời mở mắt khi nào nhưng Vũ Quân thực sự chờ mong ngày này đã rất lâu, đúng rồi, Vũ Quân nhìn quanh bốn phía, ở trên bàn phía xa xa phát hiện ba lô của nàng, mang lại nhìn những thứ bên trong đó, làm cho nàng nhớ lại nhiều điều ở thế giới kia. Hiện tại chính xác Vũ Quân chỉ là lo có một mình, không bao giờ lo lắng đến tiền lương ngày mai hay sẽ không trả tiền vay đúng giờ, không lo lắng căng tin cô nhi viện còn đồ ăn tốt gì, càng không cần để ý đến ánh mắt bi thảm của người khác khi nhìn nàng.

Đúng vậy, hết thảy đều không cần phải để ý đến nữa. Bây giờ sống lại nàng chính là nữ nhi đã thất lạc mười mấy năm trước của Hân tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ta thích nhà này

Ngày hôm sau bắt đầu từ sáng sớm, Vũ Quân nhìn trang sức cùng vết thương ở trên người ần ần đau xót, quả thật ngày hôm qua nàng cũng không phải nằm mơ, ha ha, một mình nằm ở trên giường cười ngây ngốc.

"Tiểu thư, người đã tỉnh sao?" Thúy Trúc ở bên ngoài hỏi.

"Ừ, người vào đi"

"Tiểu thư, ta đổi được giúp người, được này là sáng sớm phu nhân sai người đưa đến, thấy tiểu thư còn không có dậy, liền giao cho ta, nói nhất định phải giúp người thay, phu nhân rất là thương tiểu thư nha. Lão gia cùng phu nhân còn có thiếu gia đang chờ tiểu thư ở chủ viện để cùng nhau dùng điểm tâm"

Thúy Trúc hướng Vũ Quân vui mừng nói.

Đây là quan tâm nàng sao? cảm giác xa lạ này thật tốt. Đồi được, rửa mặt xong, theo Thúy Trúc dẫn đường đi vào chủ viện, bố cục trong phòng này thật đơn giản, không có tường huy hoàng, không có tài đại khí thô, xem ra là một nhà thanh liêm, bất quá, Vũ Quân thực thích. Trên bàn tròn, Hàn tướng quân ngồi ở chính vị, bên trái là Hàn phu nhân, tiếp đến ngồi 1 người....

Một tiểu chính thái, tuyệt đối là tiểu chính thái, ha ha ha

"Vũ nhi, ngồi bên này"

"Vâng" Vũ Quân ngồi xuống bên phải Hàn tướng quân. Đây là gia đình sao? Ánh nắng sáng sớm của mặt trời chiếu đến, làm không khí thật ấm áp, nhưng có phải là ánh mặt trời ấm áp? Vũ Quân cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

"Hừ" nghe được một thanh âm rất không hài hòa, đúng vậy, thanh âm không hài hòa là do tiểu chính thái kia phát ra.

"Thạc nhi, đây là tỷ tỷ của ngươi, mau gọi tỷ tỷ" Hàn phu nhân giải vây đúng lúc.

"Tỷ tỷ sao? phụ thân anh tuần tiêu sai, mĩ mạo của nương lại càng không cần phải nói, làm sao có thể có nữ nhi bình thường như vậy? Sẽ không phải là nghe được tin tức gì, nghĩ mong muốn từ se sẽ biến thành phượng hoàng nên chạy đến giả mạo đi" tiểu chính thái đầy bất mãn nói.

Có lẽ vị trí hiện tại Vũ Quân ngồi vốn là của hần đi? Tức giận? Ghen tỵ? Không cam lòng sao?

"Đệ đệ"

"Ai là đệ đệ của ngươi"

"Ha ha a, quả thật phụ thân anh tuần tiêu sai, nương mĩ mạo như hoa, ta bình thường một chút, đệ đệ, ngươi thật sự là nhân trung chi long phượng, xem, ánh mắt này rất giống nương, cái miệng nhỏ nhắn chọc người yêu thích, cái mũi khéo léo đáng yêu, quả thật bất phàm, thấy so sánh với tỷ tỷ thế nào cũng xinh đẹp hơn, phải không? Mĩ nhân" hừ, tức chết ngươi.

"Ngươi, ngươi nói ta trưởng thành giống nữ..."Hần đường đường là một đấng nam nhi, bị người khác nói thành nữ nhân, hần thật tức chết.

"A, ta cũng không nói gì, ta chỉ nói ngươi trưởng thành giống nương, ngươi kích động như vậy làm cái gì? A, chẳng lẽ đệ đệ thích bị người khác cho rằng ngươi là nữ nhân, bởi vậy mà kích động sao? Đệ đệ, ngươi trăm ngàn lần đừng muốn như thế nha, ngươi nên nhớ ngươi đường đường là nhi tử của tướng quân, cũng không nên lấy mục tiêu trở thành một cô gái, ngươi như thế thì sau này sự nghiệp của phụ thân sẽ do ai kế thừa đây?" Vũ Quân nhìn hần làm bộ thực tiếc hận nói.

"Ngươi...Ngươi nói cái gì, mau tiếp chiêu" Nói xong liền động thủ, cũng không có một chút định lực.

"Thạc Nhân, đừng làm rộn. mau ăn cơm" Đúng lúc Hàn tướng quân lên tiếng ngăn cản.

"Đệ đệ, quân tử động khẩu không động thủ, ngươi cũng không nên đem tâm lý nữ nhi mà biểu hiện tốt như vậy"

"Tốt lắm, Vũ nhi, ăn cơm đi" Hàn phu nhân phỏng chừng cũng không nhìn được, nếu không nói vài lời Thạc Nhân thật sự sẽ động thủ.

"Dựa vào cái gì, đột nhiên lại có một tỷ tỷ nhảy ra ở nơi nào, mà vị trí kia chính là trưởng tử mới được ngồi, vẫn luôn là ta ngồi, hiện tại phụ mẫu lại che chở cho nàng, buổi sáng không tới thỉnh an phụ mẫu, còn bắt chúng ta phải chờ nàng, dựa vào cái gì chứ? Hừ, ta không ăn" nói xong liền đứng dậy xông ra ngoài.

"Tỷ tỷ của ngươi bị thương" Thời điểm tiểu chính thái vừa đứng dậy Hàn phu nhân nói.

Hàn phu nhân giải thích giùm Vũ Quân sao? Nàng không nghĩ tiểu chính thái lại hiểu lầm chính mình? Cảm giác này không sai đi.

Hàn Thạc vừa bước ra cửa thân mình hơi dừng lại một chút, cũng không biết có nghe thấy lời nói của Hàn phu nhân hay không.

Ăn xong điểm tâm nàng trở lại Trúc viên.

"Thúy Trúc, nói cho ta nghe mọi chuyện về thiếu gia"

"Vâng, tiểu thư, thật sự thiếu gia rất tốt, đối với hạ nhân cũng rất tốt, cho tới bây giờ cũng chưa từng đánh phạt hạ nhân, có nương một tiểu muội của ta bị bệnh, vẫn là thiếu gia cho bạc để kêu đại phu, từ nhỏ lão gia cùng phu nhân cũng rất thương hần, thiếu gia nghĩ về sau cũng muốn trở thành tướng quân, võ công của thiếu gia tốt lắm, tuy rằng đôi lúc thiếu gia cũng cư xử giống như đứa nhỏ, bất quá hần cũng không phải là một người xấu" Thúy Trúc quên mình nói toàn những cảm nhận tốt của nàng về thiếu gia.

Vũ Quân nghĩ, có lẽ hần cũng thật sự không xấu đi, chính là đột nhiên có một người lạ đến chia sẻ tình cảm với hần, nếu là Vũ Quân, nàng cũng không có cách nào thừa nhận được. Ha ha, đệ đệ này rất có ý tứ...Trong bất tri bất giác, Vũ Quân cảm thấy như vậy thật tốt, có phụ thân, có nương, còn có một đệ đệ đáng yêu, tất cả mọi thứ này đều thuộc về nàng sao?

Haizzzz, cuộc sống của nữ nhân cổ đại nhảm chán thế này? Thật sự Vũ Quân không thể chịu đựng được.

"Thúy Trúc, tìm giúp ta một bộ nam trang" Vũ Quân muốn ra bên ngoài đi dạo.

"Tiểu thư, người muốn nam trang làm cái gì? Không phải là..."

"Nhanh đi, hỏi nhiều như vậy làm cái gì, đợi lát nữa sẽ biết"

"Vâng, tiểu thư" Thúy Trúc đi ra ngoài, trên mặt đầy nghi vấn.

Tốc độ làm việc của Thúy Trúc làm Vũ Quân rất vừa lòng, nhưng mà ...chất lượng cũng rất .....

"Thúy Trúc, người lấy quần áo của ai?"

"Của lão gia" Đầu Thúy Trúc cúi thấp không thể thấp hơn.

"A, ta không có ý tứ muốn trách người, nhưng mà cái này cũng quá lớn đi, mặc không tốt, người đi tìm quần áo của thiếu gia, nhanh chút nha"

"Dạ, vâng, nô tỳ lập tức đi tìm"

Vũ Quân xoay người đi vào phòng.

"Tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ tìm thấy rồi, người xem thử có hợp hay không?" Thúy Trúc hiện tại đều quên quần áo này căn bản cũng không nên kêu tiểu thư thử xem có thích hợp hay không nha, hân.

"Ừ, không sai, tuy vẫn có một chút lớn nhưng mà không có trở ngại gì, có thể mặc được. Người đi nói với lão gia trưa nay ta sẽ ăn cơm ngay tại phòng, sau đó muốn nghỉ ngơi, không cần người khác đến quấy rầy, biết không?"

"Vâng, tiểu thư. Tiểu thư đi ra ngoài có thể hay không mua về giúp ta một chút điểm tâm của Đông Phụng Lâu, ta rất thích ăn"

Ặc, Thúy Trúc, người rất đáng yêu nha.

"Ai nói là ta muốn đi ra ngoài, ta mệt mỏi, muốn vào trong phòng nghỉ ngơi mà thôi"

"Vâng, tiểu thư, người đi nghỉ ngơi đi, ta sẽ canh chừng cửa thật tốt, sẽ không để người khác đến quấy rầy tiểu thư"

Ha ha ha, ừ ừ, không sai, Thúy Trúc này là một nhân tài có thể đào tạo.

Men theo bờ tường hậu viện trèo ra ngoài, Vũ Quân không nhìn thấy phía xa xa lão cha cùng thị vệ của hắn đang đứng nhìn.

"Lão gia, có muốn phái người đi theo tiểu thư hay không?"

"Ừ, tìm một vài thị vệ âm thầm bảo vệ tiểu thư"

"Vâng"

"Còn có, thừa dịp nào tiểu thư không chú ý tới, đem tường vây hạ thấp xuống một chút, miễn cho lại làm cho tiểu thư bị thương"

"Vâng" Khóe miệng thị vệ run run hai cái, ghen ý cười, xoay người rời đi. Hàn tướng quân cũng lắc lắc đầu, ly khai.

Không khí ở đây thật tốt, không có ô nhiễm, cuộc sống tốt như vậy tại sao người cổ đại lại không thể sống lâu được nhỉ? Có phải do chữa bệnh lạc lậu? Không biết quốc gia này chế độ phong kiến mà nàng đã từng học có giống nhau hay không, nhìn xung quanh đường cũng không thấy bất kỳ nữ tử trẻ tuổi nào, phỏng chừng nữ tử nơi đây đến cửa cũng chưa từng bước ra đi, kinh thành này cũng thật phồn hoa nha. Vũ Quân ở trên đường quan sát.

Nàng ngẩng đầu nhìn đến Đông Phụng Lâu, chắc Thúy Trúc nói đến chính là nơi này đi, mang về cho nàng chút điểm tâm vậy, nhưng thời điểm vừa bước vào cửa, Vũ Quân sực nhớ đến chính mình lại không có tiền, nàng muốn mua như thế nào? Té xỉu.

Vừa mới xoay người định rời đi, chợt nghe thấy thanh âm của tiểu chính thái vang lên "thật là tức chết ta mà"

"Thạc đệ, nói như thế nào thì nàng cũng là tỷ tỷ của người, người cũng nên nhường nhịn nàng một chút đi" Đang nói chuyện chính là con trai thứ hai của đương kim Hoàng thượng, Quân Phong Khải.

"Biểu ca, nàng làm ta thật sự tức giận mà, nói ta, nói ta...thôi không nói nữa, ăn cơm đi. Buổi sáng vì tức giận mà ta không có ăn được một chút gì"

Tìm hắn xin một ít bạc hắn là có thể đi, Vũ Quân nhanh chóng thay đổi phương hướng đi đến chỗ bọn họ đang ngồi.

"A, Thạc đệ, thật khéo nha" Vũ Quân giống như quen từ trước ngồi xuống bên cạnh hắn.

"Người, người tại sao lại đi ra ngoài? Còn mặc quần áo của ta, trở về mau, người đang bị thương, còn chạy nhảy lung tung, nếu như bị phụ thân biết được, xem người sẽ bị phạt như thế nào, hừ"

Xem ra, đệ đệ này ngoài mặt cũng chỉ tỏ ra chán ghét nàng mà thôi, Vũ Quân có thể đem hành vi như vậy của hắn lý giải thành đang quan tâm đến nàng được không?

Ngày hôm qua xác thực mũi tên kia đã thương thân thể nàng rất nghiêm trọng, nhưng mà không biết vì sao sáng hôm nay khi đứng lên, miệng vết thương lại không hề đau đớn như trong tưởng tượng. Nguyên nhân vì cái gì?

"Ta đi dạo bên ngoài, muốn ăn điểm tâm nơi này, nhưng mà sau khi tiến vào mới phát hiện không có mang theo bạc"

"Tiểu nhị, đem điểm tâm của các người gói lại mỗi thứ một phần, ta muốn mang về" Tiểu Chính thái hướng tiểu nhị phân phó.

Ha ha a, tiểu tử này...

"Cầm lấy điểm tâm, trở về đi"

Vũ Quân không nghe thấy lời nói của hắn mà nhìn về nam tử phía bên cạnh

"Đệ đệ, giúp ta giới thiệu một chút đi, ta muốn kết giao bằng hữu a" cánh tay phải Vũ Quân chọc chọc hắn.

Tiểu Chính thái liếc một cái xem thường nàng "Vị này là biểu ca của chúng ta, biểu ca, vị này chính là người lúc sáng làm ta tức giận đến không thể ăn cơm" Tiểu Chính thái cũng biết ở đây không thể nói nàng là nữ nhi a, càng ngày nàng càng thích hắn.

"Ha ha, Vũ đệ hữu lễ" Giọt mưa? Vì sao tên Vũ Quân bị bọn họ lại trở nên kỳ quái như vậy?

"Biểu ca hữu lễ" nàng cũng lễ phép đáp lại.

"Ha ha, ta còn tưởng là ai đâu, hóa ra là mỹ nhân a" một nam tử tiến vào, cái gọi là mặt sinh từ tâm, nói một chút cũng không có sai, xấu xí, người còn có thể dài ra như hắn, thực sự là xin lỗi người xem mà.

Nhìn nhìn tiểu Chính thái đang tức giận đến mặt đều tái rồi.

"Mỹ nhân? Người đang nói đến ai?" Vũ Quân làm bộ như không biết hỏi.

"Ta là đang nói đến hắn" Hắn nghiêm trang trở lại nhìn Vũ Quân, còn chỉ tay vào Hàn Thạc, nhìn theo tay hắn, Vũ Quân thật chán ghét, chán ghét. Đôi mắt nàng khẽ híp lại, phát ra hơi thở nguy hiểm.

"A, người là đang nói đến mỹ nhân Hàn Thạc nhà ta sao?"

"Ha ha, hắn là nhi tử của Lạc lễ bộ đại nhân, Lạc Đà" Biểu ca ở bên cạnh cười nói, Lạc Đà, ha ha ha, Lạc Đà. Không biết bọn họ có biết đến hay không tên Lạc Đà như vậy thật ra là một con vật, là một tiểu súc sinh a!

"Đương nhiên rồi" Lạc Đà còn không biết không khí đang giương cung bạt kiếm mà trả lời.

"Nguyên lai là Lạc Đà huynh, Lạc Đà huynh, người cũng đã biết chữ 'chính mình' viết như thế nào sao? Người dài như vậy còn tự xưng là mỹ nhân sao? Người trưởng thành như vậy cũng không sai, nhưng mà biết mình trưởng thành giống như vậy còn chạy ra bên ngoài dọa người, còn tự xưng là mỹ nhân chính là lỗi của người"

"Người, người nói cái gì, ta trưởng thành giống cái dạng gì?"

A, Ta chỉ sợ người không hỏi mà thôi

"Trường ... Trường cứ như vậy " Vũ Quân đem một cái gương mang theo bên mình ra đặt trước mặt hắn nói " Chính là dạng xấu xí này, như vậy còn tự xưng là mỹ nhân được sao? Ai, ta từ nhỏ đến lớn cũng không biết có người trưởng thành lại có thể như vậy, thật sự làm cho tiểu đệ bội phục , chẳng lẽ người không cảm thấy nếu như người cứ đi ra ngoài như thế có thể làm ô nhiễm đến ánh mắt của mọi người sao?" Ha ha ha, người ở xung quanh đều không dám cười to, nhưng lại không thể nhịn được cười, đành nghẹn lại trong họng. Nhìn thấy hai hộ vệ phía sau Lạc Đà bộ đáng nghẹn thật lợi hại, Vũ Quân hảo tâm nhắc nhở "Muốn cười thì cười đi, coi chừng nghẹn đến nội thương a"

"Ha ha ha" thực sự nhịn không nổi mà.

"Người, bọn người, hừ" Lạc Đà giống như đã hiểu được, xoay người bước vội đi.

"Lạc Đà huynh, như vậy đi, tiểu đệ sẽ giúp huynh trang điểm, cam đoan sẽ đem huynh trở thành chỉ có xấu xí hơn chứ không kém đâu!Huynh nếu muốn liền có thể tìm đến tiểu đệ nha" Nàng hướng về bóng lưng của hắn nói một câu như vậy, còn không tức chết hắn sao?

Vũ Quân lấy tay dầm dầm tiểu Chính thái "Muốn cười liền có thể cười, cẩn thận kéo nghẹn, phụ mẫu sẽ đau lòng"

"Ha ha, vì sao lại giúp ta?" Hắc cười xong liền cất tiếng hỏi nàng

"Ngươi là đệ đệ của ta, chỉ có thể bị một mình ta khi dễ" sau khi nói xong liền cầm lấy điểm tâm rồi đi.

Nhưng nàng vẫn chưa kịp bước đi lại nghe được biểu ca nói "Lưu lại cùng dùng cơm đi"

"Hắc hắc, sao không nói sớm, ta sẽ không đi nhanh như vậy, kỳ thực ta tính không đi, nhưng lại ngại ăn chực, ha ha" Vũ Quân cười tủm tủm quay trở lại ngồi xuống.

Tiểu Chính thái cùng biểu ca đều không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ta là một thành viên trong gia đình

Không khí trên bàn ăn thật tẻ nhạt như vậy, biểu ca? là đứa nhỏ của di nương.

"Đệ đệ, không biết vị biểu ca này là nhi tử của di nương nào vậy? Chúng ta có mấy di nương?"

Tiểu Chính thái liếc mắt nhìn Vũ Quân một cái nói "Về nhà ta sẽ nói cho ngươi biết"

Xem ra đây là một biểu ca với thân phận không tầm thường.

"Tốt lắm, cơm cũng đã ăn xong, ngươi nhanh trở về đi"

"Tiểu tử, không đến phiên ngươi tới trông nom ta"

"Vì sao ta không thể trông nom? Đừng tưởng rằng ngươi lớn hơn ta, hừ, chi cần là thành viên trong một gia đình, ta đều có quyền lợi trông nom"

"Xú tiểu tử, chẳng lẽ ngay cả chuyện của phụ thân ngươi cũng muốn quản sao? hừ"

Nói xong, Vũ Quân cầm điểm tâm đã chuẩn bị sẵn mang đi.

Vừa rồi, tiểu Chính thái nói đến cái gì, thành viên trong gia đình, ha ha, đúng là rất nhanh đã thừa nhận, buổi sáng còn phản cảm như vậy, còn tức giận nàng đã chiếm vị trí của hắn, như thế nào hiện tại lại thừa nhận rồi, không phải nói nàng giả mạo sao? Cũng bởi vì nàng đã giúp hắn sao? Tiểu tử chính là tiểu tử, còn vừa vắn miến cưỡng cơ.

Đường cái cổ đại thật không giống bình thường, càng tiếp cận người khác, thanh âm rao hàng khắp nơi đều có thể nghe được.

Còn có làm xiếc, không sai, xem thân thủ có chút tỉ mỉ, tuy rằng Vũ Quân xem không hiểu, bắt quả hắn múa cũng vô cùng tốt.

"Cái, cái" tiếng vó ngựa xa xa truyền đến, từ từ tiến vào, con ngựa đã va chạm vào một vài tiểu thương. Bên cạnh mọi người đứng xem náo nhiệt giờ tay chỉ trỏ nhưng không có một ai tiến lên ngăn cản. Đương nhiên Vũ Quân cũng sẽ không đi ngăn cản, chi cần không có trêu chọc đến nàng, thì chuyện gì nàng cũng không quan tâm.

Nhưng mà nghĩ thì nghĩ như vậy thôi, Vũ Quân lại sợ chính mình quá mức nhàm chán, đành tìm cho mình một việc phiền toái gì đó cho tâm tình vui vẻ một chút.

Nghĩ như vậy liền thuận tay đem quầy hàng bán rau cải bên cạnh ném vào mặt con ngựa đang tiến đến.

"A, rau cải trắng của ta" Chủ nhân quầy hàng cuống quýt muốn túm lấy rau cải trắng đang bay lượn, liền xông đến con ngựa.

Vũ Quân một phen giữ chặt đại thẩm bán đồ ăn, con ngựa cũng hoảng sợ, đúng lúc người cưỡi ngựa chế trụ con ngựa đang sợ hãi, trên người con ngựa cùng người cưỡi ngựa còn treo mấy khóa rau cải trắng, quả thật rất là buồn cười nhưng hiện tại lại không dám cười.

"Người nào? dám làm đại nhân nhà chúng ta kinh sợ?" Một hộ vệ phía sau người nọ liền ra lớn tiếng quát.

"Các ngươi chạy nhanh trên đường lớn, tại sao không nói đã làm dân chúng kinh sợ?" Thanh âm Vũ Quân không hào nhả lên tiếng phản bác.

"Đại nhân nhà ngươi kinh sợ sao? Vừa rồi bị hoảng sợ cũng chỉ có con ngựa cùng vị đại thẩm này mà thôi. Không biết trong đó vị nào là đại nhân của ngươi?"

"Người, to gan, đại nhân của ta là người đang ngồi trên lưng con ngựa này, làm sao có thể cùng ngựa và phụ nhân đánh đồng?"

"Nguyên lai là vị đại nhân này sao? Nhưng mà ta xem khí độ hần ngồi trên lưng ngựa không giống như là sợ hãi nha? Chẳng lẽ là người đã nhận làm chủ tử sao?" Sự tình từ lúc phát sinh đến bây giờ, hần thùy chung vẫn không lên tiếng nói chuyện.

"Hu hu, cái trắng của ta, ta còn phải dựa vào nó kiếm chút tiền chữa bệnh cho nhi tử mà" Đại thẩm vừa khóc vừa nói

"Uy, đưa tiền đây". Hần không nói lời nào, làm cho Vũ Quân cảm thấy mình giống như một chú hề. Chẳng lẽ mình không đáng để hần chú ý đến một chút nào sao?

"Vì sao ta phải đưa bạc?" Ấc, rốt cuộc cũng nói chuyện, thanh âm thật ngay thẳng, rất có lực hấp dẫn. Vũ Quân còn không có nhìn hần xong đâu, liếc một cái, từ đầu đến đuôi, lạnh, là cảm giác đầu tiên mà Vũ Quân cảm nhận về hần, ngăn cách người ở xa ngàn dặm. Một thân hắc bào từ trên xuống dưới, trên hắc bào còn....còn dính một chút máu, hần bị thương sao? Hay là máu của người khác đây?

"Bởi vì cái trắng của vị đại thẩm này đã bị người làm hỏng, đương nhiên là người phải bồi thường" Vũ Quân khiêu mi tức giận nói

"Cũng không phải do ta giẫm lên, là do cái trắng đó tự bay đến chỗ ta mà thôi"

"Chê cười, nếu không phải các người cười ngựa ở trên đường, cái trắng làm sao mà có thể bay qua? Mọc cánh sao?" Bề ngoài hần lãnh khốc, lại còn cùng Vũ Quân thảo luận vấn đề đó, không phải là đầu óc hần có vấn đề chứ?. Thật ra người này rất khó tiếp cận, đừng xem hần đề ý cùng nàng thảo luận vấn đề này, kỳ thật hần đối với ai cũng là bộ dáng như vậy. Làm cho người ta phải lễ độ, lại ngăn cách người ở xa ngàn dặm.

Lập tức người nọ sửa sang lại quần áo trên người, quay lại nói với thị vệ phía sau "Lấy chút bạc đưa cho nàng, chúng ta đi"

"Vâng" Thị vệ kia đưa bạc cho nàng liền nhanh chân đuổi theo, hoàn toàn đem Vũ Quân làm thành không khí.

"Đại thẩm, lấy bạc rồi trở về nhanh đi"

"Vâng, đa tạ công tử"

"Đúng rồi, đại thẩm có biết vị đại nhân hồi nãy không?"

"Vâng, đương nhiên là biết, đó là tướng quân trẻ tuổi nhất Đông Lâm quốc chúng ta, là thuộc hạ của Hàn tướng quân"

"À, cảm ơn đại thẩm"

"Công tử khách khí rồi" Hóa ra là thuộc hạ của phụ thân, là một nhân tài/

Cầm điểm tâm, từ từ hướng phủ tướng quân đi đến.

Bên trong tướng quân phủ

"Hàn tướng quân, Cung tướng quân xin gặp"

"Mời hần vào"

"Vâng" Gã sai vật lui ra ngoài, mời Cung tướng quân vào.

"Hàn lão, ngài vội vã gọi ta trở về là đã xảy ra chuyện gì sao?" Người đến chính là người ở trên đường bị Hàn Vũ(Lúc thì Hàn Vũ, lúc thì Vũ Quân, mình chẳng biết dịch như thế nào? Thôi mình quyết định gọi nàng là Hàn Vũ nhé) tung cho một thân cái trắng.

"Nữ nhi của ta đã trở lại"

"Làm sao có thể, nữ nhi của người đã ....chết rồi mà" Cung Vĩ không dám tin

"Ừ, quả thật đúng như vậy, lúc đó chính mắt ta nhìn thấy thi thể của nàng, nhưng lại không dám nói, đành lừa gạt Hàn mẫu người là Vũ nhi đã mất tích, chính là không muốn thấy nàng ấy thương tâm, nói mất tích sẽ cho một tia hi vọng, cũng bởi vì vậy, sau khi Hàn mẫu người nhìn thấy phía sau của nàng có một cái bớt "hồng điểm" đã rất kích động, mà tuổi lại phù hợp nên cho rằng nàng chính là Vũ nhi đã mất tích nhiều năm của chúng ta, mà ta cũng thấy rất kỳ quái rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sờ di tá vội vã triệu kiến người trở về là muốn người giúp ta điều tra nàng một chút, cũng muốn đi theo bảo vệ nàng, xem nàng có tiếp xúc thân mật với người nào hay không. tạm thời người có thể chịu ủy khuất một chút làm thị vệ cho nàng được không?" Hàn tướng quân đem sự tình đã xảy ra ngày hôm qua nói rõ ràng cho Cung Vĩ.

"Hàn lão, lời ngài dặn dò, ta nhất định sẽ tuân theo" Cung Vĩ thành khẩn nói, mạng của hần là do Hàn tướng quân cứu nên lời nói của Hàn tướng quân hần nhất định sẽ làm.

"Ừ, vậy cầu xin người, người hãy ở lại, cùng nhau ăn cơm tối đi, thuận tiện nhìn nàng ấy"

"Ừ, Hàn lão, ta đây lui xuống trước"

"Chờ đã, cùng ta đi đến một nơi"

Hai người Hàn tướng quân cùng Cung Vĩ đi đến trước một phần mộ, là mộ phần mà năm đó Hàn tướng quân đã lập cho Vũ nhi.

"Hàn lão, ý của ngươi là..."

"Mở quan tài, ta muốn nhìn xem bên trong rốt cuộc có còn thi thể của Vũ nhi hay không?"

"Này....Hàn lão, đây chính là đại bất kính đối với người chết"

"Sự tình kỳ quái, ta không suy nghĩ được nhiều"

Mất thời gian một lúc lâu, hai người Hàn tướng quân cùng Cung Vĩ đem quan tài lên, mở ra....

"Ngươi trước đi trở về biệt viện đi thôi, thời điểm dùng bữa tối ta sẽ sai người đi gọi ngươi, ta muốn suy nghĩ về sự việc hiện tại một cách cẩn thận, rốt cuộc sao lại thế này?"

Cung tướng quân trở về biệt viện, kỳ thực chính là một biệt viện nằm trong phủ tướng quân, Cung Vĩ vẫn thường xuyên ở lại phủ, có thể nói Cung Vĩ chính là một nửa nhi tử của Hàn tướng quân, lúc Hàn tướng quân ở trên chiến trường đã cứu hắn trở về, khi đó hắn có khát vọng cho bản thân mình nhưng lại không thể nào thi triển, một lần trong chiến tranh suýt chết, may nhờ Hàn tướng quân cứu, từ đó về sau liền đi theo Hàn lão tả hữu cống hiến sức lực, tuổi còn trẻ lại có thành quả bất phàm.

Hàn Vũ cảm theo điểm tâm của Đông Phượng Lâu trở lại, trôi theo bờ tường trở lại tiểu viện của mình, đẩy ra cửa phòng, nhìn thấy Thúy Trúc đang gục ngủ tại bàn, hẳn, cho nha đầu này đi canh cửa, sớm sẽ bị người khác phát hiện.

"Thúy Trúc, Thúy Trúc, tỉnh tỉnh, cháy" Hàn Vũ khẽ sát bên tai Thúy Trúc hét lớn

"A a, cứu hỏa mau mau, tiểu thư còn đang ngủ ở trong a" hẳn, Tiểu nha đầu này cũng tốt, lúc đang ngủ vẫn còn nhớ đến nàng.

"Đây, điểm tâm của ngươi"

"A, tiểu thư ngươi đã về rồi, không có ai đến tìm ngươi, ta canh chừng một chút liền ngủ quên" Một bên Thúy Trúc lau nước miếng, một bên ủy khuất nói.

"Lần sau ta sẽ mang theo ngươi cùng đi ra ngoài là được chứ gì?"

"Thực sự, tiểu thư thật tốt, ha ha a"

"Tiểu thư có người xin gặp" một gã sai vặt bên ngoài lên tiếng

"Là ai?"

"Là Cung tướng quân"

"Thúy Trúc, Cung tướng quân là ai?"

"Là binh lính lúc trước lão gia thu lưu, hiện tại là tướng quân trẻ tuổi nhất của chúng ta"

"Nga, Tốt, vậy ngươi mời hắn đến phòng khách chờ, ta lập tức ra ngay" Đuổi tên sai vặt bên ngoài đi, nàng trở về phòng thay đổi quần áo, xong mang theo Thúy Trúc cùng đi tới phòng khách.

Vừa mới tiến vào nhìn thấy người đến

Thì ra là hắn

Thì ra là nàng, thì ra là nữ nhân đó

Nhìn lẫn nhau một hồi, Hàn Vũ đi đến chủ tọa ngồi xuống

"Cung tướng quân đến chơi, có chuyện gì sao?"

"Hàn tiểu thư, ta phụng mệnh Hàn tướng quân đến bảo vệ cho tiểu thư, về sau ta chính là thị vệ bên người của nàng"

"Không dám nhận, ta chỉ là một nữ nhân, vô danh cô phận không có chức quan, như thế nào dám làm phiên tướng quân phải làm thị vệ của ta đâu? Hơn nữa, công việc của tướng quân không phải do đích thân Hoàng thượng an bài sao? làm sao phụ thân ta có thể hồ đồ như thế?"

"Hàn tiểu thư, đó cũng là ý tứ của Hoàng thượng"

"Ta thì có tài đức gì mà phải cần đến tướng quân làm thị vệ cho ta, hay là thiếp thân thị vệ?" Hàn Vũ cố ý đem "thiếp thân" nói vô cùng nặng, có vẻ rất tức giận

"Hàn tiểu thư, đây là ý tứ của Hàn tướng quân cùng Hoàng thượng, thuộc hạ chỉ việc tuân theo"

"Không nhọc phiền tướng quân đại nhân, ta sẽ đi nói rõ với phụ thân, ta cũng không muốn về sau sẽ có người đến phủ tướng quân đòi tiền bồi thường rau cải trắng đâu" ha ha ha

"Thuộc hạ cáo lui trước" Nói xong liền lui ra ngoài, người đến cũng nhanh mà đi cũng rất nhanh, cái này chính là dùng thân phận thị vệ của Hàn Vũ cùng nàng nói chuyện sao?

Thị vệ? Thiếp thân thị vệ? A, thật là bảo vệ cho Hàn Vũ sao? Hẳn là giám thị đi, mặc kệ, không sao cả, Hàn Vũ cũng không có bí mật gì sợ bọn họ biết, cho dù là bọn họ biết chắc gì bọn họ đã tin tưởng chứ, về sau đi ra ngoài mang theo cũng không tồi.

"Tiểu thư, vừa rồi lão gia nói muốn người cùng bọn họ cùng nhau dùng cơm tối"

"Ừ, ta đã biết, đúng rồi Thúc Trú, trước kia người hầu hạ ài?"

"Trước kia nô tỳ là người hầu trong phòng phu nhân, sau khi tiểu thư đến, đã bị Trương ma ma điều tới đây, có phải hay không nô tỳ hầu hạ tiểu thư không tốt, người không cần đuổi nô tỳ đi có được không, tiểu thư là người tốt như vậy, còn mua điểm tâm Đông Phương Lưu cho ta nữa"

Tiểu nha đầu này, mua điểm tâm cho nàng là người tốt, một chút điểm tâm đã có thể thu mua được nàng, về sau không biết có phải hay không về một chút điểm tâm đó mà có thể đem Hàn Vũ bán đi, nàng thực hoài nghi nha.

"Ta cũng không nói là không cần người, chỉ là muốn cho người biết, hiện tại ta mới là chủ tử của người, ta cũng sẽ đối tốt với người, nếu ta xảy ra chuyện gì, người cũng sẽ bị liên lụy, người có hiểu không?"

"Vâng, tiểu thư, nô tỳ hiểu"

"Ừ, hiểu là tốt, chúng ta trở về phòng thôi"

"Tiểu thư người nên đổi được, thương thế của người vẫn chưa có lành đâu"

"Thúc Trú, thuốc trị thương của phủ tướng quân có phải do cao nhân làm ra? Hiệu quả rất là tốt"

"A, không phải, chỉ có tốt hơn thuốc trị thương bình thường một chút mà thôi"

"Giống như vết thương ngày hôm qua của ta, nếu như là thuốc bình thường giống như người nói thì phải mất mấy ngày mới khỏi được đi?"

"Nếu như muốn khỏi hẳn có lẽ cũng phải mất mười ngày nửa tháng, làm sao vậy tiểu thư, thuốc trị thương dùng không tốt sao? Nô tỳ sẽ đi nói với lão gia, tướng quân phủ còn có thuốc do Hoàng thượng ngự ban, hiệu quả tốt lắm"

"Không có gì, không cần, đi thôi"

"Vâng, tiểu thư"

Xem ra nguyên nhân là do thân thể của Hàn Vũ, miệng vết thương khép lại nhanh hơn so với người khác, chẳng lẽ sau khi xuyên qua, thân thể đã thay đổi? Không thể nào?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tìm hiểu tình hình xung quanh

Trở về phòng Hàn Vũ cũng không để Thúc Trú đắp thuốc, nàng sợ người khác biết đến thân thể đặc thù của mình, thoa xong được mới cho Thúc Trú đi vào, nàng tự hỏi không biết tiểu nha đầu Thúc Trú có hiểu biết nhiều về thế giới này không?

"Thúc Trú, người có biết ngoài Đông Lâm quốc của chúng ta ra thì còn có những quốc gia nào? Tất cả đều phồn hoa chứ?"

"Nô tỳ chỉ biết trừ Đông Lâm quốc còn có các nước lớn là Tây Phong Quốc, Nam Dương quốc cùng Bắc Tuyết quốc, ngoài ra còn rất nhiều nước nhỏ, tên thì không nhớ, hơn nữa Đông Lâm quốc của chúng ta là nước lớn nhất trong bốn nước, còn lại thì không biết rõ lắm"

"Vậy ngươi có biết hay không...."

"Ngươi hỏi nàng không bằng hỏi ta" Thanh âm của tiểu chính thái ở bên ngoài truyền tới, hắc hoàng nghi nàng, cho dù là ở nơi xa xôi nào đi nữa thì cũng phải biết một vài vấn đề cơ bản, thế nhưng nàng cái gì cũng không biết, rốt cuộc có phải người của thế giới này hay không? Ý nghĩ như thế đã dọa tiểu chính thái thiếu chút nữa nhảy dựng. Đi theo tiểu chính thái vào còn có biểu ca kia.

"Nô tỳ tham kiến hai vị chủ tử" Thúy Trúc thỉnh an xong liền lui ra ngoài pha trà.

"Nga, Tốt lắm, ta còn sợ ngươi không chịu nói cho ta biết chứ, vậy ngươi nhanh nhanh nói đi"

"Trước đề ta giới thiệu, đây là phụ thân của chúng ta....."

"Cái gì? Là phụ thân của chúng ta?" Nàng đánh gãy lời nói của hắc

"Ngươi có để cho ta nói hết hay không?"

"Ha ha, thật ngại, ngươi cứ tiếp tục đi"

"Ta muốn nói là phụ thân của chúng ta chỉ có duy nhất một vị muội muội, gả cho Hoàng thượng làm đương kim Hoàng hậu, tứ phong dòng họ Hàn cho nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu, đây là nhi tử của người, đương kim nhị hoàng tử" Nhìn hắc nói kiêu ngạo như vậy giống như hắc mới chính là nhi tử của Hoàng hậu không bằng.

"Nói nửa ngày, cũng không nói tên hắc là gì, ngươi muốn giới thiệu chính là người như vậy?"

"Ngươi....Hắc là thái tử tương lai, là Hoàng thượng tương lai, làm sao có thể tùy tiện kêu ra tên họ, hơn nữa ngươi gọi là biểu ca được rồi, phải biết tên làm cái gì?"

Ai, tên tiểu tử này.

"Ngươi nói tương lai làm gì cho một, còn có thể làm được hay không còn không biết, sau này có điều gì xảy ra ai mà biết được?" Tiểu tử này căn bản là không biết hai chữ "hắc ám" viết như thế nào đi, nàng xem trên TV tranh giành quyền lực này đến phụ mẫu, huynh đệ cũng không nhận thức, đừng nói đến một biểu đệ như thế

"Tại hạ Quân Phong Khải, biểu muội hữu lễ" Quân Phong Khải cúi người thi lễ với nàng, nhưng mà nàng lại không hành lễ, chỉ miễn cưỡng bắt chước động tác của hắc đáp trả lại.

"Ngươi là lão nhị, vậy lão đại là ai?"

"Đại hoàng huynh là do Lạc Thục phi sinh ra, gọi là Quân Hiếu Lâm, người hôm nay ngươi chinh chính là cháu của Thục phi, cha của hắc làm chương quân Lễ bộ.

Thì ra lão đại cũng là hoàng tử, như vậy vị trí thái tử cũng không có ngồi dễ dàng như vậy, xem ra muốn cho Hàn gia đứng vững thì phụ thân của nàng phải đứng về phía Hàn hoàng hậu muội muội của mình, ặc, nàng suy nghĩ nhiều như vậy làm gì nhỉ?

"Đã nói xong sao?" Nàng nhìn về phía tiểu chính thái hỏi

"Ngươi còn muốn biết gì nữa?"

"Ta muốn biết tình hình của các quốc gia khác cùng Đông Lâm quốc "

"Một nữ nhi như ngươi muốn biết những thứ này làm cái gì?"

Tiểu tử này rất xem thường nữ nhân, hừ, tiểu chính thái, buổi tối ngươi cứ chờ xem.

"Không nói thì thôi, chính ta sẽ tự đọc sách, thiết, muốn làm gì thì làm đi, không cần đứng đây gây trở ngại, chóng mắt ta" Nàng khẩu khí không tốt trực tiếp đuổi người.

Lúc này Thúy Trúc cùng một tiểu nha đầu khác mang trà cùng điểm tâm tiến vào.

"Mời công tử cùng tiểu thư dùng, nô tỳ lui xuống trước, có chuyện gì xin cứ phân phó" Nói xong hai người lại lui ra ngoài .

Tiểu chính thái ngồi xuống cùng biểu ca thưởng thức trà, hoàn toàn không nhìn đến nàng.

"Đệ đệ, buổi tối có thể giúp ta một việc được không? Ta nghĩ..." Nàng lấy lòng nói.

"Không làm, ta chắc chắn không phải là chuyện tốt gì" Nàng còn chưa có nói hết tiểu chính thái liền cự tuyệt

"Hoàng, ngươi thực sự không biết cái gì gọi là được người giúp một chuyện nhỏ, phải báo đáp lại chuyện lớn sao, giữa trưa ta còn giúp ngươi đó, mà

ngươi lại là một người quân tử, chuyện của ta cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, được không, về sau ngươi cần ta hỗ trợ cái gì, cứ việc mở miệng" Nàng dụ dỗ hắn.

Có thể là hắn đang nghĩ đến chuyện hồi trưa, bắt đầu do dự, nói " Nói sự tình gì trước đi"

"Ha ha, chính là ta mới đến nơi này, buổi tối không ngủ được, ngươi có thể mang ta ra ngoài nhìn một chút được không?" Kỳ thật không cần hắn dẫn nàng cũng có thể tự mình đi, nhưng mà ra ngoài rồi thì nàng lại không thể đến bất kỳ nơi nào mình muốn, không có tiền thì làm sao đi.

"Đây mà là việc nhỏ, ngươi là một nữ tử..."

"Ngươi thôi đi, chỉ là một tiết nam hài, có thể dạy ta phép tắc sao?" Hắn vừa muốn thuyết giáo đúng lúc bị nàng đánh gãy lời nói.

"Không biết buổi tối biểu muội muốn đi nơi nào?"tiểu chính thái vừa định nói lại bị biểu ca giành trước

"Ta đối với nơi này không quen thuộc, làm sao biết được nơi nào tốt, cho nên muốn đệ đệ mang ta đi"

"Như vậy đi, vừa vặn buổi tối ta cùng Hàn Thạc có chút chuyện cần đến Đông Phương Lâu, ngươi có thể theo cùng, chờ chuyện của chúng ta xong xuôi ta có thể mang ngươi đi nhìn xung quanh một chút, như thế nào?"

Hoàng vô sự quan tâm, phía sau câu nói kia là ý gì, nàng nghĩ không ra.

"Thật sự? Ha ha, biểu ca so với tiểu nam hài này tốt hơn"

"Ngươi nói cái gì, nhỏ gì mà nhỏ, một nữ tử..."

Trời, hắn không phải là Đường tăng chuyển thế đó chứ?

Hàn huyền một hồi, hai người rời đi, nàng gọi Thúc Trúc tìm giúp một vài sách sử cùng lý thư(cái này chịu) cơ bản của thế giới này,nàng muốn tìm hiểu kỹ một chút, Hàn Vũ không nghĩ sẽ ở nơi này luôn vì vậy cũng không có ý muốn tuân theo phép tắc ở đây, cũng muốn tính đến cuộc sống sau này của nàng.

Ngủ một hồi, tỉnh lại trời đã tối

"Tiểu thư, người đã tỉnh rồi? Đây là sách em nhờ Trương quản gia ở thư phòng của lão gia lấy, người xem xem thế nào?" Thúc Trúc đưa tới cho nàng một vài quyển sách thoạt nhìn đã muốn vứt đi.

Tìm tổng quản lấy, xem ra phụ thân đã biết, chắc cũng không sao, nàng nói cho bọn họ biết nàng ở trong núi lớn, cái gì cũng đều không biết, hắn là sẽ không hoài nghi.

Trong thư phòng

"Lão gia, vừa rồi tiểu thư sai Thúc Trúc đến tìm vài sách sử cùng lý thư cơ bản"

"Nàng biết chữ? Nếu biết chữ thì tại sao những chuyện về thế giới này lại không biết gì cả?"

"Lão gia, cái này .....tiểu nhân cũng không biết"

"Ừ, ngươi đi đi" Trương tổng quản lui xuống, Hàn tướng quân trầm tư suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy kỳ quái, bình thường chỉ có những tiểu thư của các nhà đại thế gia mới có thể học tập, không thì nhất định là dạy cho trẻ nhỏ, dĩ nhiên cũng không ngoại trừ một vài đứa nhỏ được chính phụ mẫu mình dạy chữ cho, haizzz, đứa bé này...

Hoàn hảo chữ viết nơi này không phải là phồn thể cũng không phải là kiểu chữ cổ, căn bản nàng đều có thể nhận biết được, thì ra bốn nước lớn ở thế giới này là Đông Lâm quốc, Tây Phong quốc, Nam Dương quốc cùng Bắc Tuyết quốc, phân chia ở bốn nơi đông tây nam bắc, trên sách còn ghi lại một vài địa phương ở chân trời góc biển mà chưa từng ai đặt chân đến, lịch sử đã rất lâu hắn là có người đến rồi đi nếu không làm sao sách sử có thể ghi chép lại được, nhưng tại sao lại chưa từng có người đi qua? Nàng thật rất muốn đi.

Thế giới này ai mạnh nhất chính là lớn, xem ra là một thiên hạ lấy vũ lực làm đầu.

Thì ra Hàn tướng quân lợi hại như vậy, cùng đương kim Hoàng thượng giành thiên hạ, có thể nói là nguyên thần khai quốc, bởi vậy liền không để ý đến nương tử của mình, chờ sau khi thiên hạ bình ổn mới sinh được hai người con, không biết vì sao nữ nhi lại mất tích, lúc ấy Hàn Thạc mới có ba tuổi. Hiện tại Hoàng thượng cũng chỉ có ba hoàng tử cùng hai công chúa, hơn mười năm làm Hoàng đế chỉ có năm người con? Sợ là không được đi, hắc hắc, nàng suy nghĩ xấu xa.

Thời điểm Hàn hoàng hậu được gả cho Hoàng thượng là lúc hắn chưa đăng cơ, giúp đỡ hắn giành thiên hạ, gặp rất nhiều gian khổ, võ công cũng rất cao, không sai, là một nữ cường, nàng thích, sách này ghi lại rất nhiều chuyện về di nương, nàng thật muốn gặp một lần. Hóa ra Đông Lâm quốc này là do bọn họ dốc sức tranh giành, mà không phải do kế thừa, xem ra cũng có một phần thực lực.

Cuối cùng nhìn đến, nàng giật mình, vô cùng giật mình, làm sao người nơi này có thể sống lâu đến vậy...188? Vẫn là đoán mệnh? Trời...Sống lâu như vậy có gì tốt? Khó trách hiện tại Hoàng thượng lại có ít con như vậy, thì ra thân mình hắn còn nhỏ...Mô hô, vậy hiện tại nàng tính là cái gì? Mới có 18 tuổi

thời.

Lại nhìn đến tiêu chuẩn võ công nơi này, hoảng...Hoàn toàn xem không hiểu..Thấp nhất là Tất Nhiên cơ, sau đó đến Thiên thê, cuối cùng là Thánh giả, từng cấp bậc có 10 cấp độ, trời, cái này là cái gì, để cho một người ở thế kỷ 21 như nàng xem chẳng khác nào học sinh tiểu học xem hàm số, còn không có người chỉ điểm. Quên đi, không cần xem, nhưng chính nàng cũng không ngờ sau này nàng lại có một thân võ công cao cường.

"Tiểu thư, dùng bữa tối"

"Ừ, ta đã biết"

Nàng là người cuối cùng đến phòng khách. Cung tướng quân cũng đã đến, xem ra hẳn cũng là thành viên trong gia đình này, tiểu chính thái lại khó chịu vì nàng đến chậm.

Dùng xong cơm chiều

"Thức phụ, buổi tối ta với Thạc đệ cùng Vũ nhi ra ngoài được không?" Biểu ca dò hỏi phụ thân nàng.

"Ừ, có thể đi một chút ra ngoài cũng tốt, nhớ chú ý đến Vũ nhi, nàng không biết nhiều"

"Ừ"

Người trong gia đình này không có phân biệt cao thấp, thái độ đối đãi với một hoàng tử thật bình thản, hay là nói cảm tình của mọi người cũng quá tốt đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khiêu chiến Vô Tình các

Hàn Vũ thay đổi nam trang cùng tiểu chính thái đi với biểu ca ra ngoài.

"Kỳ quái, biểu ca, người là một hoàng tử, cũng không ở lại hoàng cung sao?"

"khi hoàng tử được 20 tuổi phải chuyển ra ngoài, sau đó hoàng thượng căn cứ vào công lao mà sẽ tấn phong danh hào"

"Như vậy phong hào của người là gì?"

"Còn chưa có"

Còn chưa có tấn phong? Vậy là chưa có công lao? Hắc hắc, không biết thế lực của vị biểu ca này thế nào. Đứng về phía hẳn có lợi hay không? Quên đi, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, haizzz, vấn đề là trên người của nàng một văn tiền cũng không có, như thế nào tạo dựng sự nghiệp.

Đi vào Đông Phụng Lâu, Quân Phong Khải cùng tiểu chính thái lên lầu, để Hàn Vũ một mình ở trong đại sảnh, trời, có phải bọn họ quá yên tâm đến Hàn Vũ đó chứ.

"Hàn Vũ, Hàn Vũ?"

"Hoàng, gọi ta sao?"

"Không gọi người thì gọi ai? Đang suy nghĩ điều gì thế?"

Đúng vậy, bây giờ Vũ Quân đã không còn là Vũ Quân nữa, mà là Hàn Vũ, nhất định phải tập thói quen với tên mới này thôi.

"Chuyện gì" Hàn Vũ hỏi, phải quen với tên này mới tốt.

"Ồ đây chờ chúng ta, đừng đi lung tung"

"Biết rồi, biết rồi"

Nhất định có chuyện gì mờ ám mới không cho nàng đi theo, quên đi, Hàn Vũ còn không muốn biết đâu.

Một mình Hàn Vũ đi ra trong Đông Phụng Lâu, hiện tại trên đường cũng không còn tấp nập, các tiểu thương cũng đã dọn hàng khá nhiều, các cửa hàng

cũng đã đóng cửa.

Kỳ quái, đây là nơi nào? Lại không có ai có thể hỏi thăm.

Thời điểm nàng lo lắng lại thấy trước mặt vài nam tử đi đến.

"Lão đại, đêm nay vẫn là đi đến Tinh Nương lâu sao?"

"Đương nhiên, tiểu Phù Dung ở đó đang vẫn chờ ta, hắc hắc" Tiếng cười thật đáng khinh, nghe qua đều muốn giảm thọ.

Tinh Nương lâu, tên này rất giống kỹ viện, Hàn Vũ quyết định đi xem.

Phía trước thật náo nhiệt, ha ha, cuối cùng nàng cũng đã tìm được rồi, nếu đã đến cổ đại mà không đi dạo kỹ viện thật sự là uổng phí mà.

Vô Tình các? Tên kỹ viện này thật đặc biệt, là muốn cho người khác không cần hữu tình lúc này, hay là trở nên vô tình sau khi bị thương? Tốt, liền chọn nơi này.

"Công tử, mời vào bên trong"

Có điểm không giống, không phải trong TV cùng sách báo nói đón tiếp ngoài cửa là ma ma sao? Như thế nào nơi đây là lại một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp như vậy.

"Thoạt nhìn công tử là lần đầu tiên đến nơi này? Có cần ta giúp gì không?"

Hàn Vũ cao thấp đánh giá nàng, đáng vẻ thướt tha mềm mại đầy sức quyến rũ, không dung tục, ngũ quan thanh tú. lại thấy thế nào cũng không giống như là.....Bán.

"Ta tìm lão bản của ngươi, phiền toái ngươi giúp ta gọi hắn ra được không?"

"Công tử xin chờ một chút"

Một hồi đi ra một nữ tử, nhìn như thế nào cũng không giống Tú bà, chẳng lẽ kỹ viện nơi này khác biệt, hay là do kỹ viện nàng khác?

Người tới là một nữ tử không lớn tuổi lắm, thoạt nhìn cùng tuổi với Hàn phu nhân, trên mặt nàng cũng không lưu lại dấu vết gì của tuổi tác, ngược lại có thanh thực, một thân quần áo màu lam nhạt càng lộ vẻ thanh tú, thật sự là chỗ nào cũng có mỹ nữ.

"Công tử tìm ta có chuyện gì? Ma ma ta không có tiếp khách! Nhưng ở đây dạng gì chúng ta đều có" Ma ma phong tình vạn chủng hướng ta giới thiệu qua.

Hoảng, thế này mới giống một cái kỹ viện chứ!

"Ma ma, ta tìm ngươi là muốn kiếm chút bạc, có muốn thương lượng một chút hay không?"

"Kiếm bạc, công tử, Vô Tình các của ta đây thật kiếm được rất nhiều bạc, đến đây đều là vương tôn quý tộc, ngươi còn để cho ta kiếm bạc như thế nào?"

"Ta sẽ cho các ngươi thấy"

"Bản lĩnh cũng không phải chỉ dựa vào lời nói suông, tài nghệ các cô nương của chúng ta ở kinh thành này cũng không có ai có thể so sánh"

"Nhưng nếu ta muốn so tài thì sao?" Tú bà này còn rất khoe khoang, thật sự có thực lực như thế sao? Nàng rất chờ mong nha.

"Ngươi, tốt, theo ta"

Nàng cùng Tú bà đi vào một gian phòng, sau đó được nàng ấy cấp cho một bộ quần áo nữ tử màu đỏ thắm

"Đem quần áo mặc vào, ta muốn nhìn xem ngươi như thế nào mà dám so tài cùng các cô nương ở đây". Thì ra tú bà này đã sớm biết Hàn Vũ là nữ tử.

Thay đổi xong quần áo, xem xét, quần áo này mặc trên người nàng thật xinh đẹp.

Lúc này tiểu nha hoàn tiến vào giúp Hàn Vũ trang điểm, vừa xong, mở mắt ra, nàng cũng hoảng sợ, đây thật sự là nàng sao?

Chính mình vốn bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng lúc này lại có thể xinh đẹp đến thế, giống hồ ly tinh như mọi người thường nói, bất quá Hàn Vũ lại thích, trang điểm tuy đậm nhưng nhìn vào lại nhẹ nhàng khoan khoái. Rốt cuộc nàng muốn như thế nào đây? Nàng thích chính mình bình thường, nhưng nàng cũng thích mình xinh đẹp, thật ra nàng thích khoa trương nhưng lại không thích có quá nhiều ánh mắt nhìn, vẫn là im lặng thì tốt hơn. Nhìn chính mình trong gương, hoàn toàn lãng quên mọi thứ xung quanh.

Bên kia tú bà cũng đang tỉ mỉ đánh giá nàng, Hàn Vũ liền phóng cho nàng ấy một ánh mắt đưa tình, tú bà nhanh chóng thu hồi tâm tình.

"Đúng rồi có thể cho ta một khăn lụa che mặt không, ta không muốn người khác nhìn thấy khuôn mặt của ta" Nhất định phải làm ra vẻ thần bí.

Tù bà quăng cho Hàn Vũ một cái khăn lụa phấn hồng, Hàn Vũ cầm lấy đeo lên mặt mình.

"Tất cả các cô nương ở nơi này đều gọi ta là Tinh ma ma, người không phải ở đây, có thể gọi ta là Tinh tỷ"

"Tinh tỷ, tốt, Ta gọi là tiểu Lạc"

"Đi theo ta"

Theo chân Tinh tỷ tiến vào đại đường, chính giữa đại đường có một vũ đài thật lớn, các nàng đang đứng ở tầng hai của vũ đài, tầm mắt nơi này thật tốt, hơn nữa còn có vẻ rõ ràng.

"Các vị khách quan, hôm nay các người đến thật đúng lúc, hôm nay có một cô nương đến muốn so tài cùng các cô nương Vô Tinh các của chúng ta, các người cũng biết tài nghệ của chúng ta như thế nào, hôm nay ta cũng thật muốn nhìn bản lĩnh của cô nương này đến tột cùng như thế nào mà cũng dám đến Vô Tinh các của chúng ta mà kêu gào"

Hoảng, Tinh tỷ tỷ này thật giỏi nắm bắt lòng người a.

"Tinh tỷ, so tài cái gì?" Một công tử dưới lầu lên tiếng hỏi

"So tài cái gì sẽ do cô nương đó quyết định, thắng thua sẽ do các vị đến định đoạt như thế nào?"

"Hào, hảo" mọi người dưới lầu rất là chờ mong.

Bên ngoài lầu hai cũng tụ tập rất nhiều người, lúc này có rất nhiều cửa sổ đã mở ra

Ừ, hiệu quả này rất tốt.

Ặc, cái kia không phải là Lạc Đà sao? ha ha, kinh thành này thật đúng là nhỏ nha.

"Cho mời Lạc cô nương"

Nàng tiêu sái tiến lên vũ đài

"Lạc cô nương, người muốn so tài cái gì?"

"Tinh tỷ quyết định là tốt rồi" Hàn Vũ cảm thấy khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn, như thế lợi thế càng nhiều hơn.

"Tốt, nếu để ta quyết định, vậy tất cả cầm kỳ thư họa đều so tài đi, Lạc cô nương thấy sao?"

Thật ác độc mà.

"Tốt, tất cả đều so đi. nhưng ta muốn hỏi Tinh tỷ một chuyện, so tài này người muốn một người cùng ta so hay là một người so một thứ?"

"Hừ, Hàn Vũ cũng không tin, Vô Tinh các này có người toàn vẹn đến vậy.

"Này..." Nàng vốn là muốn cho một người có sở trường đó đến so tài, nhưng nếu bị hỏi như vậy mà vẫn làm như thế sẽ cho là Vô Tinh các khi dễ cô nương này.

"Nếu cô nương chỉ có một người, như vậy đương nhiên Vô Tinh các cũng sẽ cử ra một người, chúng ta sẽ cho hoa khôi đến tranh tài với người"

"Tốt, tốt, lần này đến thật không uổng mà, Diễm nương mỗi tháng chỉ biểu diễn có một lần a" Người ngồi dưới hưng phấn không thôi.

Hoa khôi, hẳn là người giỏi nhất của Vô Tinh các đi, nếu như nàng thắng hoa khôi này...ha ha.. không sai, rất có động lực!

"Đi mời Diễm nương đến đây." Tinh tỷ phân phó nha hoàn phía sau.

Trong khi chờ đợi Diễm nương đến, Hàn Vũ đưa mắt đánh giá tình hình xung quanh, thoát nhìn nơi này không giống một kỹ viện dơ bẩn, thật ra lại giống một trà lâu hơn, không có thanh âm đùa giỡn, không có kêu gào ầm ầm, là một nơi có cấp bậc cao, hẳn là có bối cảnh ở phía sau, nếu không xuất sắc như vậy lại không có một ai đến gây rối, hơn nữa Tinh tỷ cũng đã nói đến đây đều là vương tôn quý tộc. Xem ra lai lịch của Vô Tinh các này không nhỏ, Hàn Vũ nghĩ sau lưng nhất định có người chống lưng, hơn nữa người này có bối cảnh cũng không tầm thường, không biết lần này có phát sinh sự tình gì không, nàng thật sự rất là chờ mong.

Trên lầu hai trong một lô ghế

"Chủ tử, người thấy thế nào?"

"Rất thú vị, tiếp tục xem" Nói chuyện là Tà Yêu, đường chủ của một trong Tứ đường, chương quản thanh lâu.

Tại một ghé lô khác

"Công tử, nữ tử này rất là thú vị"

"Ừ, rất thú vị, một cô nương lại chạy đến nơi này so tài cùng người khác, ha ha, thú vị" Nói chuyện là đại hoàng tử của đương kim hoàng thượng Quân Hiếu Liêm

Aizzz, hoàng tử ở quốc gia này thật đúng là nhàn nha.

Lại một ghé lô khác

"Thiếu gia, người xem, thật là một nữ tử xinh đẹp, người cũng đừng tức giận, đợi lát nữa nhờ Tinh tỷ mời cô nương kia đến đây ngồi một chút, người thấy sao?"

"Cũng được, hừ, sớm muộn gì ta cũng sẽ cho Hàn Thạc kia biết tay, mỗi ngày đi theo sau lưng nhị hoàng tử, để xem sau này bọn họ có kết cục tốt như thế nào?" Nói chuyện đúng là người bị Hàn Vũ giáo huấn Lạc Đà, khuôn mặt vốn đã khó coi, hiện tại lại càng khó coi hơn.

"Diễm nương đến" Thanh âm thông báo của nha hoàn truyền đến, nhất thời không khí liền yên tĩnh trở lại, xem ra Diễm nương này rất được hoan nghênh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tỷ thí đầu tiên

Diễm nương đi vào phía sau Tinh tỷ, không tỏ ra kiêu ngạo như những hoa khôi bình thường khác, nhìn đến dạng này, làm cho tâm tình muốn so tài của Hàn Vũ giảm đi không ít, vốn là một người không tranh sự đời, nàng còn cùng Diễm nương tranh làm gì chứ? Diễm nương một thân quần áo dài thuần trắng kéo dài đến chân, đơn giản, hé ra gương mặt thuần khiết trắng trong, so sánh với Hàn Vũ, một người tựa như ánh mặt trời đỏ rực, một người lại là ánh trăng khuya ôn hòa.

"Diễm nương, ma ma gọi người ra là muốn người cùng Lạc cô nương so tài, mỗi ngày người ở trong phòng cũng không cảm thấy vui, không bằng đồng ý với ma ma đi? Vị cô nương này nói Vô Tình các của chúng ta bất quá cũng chỉ có thể, người cũng biết các chủ rất để ý đến Vô Tình các mà". Diễm nương này không có nghe theo lời nàng, nàng ấy vì chủ tử mới ở trong này, nếu như bị Diễm nương này cự tuyệt sẽ không còn mặt mũi đành phải lùi chủ tử ra.

"Tốt, ta đồng ý" Thanh âm này thật dễ nghe, thật nhẹ nhàng! Nàng ấy làm sao lại ở trong này đây? Mặc dù thân ở trong kỹ viện, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy nàng ấy không nhiễm mùi bùn, khí chất thoát tục, một thân không có quá nhiều trang sức cùng quần áo rườm rà, nhìn tựa hồ nhu nhược làm người khác không tiếc thân mà bảo vệ! Aizzz, nữ tử như vậy sẽ làm tất cả nam nhân đều muốn giữ không chịu bỏ đi. Hàn Vũ im lặng đánh giá Diễm nương, vừa vẹn nàng ấy cũng đang đánh giá nàng.

"Đầu tiên, so tài cầm kỹ"

"Hoa khôi, mời" Hàn Vũ làm một tư thế mời ưu nhã.

Gã sai vật đem đàn đến, Diễm nương ngồi xuống, bắt đầu đàn, tư thế tuyệt đẹp làm cho người ta tưởng không phải là một nữ nhân đang đánh đàn mà là một bức họa không sao tả xiết, đẹp không gì sánh nổi.

Tiếng đàn vang lên, giống như con người của nàng ấy vậy, dịu dàng yếu ớt, tiếng đàn nghe vô cùng dịu dàng, cuộn cuộn uyển chuyển kéo dài, giống như đang nhớ đến ai, đối với ai kể ra tình cảm của nàng. Hàn Vũ nghĩ Diễm nương thật ra đang bày tỏ tấm lòng của mình với một ai đó ở nơi đây. Một nam nhân như thế nào mà nữ tử như thế cũng không cần?

Thật là dễ nghe, nhưng tuyệt đối không rung động, đây là trận thi đấu, không phải là thời điểm bày tỏ tình yêu.

Lúc này Hàn Vũ tràn đầy tự tin cùng chờ đợi chính mình biểu diễn.

Một khúc "Tư Tuyệt" ở một cảnh ngộ bi thương mà chấm dứt, làm người ta thương cảm cùng tiếc hận, hoàn loạt tiếng vỗ tay cùng thanh âm khen ngợi truyền đến không ngớt, nhưng thật sự không biết có bao nhiêu người hiểu được tiếng đàn u buồn của nàng ta đây.

Diễm nương đứng dậy nhường vị trí lại cho Hàn Vũ, Hàn Vũ đi tới, nàng đã nghĩ ra nên đàn cái gì rồi! Vốn là nơi phong hoa tuyết nguyệt, chuyện tình yêu ở đây đã không còn phổ biến, Tinh tỷ nói qua ở trong này đều có quyền có thế, những người như vậy nghe thủ khúc này hẳn là sẽ thích.

Tiếng đàn của Hàn Vũ gây cảm xúc mạnh mẽ cho mọi người ở đây.

Lúc này mọi người đang chìm đắm trong tiếng đàn pháp phồng lên xuống không ngừng, Hàn Vũ hết sức hài lòng nhìn biểu tình của họ, không sai, nàng muốn chính là điều này.

Tiếng đàn chấm dứt nhưng không có một ai vỗ tay, dường như mọi người vẫn còn trầm luân trong hơi thở nguy hiểm đó mà không phục hồi lại thần trí. Không lâu, tiếng vỗ tay liền vang lên, âm thanh rất lớn, Hàn Vũ hoài nghi không biết bọn họ có bị đau tay hay không?

"Không biết thủ khúc này của Lạc cô nương tên là gì? Ai sáng tác?" Một người ngồi ghế lô trên lầu hai đi ra hỏi, đó chính là thủ hạ của Tà Yêu, vâng mệnh Tà Yêu đi ra.

"Khúc danh này gọi 'Thập diện mai phục', do chính ta sáng tác, ha ha, tiểu nữ bất tài, chỉ sáng tác một khúc nhỏ, mọi người đừng nên chê cười" hắc, hắc, không có xâm quyền, tuyệt đối không có xâm quyền! Trăm ngàn lần đừng đến tìm nàng, trong lòng Hàn Vũ âm thầm cầu nguyện.

"Tốt, tốt, quả nhiên tài nghệ của cô nương bất phàm, 'Thập diện mai phục' thật có thể cảm nhận được nguy cơ nổi lên bốn phía, thấm vào lòng người, không sai, khó trách lại dám đến Vô Tình các khiêu chiến như vậy, trận này Lạc cô nương thắng" Người kia lên tiếng tuyên bố.

Hàn Vũ tò mò đánh giá hắc, hắc nói nàng thắng thì nàng sẽ thắng sao?

"Không biết có người nào còn ý kiến không?" Dường như cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Hàn Vũ, hắc lại lên tiếng hỏi mọi người xung quanh.

"Không có ý kiến"

"Không có"...

Ha ha , nàng thắng.

"Tốt, đề mục này Lạc cô nương thắng" Tinh tỷ chính thức tuyên bố.

Diễm nương liếc mắt nhìn Hàn Vũ một cái, giống như thắng thua đối với nàng không có gì quan trọng, điều này làm cho tâm lý Hàn Vũ rất là khó chịu.

Người đã không cần thắng thua như vậy, ta liền cùng người đùa lớn một chút, trong lòng Hàn Vũ quyết định.

"Tinh tỷ, ta cảm thấy so tài này không có bao nhiêu hứng thú, thắng thua không quan trọng gì cả, không có tiền đặt cược, so tài như vậy chẳng có động lực"

"Hả? Người muốn thế nào?" Tinh tỷ không biết Hàn Vũ định làm cái gì, bất quá nàng cũng rất chờ mong.

"Không bằng chúng ta thêm tiền cược đi, nếu ta thắng Vô Tình các sẽ là của ta"

Sau khi Hàn Vũ nói xong, nghe được thanh âm hút không khí đứt quãng, ha ha, xác thực tiền đặt cược này có lớn một chút.

"Nếu như người thua thì sao?" Tinh tỷ cười hỏi

"Ta sẽ không thua" Chê cười, nếu ta thua còn nói làm gì, Vô Tình các này ta thắng chắc rồi, chỉ sợ các người không đáp ứng, Hàn Vũ vui mừng tính toán.

"Khẩu khí thật lớn" Diễm nương rút cuộc lên tiếng "Người sẽ không thua, người cần gì phải thua đâu? Người có cái gì có thể đem ra so sánh với Vô Tình các của chúng ta sao?"

Xem nàng nhu nhược như thế, nhưng lúc này khí thế lại bùng bùng, có ý tứ, Diễm nương thật quan tâm đến nơi này, quả nhiên Hàn Vũ không có nghĩ sai.

"Lạc cô nương, chờ ta đi xin ý kiến" Tinh tỷ bị nam tử vừa hỏi khúc danh trên ghế lô lầu hai gọi

Tinh tỷ tiến vào quỳ trên mặt đất

"Chủ tử, người tìm ta có chuyện gì phân phó?"

"Đáp ứng yêu cầu của nàng, cùng nàng tỷ thí" Tà Yêu ngồi ở vị trí chủ thượng nói

"Nhưng, chủ tử, vậy phải nói với cung chủ như thế nào ?

Tà Yêu nhìn thoáng qua Tinh tỷ, rất nguy hiểm, tỏ vẻ dường như nàng đã quan tâm đến quá nhiều chuyện.

Tinh tỷ tiếp tục hỏi "Chủ tử, nếu như nàng thua thì sẽ thế nào?"

"Nàng sẽ không thua"

"A, chủ tử, đây không phải là muốn đem Vô Tình các đưa cho...."

Trong mắt Tà Yêu lại truyền đến hơi thở nguy hiểm, Tình tỷ nhanh chóng đồng ý rồi lui ra ngoài.

Tình tỷ sau khi trở về liền đến nói với Diễm nương

"Diễm nương, chủ tử đã đáp ứng rồi"

"Cái gì? Hắn làm sao có thể, nếu như bị cung chủ biết được, hắn làm sao thoát khỏi liên quan?"

"Người cũng biết, một khi chủ tử đã quyết định chuyện gì thì nhất định chúng ta phải tuân thủ, ta biết người không muốn chủ tử bị cung chủ trách phạt, như vậy người nhất định phải thắng, biết không?"

Diễm nương gật đầu, trong ánh mắt lộ ra bất đắc dĩ cùng thương cảm. Biểu tình đó của Diễm nương không thoát khỏi ánh mắt quan sát của Hàn Vũ bên cạnh.

"Lạc cô nương, nếu người thua thì sao?" Tình tỷ vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Ta nói ta sẽ không thua, Tình tỷ không muốn từ bỏ ý đó sao?" Hàn Vũ tự tin nói với nàng.

Điều này làm cho Diễm nương đứng ở một bên rất là tức giận, Hàn Vũ hướng Diễm nương cười đắc ý.

"Tiếp theo sẽ tỷ thí cái gì?" Diễm nương hỏi, nàng một chút cũng không muốn hắn bị cung chủ trách phạt, nàng đau lòng thay hắn,

"Tỷ thí kì nghệ"

Thời điểm nghe đến kỳ nghệ, Hàn Vũ liền hoảng, không phải là cò vây chứ? làm sao bây giờ?

Hàn Vũ còn đang suy nghĩ rốt cuộc nên tìm vận may ở đâu, trên ghế lô ở lầu hai lại đi ra một người, hắn giúp Hàn Vũ giải quyết vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cuộc tỷ thí thứ hai

Nam nhân ngồi trên ghế lô tầng hai bước ra, Hàn Vũ cảm thấy người này rất quen mặt, giống như là đã từng gặp qua, suy nghĩ một chút nàng chợt bừng tỉnh, người đó không phải rất giống Boss lớn đó sao? Cũng rất giống Quân Phong Khải, xem tuổi người này chắc là đại hoàng tử, đại hoàng tử này đến thật đúng lúc, hắn thế nhưng lại có quan hệ với Lạc Đà.

Quân Hiếu Liêm đi vào trên vũ đài nói với Tình tỷ "Tình tỷ, tiểu hoàng cảm thấy không thể tỷ thí đơn giản như vậy, Tình tỷ thấy sao?"

"Không biết đại hoàng tử có ý gì?" Tình tỷ cung kính hỏi đáp.

"Tiểu hoàng ở trong hoàng cung mới biết được một phương pháp chơi cờ mới, rất thú vị, tiểu hoàng cảm thấy hai vị cô nương này nên thử một lần, dám không?"

Nam tử ở quốc gia này phóng khoáng như vậy sao? Hay là đạo kỹ viện mới phóng khoáng như vậy? Hoàng tử nhưng một chút cũng không kiêng kỵ?

Kỳ thật Hàn Vũ cũng không biết ở Đông Lâm quốc này đến kỹ viện cũng rất bình thường, không có gì cả, nó được mở ra là để giải trí, một số người có tiền có quyền sẽ chọn nơi đây để bàn chuyện làm ăn, mỹ thực mỹ nữ, chuyện hợp tác cũng thành công hơn một nửa rồi. Mà Vô Tình các ở knh thành chính là nơi thích hợp nhất.

Hàn Vũ nghe đề nghị của đại hoàng tử liền đáp ứng, nếu như là tỷ thí cờ vây thì nàng chết không thể nghi ngờ, còn chơi cờ khác, cả hai bên đều không biết, như vậy nàng còn có khả năng thắng.

Diễm nương do dự một chút, nhìn thấy Hàn Vũ đáp ứng mới miễn cưỡng đồng ý, mặt mũi của đại hoàng tử nhất định phải nể.

Sau khi nghe xong phương pháp chơi cờ mà đại hoàng tử nói, trong lòng Hàn Vũ mừng như điên, thì ra đại hoàng tử nói đến chính là cờ năm quân, trời cũng giúp cho nàng mà. Đương nhiên, Hàn Vũ cũng không dám biểu hiện tâm tình vui sướng của mình mà chỉ bày ra một bộ mặt nhàn nhô.

Diễm nương nhìn thấy Hàn Vũ khó xử, trong lòng cũng rất cao hứng.

Dọn xong bàn cờ, Hàn Vũ để cho Diễm nương đi trước.

Cờ năm quân cũng không khó, rất nhanh Diễm nương liền nắm được điểm quan trọng, càng ngày càng quen thuộc vì vậy chơi càng ngày càng nhanh. Hàn Vũ thấy đã đến lúc, mới bắt đầu chơi thực sự.

Thời gian im lặng trôi qua không một tiếng động, Hàn Vũ vốn có thể thắng Diễm nương vô cùng đơn giản, nhưng Diễm nương cũng thật thông minh, đi cò linh hoạt, hai người hạ cờ đều cố hết sức.

Cuối cùng, Hàn Vũ lấy tam giác tam tứ (cái này không hiểu nhá) thắng Diễm nương, phàm là người am hiểu tam giác tam tứ rất khéo léo, không có biện pháp ngăn cản hình thành tứ tứ.

Diễm nương cảm thấy không có cách nào xoay chuyển được tình hình, đứng lên nói "Ta thua". Rắc cuộc trên mặt cũng có biểu tình.

Đại hoàng tử nhìn thấy Diễm nương thương cảm, trên mặt tràn đầy tự trách, vốn là sau khi hắn nghe thấy tiếng đàn của Hàn Vũ, cảm thấy nàng không đơn giản, hơn nữa hắn biết kỹ nghệ của Diễm nương cũng không tinh thông, sợ Diễm nương thua, hắn cảm thấy Diễm nương thông minh như vậy nên học cờ năm quân này hẳn là không thành vấn đề, nhưng mà....Thật sự việc đời khó đoán trước được.

Đại hoàng tử vội vàng muốn giúp, nhưng mà giúp sai lầm rồi.

Hàn Vũ đã thắng được hai đề mục. Nhìn đồng hồ thấy đã trễ, đến lúc phải trở về rồi.

"Tình tỷ, cuộc tỷ thí hôm nay tạm dừng đi, cũng không còn sớm nữa, ta phải trở về"

"Vậy cuộc tỷ thí này phải làm sao? Đã đánh cuộc rồi mà" Tình tỷ rất muốn nghe Hàn Vũ nói chuyện lúc trước chẳng qua là đùa giỡn mà thôi, nhưng nàng nghĩ sai rồi

"Ba ngày sau ta sẽ lại đến" Sau đó lại nhỏ giọng nói với Tình tỷ "Ta nói sẽ giúp các người kiếm bạc mà"

"Ba ngày sau ta sẽ cùng Diễm nương tiếp tục cuộc tỷ thí, Hi vọng các vị khách quan có thể đặt trước cho mình một chỗ ngồi tốt, nếu không đến lúc đó muốn xem biểu diễn lại không còn chỗ ngồi"

Sau khi nói xong Hàn Vũ liền rời đi.

Cuộc tỷ thí ba ngày sau được truyền ra khắp kinh thành. Mọi người đều biết Vô Tinh các là một kỹ viện lớn, triều đình lại không tra ra lão bản phía sau là ai, hơn nữa mỗi ngày thám tử đi vào nhưng lại không thể đi ra được, lần này nếu lấy Vô Tinh các làm tiền đặt cược sẽ rất thú vị.

Đương nhiên những chuyện này Hàn Vũ đều không biết, nàng chỉ muốn lấy một thân phận khác ở nơi này để phát triển thực lực của chính mình, có thể bảo vệ tốt bản thân mình.

Thay đổi xong quần áo, Tình tỷ hướng dẫn Hàn Vũ theo cửa sau đi ra, hướng đến Đông Phụng lâu. Nhưng nàng lại không biết phía sau có một người võ công cao cường theo dõi.

Đi vào Đông Phụng lâu, tiểu chính thái cùng Quân Phong Khai cũng đã rời đi, hai người kia thật sự là quá đáng mà, để một mình nàng ở nơi này, hừ.

Xoay người đi ra chợt thấy tiểu chính thái ở nơi xa đang chạy lại, một phen nắm lấy tay nàng "Ngươi. Ngươi đã đi nơi nào, không phải đã bảo đừng có chạy lung tung sao? Đi cũng không thông báo một tiếng, ngươi nói xem, ngươi là một nữ nhi..." Trời, lại bắt đầu thuyết giáo của Đường tăng.

"Ngừng, ngừng, ngừng, ta chỉ đi dạo xung quanh một chút, vốn có thể trở lại nhanh, không ngờ lại xảy ra một chút chuyện liền chậm trễ, tốt lắm, đã trễ thế này rồi nên trở về thôi, đứng rồi, biểu ca đâu, không phải hẳn cùng với người chờ ta ở đây sao?" Nếu không ngăn cản tiểu chính thái, còn không biết hắn nói đến khi nào, rất nhanh nàng vội nói sang chuyện khác, Hàn Vũ thật sự không thể chịu được những lời thuyết giáo của hắn.

"A, đúng rồi, biểu ca hẳn...hắn đã trở về rồi" Nhìn ánh mắt né tránh của tiểu chính thái, nàng biết hắn đang giấu giếm chuyện gì đó, nhưng nàng cũng không nghĩ hỏi đến cùng, ai cũng có bí mật của chính mình.

"Ta tìm ngươi khắp nơi đều không thấy, đành kêu Cung tướng quân đến đây giúp, ngươi có thấy hắn không?" Rất nhanh tiểu chính thái cũng nói sang chuyện khác.

"Ta không thấy, chúng ta trở về thôi" Còn nói là thị vệ của nàng, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Hàn Vũ cùng tiểu chính thái trở về tướng quân phủ không bao lâu thì Cung Vĩ cũng trở lại. Hắn đi vào thư phòng của Hàn tướng quân

"Hàn lão, thời điểm tìm thấy tiểu thư là lúc nàng từ cửa sau của Vô Tinh các đi ra, hơn nữa còn có cao thủ võ công Thiên Thê tăng một đi theo, sau khi bị ta phát hiện cũng không có ra tay mà rời đi"

"Thiên Thê tăng một, ở trong kinh thành cũng không có nhiều, rốt cuộc là ai? Tiểu thư sao có thể đến Vô Tinh các?"

"Thuộc hạ không biết, thuộc hạ mới bước vào tăng một của Thiên Thê nên cũng không dám mạo hiểm đi theo, sợ đã thảo kinh xà"

"Tiểu Vĩ làm như vậy rất tốt, bắt đầu ngày mai ngươi làm thị vệ bên người tiểu thư đi"

"Vâng"

Trong Vô Tình các

"Chủ tử, nàng là người của phủ Hàn tướng quân" Nói chuyện chính là Ngôn Li người đi theo sau Hàn Vũ, là thủ hạ đắc lực của Tà Yêu

"Phủ Hàn tướng quân? Khi nào thì phủ tướng quân lại có thêm một nữ nhi? Đem việc nào bẩm báo lại cho cung chủ"

"Vâng, chủ tử" Ngôn Li lui ra ngoài, nói đến cũng thật kỳ quái, không biết tại sao gần đây cung chủ lại quan tâm đến việc trong triều đình.

Tà Yêu nhìn đến người đứng trước cửa, vẫn biết là ai nhưng cũng không có biện pháp cho nàng đi vào, hẳn không muốn làm nàng tổn thương, từ sau khi vào Tà cung, bọn họ không thể giống như trước kia vô ưu vô lo được nữa, không có biện pháp đem lại hạnh phúc cho nàng thì cũng không cần cho nàng thêm hi vọng.

Tà Yêu xoay người bay ra ngoài cửa sổ, Diễm nương đứng bồi hồi trước cửa, cuối cùng cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hắn nói hắn là nam nhân.

Bởi vì hưng phấn nên ban đêm Hàn Vũ không ngủ được, nghĩ đến cuộc tỷ thí ba ngày sau, nàng rất tự tin mình có thể chiến thắng. Nhưng mà nếu thắng rồi, Vô Tình các kia có thể trở thành của nàng sao? Một chút thể lực nàng cũng không có, tiếp nhận Vô Tình các rồi thì làm thế nào để kinh doanh đây? Chưa từng làm ăn lần nào, nàng có thể gặp phải những khó khăn trong đó không? Bất quá, Hàn Vũ thật suy nghĩ sâu xa, Vô Tình các có thể đến tay nàng hay không còn là một vấn đề lớn mà.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy có người đến gần, Hàn Vũ nhắm hai mắt lại, tinh thần lập tức tỉnh táo, người đến càng ngày càng gần, Hàn Vũ cảm giác được người đó đang tiến lại gần giường của nàng, nếu như nàng đột nhiên mở mắt ra có thể dọa đến hắn hay không? Hoảng, Hàn Vũ tưởng tượng thật nhiều, ai dọa đến ai còn chưa biết đâu.

Đột nhiên nàng mở to đôi mắt, bốn mắt nhìn nhau, đứng trước mặt nàng là một người mang mặt nạ, may mắn không phải là một mặt nạ khủng bố chỉ là một mặt nạ bạc, cùng với quần áo màu bạc. tóc màu bạc theo gió đêm lay động, phối hợp với ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, thật tuyệt mỹ.

Một tay hắn vịn bên giường, một tay đặt lên vết thương trước ngực.

Người đến chính là Cung chủ Tà cung Quân Tà Diễm, sư phụ bảo hắn chú ý đến một nữ tử xa lạ, tuy rằng không biết lão có ý gì, nhưng mọi chuyện của sư phụ hắn đều nghe theo, Sư phụ là thân nhân duy nhất, cũng là cha mẹ tái sinh của hắn.

Tà Yêu báo cáo gần đây phủ Hàn tướng quân đến một nữ tử xa lạ, rất nhanh đem những biểu hiện của nàng ở Vô Tình các bẩm báo với hắn, cho nên đêm nay Quân tà Diễm tự mình đi xem xét, nhưng trên đường lại gặp Độc Quân, hắn ra tay quá nặng. Độc Quân là sự đệ của sư phụ hắn, là sư thúc của hắn, tuy hiện giờ quan hệ của hai người đối nghịch, không tiện cùng Độc Quân dây dưa, vì nóng lòng muốn thoát thân nên bị Độc Quân chưởng một phát, may mắn là không có độc, nếu không còn không biết có đến được phủ Hàn tướng quân hay không. xú lão đầu này, cũng không biết cùng sư phụ phát sinh chuyện gì, sư phụ không cho hắn tiếp xúc với lão, lão lại động thủ với hắn, nếu không nể mặt mũi của sư phụ, Quân Tà Diễm đã giết chết lão từ sớm.

Quân tà Diễm nhìn Hàn Vũ, một khuôn mặt bình thường lại có một đôi mắt linh động có thể đem người hút vào trong đó, trong mắt dường như là cả một thế giới khác, làm cho người khác dứng không tới.

Cứ bốn mắt nhìn nhau như vậy, ai đều không có mở miệng, cả hai cũng không hi vọng đánh vỡ không khí tốt đẹp này, đột nhiên Quân Tà Diễm ngã lên trên giường, Hàn Vũ sợ tới mức trở tay không kịp, không bắt được hắn nên cứ như vậy bị đặt ở phía dưới. Hàn Vũ đẩy Quân Tà Diễm ra nhưng hắn vẫn không có phản ứng gì, cứ như vậy ngất đi, phải mất thật lớn sức lực nàng mới có thể đẩy hắn nằm xuống, vội vàng đứng dậy xem xét.

Nội tâm Hàn Vũ quay cuồng, tình huống gì thế này? Người này là ai vậy? Tại sao lại xuất hiện trong phòng nàng? Người trong phủ không phát hiện được sao? Là sát thủ sao? Nếu Quân Tà Diễm biết Hàn Vũ xem chính mình trở thành sát thủ cấp thấp không biết sẽ có biểu tình gì.

Không biết vì sao nhưng thật ra mặt nạ này cũng rất đẹp. Muốn nhìn hắn lớn lên trông như thế nào vậy vậy Hàn Vũ vươn tay ra muốn tháo mặt nạ này xuống nhưng vừa chạm tới đã bị bắt được.

"Người muốn làm gì?" Hắn thô bạo hỏi.

"Không làm gì hết"

"Vậy người chạm vào mặt nạ của ta làm cái gì, chẳng lẽ người muốn tháo nó xuống sao?" 20 năm qua không có bất kỳ ai chạm vào mặt nạ của hắn. Hàn

khí trên người Quân Tà Diễm tản mát ra thật kinh người, đem Hàn Vũ đông lạnh thấu xương.

"Ta lấy xuống được sao? Không phải nó vẫn ở trên người người đó thôi?" Nàng trả lời vô si.

Hoảng, nói xong hần đem mặt nạ tháo xuống, hần tốt như vậy sao? Sớm biết sẽ không tháo được mà.

Này, đây là nam hay nữ? Chẳng lẽ không khí ở cổ đại không bị ô nhiễm nên chuyên môn tạo ra mỹ nữ, soái ca sao?

Khuôn mặt xuất hiện trước mặt Hàn Vũ làm cho con ngươi của nàng muốn rớt ra ngoài luôn, một đôi mắt xéch, hàng lông mi ngay cả nữ nhân cũng phải ganh tỵ, mũi cao thẳng mê người, môi khẽ nhếch tán ra mùi thơm ngát khi nói chuyện, đương nhiên trừ bỏ thường thức ra thì chẳng có gì khác, nhưng sự vật đẹp như thế ai mà chẳng thích chứ.

Gió nhẹ thổi tới mặt Tà Diễm, hần mới giật mình, tại sao lại tháo ra mặt nạ của mình đây? Lúc này Tà Diễm cũng không biết mình đang làm cái gì, tại sao lại thất lễ như vậy, vội đem mặt nạ mang trở lại.

Vừa nhìn thấy mặt hần, Hàn Vũ lập tức vươn tay sờ soạng trên người hần (Cái này có phải là chị ấy ăn đậu hũ của anh ấy không ta?)

"Người...người lại làm gì thế?"

"Đầu năm nay xem mặt đã không còn đáng tin được nữa, ta sờ người, đương nhiên là muốn xác định xem người là nam hay nữ?"

"Người..." Nếu nàng nói là nam hay nữ? Là đực, cái? Đực, cái? Lúc này Quân Tà Diễm vô cùng tức giận, càng tức giận chính là nữ nhân này đã nhìn thấy dung mạo của hần thế nhưng hần lại không ra tay giết người diệt khẩu.

"Nếu là nam nhân thì sao?" Quân Tà Diễm thật sự muốn nổi điên, trong lòng luôn suy nghĩ đến lời nói của nàng, chính mình như thế nào có thể nói ra.

"Hoảng, nam nhân thì có thể ở lại, nếu là nữ nhân thì mời ra ngoài!" Ha ha ha, Hàn Vũ ghen cười đã muốn nội thương.

"Ta hỏi người hơn nửa đêm mang mặt nạ đi ra ngoài dọa người làm cái gì, sao lại chạy đến phòng ta? Chẳng lẽ người là hái hoa tặc? Nhưng mà khuôn mặt này cũng không giống! Ta xem người đã bị thương rồi, chẳng lẽ thời điểm đang đùa giỡn với người ta bị trượng phu họ phát hiện đánh sao?" Hàn Vũ phát huy sức tưởng tượng của nàng.

Quân Tà Diễm còn chưa có phục hồi lại tinh thần sau chuyện hồi nãy, hần không nghĩ tới mình lại phát sinh sai lầm như thế, nếu như bị thuộc hạ biết được, về sau cung không cần dùng đến mặt nạ để ra ngoài gặp người, chính mình nói mình là nam cho rồi.

Chậm rãi bình tĩnh lại nghe Hàn Vũ nói như thế, thiếu chút nữa đã muốn ngắt lại lần nữa.

Quân Tà Diễm phát hiện mình đang nằm trên giường Hàn Vũ, mơ hồ còn truyền đến mùi hương thơm ngát của nữ tử, tuy trên giường Quân Tà Vũ là cung chủ đệ nhất tà phái, ai nghe đến đều sợ mất mặt thế nhưng cũng chưa từng tiếp xúc đến chuyện nam nữ, hiện giờ lại cùng Hàn Vũ nằm trên cùng một giường bất giác sắc mặt dần đỏ ửng lên, thời khắc này thật đáng giá để kỷ niệm a.

"Tại sao lại không nói, người có biết vừa rồi người té xỉu, khó khăn lắm ta mới chuyển được người lên giường, hơn nữa người hôn mê lâu như vậy ta cũng không có bỏ đi, sợ người tỉnh lại sốt ruột vì không thấy ta" Hàn Vũ nói dối không chớp mắt lấy một cái.

"Người muốn như thế nào?" Quân Tà Diễm biết vừa rồi hần hôn mê rất ngắn mà dường như là trực tiếp ngã xuống giường, nữ nhân này thật đúng là....

"Cái gọi là được người giúp việc nhỏ, trả ơn người việc lớn, đạo lý này người biết không?" Hàn Vũ tiếp tục dụ dỗ.

"Biết, vậy thì sao?" Ngữ khí nói chuyện của Quân Tà Diễm bắt đầu không tốt, nhưng hình như đối với nàng cũng không có một chút đe dọa nào.

"Có thể nói ta vừa rồi mới cứu người, đúng không? Nếu nằm trên mặt đất mà bị cảm lạnh thì phải làm sao? Rồi sau đó bởi vì cảm lạnh mà sẽ gặp phải rất nhiều bệnh không có thuốc chữa, mạng nhỏ của người đã không còn. Như vậy ta có ân cứu mạng người cho nên về sau an toàn của ta sẽ do người phụ trách, người thấy sao?" Hàn Vũ muốn có một chút quan hệ với hần, không muốn chỉ gặp một lần như vậy, tuy biết là mình vô lý nhưng đây là biện pháp duy nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

Quân Tà Diễm cảm thấy buồn cười nhìn nàng, thật là yêu cầu vô lý, nếu hiện giờ là người khác đưa ra yêu cầu như vậy chắc chắn đã sớm đến gặp Diêm vương báo danh rồi, nhưng hần lại không nghĩ từ chối nàng.

"Bên cạnh ta có hai loại người, thứ nhất là có quan hệ với ta nhưng lại không cần ta bảo hộ, bởi vì bọn họ đều mạnh. Loại thứ hai là người nhìn thấy mặt ta nhưng cũng không cần ta bảo vệ, bởi vì họ đã sớm đến Địa phủ báo danh, người..."

"Ta sẽ là loại thứ ba" Hàn Vũ nhìn hần, cũng không sợ hần giết người diệt khẩu, bởi vì nàng biết hần sẽ không làm như vậy, cái Hàn Vũ sợ chính là về sau sẽ không còn nhìn thấy hần nữa.

Quân Tà Diễm nở nụ cười, Hàn Vũ liền bị mê hoặc giống như có ma lực vậy. Quân Tà Diễm cười quá mức chói mắt, nhìn hần như thế làm cho Hàn Vũ có cảm giác muốn cúng bái hần, điều này làm cho nàng rất tự ti tại sao chính mình lại quá mức nhỏ bé.

"Loại thứ ba?" Quân Tà Diễm cũng không nghĩ còn có loại người nào khác ở bên cạnh hần

"Tốt, người đã cứu mạng ta, như vậy từ nay về sau mạng của người chính là của ta"

Gi, Hàn Vũ tròn tròn mắt, đây là logic gì? Hàn Vũ cứu hấn đáng ra mạng hấn là của nàng mới đúng chứ? Tình huống gì thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Biểu lộ chân tình

Hàn Vũ tự hỏi, hấn tuy có chút bá đạo, bắt quá nàng thích.

"Tốt, mạng của ta là của người, người muốn như thế nào thì sẽ như thế ấy, xảy ra chuyện gì sẽ nói cho mình người biết" Hàn Vũ rất vui vẻ tuyên bố lại không biết đã đem bán chính mình cho Quân Tà Diễm.

"Ta gọi Hàn Vũ, còn người tên gì?"

"Người gọi ta Diễm là được rồi" Nói xong liền đứng dậy theo cửa sổ bay ra ngoài, Hàn Vũ nhìn thấy rất muốn cười, rõ ràng có cửa hiện giờ cũng không có người tại sao lại thích bay ra ngoài cửa sổ đây? Thật sự không hiểu được làm như thế có gì vui đâu? Hấn rất giỏi rồi mà.

Ai nha, đột nhiên Hàn Vũ nhớ tới quên hỏi cách nào tìm được hấn, hiện giờ cũng không thể gọi hấn quay lại, nàng cũng không biết làm sao bay. Hàn Vũ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tối đen như mực.

Hôm nay Hàn Vũ dậy từ sớm, dưới sự dẫn dắt của Thúy Trúc đến thành an phụ mẫu! Cảm giác này thật tốt, bất tri bất giác nàng đã muốn chậm rãi tiếp nhận cuộc sống cùng tình cảm trong gia đình vốn không thuộc về nàng rồi, vốn chưa được trải qua sẽ không gây ra thương tổn nhưng nếu đã trải nghiệm rồi, khi mất đi có thể không hối tiếc được sao? Cái này nàng thật sự không biết.

"Thúy Trúc, hôm nay người dẫn ta đi tham quan phủ một chút, ta đối với nơi này không có quen thuộc? Đúng rồi tại sao lúc này ta không thấy thiếu gia đến thành an phụ mẫu?"

"Tiểu thư, hàng tháng vào ngày mồng một và mười lăm thiếu gia mới đến thành gia lão gia cùng phu nhân"

"Ta đây về sau cũng có thể vào hai ngày đó mới đến thành an có được không?"

"Vâng, tiểu thư. Đây là quy định của Hàn phủ"

"Thì ra là như vậy, đúng rồi, phụ thân ta chỉ có một thế tử sao? Không có tiểu thiếp nào à?"

"Không có, lão gia rất yêu phu nhân, ở Đông Lâm quốc này nam tử có thể có ba vợ bốn nàng hầu, nhưng lão gia chỉ có duy nhất một mình phu nhân, điều này làm cho rất nhiều phu nhân cùng cô nương ở kinh thành rất hâm mộ"

Phụ thân rất yêu nương, ở trong xã hội này, nam chủ nắm quyền, nữ tử được tôn trọng thật sự không dễ dàng gì, trừ phi người có bản lĩnh, nhưng thế giới này thân thể của nữ tử cũng không thích hợp để luyện võ, cho nên nữ tử chỉ chú trọng vào tài nghệ, muốn cùng trượng phu mình học võ trong một ngàn người chỉ có thể được hai ba người mà thôi, cho nên Hàn Vũ cũng không muốn nghĩ mình có thể học được, cho dù có được đi nữa thì cũng không có ai dạy nàng. Hàn Vũ muốn mình có thật nhiều tiền, như vậy mới có thể sai khiến được người khác. Có tiền có thể thuê người khác bán mạng cho mình.

Ở trong phủ đi vòng vo, Hàn phủ cũng không to lớn là mấy, theo Thúy Trúc dẫn đường, nàng tiến vào sân viện của tiểu chính thái. Tư Vũ viên, Tư Vũ? Chẳng lẽ là tướng niệm tỷ tỷ của hấn? Nhưng tại sao ngày đó tính tình của hấn lại không tốt như vậy? Chẳng lẽ là nghi ngờ nàng không phải là thân tỷ tỷ của chính mình, sợ nàng làm tổn thương người nhà của hấn sao?

Tiến vào Tư Vũ viên, nàng nhìn thấy tiểu chính thái đang luyện võ.

Thật là có thể kế thừa được khí phách của phụ thân, lại thêm sức quyến rũ của nương, đệ đệ của nàng thật không sai, cũng không biết đã đoạt được bao nhiêu tâm tư của nữ tử, đáng tiếc bây giờ còn nhỏ, bằng không của của Hàn phủ đã bị bà mối làm sập. Trong lòng Hàn Vũ suy nghĩ thay đệ đệ của mình.

Sau khi bộ kiểm pháp kết thúc, một nha hoàn đưa khăn lau mặt tới, tiểu chính thái lau mồ hôi trên mặt, nhìn thoáng qua Hàn Vũ

"Tỷ, người tới khi nào vậy?" tiểu chính thái vui mừng hô một tiếng.

Nhưng mà Hàn Vũ đứng ở bên kia nhìn hấn, trong mắt có kích động, cảm kích cùng hạnh phúc, bây giờ nàng rất muốn khóc, ai nói là thời điểm bị thương mới khóc, nàng hiện tại chính là hạnh phúc đến muốn khóc đó thôi.

Cố nén suy nghĩ muốn khóc của mình, không cho nước mắt chảy ra, bình phục lại tâm tình, nàng hướng về tiểu chính thái cười "Ồ Trúc viên rất nhàn

chán. ta muốn lại đây xem một chút, kiếm pháp của ngươi là do ai dạy? Không tệ"

"Bộ kiếm pháp này là do phụ thân sáng tạo ra, có thể gọi là Hàn gia kiếm pháp, luyện thành có thể đạt tới Thượng Thiên, uy lực không hề tầm thường. Đáng tiếc bây giờ công lực của ta chỉ mới ở tầng thứ năm, phụ thân muốn ta luyện kiếm pháp trước, về sau có thể dùng"

"Hàn gia kiếm pháp? Ta cũng có thể học sao?"

"Đương nhiên, chỉ cần là người Hàn gia đều có thể học, bất quá ngươi có công lực sao? Rút tay ra ta xem xem"

Hàn Vũ vươn tay ra, tiểu chính thái đặt trên mạch đập của nàng, một lát sau thất vọng nhìn Hàn Vũ nói "Một chút công lực cũng không có, ngươi họ cũng vô dụng"

Hoàng, Hàn Vũ biết mình không có chút công lực nào nhưng nàng rất muốn học bộ kiếm pháp này bởi vì đây là Hàn gia kiếm pháp, cho dù vô dụng nàng cũng muốn.

"Đệ đệ, ta muốn học, cho dù vô dụng thì học cũng không phải không có chỗ dùng, ngươi dạy ta đi" Hàn Vũ làm nũng với tiểu chính thái.

"Ngươi hãy dạy cho nàng đi" Không biết Hàn tướng quân cùng Hàn phu nhân tiến vào Tư Vũ viên từ khi nào, nhìn đến hai tỷ đệ bọn họ cảm tình tăng lên không ít, cảm thấy rất vui mừng.

"Phụ thân, nương" Hàn Vũ cùng tiểu chính thái đồng thanh gọi.

"Được rồi, ngày mai có thể bắt đầu, sáng sớm ngươi đến Tư Vũ viên gặp ta, ta sẽ dạy cho ngươi"

"Ha ha, cảm ơn đệ đệ, cảm ơn phụ thân"

"Phụ mẫu, hai người vào trong đi" tiểu chính thái đem mấy người vào trong phòng.

"Vũ nhi, ngươi cũng biết tên gọi Tư Vũ viên này vì sao có không?" Hàn phu nhân ngồi trên ghế hỏi Hàn Vũ.

Hàn Vũ nhìn nàng không có trả lời, nàng biết Hàn phu nhân sẽ nói tiếp.

"Thời điểm ngươi mất tích, nương rất nhớ ngươi, sợ ngươi ở bên ngoài bị người khác khi dễ, ta tìm ngươi khắp nơi cũng không thấy, nhưng chúng ta cũng không có buông tha cơ hội nào, sau lại cho Thạc nhi đổi tên, gọi là Hàn Tư Vũ nhưng phụ thân ngươi không đồng ý, hắn nói một nam tử lại có tên như vậy về sau sẽ bị người khác chê cười, sau cũng từ bỏ, nhưng lại đem nơi ở của Thạc nhi đổi thành Tư Vũ viên là mong muốn hắn không quên tỷ tỷ của mình, lúc trước ngươi rất thích cây trúc, nhiều lần tìm ngươi đều ở trong rừng trúc, khi đó ngươi rất nghịch ngợm...Nhưng lần cuối cùng ta tìm toàn bộ mỗi một góc của Trúc viên đều không gặp được ngươi" Hàn phu nhân nói xong liền khóc.

"Nương, ta đã trở lại, ta sẽ không để ngươi tìm không thấy nữa, nhà của ta ở đây, ta sẽ không đi đâu, nương đừng khóc" Hàn Vũ ôm Hàn phu nhân an ủi,

"Tốt lắm, nương, tỷ tỷ đã về, ngài đừng khóc, phụ thân sẽ đau lòng" tiểu chính thái dỗ Hàn phu nhân.

"Xú tiểu tử"

"Thạc nhi, có thời gian ngươi dẫn tỷ tỷ ra bên ngoài nhìn xem, kết giao thêm vài bằng hữu"

"Phụ thân, nàng là một nữ nhi ra ngoài còn ra thể thống gì nữa? Hơn nữa bằng hữu của ta đều là nam tử, hơn nữa..."

"Phụ thân, ngươi xem đệ đệ còn muốn trông nom nhiều hơn so với ngài" Hàn Vũ đánh gãy lời lẽ nhai của tiểu chính thái.

Trong phòng tiếng cười tràn ngập khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đặt tiền cược

Ngày hôm sau, Hàn Vũ đi vào Tư Vũ viên, tiểu chính thái đang chuẩn bị luyện tập nhìn thấy nàng đến liền đưa cho nàng kiếm gỗ nói "Ngươi dùng tạm thanh kiếm này đi" Hàn Vũ nhìn kiếm gỗ trên tay, hình như mới được đẽo xong, rất vừa tay nàng lại tinh xảo, xem ra tiểu chính thái là một người tỉ mỉ, trong lòng Hàn Vũ rất là đắc ý.

Tiểu chính thái giảng giải cho Hàn Vũ từng chiêu một, Hàn gia kiếm pháp tên là Trảm liệt kiếm pháp, có tất cả mười chiêu thức, mỗi chiêu lại rất phức

tập, tuy nhiên Hàn Vũ thiên phú cực cao, một chiêu thức tập qua vài lần là có thể nhớ kỹ, điều này làm cho tiểu chính thái rất là xấu hổ, mười tuổi hắn đã bắt đầu tập, sau năm năm mới có thể hoàn toàn nắm giữ nhưng Hàn Vũ chỉ mới có một buổi sáng lại có thể học được bảy, tám phần, thật sự làm cho hắn nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Ba ngày rất nhanh trôi qua

Ban đêm, Hàn Vũ lại leo tường đi ra, lần này so với mọi lần dễ dàng hơn rất nhiều, chẳng lẽ trèo tường cũng có kinh nghiệm? Hàn Vũ không có nghĩ nhiều lại không chú ý tới bức tường kia đã thấp hơn, nàng hướng đến Vô Tình các chạy đi, Cung Vi theo sau nàng không một tiếng động. Thời điểm Cung Vi chuẩn bị bước chân vào Vô Tình các lại bị một người võ công cao cường chặn đường. Người tới cùng Cung Vi so chiêu, nhưng không có ý làm hắn bị thương, dường như chỉ muốn kéo dài thời gian, qua một lúc sau phi thân rời đi. Lúc này Cung Vi đã không thấy bóng dáng Hàn Vũ ở đâu.

"Chủ tử, Ngôn Li đã cắt được đuôi từ Hàn phu!"

"Ừ, ngày đó cung chủ rời đi có căn dặn gì không?"

"Cung chủ phân phó mọi việc trong cung sẽ do Hữu hộ pháp Phong Trần tạm thời xử lý, sau liền rời đi, hai ngày nay các Đường chủ đều không tìm thấy được người, không biết cung chủ đã đi đâu"

"Lui xuống đi" Tà Diễm này không biết đã có chuyện gì, mỗi lần chỉ nói một câu liền bỏ đi tìm không thấy được. Hừ, lần này không tin là không thể tìm được người, aizzz, làm Đường chủ Tà cung cũng không dễ dàng, lúc này Tà yêu đang suy nghĩ rốt cuộc đi nơi nào mới tìm được Tà Diễm thì bên ngoài đã bắt đầu xôn xao.

Hàn Vũ nhận lấy y phục lần trước mặc vào, sau đó theo chân Tinh tỷ vào phía sau lầu hai. Hôm nay Vô Tình các rất là đông, người ngồi đầy lầu một, cơ hồ đặt thêm chỗ, thoạt nhìn so với lần trước chật hơn rất nhiều, từng gian ghé lô trên lầu hai đều có gã sai vặt đứng hầu, phòng chừng đều là khách quý, xem ra lực ảnh hưởng của Vô Tình các cũng không tệ.

"Các vị quan khách, đêm nay là kỳ hạn ước hẹn ba ngày, Lạc cô nương cùng Diễm nương tiếp tục so tài, nói như thế mọi người đều biết, lần này đánh cuộc tiền đặt cược chính là Vô Tình các, lúc trước Lạc cô nương có nói qua, nàng sẽ không thua, cho nên đặt tiền cược, nhưng hôm nay chúng ta nhất định sẽ lấy tiền cược của Lạc cô nương" Tinh tỷ này tiên trăm hậu tấu, muốn tiền cược của Hàn Vũ, nàng có cái gì để đặt cược đây?

Hàn Vũ từ phía sau đi ra

"Không biết Lạc cô nương có cái gì để đặt cược?"

"Nàng có cái gì có thể so sánh với Vô Tình các đây?"

Dưới lầu truyền đến thanh âm bàn tán của mọi người

"Không biết Tinh tỷ nhìn trúng cái gì của ta? Muốn ta đặt cược? Ta nghĩ không có gì có thể so sánh với Vô Tình các để mà đặt cược cả" Hàn Vũ rất là nghi ngờ, tại sao hôm nay lại muốn nàng đặt cược?

"Lạc cô nương không cần lo lắng, ta muốn bản thân cùng mạng của người, người thấy sao?"

Bản thân nàng? Thời điểm Hàn Vũ định đáp ứng chợt nhớ đến mạng của nàng đã không thuộc về nàng nữa rồi, nàng không thể tùy tiện đáp ứng người khác.

"Tinh tỷ, thực xin lỗi, mạng của ta đã thuộc về người khác, ta không thể lấy ra để đặt cược được, nhưng ta có thể lấy bản thân mình đặt cược "

Người nào đó đang ngồi trong ghé lô ben trong, nghe đến câu này không tự chủ được mà khoe miệng giờ lên, thì ra nàng vẫn nhớ đến lời nói đó.

"Chuyện này..." Tinh tỷ cảm thấy khó khăn, ngày hôm qua Tà yêu thay đổi chủ ý, nói muốn Hàn Vũ đem bản thân mình ra đặt cược, nhưng hiện tại nên làm thế nào đây?

"Chủ tử nói cứ làm theo lời nàng" một gã sai vặt tiến đến nói nhỏ vào tai Tinh tỷ, nàng gật gật đầu.

"Nếu như vậy chúng ta cũng không ép buộc, nếu người thua, người sẽ là người của Vô Tình các"

"Tốt" Hàn Vũ đáp ứng thật sáng khoái, aizzzz, mới đến có mấy ngày, như thế nào bản thân cũng đánh cược mà mạng cũng giao, đùa kiểu gì vậy trời?

"Tỷ thí chính thức bắt đầu, mời hoa khôi đi ra" Diễm nương này đứng là đầu bảng, phải có người đi mời mới chịu ra, bất quá vừa nghĩ đến Vô Tình các sắp vào tay nàng, Hàn Vũ liền cảm thấy thoải mái hơn.

Chào đón Diễm nương xuất hiện là một hồi nao động, y phục Diễm nương mặc lúc biểu diễn đều là màu trắng, tuy nhiên hôm nay nàng cổ tình chuẩn bị một phen, trước muốn thắng Hàn Vũ ở dung mạo, đương nhiên kế tiếp so tài không phải là dung mạo, Hàn Vũ cũng không có để ý đến, nàng rất thích những sự vật xinh đẹp, hiện tại chính là thưởng thức mỹ nữ trước mặt, quả thật đẹp mắt.

Diễm nương nhìn thấy trong mắt Hàn Vũ không có ghen tỵ người khác hơn mình, chỉ có sự thưởng thức đối sắc đẹp, vốn Diễm nương muốn làm cho Hàn Vũ ghen tỵ một phen nhưng lại thất bại, làm cho nàng càng tán thưởng Hàn Vũ, một nữ tử đáng kết giao.

"Tiếp theo sẽ so tài thư pháp, nơi này có một chữ phúc rất đẹp, mỗi người viết một bản, xem ai viết giống hơn"

Hàn Vũ nghĩ sẽ so tài xem ai viết đẹp hơn, không ngờ là bắt chước. Đối với bút lông nàng cũng không xa lạ gì, trước kia lấy nó để vẽ tranh, nhưng viết chữ thì khác, lại bắt chước chữ của người khác, nàng không có bản lĩnh này, nàng trực tiếp cho qua đề mục này.

Tĩnh tỷ nhìn đến hai chữ phúc trong tay, tươi cười, cái này Diễm nương viết đẹp hơn Hàn Vũ rất nhiều, Tĩnh tỷ đưa cho vài người khách đánh giá, kết quả chính là như vậy.

"Ván này Diễm nương thắng, xem ra thư pháp của Lạc cô nương không được tốt lắm, đề mục họa này có lẽ người nên nhận thua thì hơn"

"Ta chỉ không muốn bắt chước người khác mà thôi" Ngữ khí của Tĩnh tỷ làm Hàn Vũ thấy khó chịu.

"Khụ. Bây giờ Lạc cô nương thắng hai thua một, bắt đầu so tài hội họa, trong thời gian một nén hương phải hoàn thành"

Trong tâm Hàn Vũ đã nghĩ sẽ thắng, nhìn nhìn một chút xem nàng sẽ thắng quanh vịnh như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Họa Nụ hoa đội nở

Lúc trước hội họa của Hàn Vũ cũng rất tầm thường, nhưng trong một lần xem phim thấy Đường Bá Hổ chỉ vẽ một nụ hoa tầm thường, sau khi vậy lên một ít nước nụ hoa đó giống như có sức sống bùng nổ thật đẹp, nàng lập tức mê ngay, tra cứu rất nhiều tư liệu, thử rất nhiều cách cuối cùng đã thành công. Hôm nay nàng muốn vẽ chính là bức tranh kia "Nụ hoa đội nở"

Hàn Vũ bày ra rất nhiều giấy vẽ, ở trên mỗi trang giấy lại vẽ một chút gì đó, người bên ngoài rất là ngạc nhiên không biết Hàn Vũ rốt cuộc muốn vẽ cái gì lại cần đến nhiều giấy như vậy.

Một nén nhang rất nhanh trôi qua, Diễm nương đã vẽ xong. Trên mặt giấy là hình ảnh một đôi nam nữ đang đứng nhìn mặt trời ngã về tây, phong cảnh tuyệt đẹp, nhưng có vẻ thô lương, Diễm nương là muốn kể với ai cái gì?

Chút hương tro cuối cùng rơi xuống, Hàn Vũ dùng bút họa, nàng đem bức tranh bày ra cho mọi người xem, biểu tình trên mặt ai cũng thất vọng đến cực điểm, cứ nghĩ rằng nàng có thể cho mọi người một cái kinh hi, nhưng xem ra chỉ có một nụ hoa mà thôi.

Tĩnh tỷ lắc lắc đầu, mọi người cũng đồng loạt như thế

"Ta đã sớm nói người nên nhận thua đi người lại không chịu, làm mọi người phí thời gian, hiện tại ta tuyên bố...." Tĩnh tỷ muốn tuyên bố kết quả của cuộc tỷ thí.

"Chậm đã" Hàn Vũ đánh gãy lời nói của Tĩnh tỷ, nàng đi xuống dưới vũ đài rót một chén nước chậm rãi đi tới, tuyên bố với mọi người bên dưới

"Hiện tại mọi người sẽ được chứng kiến thời khắc kỳ tích" Nói xong đem nước ngâm trong miệng phun lên bức họa.

Tất cả mọi người nghĩ Hàn Vũ thật quá hóa giận, có người còn nghĩ đầu óc nàng có vấn đề, nhưng quả nhiên đã xuất hiện kỳ tích. Chỉ thấy nụ hoa trên bức họa kia tựa hồ như đang sống, vốn chỉ là một nụ hoa trắng bình thường, hiện giờ đang chậm rãi nở ra từng cánh một, chậm rãi biến hồng. Toàn trường lập tức lạnh ngắt như tờ, mọi người kích động đứng lên, vốn xung quanh tiếng cười nói ồn ào thì giờ đây không ai nói một tiếng gì, ngay cả hô hấp cũng muốn đình chỉ, ai cũng nhìn chăm chăm vào nụ hoa, trong mắt tất cả đều không dám tin.

Hàn Vũ nhìn biểu tình của mọi người, hài lòng gật đầu. Nàng muốn chính là sự kinh diễm của mọi người lúc này.

Một tiếng, hai tiếng đàn đàn tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, thực hiện nhiên ván này Hàn Vũ thắng.

Tĩnh tỷ nhìn người toàn trường tuyên bố "Tỷ thí hội họa, Lạc cô nương thắng. Lạc cô nương người làm thế nào mà được như thế?" Tĩnh tỷ nhìn không được tò mò hỏi.

"Đúng vậy, làm như thế nào vậy?"

"Lạc cô nương, người làm như thế nào?"

Có người theo sau phụ họa, muốn biết Hàn Vũ đã làm cách gì mà nụ hoa có thể nở.

Hàn Vũ thần thần bí bí mở miệng nói "Bí mật"

Mọi người tuy rằng thất vọng nhưng cũng không có tức giận, bởi vì đây là tài nghệ của nàng, nàng đã không muốn thì cũng không thể ép được.

Trên lầu hai Quân Tà Diễm cũng kinh ngạc, hắn rất tò mò không hiểu Hàn Vũ đã làm cách gì, hắn biết nàng không có công lực, chẳng lẽ có người giúp? Không có khả năng, bằng vào công lực của hắn không phát hiện ra có người khác sao? Ở đây công lực của ai hơn có thể hơn hắn, hắn rất nghi hoặc vấn đề này, đối với nàng càng thêm hứng thú.

"Bức tranh của ngươi vô cùng tốt, hoa nở rất là đẹp" Diễm nương nhìn bức họa của Hàn Vũ khen ngợi.

"Cám ơn, bức họa của ngươi cũng đẹp, nhưng thiếu linh hồn, tự nhiên vẽ đẹp bị mất đi một phần. Bất quá tuy có linh hồn nhưng lại quá cường cầu thứ không thuộc về mình" Thời điểm cùng Diễm nương tỷ thí cảm nàng đã biết nàng ấy gặp chuyện khó nói, một nữ tử tuyệt vời như thế cần gì phải bước chân vào chốn này. Làm đối thủ của nàng hoàn toàn xứng đáng. Hàn Vũ chỉ muốn cho Diễm nương một lời khuyên mà thôi.

Diễm nương nhìn Hàn Vũ, sau trong ánh mắt là nỗi thương tâm, nàng nghĩ nên buông tay nhưng mà tâm lại không có cách nào không chế được, giống như bị trời buộc, nàng còn trông chờ vào điều gì đây?

"Kế tiếp chính là tỷ thí ca" Thanh âm Tinh tỷ đem suy nghĩ của hai người kéo lại.

"Lần này ta muốn thi trước, Diễm nương bài hát này ta muốn tặng ngươi, hi vọng ngươi có thể hiểu" Hàn Vũ nhìn Diễm nương nói.

Hàn Vũ ngồi trước đàn, thanh âm thanh thúy vang lên, tuy rằng bài hát này không có nhạc đệm sẽ không hay nhưng nàng cũng không có biện pháp

Ca khúc tên " Có một loại tình yêu gọi là buông tay"

Nếu hai người Thiên đường

Giống âm áp tường

Nhót giấc mộng của ngươi

Hạnh phúc hay không giống một cái song sắt

Chim di trú mất đi Nam Phương

Nếu ngươi nhìn trời không hướng tới

Khát vọng một đôi cánh

Buông tay cho ngươi bay lượn

Của ngươi cánh chim không nên cùng với Mãn Côi

Nghe theo héo tàn thời gian

Lãng mạn nếu biến thành ràng buộc

Ta nguyện cho ngươi lựa chọn trở lại cô đơn

Triền miên nếu biến thành xiềng xích

Dứt bỏ lời hứa

Có một loại yêu tên là buông tay

Vì yêu buông tha cho thiên trường địa cửu

Chúng ta gần nhau nếu cho ngươi trả giá sở hữu

Làm cho chân ái dẫn ta đi

Có một loại yêu tên là buông tay

Vì yêu chấm dứt thiên trường địa cửu

Của ta rồi đi nếu cho ngươi có được sở hữu

Làm cho chân ái dẫn ta đi nói chia tay

Có một loại yêu tên là buông tay

Vì yêu buông tha cho thiên trường địa cửu

Chúng ta gần nhau nếu cho người trả giá sở hữu

Làm cho chân ái dẫn ta đi

Có một loại yêu tên là buông tay

Vì yêu chấm dứt thiên trường địa cửu

Của ta rồi đi nếu cho người có được sở hữu

Làm cho chân ái dẫn ta đi

Vì người mất đi người

Nhấn tâm sấm vai thương tổn người

Vì người rồi đi người

Vĩnh viễn chẳng phân biệt được rồi đi

Có một loại yêu tên là buông tay

Vì yêu buông tha cho thiên trường địa cửu

Chúng ta gần nhau nếu cho người trả giá sở hữu

Làm cho chân ái dẫn ta đi

Có một loại yêu tên là buông tay

Vì yêu chấm dứt thiên trường địa cửu

Của ta rồi đi nếu cho người có được sở hữu

Làm cho chân ái dẫn ta đi

Vì người mất đi người

Vì người rồi đi người

Vì người tương niệm người

Vì ta và người cũng nguyện rồi đi chính mình"

Hàn vũ hát xong bài hát, nói với Diễm nương "Có một loại yêu gọi là buông tay, Diễm nương"

Diễm nương khóc rống, khóc tê tâm liệt phế, tựa hồ muốn đem tất cả nỗi đau chất chứa trong lòng mà khóc ra, đem tất cả những ủy khuất theo nước mắt rơi đi. Hàn Vũ im lặng đứng nhìn, rốt cuộc đã yêu say đắm như thế nào mà lại bị dả thương như thế, hi vọng chính mình sẽ không rơi vào nỗi đau này.

Tà Diễm nhìn Hàn Vũ, ánh mắt thăm dò, nàng rốt cuộc muốn cho người khác bao nhiêu kinh hi? Hắn muốn chậm rãi khám phá.

Người ở nơi đây đã quên hoan hô, quên ủng hộ, còn trầm tĩnh trong lời bài hát, tiếng đàn tuyệt vời, ca từ thê lương làm cho người ta mơ màng. Tà Yêu đứng trên góc khuất lầu hai nhìn Diễm nương, nàng khóc nhưng tâm hắn rất đau. Hắn làm sao không muốn được chứ, chính là phải làm như thế nào thì hai người mới có thể bên nhau. Rõ ràng hai người yêu nhau, vì sao không thể ở chung một chỗ.

Hàn Vũ đi qua ôm lấy Diễm nương "Hết thấy sẽ qua thôi, buông ra là tốt rồi"

Diễm nương khóc xong nở nụ cười, là thật tâm cười, đôi mắt mang theo nước mắt mỉm cười làm cho người ta thương tiếc.

Diễm nương đi đến ngồi xuống bên đàn, hát lên "Tiêu tan"

Chưa từng nghĩ tới, yêu người như vậy đau xót

Nay không thể không buông ra

Nay người là phủ sớm không chỗ nào không muốn xa rời

Không ở hoài niệm lúc trước ta

Hiện tại xem ra, này chính là một giấc mộng

Một hồi không có kết cục mộng

Một hồi nhìn như hoa lệ mộng

Không an tâm trung, trong lòng vương bận

Ta cười khổ tiêu tan, người cấp thương tổn

Ta muốn như thế nào dứt bỏ, ta muốn như thế nào tiêu tan

Có yêu người, có yêu đau

Nay xem ra

Không thể không buông ra

Không thể không tiêu tan

Không an tâm trung, trong lòng vương bận

Ta cười khổ tiêu tan, người cấp thương tổn

Ta muốn như thế nào dứt bỏ, ta muốn như thế nào tiêu tan

Có yêu người, có yêu đau

Nay xem ra

Không thể không buông ra

Không thể không tiêu tan

Hàn Vũ cười nhìn Diễm nương, nàng ấy thực sự có thể giống như nàng ấy hát sao? "Tiêu tan" sao? Chỉ có chính bản thân nàng ấy biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Múa

Hàn Vũ cảm thấy canh giờ không còn sớm nữa, hướng Tinh tỷ nói "Tinh tỷ, hôm nay tỷ thí tới đây thôi, ta muốn về"

"Ừ, tốt, tất cả quan khách, cảm ơn các người hôm nay đến cổ vũ các nàng so tài, tỷ thí tạm dừng ở đây...."

"Lại dừng, chúng ta đến từ sớm để giành chỗ ngồi tốt, như thế nào chỉ mới tỷ thí có b cái lại dừng"

"Đúng vậy, đúng vậy, tiếp tục so tài, làm sao lại có thể dừng lại chứ"

"Đúng vậy tiếp tục đi"

Thanh âm kêu tiếp tục càng ngày càng lớn, tình huống hiện tại căn bản không có biện pháp dừng lại, làm sao bây giờ, đã khuya như thế này rồi, Hàn Vũ là trốn ra ngoài a.

Nhìn thấy mọi người xung quanh không ngừng hô to, làm sao có thể cho Hàn Vũ rời đi được chứ, ba ngày trước đã khơi dậy hứng thú của mọi người, hôm nay nhất định phải xem cho hết mới không uổng phí bạc của chính mình đã bỏ ra.

"Lạc cô nương, xem ra hôm nay ngươi không thể đi được, mọi người rất là mong chờ hai người tỷ thí" Đại hoàng tử Quân Hiếu Liêm nói chuyện, người này thật là không có việc để làm sao?

"Đúng vậy, đúng vậy, Lạc cô nương, ngươi tiếp tục tỷ thí đi, sau khi xong ta mời ngươi một bữa, ngươi thấy sao?" Lạc Dad cũng ở đây? Thật sự là bản mặt chán ghét nhưng đi đâu cũng gặp được, buổi tối như thế này hẳn không sợ ra ngoài sẽ dọa người khác sợ sao?

"Lạc cô nương, ngươi xem..." Tình tỷ khó xử nhìn Hàn Vũ.

"Nếu tất cả mọi người vẫn còn muốn xem vậy sẽ tiếp tục, nhưng nếu muốn tiếp tục xem phải bỏ ra một trăm lượng, ta sẽ tỷ thí tất cả hạng mục còn lại, biểu diễn tuyệt vời như thế cũng không thể chỉ cho xem không? Ta nghĩ một trăm lượng đối với mọi người không có gì khó đi?" Hàn Vũ làm bộ bất đắc dĩ nói.

"Tốt, ta bỏ ra một ngàn lượng" Đại hoàng tử lớn tiếng phân phó tùy tùng đưa ra ngàn lượng.

"Tốt, ta đưa một trăm lượng"

"Tốt, ta cũng đưa"

Tiền cổ đại thật sự có thể dễ kiếm như vậy sao?

"Tình tỷ, chấm dứt tỷ thí, chúng ta chia năm năm" Hàn Vũ nhỏ giọng bàn bạc với Tình tỷ, cơ hội tốt như thế không thể bỏ qua được.

Tình tỷ bị khí thế như vậy làm nói không ra lời, tuy rằng Vô Tình các là kiếm tiền nhưng cũng không có trong một buổi tối kiếm ra được nhiều như vậy.

"Cái này ta không thể làm chủ, ngươi chờ ta một chút" Tình tỷ lui xuống, chắc là đi hỏi lão bản chân chính ở đây đi.

Không lâu sau Tình tỷ trở lại đáp ứng yêu cầu của Hàn Vũ, trong lòng nàng rất là vui sướng. Cái này nếu chia ra sẽ được rất nhiều.

"Tốt lắm, hiện tại tiếp tục tỷ thí vũ đạo"

Bây giờ Diễm nương đã không còn thương cảm như lúc này nữa, còn mơ hồ mong chờ tỷ thí cùng Hàn Vũ, thời gian qua không có bất cứ thứ gì làm Diễm nương cảm thấy thú vị, sau khi gặp Hàn Vũ thì dường như nàng đã tìm ra niềm vui cho mình.

Diễm nương mời nhạc công đàn cho nàng bài "Nhu tình như nước"

Diễm nương nói với Hàn Vũ "Lạc cô nương, đề ta thi trước, lần này ta sẽ không thua ngươi, đây chính là sở trường ta am hiểu nhất" Sự tự tin hiện rõ trên mặt Diễm nương, nhìn nàng lúc này vô cùng rực rỡ.

Hàn Vũ hồi đáp "Sợ là ngươi phải thất vọng rồi, múa cũng là sở trường của ta" Hàn Vũ đối với sự nhiệt tình của Diễm nương cũng không một chút ảnh hưởng.

Tiếng đàn vang lên, Diễm nương vung ống tay áo, không hề giống như lúc trước ủy khuất cùng bất đắc dĩ, ánh sáng chiếu vào nàng, làm cho người ta không thể rời mắt được, tóc theo sự xoay tròn của thân thể mà nhảy múa, giống như tiên tử rơi xuống trần gian, chân chính có thể gọi là nhu tình như nước, rất đẹp.

Một khúc vừa xong, mọi người ở dưới kích động hô tên Diễm nương, có thể thấy được tài năng của nàng rất cao.

Một khúc "Nhu tình như nước" vừa xong, Diễm nương tự tin hỏi Hàn Vũ

"Thế nào? Ngươi chịu thua được chưa?"

"Ta chưa bao giờ biết đến hai chữ chịu thua"

Hàn Vũ đi tới trước mặt vũ công nói "Ngươi có thể đàn cho ta một khúc nhạc nhanh một chút, càng nhanh càng tốt" Hàn Vũ muốn múa một điệu tương phản hoàn toàn với Diễm nương, sự mềm mại của Diễm nương đã muốn siêu việt, nàng không làm được, chỉ có thể tương phản mà thôi.

Nhạc công suy nghĩ lời nói của Hàn Vũ, một lúc sau nói "Bài nhanh nhất là "Nở rộ tình cảm mãnh liệt", nhưng khúc này rất là nhanh, không thích hợp để múa, cô nương có thể được sao?"

Nở rộ tình cảm mãnh liệt? Tên này nghe rất hay, rất thích hợp với điệu múa của nàng.

"Tốt, bài này đi" Hàn Vũ quyết định, vị nhạc công kia còn muốn khuyên bảo, nhưng nhìn thấy ánh mắt quyết định của nàng đành từ bỏ ý định.

Tiếng đàn vang lên, Hàn Vũ đi vào giữa vũ đài, đứng im lặng không có bất kỳ động tác gì, chỉ nhắm mắt nghe tiếng đàn "Nở rộ tình cảm mãnh liệt", tìm kiếm nhịp cho mình.

Hàn Vũ chậm rãi mở to đôi mắt, không bắt đầu múa mà là kéo làn váy nhấc vào hai bên hông, lộ ra cặp chân thon dài xinh đẹp, lại cuốn lên ống tay áo, hiện ra cánh tay dài trắng nõn, xung quanh vang lên âm thanh hút không khí không ngừng của nam nhân.

Theo âm nhạc nổi lên, Hàn Vũ bắt đầu nhảy múa, hai tay lay động, eo thon lắc lư, cổ nhỏ nhắn run run, hai tay theo thân thể vung lên trên đỉnh đầu, dẫn đến từng tràng hét chói tai không ngừng của đám nam nhân bên dưới, động tác hiện tại của nàng thực sự là mê hoặc tâm trí của mọi người, điệu múa lớn mật như thể chưa từng ai nhảy qua, càng không có ai được thưởng thức qua. Theo tiếng đàn pháp phòng, các kiểu động tác quyến rũ được bày ra, một điệu nhảy hiện đại nóng bỏng cứ như thể xuất hiện trước mắt cổ nhân, sao có thể không điên cuồng được chứ?

Tà Diễm nổi giận, bắt quả xem Hàn Vũ nhảy thật hấp dẫn, chính hắn cũng không biết tại sao lại để ý đến động tác cùng trang phục làm cản của nàng như thế, cái đó đâu có liên quan gì với hắn? Nếu chỉ vì như thế lại rước đến mầm tai họa thì phải làm sao bây giờ? Đúng rồi, mạng của nàng hiện giờ là của hắn mà? Tà Diễm tự thuyết phục hành vi của bản thân mình khi để ý đến nhất cử nhất động của nàng là như thế.

Đại hoàng tử cùng Lạc Đà nhìn nước miếng chảy ròng, không còn một chút hình tượng nào để nói.

Nhảy xong một đoạn múa hiện đại, Hàn Vũ đứng giữa trung tâm vũ đài, hô hấp dồn dập, trước ngực pháp phòng, làm toàn trường rung động, rất nhanh nàng cài lại khăn che mặt, không để lộ khuôn mặt ra bên ngoài, hiện tại mặc kệ Hàn Vũ có làm ra động tác gì đi nữa đối với đám nam nhân ở nơi này cũng đều mê hoặc. Sửa sang lại quần áo, nhìn một đám nam nhân bên dưới, trong mắt đều là dục vọng không che giấu làm nàng rất không thoải mái.

"Khụ, trận tỷ thí này hai bên đều có điểm tốt, thắng bại này..." Tinh tỷ khó xử, không biết quyết định ai thắng ai thua.

"Ta thua, người múa rất can đảm, tuy nhiên xem rất đẹp" Hàn Vũ không nghĩ là Diễm nương lại nhận thua.

"Người nhảy cũng rất đẹp, ta không thể so kịp với sự mềm mại của người" Hàn Vũ thật lòng khích lệ Diễm nương, nàng thắng là bởi vì nàng múa một điệu múa mới lạ mà thôi.

"Diễm nương, cái này..." Tinh tỷ còn không lường trước được Diễm nương sẽ nhận thua, nàng ấy thua không có gì, chỉ là Vô Tình các sẽ như thế nào bây giờ?

"Tinh ma ma, ta thua"

"Được rồi, Diễm nương cùng Lạc cô nương đã tỷ thí xong, tổng cộng có 6 đề mục, Lạc cô nương thắng bốn : cầm, kì, họa cùng vũ, Diễm nương chỉ thắng được hai đó là thư pháp cùng ca hát, kế tiếp ngâm thơ cùng đối nghịch không cần tỷ thí nữa, Vô Tình các là của Lạc cô nương" Tinh tỷ đứng ở trung tâm vũ đài, tuyên bố tin tức Vô Tình các thuộc sở hữu của Hàn Vũ.

Trên lầu Tà Diễm cười một cách mờ ám, tựa hồ đã đánh thành công chủ ý gì. Hàn Vũ cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo, giống như nàng đang bị tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Phong ba qua đi.

Hàn Vũ trở lại phòng đổi nam trang, vừa định ra cửa liền bị một người bắt đi, đương nhiên là không phải đi ra bằng cửa chính mà là phi thân qua cửa sổ, đối với điều này nàng đã nghiên cứu rồi.

"Người mang ta ra đây chỉ để xem ánh trăng, gió thổi cùng chà đạp cây cỏ thôi sao?" Hàn Vũ nói với Tà Diễm.

"Ta chỉ không muốn người bị người khác vây ở trong Vô Tình các mà thôi" Tà Diễm giải thích với Hàn Vũ đồng thời cũng muốn thuyết phục chính bản thân mình.

"Người đều thấy sao?" Thì ra hắn cũng ở đó.

"Ừ, người nói xem một nữ hài tử như người làm sao có thể múa như vậy, còn đem quần áo...." Hoàng, trời ạ, như thế nào hai người đó lại giống nhau đến thế.

Nếu như bị người Tà Diễm nhìn thấy phòng chường trông mặt của họ đều rớt hết ra ngoài, Cung chủ của bọn họ sao có thể lải nhải như thế, bình thường một ngày hắn cũng không nói một chữ, chỉ cần một ánh mắt là người khác có thể hiểu được ý tứ của hắn rồi.

Hàn Vũ ngơ ngác nhìn Tà Diễm, rất muốn cười nhưng lại không dám. Ban đêm hắn vẫn hấp dẫn như vậy, hắn đang tự hỏi cái gì sao? Hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt của nàng. Thời điểm tới nơi này, Tà Diễm tháo mặt nạ xuống, không biết vì sao hắn lại làm thế, chính là hắn không muốn phải nguy trang cái gì trước mặt nàng.

Môi khêu gợi, cằm mê hoặc, cái mũi cao thẳng tắp, lông mi dài, hắn làm sao có thể xinh đẹp như thế? Đặc biệt một đầu tóc trắng kia, ở dưới ánh trăng

phát sáng. Cứ như vậy Hàn Vũ bị mê hoặc, nàng tự nhận mình không phải là người thích nhìn dung mạo người khác, không hiểu tại sao Tà Diễm lại hấp dẫn nàng đến thế.

"Người làm sao lại là nữ nhi của Hàn tướng quân?" Tà Diễm đột nhiên quay đầu nhìn thấy Hàn Vũ nhìn hẩn đắm đuối như vậy, trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau không người nào chịu mở miệng nói, một chút tóc theo gió tung bay, trắng tròn im bóng trên mặt hồ.

Đột nhiên Hàn Vũ nhớ đến Diễm nương, ánh mắt nhìn Tà Diễm cũng thay đổi, nàng không muốn bản thân mình mê muội một ai, chỉ gặp hẩn có hai lần, không biết một chút gì về hẩn, thậm chí tên còn không biết, cứ như vậy mà làm cho mình có thể say mê, nàng cảm thấy sợ hãi.

Tà Diễm nhìn thấy sự biến đổi trong ánh mắt của Hàn Vũ, trong lòng có một chút mất mát, đây là làm sao vậy?

"Ta muốn về" Nói xong Hàn Vũ xoay người bước đi, chưa được mấy bước đã quay trở lại

"Đây là nơi nào? Mau đưa ta trở về" Hàn Vũ phát hiện nàng không biết nơi này.

Tà Diễm tiến lên trước định ôm Hàn Vũ về, nhưng nàng đột nhiên lùi hai bước, vốn Hàn Vũ muốn cùng về với hẩn, nhưng bây giờ nàng lại sợ hãi đi cùng hẩn. Tuy nhiên động tác của nàng đã làm Tà Diễm hiểu lầm.

"Người chán ghét ta sao?" Ngữ khí không tốt của Quân Tà Diễm truyền đến, chung quanh độ ẩm giảm xuống rất nhiều, Hàn Vũ cảm thấy lạnh buốt, người này sao có thể biến hóa nhanh như thế, ánh mắt thật đáng sợ, Hàn Vũ cũng không biết nàng đã trêu chọc hẩn cái gì.

Trong lúc Hàn Vũ suy nghĩ nên trả lời hẩn như thế nào, Tà Diễm lại nghĩ là nàng cam chịu càng phát hỏa, đang lúc tức giận không có gì để phát tiết lại có mười mấy người không sợ chết tiến lại.

"Nhìn xem, tóc hẩn màu trắng, chính là hẩn rồi!" Hàn Vũ nhìn người tới nói tóc Tà Diễm, nàng cũng cảm thấy rất kỳ quái, mọi người nơi này đều là tóc đen, trước mắt chỉ có Tà Diễm là tóc bạc, sao lại thế này?

"Người là một đại ma đầu, sang năm chính là ngày giỗ của người, ha ha" Người mới tới có chút tự đại. Tà Diễm cũng không biết nghe nhưng lời như thế bao nhiêu lần, nhưng những người nói như thế đều đã không còn sống.

Hàn Vũ đang tự hỏi màu tóc của Tà Diễm thì mấy người bên kia đã bao vây hẩn, Tà Diễm lạnh lùng nhìn bọn họ, cảm thấy bị ai đối với những người không biết tự lượng sức mình. Quân Tà Diễm rút bội kiếm được gắt bên hông, hàn khí phát ra làm cho một đầu tóc trắng không có gió vẫn tung bay, Tà Diễm cũng không muốn cùng bọn họ vô nghĩa, rất nhanh một chiêu liền giải quyết hết. Sau khi Quân Tà Diễm phát tiết xong, Hàn Vũ đi qua nhìn thấy trên mặt đất không một thi thể nào còn nguyên vẹn, tay chân bị cắt ra bảy tám phần nằm rải rác khắp nơi. Nàng cực lực khống chế chính mình nôn ra ngoài, sắc mặt tái nhợt. Tà Diễm nhìn sắc mặt Hàn Vũ không được tốt cho lắm, lại nhìn đến kiệt tác của chính mình trên mặt đất, đối với hẩn đó tình huống này là bình thường, căn bản hẩn không nghĩ lại làm nàng sợ đến vậy.

Tà Diễm ôm Hàn Vũ bay đi, sắc mặt Hàn Vũ dần dần khôi phục, nàng không biết Tà Diễm đưa mình đến đâu, nếu như bị người trong nhà biết mình ở cùng một nam tử một đêm, không biết tiêu chính thái lại là ngại bao lâu?

Đến một góc cây đại thụ thì Tà Diễm buông nàng xuống. Gió đem thổi đến làm Hàn Vũ thanh tỉnh đi rất nhiều, hẩn rốt cuộc là người như thế nào? Giết người nhưng ánh mắt cũng không nháy một cái, sinh mệnh đối với hẩn mà nói không là gì cả sao?

"Người...Người là ai?" Hàn Vũ vẫn không kiềm chế được nghi vấn trong lòng mình.

"Quân Tà Diễm" hẩn trả lời ngắn gọn, cũng không nói đến điểm quan trọng.

Tà Diễm không muốn nói, tuy rằng hẩn không cần mình là cung chủ Tà cung, nhưng hẩn lại sợ hãi khi nàng biết được hẩn là đại ma đầu trong miệng người khác, nàng lại sợ không cho hẩn tiếp cận.

"Ta chỉ muốn hỏi người đang làm gì? Không muốn nói? Được rồi, để ta đoán? là Ma giáo? Ma Cung? Hay là giang hồ đệ nhất sát thủ? Oa, thật tàn bạo. Còn nữa, đầu tóc người màu bạc, rất xuất" Hàn Vũ hưng phấn nói ra phỏng đoán của mình.

Tà Diễm nhìn thấy nét hưng phấn trên mặt nàng, tâm tình cũng dần dần tốt trở lại.

"Người vì sao nói Ma giáo cùng Ma cung? Lại tàn bạo? Rất xuất là vật gì?"

"Rất xuất không phải là vật này nọ, chính là...Ừ, phải giải thích như thế nào bây giờ, ý tứ là rất thích đó"

"Thích...thích không?" Tà Diễm nghe Hàn Vũ nói thích, một người làm bầm lầy bàu cái gì.

"Người không sợ sao?"

"Sợ? Ta sợ cái gì? Ta còn sợ người rất..."Ba chữ không có tiền đề Hàn Vũ không muốn nói ra, xem hẩn rất có tiền đề.

"Rất cái gì?"

"Quá yếu, bị người khác bắt nạt"

"Yếu? Tà cung trong giang hồ có từng nghe đến hay không?"

"Không có, Tà cung?" Quả thật Hàn Vũ không có nghe qua.

"Tà cung là do người trong giang hồ xưng, qua thời gian lâu, vốn không phải là tà cung nhưng để cho tiện liền đổi tên"

"Hoàng, cung chủ Tà cung tùy thích như vậy sao?"

"..."

"Không phải người chính là cung chủ Tà cung đi. A, có phải hay không?"

Hàn Vũ nhìn thấy Tà Diễm gật đầu, tâm tình càng hưng phấn.

Ha ha, vận khí của nàng thật tốt, có thể kết giao với một nhân vật lợi hại như vậy, tuy rằng không biết là tốt hay là xấu, đương nhiên cũng không biết về sau Tà cung này mang lại thống khổ cho nàng.

"Đầu tóc của người tại sao lại trắng?"

"Không biết, ta không nhớ" Tà Diễm không muốn nhiều lời, những chuyện lúc trước hắn đã quên hết, hiện tại cũng không có ai dám nói hắn là yêu quái, đây là cấm kỵ của hắn.

"Thật đẹp, thật hâm mộ"

Đẹp? Nàng là người thứ hai nói tóc hắn đẹp.

"Người là người thứ hai khen tóc của ta" Nói xong đột nhiên Quân Tà Diễm ôm chặt lấy nàng, làm Hàn Vũ sợ tới mức thiếu chút nữa té xuống.

"Cám ơn" Tà Diễm nhẹ nhàng nói lời cảm ơn bên tai Hàn Vũ, thanh âm rất nhỏ, nhỏ đến mức nàng tưởng mình đã nghe nhầm.

Hàn Vũ cũng vươn tay ôm lại, vỗ vỗ bờ vai hắn, ở cổ đại khác mọi người như thế, có lẽ cuộc sống cũng không trải qua thuận lợi, hắn là trước kia người khác khi dễ rất nhiều đi.

Tà Diễm mang lại mặt nạ, mang Hàn Vũ trở lại Trúc viên, trước khi Cung Vĩ phát hiện đã rời đi, Cung Vĩ nhìn thấy Hàn Vũ bình an trở về liền xoay người đến thư phòng của Hàn tướng quân.

"Hàn lão, ngài thấy thế nào?" Cung Vĩ kể lại chuyện hôm nay bị người có ý ngăn cản cho Hàn tướng quân biết.

"Không có ác ý gì với Vũ nhi là tốt rồi, ta tin tưởng Vũ nhi, nàng không phải là loại người như vậy" Hàn tướng quân đứng trước cửa sổ nhìn phương hướng Trúc viên nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: May mắn của nữ xuyên không

Sáng sớm Hàn Vũ rời giường đi vào Tư Vũ viên, nàng thật tâm muốn học Trảm Liệt kiếm pháp vì đó là Hàn gia kiếm pháp, hiện tại Hàn Vũ đang dần thích nghi với cuộc sống xung quanh, giờ phút này nàng không muốn nghĩ rằng nàng không phải là nữ nhi của Hàn tướng quân, không phải là thành viên của Hàn gia, cho dù về sau Hàn Vũ chân chính có trở lại, nàng cũng không rời đi, nàng sẽ không làm tổn thương Hàn gia, Hàn Vũ nghĩ nếu như thế thì Hàn gia sẽ chấp nhận nàng.

"Đệ đệ, hôm nay học cái gì?"

"Hôm nay ta sẽ đem chiêu thứ nhất dạy cho người, nhất định phải nhớ kỹ, tuy rằng không có tác dụng gì đối với người, nhưng cũng có thể rèn luyện thân thể" Tiểu chính thái nghiêm trang, vừa nói đến võ thuật hắn lập tức thay đổi tính tình.

Tiểu chính thái giảng giải tỉ mỉ, Hàn Vũ cũng cố gắng tiếp thu, hiện tại đi vào chiêu thứ nhất thật đúng là có khuôn có hình.

"Kỳ quái, tỷ tỷ, vì sao người không có một chút công lực nào nhưng ta cảm nhận có sát khí trong đường kiếm của người?" Tiểu chính thái nói xong lại nâng lên cánh tay Hàn Vũ lần nữa, cẩn thận kiểm tra thật lâu mới buông ra, quả thật không có công lực. Một chút chiêu thức phòng thân cũng không có.

Hàn Vũ cũng biết nàng rất kỳ quái, nhưng sát khí mà tiểu chính thái nói một chút nàng cũng không cảm nhận được, sát khí này nọ rất trừu tượng, chỉ là

nàng rất thích chiêu thức này, nếu chỉnh sửa lại một chút sẽ thành một điệu múa không tồi chút nào! Hàn Vũ chỉ suy nghĩ điều đó trong đầu, nếu như bị tiểu chính thái biết được, còn không chọc tức hấn sao?

"Đệ đệ, người dạy ta chút nữa đi, ta còn muốn học, ta muốn học xong Trảm liệt sớm một chút"

"Ừ, cũng được, người học rất nhanh. không có công lực vận dụng cũng không cần học mỗi chiêu thức quá kỹ, học nhiều một chút cũng tốt. Thứ hai là Sơ Viêm, cái này khá phức tạp hơn so với chiêu hồi này, người chỉ cần để ý đến quy luật của nó, như thế sẽ học được"

Nói xong thì bắt đầu múa cho Hàn Vũ xem, múa mỗi chiêu đều giải thích rõ ràng, cụ thể. Hàn Vũ nhìn say mê, nói đến cũng rất kỳ quái, từ khi đến thế giới này, trí nhớ của nàng tốt lắm, đã gặp qua một lần là không quên được, nhưng nếu nàng muốn nhớ kỹ thì tuyệt đối sẽ không quên, điều này đối với võ công rất thật hữu dụng, nàng thấy rất kỳ quái nhưng lại càng hưng phấn nhiều hơn.

Tiểu chính thái đem chiêu Sơ Viêm múa xong, lại cho Hàn Vũ thử một lần, Hàn Vũ cảm lấy một kiếm do tiểu chính thái đưa bắt đầu.

Trừ bỏ một vài động tác chưa được chuẩn ra, cơ hồ nàng đem Sơ viêm hoàn thành trong lần đầu tiên, điều này làm tiểu chính thái rất kinh ngạc, lại làm Hàn Vũ cực kỳ vui sướng.

Tiểu chính thái chỉ ra vài chỗ Hàn Vũ không hoàn chỉnh, Hàn Vũ lại tập lại một lần, rất hoàn mỹ đến nỗi chính nàng cũng không thể tin được.

Hôm nay Hàn Vũ cùng tiểu chính thái học võ đến trời tối, một người học say mê, một người dạy nồng nhiệt, đến cơm trưa đã mang tới cũng không có ăn, chỉ trong một ngày mà nàng đã học xong chiêu thứ ba Tuyệt đầu mùa cùng chiêu thứ tư Sơ Kinh, kết quả này làm tiểu chính thái vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Trở lại Trúc viên mới phát hiện nàng rất là đói.

"Thúy Trúc, người đến phòng bếp lấy cho ta con gà làm sạch sẽ, lại xem có lá sen hay không, sau đó thêm chút đồ gia vị, đêm nay ta sẽ làm đồ ăn cho người ăn"

"Tiểu thư, người muốn làm gì?" Thúy Trúc cảm thấy rất ngạc nhiên, tiểu thư muốn một con gà cùng lá sen làm gì chứ? Hai thứ đó có thể làm ra đồ ăn ngon được sao? Nàng rất hoài nghi nhưng cũng không dám nói ra.

"Biểu người đi thì người đi đi, hỏi nhiều làm gì, đợi lát nữa sẽ biết"

"A, được rồi, tiểu thư chờ một lát, ta đi lấy mang lại" Thúy Trúc hướng phòng bếp đi tới, bộ dạng kia rất là ủy khuất, Hàn Vũ nhìn thấy không thể nhịn cười được.

Thúy Trúc mang đến những thứ nàng cần, Hàn Vũ kiểm tra qua một lần, rất tốt, gà đã rửa sạch sẽ, tất cả mọi thứ đều đã đủ hết.

Hàn Vũ cùng Thúy Trúc đào một lỗ nhỏ trước sân, lần này Thúy Trúc rất là thông minh, không hỏi vì sao, tiểu thư làm cái gì nàng liền làm theo cái đó, tuy rằng nàng rất là ngạc nhiên. Sau khi đào xong, Hàn Vũ đem lá sen gói thật kỹ con gà lại cho thêm một vài gia vị, lấy đất bọc bên ngoài cùng, Hàn Vũ bắt đầu làm gà ăn mây, đây là thứ nàng thích ăn nhất, Hàn Vũ nghiên cứu thứ gì cũng đều nhằm thỏa mãn vị giác của mình, nàng vẫn rất tin một câu...

Thời gian trôi đi, Hàn Vũ tính toán thời gian đem gà ăn mây trong lỗ đào ra. Khi nàng mang ra, mùi gà cùng hương thơm của lá sen thơm ngát, làm cho người khác rất muốn ăn, ngay tại lúc Hàn Vũ chuẩn bị dỡ ra lóp đất bên ngoài để nhăm nháp thì chỉ trong nháy mắt, gà ăn mây trên tay đã không còn, nhìn sang Thúy Trúc cũng không thấy? Gà đâu rồi?

Thời điểm nàng đang kinh ngạc lại nhìn thấy một lão đầu ôm con gà của nàng chạy tới.

"Nha đầu, gà này làm sao ăn được?" Lão đầu kia một chút tự giác khi đoạt đồ của người khác cũng không có, còn mặt dày chạy lại hỏi người ta ăn như thế nào?

Hàn Vũ đánh giá lão đầu kia, nhìn bề ngoài không một chút lời thôi léch thếch nào, một thân áo xám sạch sẽ, bên hông mang một bầu rượu. Hàn Vũ nhìn thấy trong mắt lão đều là khát khao đối với con gà.

"Người là ai? Làm sao có thể vào trong Hàn phủ? Người vào bằng cách nào?" Hoàng, Thúy Trúc, người hỏi vấn đề này thật ngây thơ, tuy rằng Hàn Vũ cũng rất muốn hỏi, nhưng nàng thông minh hơn Thúy Trúc rất nhiều, không nói một tiếng chỉ nhìn lão nhân, tự hỏi mục đích của hấn, Hàn Vũ cũng không ngây thơ mà tin rằng hấn đến để thưởng thức gà ăn mây của nàng. gà ăn mây mặc dù thơm nhưng cũng không bay xa như thế.

Lão nhân không trả lời Thúy Trúc, chỉ nhìn chòng chọc Hàn Vũ.

"Đây là của ta, người cầm nó không được tốt lắm, trả lại cho ta đi" Hàn Vũ không hỏi bất cứ vấn đề gì, nàng biết, cho dù hỏi thì lão nhân cũng không trả lời nàng.

"Hắc hắc, tiểu nha đầu người sao lại nhỏ mọn như vậy, người đã làm rồi vậy làm thêm một con khác là được mà, cái này cho ta đi"

"Không được, hiện tại ta rất đói bụng, hơn nữa ta cũng không muốn cho người, ta không biết người tại sao ta lại cho người chứ?"

"Ặc, Vậy người muốn cái gì lão sẽ cho người cái đó"

"Ta không cần, ta lại không thiếu thứ gì, mau trả lại cho ta"

Nói xong Hàn Vũ tiến lên, vẫn chưa kịp đụng vào người lão nhân thì ngay lập tức lão đã vòng ra sau lưng nàng, đông tác kia rất nhanh, Hàn Vũ nhìn kỹ cũng không thấy lão động một chút, điều này làm Hàn Vũ tròn tròn mắt.

Xoay người đối mặt với lão, Hàn Vũ đề nghị " Cho ngươi cũng được, nhưng ngươi phải đáp ứng một yêu cầu của ta"

Lão không cần suy nghĩ lập tức nói "Tốt tốt, không cần một cái, mười cái cũng được"

"Tốt, là do ngươi nói đó, vậy là mười điều đi"

Lúc này đến lượt lão nhân tròn tròn mắt, nha đầu này rất thú vị, những lời nói khách khí bình thường chỉ nói cho có mà thôi, tuy rằng đến bây giờ hán đều không có khách khí nhưng hôm nay gặp tiểu nha đầu còn không có khách khí hơn hẳn, thú vị, thật là thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bái sư

"Vây hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết làm sao ăn được cái này hay không?" Hiện tại việc lão muốn làm nhất chính là ăn cái này, mùi vị làm làm cho miệng lão sắp chảy hết nước miếng rồi.

"Đưa cho ta"

"Không được, ngươi nói cho ta rồi mà, tiểu nha đầu ngươi sao nói không giữ lời như thế chứ?" Lão nhân phát hỏa, Hàn Vũ cảm thấy rất buồn bực.

"Từ lão đầu, ta nói đưa cho ta, ta mở ra cho ngươi ăn, ngươi suy nghĩ cái gì, Hàn Vũ ta là người không biết giữ lời sao?" Kỳ thật trong đầu Hàn Vũ cũng có ý tứ kia, tuy nhiên chỉ có mình nàng biết thôi! Hắc hắc!

Lão nhân rất không tình nguyện giao ra con gà, mắt cũng không nháy lấy một cái nhìn chòng chọc vào nó, cứ như sợ Hàn Vũ giành ăn hết.

Hàn Vũ đem gà ăn mảy đập vỡ, lấy thịt gà được bọc trong lá sen ra, xé một cái đùi gà đưa cho lão, lão nhân lập tức tháo bầu rượu bên hông tiếp nhận chân gà bắt đầu nhấm nháp. Hàn Vũ thấy thế cũng nhanh tay xé cho mình một đùi gà, lại cho Thúy Trúc một ít, còn lại mới giao hết cho lão. Nói đùa, nếu để cho chính lão mở ra thì nàng đến một chút cũng không có mà ăn! Tuy rằng ăn một đùi gà, nhưng nàng vẫn còn rất là đói, không có biện pháp đành phải sai Thúy Trúc đi phòng bếp tìm vài thứ ăn tạm.

Lão nhân xoi gà khen ngon không dứt miệng, không đến một hồi con gà đã được giải quyết nhanh chóng. Lão nhân tựa hồ không có ăn đủ.

"Còn không?"

"Đã không còn, muốn ăn mai lại đến đi, đúng rồi, làm sao ta có thể tìm được ngươi?" Làm trước Tà Diễm đi rồi nàng lại quên không hỏi cách tìm được hẳn, nàng lại không thể đi hỏi người khác làm sao đến được Tà cung.

"Cho ngươi cái này, muốn tìm ta chỉ cần mang chùy thủ nàng đến Vô Tình các tìm lão bản ở đó là được" Lão nhân đưa cho Hàn Vũ một thanh chùy thủ.

Hàn Vũ đưa tay tiếp nhận, nhìn hoa văn phía trên, kỳ quái, đây là hoa gì? Chưa từng gặp qua? đợi chút? Lão bản Vô Tình các?

"Ngươi xác định ta có thể đi tìm lão bản của Vô Tình các sao? Ta nghe nói gần đây đã đổi người rồi mà?"

"Đổi người? Tại sao ta lại không biết?" Hoảng, lão đầu này cũng không đáng tin, không lẽ nàng bị lừa?

"Uy, lão nhân, ngươi là ai? Vì sao trẻ thể này rồi lại xuất hiện ở đây?" Hàn Vũ cảm thấy nên hỏi rõ vấn đề này, nếu lão đối với Hàn gia có gì bất lợi, nàng phải suy nghĩ biện pháp để bảo vệ nhà này.

"Hắc hắc, cái này...Lỗ mũi của ta rất là thính, thời điểm đi ngang qua ngửi được mùi thơm nhện không được chạy đến đây"

Có quý mới tin những gì lão nói.

"Người muốn lừa tiểu hài tử ba tuổi sao? nói mau, nếu không về sau người đừng mơ được ăn gà này nữa"

Lão nhân cảm thấy không thể qua loa cho qua đành nói thật, ai, cứ nghĩ đến hắc đường đường là một Thánh giả chỉ vì một con gà liền không có biện pháp nhìn được, ai biểu tiểu nha đầu này lại làm ngon đến vậy chi, sống mấy trăm tuổi, lão cũng chưa từng được ăn qua.

"Người trong giang hồ gọi ta là Tà lão nhân"

"Ừ, sau đó thì sao?"

"Không có, người còn muốn biết cái gì?"

"Không có?" Hàn Vũ cảm thấy mình đang bị đùa giỡn, kỳ quái, bình thường chỉ có nàng đùa giỡn người khác, hôm nay lại bị một lão nhân lừa dối như vậy.

"Ta muốn biết người đang làm gì? Ví dụ như cái gì giáo giáo chủ, cái gì như cung cung chủ, hoặc là lão đại của một tổ chức nào đó" Đây là điều mà Hàn Vũ muốn biết nhất.

"Tại sao người muốn biết cái này? Một tiểu nữ nhi..." Trời, Hàn Vũ thật sự muốn hỏi ông trời, chẳng lẽ người nơi này đều là dạng này cả sao?

"Ngừng, ngừng, ngừng, người chỉ cần cho ta biết là được rồi, như thế nào lại giống đệ đệ của ta như thế" Hàn Vũ thật sự sợ bị lừa nhai.

"Ta không phải giáo chủ, cũng không phải cung chủ, càng không có là lão đại của tổ chức nào hết"

"A, Người cái gì cũng không phải? Một, lần này không được may mắn sao? Đưa ta, đem gà trả là cho ta" Hàn Vũ đòi lão nhân bồi thường gà ăn mày lại cho nàng, nàng đều chưa được ăn no đâu.

"Ha ha, tuy rằng ta không phải là cái gì cả, bắt quá lại lợi hại hơn bon hắc rất nhiều, mấy cái giáo chủ, cung chủ thấy ta còn phải cúi đầu đó" Lão nhân cảm thấy nếu không nói ra bản lĩnh, thực sự sợ về sau sẽ không có thể nếm gà ngon như thế nữa.

"Thật sự? Không có gạt ta sao?"

"Làm sao có thể, đương nhiên là thật, lại cho người cái này, đây là đại diện cho thân phận của ta, về sau người sẽ biết ta không có lừa người" Lão nhân vì muốn chứng thực lời nói của hắc là thật đã mang ra ngọc bội Ngọc Long, đại biểu cho thân phận của hắc đưa cho Hàn Vũ. Nàng ngắm ngía hồi lâu cũng không nhìn ra được đó là cái gì, chỉ là một ngọc bội bình thường, coi như xong, Hàn Vũ lựa chọn tin tưởng hắc, Đem ngọc bội cùng chủ thủy cất vào, tâm lý vẫn rất là vui, chỉ một con gà lại có thể đổi được hai thứ này.

Lão nhân nhìn ngọc bội trong tay nàng, trong lòng cũng nhẹ nhõm, hắc còn đang suy nghĩ làm thế nào có thể giao ngọc bội này cho nàng đâu.

"Nha đầu, người có sư phụ không?"

"Sư phụ? Sư phụ gì?"

"Chính là trưởng lão của người, dạy công phu hoặc là cái gì đó cho người"

A, Hàn vũ nghĩ tới, người nơi này gọi sư phụ thay vì gọi lão sư, cả đời một người chỉ có duy nhất một sư phụ, chẳng lẽ lão đầu này muốn nhận nàng làm đồ đệ?

Hàn Vũ cũng không muốn bái sư, bởi vì như thế lại làm cho mình thêm một mối quan hệ, Hàn Vũ cũng không có chán bị tâm lý, nhưng nhìn lão đầu này dường như rất là lợi hại, làm sư phụ của nàng có lẽ cũng được đi.

"A, sư phụ, còn chưa có"

"Ta có thể làm sư phụ của người không?"

"Nhưng ta không thích hợp để luyện võ, đệ đệ cùng phụ thân của ta có nói ta một chút công lực cũng không có, không tin người có thể xem thử" Hàn Vũ vươn tay ra ý bảo lão nhìn xem.

Lão nhân cũng không xem chỉ nói "Ta chỉ cần nhìn cũng biết người không có công lực, ta dạy người cũng không phải công lực"

"A, người có thể dạy cái gì cho ta?" Hàn Vũ hứng thú.

"Hắc hắc, cái này tạm thời bí mật, thế nào? Có muốn bái sư hay không?"

"Được rồi, xem người rất muốn thu ta làm đồ đệ như thế, vậy ta bái người làm sư phụ cũng được" Hàn Vũ được tiện nghi còn khoe mồm nói.

Tà lão nhân nghe xong dở khóc dở cười, tiểu nha đầu này cùng Diễm tiểu tử thật rất giống nhau.

"Khi nào thì có thể bái sư?"

"Đề lâu không tốt, không bằng hiện tại làm luôn đi" Lão nhân tựa hồ rất là nôn nóng làm Hàn Vũ có một tia hoài nghi, đây cũng quá nóng vội đi? Bây giờ cái gì cũng không có, không phải bái sư phải long trọng một chút sao?

"Khụ, nha đầu, cái kia, là như vậy, ngày mai ta có chút chuyện phải đi khỏi chỗ này, cho nên ta nghĩ hiện tại nên bái sư là tốt nhất" Tà lão nhân cũng hiểu mình quá nóng vội nên tìm một cái cớ cho mình.

"A, vậy hiện tại đi"

"Hào, quý xuống"

Hàn Vũ quý xuống

"Hàn Vũ, từ khoảng khắc này trở về sau, ta sẽ là sư phụ của ngươi, mệnh lệnh sư phụ không thể không tuân theo, bản lĩnh của sư phụ ngươi muốn học đều có thể học"

"Không phải đâu, ta..."

"Không được ngắt lời, hãy nghe xong lời ta nói" Lão nhân không có cười như vừa rồi mà thực sự nghiêm túc, điều này làm cho Hàn Vũ cũng nghiêm túc theo.

"Vâng, sư phụ"

"Từ nay về sau, ngươi chính là đồ đệ thứ hai của Tà Quân ta, cả đời chỉ có mình ta là sư phụ, không thể bái người khác làm sư, ngươi nhất định phải nhớ kỹ"

"Vâng, sư phụ, ta sẽ ghi nhớ kỹ"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tìm hiểu lão bản sau lưng Vô Tình các

Hàn Vũ chính thức bái Tà lão nhân làm sư phụ, nhưng nàng lại không biết một chút gì về hắn, không biết bối cảnh, không biết thực lực cứ như vậy đã bái làm sư phụ cả đời.

"Ừ, hảo đệ tử, ta phải đi, có chuyện gì ngươi đến Vô Tình các tìm Tà Yêu, đem ngọc bội cho hắn xem là được" Nói xong xoay người bay đi, aizzz, đầu năm nay đều dùng bay thay vì đi bộ sao? Nàng vẫn thích cười ngửa hơn. (Không phải vì tỷ không biết bay sao?)

Nói đến Vô Tình các, từ lần tỷ thí trước nàng rời đi đến bây giờ vẫn chưa trở lại, cũng không biết Tình tỷ có giải quyết tốt sự tình trong các hay không? Lúc gần rời đi nàng chỉ phân phó Tình tỷ hết thảy mọi chuyện trong Vô Tình các vẫn như trước, để cho nàng làm lão bản phía sau là được, bởi vì Hàn Vũ không tiện ra mặt, mà nàng cũng không muốn ra mặt, một người ở sau lưng làm việc dễ dàng hơn rất nhiều, hai là có thể bảo trì được cảm giác thần bí, cho đến bây giờ trừ Tà Diễm biết rõ thân phận của nàng ra, dường như còn không có ai biết.

Ngày hôm sau, Hàn Vũ học xong Trảm liệt kiếm pháp chiêu thứ năm Sáu xa cùng chiêu thứ sáu Uyên Hồng thì ngừng lại, nàng muốn đến Vô Tình các một chút. Cứ theo tốc độ này không qua ba ngày Hàn Vũ có thể học được trọn bộ Trảm Liệt kiếm pháp.

Hàn Vũ đi vào Vô Tình các, mang theo một tiểu khát cái, Hàn Vũ gặp được lúc đi trên đường, một tiểu khát cái vô cùng bản, không phải Hàn Vũ có tấm lòng bồ tát gì, chỉ là nhìn thấy nàng ấy chợt nhớ đến bản thân mình. Chính nàng không phải cũng từng mê mang và bất lực như thế sao? May mắn ông trời cho nàng được Trùng sinh, hiện tại nhìn tiểu khát cái này lại nhớ đến ước hẹn hai năm cùng tiểu cô nương kia, Vi Vi, không biết bây giờ có sống tốt không?

Trong khoảng thời gian này, Hàn Vũ đã quên đi những khổ cực lúc trước, cái gọi là sống gian nan khổ cực, chết sẽ thanh thản, ngày đó nàng không có nghĩ đến, mặc kệ tiểu nha đầu này có phải là tiểu khát cái hay là có mục đích gì mới bám lấy nàng, ai đến đây nàng đều không có từ chối.

Mang theo tiểu nha đầu đi vào Vô Tình các tìm Tình tỷ

"Tình tỷ, tiểu nha đầu này về sau sẽ ở lại chỗ này, ngươi an bài công việc cho nàng, nàng còn nhỏ, không cần làm việc quá mệt nhọc, đúng rồi, ngươi tên là gì?"

"Tiểu Nhã" tiểu Nhã không thích nói chuyện, chỉ đáp cộc lốc.

"Tiểu Nhã, về sau ngươi sống ở đây có được không? Ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Mười lăm" dường như Tiểu Nhã không thích sống ở đây.

"A Mai, người mang tiểu nha đầu này đến phòng tạp nghệ, về sau sẽ cho nàng giúp đỡ ở đó, nhớ chiếu cố, đây là người lão bản mang đến" Tinh tỷ phân phó nha hoàn bên cạnh.

"Tinh tỷ mang ta đi phòng thu chi, mấy ngày nay người đem sổ sách đều làm cho rõ ràng, người làm xong chưa?"

"Lạc tiểu thư, đã làm xong, ta sẽ mang người đi xem"

Hàn Vũ theo Tinh tỷ đến phòng thu chi, nàng không ngờ người quản lý ở đây là lại một nam tử trẻ tuổi, nhìn bề ngoài hẳn giống như một người rất bề bộn, không ngờ lại quản lý thu chi, thực dễ dàng làm cho người khác quên đi sự có mặt của hắn, Vô Tình các lại mời đến một nam tử trẻ tuổi như vậy quản lý tiền bạc.

"Lạc tiểu thư, đây là Hạo Trạch, Hạo Trạch đây là lão bản mới của chúng ta" Hạo Trạch đánh giá Hàn Vũ, bởi vì nàng vẫn dùng khen che mặt nên không nhìn rõ, Thôi điểm nhìn thấy ngọc bội Ngọc Long nàng đeo bên hông, một tia khiếp sợ chợt lóe qua.

"Rất tốt, ta gọi Tiểu Lạc, người có thể tiếp tục ở lại giúp ta hay là rời đi? Người chọn như thế nào?"

"Ta sẽ ở lại" Vốn hắn muốn rời đi, bởi vì Vô Tình các này đã là của Hàn Vũ, không còn là của Tà cung như trước, nhưng khi nhìn thấy ngọc bội bên hông Hàn Vũ thì lập tức thay đổi chủ ý.

Hàn Vũ nghe Hạo Trạch nói như thế rất là cao hứng, đối với hắn nàng rất là yên tâm, Hàn Vũ nhìn người nhận thức chuẩn chính là ấn tượng đầu tiên, chẳng sợ bị thua thiệt về sau.

Tinh tỷ còn phải giải quyết một số sự tình liền rời đi, Hàn Vũ nhìn sổ sách do Hạo Trạch mang đến, nhất nhĩ tam tứ ngũ lục thất bát cửu thập, Hàn Vũ đọc một chút đã mệt nhọc, kỳ thực nàng cũng không có hứng thú với mấy thứ này, nhưng về sau Vô Tình các là của nàng rồi nên không thể không quan tâm một chút, nhưng mà như thế này làm sao có thể xem xong?

Hàn Vũ không muốn về sau lại cực khổ như thế, đành dạy cho Hạo Trạch những con số ở hiện đại, giải thích rõ là 1 là nhất, 2 là nhị... Còn dạy thêm một vài phương pháp ghi chép đơn giản nhưng hiệu quả.

Hạo Trạch không thể tin nhìn Hàn Vũ, tại sao nàng có thể nghĩ ra được những thứ như thế? Cổ quái như vậy nhưng rất thuận tiện, sau khi sổ sách được chỉnh sửa lại chỉ cần xem qua là hiểu được ngay. Nàng rốt cuộc là một nữ tử như thế nào?

Nhìn sổ sách một hồi, Hàn Vũ nghĩ đến việc đi tìm Tà Yêu, hoảng, tên thủ thành như vậy, rốt cuộc là một người tà như thế nào? Hàn Vũ rất ngạc nhiên.

"Hạo Trạch, người biết làm sao tìm được Tà Yêu không? Chắc người cũng biết Tà Yêu là ai đi?"

Hạo Trạch nhìn Hàn Vũ, không biết nàng tìm Tà Yêu để làm gì?

"Biết, người muốn tìm hắn làm gì?"

"Không có gì, ta chỉ muốn hỏi hắn một số chuyện"

"Người đến căn phòng cuối cùng trên lầu hai, hiện tại hắn đang ở đó"

"Ừ, cảm ơn" Nói xong Hàn Vũ hướng đến chỗ Tà Yêu.

Hàn Vũ đến cửa phòng Tà Yêu gõ cửa, không có ai trả lời, liền tiếp gõ thêm vài lần cũng như thế.

"Ta vào đó" Đi vào nàng thấy một nam tử ngồi trên ghế thái sư, giống như đang ngủ, hẳn là Tà Yêu sao? Thoạt nhìn cũng không Tà cũng không giống Yêu

Nhìn một hồi thấy hắn không có dấu hiệu tỉnh dậy, không phải đã chết rồi chứ? Hàn Vũ có chút sợ hãi. Nàng lại gần, nghĩ muốn đẩy đẩy hắn xem có phải là đã chết hay không, tuy nhiên thân thủ còn chưa có đụng đến hắn đột nhiên hắn mở to mắt dọa nàng nhảy dựng

"Giả chết hù ai đó?" Hàn Vũ có chút nổi nóng.

"Ta chỉ chớp mắt một chút, tìm ta có chuyện gì?"

"Người là ai? Người làm gì ở Vô Tình các? Hiện tại không làm việc lại nằm nhàn hạ ở đây như vậy, còn ngủ?"

"Ta là Tà Yêu, người không phải đến tìm ta sao?"

"Quản người là ai, hiện tại người ở trong Vô Tình các phải làm việc, nếu không phải trả tiền, Vô Tình các cũng không nuôi ai ăn không ngồi rồi"

Tà Yêu nhìn nàng, nàng làm sao vậy? Thấy tiền sáng mắt sao? Lại muốn tìm hắn đòi bạc? Có làm hay không?

"Nói, có chuyện gì?"

"Tà cung ở đâu?" Hàn vũ cũng không hỏi đến chuyện tình của Tà lão nhân, hiện tại nàng muốn biết nhất chính là Tà cung ở chỗ nào, nàng muốn biết làm thế nào mới tìm được Quân Tà Diễm

"Ở sau Lâm Sơn ngoại ô kinh thành"

"Người giang hồ gọi Tà lão nhân cùng cung chủ có quan hệ gì?" Hàn Vũ cũng không xác định Tà Yêu có biết đến chuyện này không, nhưng căn cứ họ của hắn, nàng cũng muốn thử một lần.

"Tà lão nhân là sư phụ của Cung chủ"

"Cung chủ? Nói như vậy người cũng là người của Tà cung? Vô Tình các là của Tà cung sao?"

"Đúng vậy, hiện tại người còn đòi tiền của ta nữa không?"

"Thiết, đương nhiên là có, lúc trước là của Tà cung nhưng hiện tại là của ta, người dựa vào cái gì muốn ăn không của ta chứ?" Hàn Vũ cũng không muốn thu nhận hắn.

"Không thu bạc cũng được, về sau người làm thị vệ của Vô Tình các đi, tốt, cứ quyết định như vậy đi, đúng rồi, làm thế nào tìm được Diễm?"

Hàn Vũ không cho Tà Yêu có cơ hội phản bác, aizz, cứ nghĩ hắn đường đường là một Đường chủ Tà cung, lại phải đi làm thị vệ của Vô Tình các, hắn nghĩ không muốn rời khỏi Vô Tình các, nếu không hiện tại đã bỏ đi từ lâu rồi. Ghê tởm hơn chính là Hàn Vũ còn không muốn thu nhận hắn nữa chứ.

"Diễm? Người gọi thẳng tên hắn? Còn gọi hắn là Diễm?"

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

"Không, không có vấn đề gì, cung chủ cũng không hỏi, ta có thể có vấn đề gì. Ta không tìm được Cung chủ, chỉ có Cung chủ đến tìm ta" Làm sao tìm được Cung chủ thực sự Tà Yêu cũng không biết, hiện tại hắn chỉ quan tâm đến việc Hàn Vũ làm sao lại biết được tên của Cung chủ, lại gọi thẳng hắn là Diễm, trên giang hồ người biết đến tên Cung chủ không nhiều, mấy ngày Cung chủ biến mất đã xảy ra chuyện gì sao?

"Ah" Hàn Vũ thất vọng rồi đi, hoàn toàn quên luôn mục đích đến hỏi cách tìm sư phụ nàng.

Thời điểm Hàn Vũ bước chân ra khỏi cửa vẫn không quên quay đầu lại nói với Tà Yêu "Đừng quên làm việc, Vô Tình các không nuôi ăn không, trả bạc thì có thể được, một ngày một trăm lượng, chính người tự suy nghĩ đi"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tà cung đảm bảo Hàn gia vô sự

Hàn Vũ bảo Tình tỷ chuẩn bị cho nàng một nơi để nàng nghỉ ngơi, bất luận kẻ nào nếu không có sự cho phép của nàng thì không được tiến vào, trước mắt còn không có một ai nhìn thấy khuôn mặt thật của Hàn Vũ.

Tà cung

Cung chủ Quân Tà Diễm về đến bên trong Tà cung, tả hữu hộ pháp cung nghênh cung chủ của bọn họ, Tả hộ pháp Phong Yên liếc mắt ẩn tình nhìn cung chủ đã mấy ngày không gặp, tuy nhiên Tà Diễm lại không nhìn thấy.

Phong Yên là một cao thủ Thiên thể tầng ba, với tuổi nàng nhưng lại đạt được công lực như thế có thể nói là một thiên tài, lại là một nữ tử hiển nhiên được rất nhiều người đề ý, nhưng nàng chỉ ở Tà cung không chịu rời đi, nàng lưu luyến người Tà cung, cũng chính là cung chủ lạnh như băng, nhưng là hoa rơi cố ý nước chảy vô tình.

"Phân phó xuống dưới, chỉ cần Tà cung còn trên đời này một ngày, sẽ đảm bảo Hàn gia bình an vô sự" Quân Tà Diễm biến mất mấy ngày sau khi trở về đã tuyên bố một cái tin tức khiếp sợ như thế.

Tà cung làm sao có thể cùng triều đình qua lại? Tại sao lại bảo đảm sự bình an của Hàn gia?

Tà Diễm không giải thích với bất cứ ai, tin tức hắn công bố không cho phép một ai nghi ngờ, cũng không có ai dám đặt câu hỏi nghi ngờ, ngay cả Tả Hữu hộ pháp thân cận hắn cũng không được phép, đây là áp chế tuyệt đối. Bọn họ vĩnh viễn cũng không biết, đơn giản chỉ vì Hàn Vũ nói thích tóc trắng của hắn, chỉ vì nàng bây giờ là nữ nhi Hàn gia.

Hàn Vũ ở trong Vô Tình các nghi ngại, ngẫm nghĩ lại chiêu thức thứ năm cùng thứ sáu trong Trảm liệt kiếm pháp hôm nay mới học có gì không ổn hay không thì Tình tỷ đến.

"Lạc tiểu thư, đại hoàng tử tặng quà cho ngài" Tình tỷ đặt trước mặt Hàn Vũ một cái rương.

"Cho ta? Là cái gì?"

"Đây là vải dệt do một tiểu quốc tiến cống, dùng để làm quần áo mặc rất là thoải mái" Tình tỷ mở rương nói.

"Tặng bao nhiêu?"

"Có trên trăm thướt vải với đủ màu sắc và hoa văn, đại hoàng tử cũng tặng Diễm nương tám mươi thướt"

Đại hoàng tử này ra tay cũng thật hào phóng.

Hàn Vũ lấy ra một thướt vải màu bạc cùng màu hồng phấn nói "Giữ lại hai thướt này, còn tất cả đem cho các cô nương may quần áo"

"Lạc cô nương, việc này không ổn cho lắm, cái này do đại hoàng tử đưa tới, ngại.."

"Có cái gì không ổn? Tặng cho ta chính là của ta, ta sử dụng như thế nào còn phải hỏi ý hấn sao?"

"Vâng, Lạc tiểu thư"

"Đúng rồi, Tình tỷ, ngại hỏi trong các cô nương, người nào không muốn ở lại Vô Tình các, có thể cho các nàng rời đi. Còn nếu muốn lưu lại thì chăm sóc thật tốt"

"Lạc cô nương...Kỳ thật các cô nương ở Vô Tình các đều là..." Tình tỷ ấp a ấp úng giống như đang băn khoăn điều gì?

"Có phải hay không có liên quan đến Tà cung?" Hàn Vũ cũng không ngu ngốc, đoán được Tà Yêu là lão bản ở đây, như vậy khẳng định Tình tỷ cũng là người Tà cung"

"Đúng vậy, các cô nương ở Vô Tình các đều là do Tà cung phái tới, các nàng đều là người Tà cung, chỉ có Diễm nương là không phải" Tình tỷ không nghĩ đến Hàn Vũ cũng biết đến sự tình của Tà cung, nếu nàng ấy đã biết thì nàng cũng không cần giấu giếm làm gì.

"Tại sao Diễm nương không phải là người của Tà cung lại ở trong Vô Tình các?" Hàn Vũ hiếu kỳ.

"Cái này ta cũng không rõ cho lắm" Tình tỷ biết có một số chuyện không nên nói ra.

"Ngươi đã không muốn nói ta cũng không ép, ngại đi xuống đi"

"Ừ, đúng rồi, Lạc tiểu thư, buổi tối đại hoàng tử muốn mời cơm ngài, ta phải từ chối hấn như thế nào?"

"Từ chối? Tại sao phải từ chối? Đồng ý với hấn, còn nói với hấn ta sẽ chiêu đãi ở đây, mang ta đến phòng của Diễm nương"

"Vâng" Hàn Vũ cùng Tình tỷ đi đến phòng Diễm nương.

"Diễm nương, Lạc cô nương tới thăm ngại" Tình tỷ vừa nói vừa đẩy cửa phòng đi vào.

"Lạc cô nương, ngại đến thật đúng lúc, ngại đi" Thoạt nhìn Diễm nương rất là vui vẻ.

"Những thứ này do đại hoàng tử đưa đến, ta nghĩ cho các cô nương may quần áo, ngại thấy như thế nào?" Diễm nương hỏi Hàn Vũ, lại trùng với ý tưởng của nàng.

"Nếu đã tặng cho ngại thì tùy ngại xử lý, ta nghĩ..." Hàn vũ còn chưa nói hết lời đã bị một câu hỏi khác đánh gãy.

"Diễm nương, ta có việc muốn nói với ngại, ngại, sao ngại lại ở đây, cách nàng ấy ra một chút" Nói xong liền kéo tay Diễm nương, đem Diễm nương cách xa Hàn Vũ. Hàn Vũ nhìn Tà Yêu nắm tay Diễm nương, lại thấy trong mắt Diễm nương toàn là sự kích động không cách nào che giấu.

"Đã bao lâu rồi ngại không nắm lấy tay ta, hơn hai năm rồi nhỉ?" Diễm nương nhìn cánh tay bị Tà Yêu nắm lấy.

Lúc này Tà Yêu mới phát hiện ra lập tức buông tay Diễm nương, trong lòng hai người đều nổi một phần mất mát. Hàn Vũ vừa xem liền hiểu ra. Tà Yêu sợ Hàn Vũ dạy hư Diễm nương, ở trong Vô Tình các này Tà Yêu chỉ cho một mình Tình tỷ tiếp xúc với nàng ấy, ngoài ra không có bất kỳ ai được lại gần Diễm nương, đây là cách hấn bảo vệ nàng.

"Khụ, vì sao phải cách xa ta? Ta cũng không phải là sói, càng không phải là người háo sắc, không giống với ai kia, rõ ràng biết lại làm ngơ, hỏi thể diện là gì, chỉ mong muốn cùng người khác sống chết có nhau, nhưng ngại ta lại không muốn như thế" Hàn Vũ mĩa mai nói, ánh mắt cũng không quên nhìn hai người.

"Người biết cái gì? Người có tư cách gì mà nói? Cả ngày đi lừa gạt người đến nổi mặt cũng không dám lộ ra bên ngoài!"

"A, ăn thuốc nổ?"

"Ăn cái gì?"

"Không có gì?" Giải thích cho hắn, hắn cũng không hiểu.

"Đường chủ, có tin tức từ Tà cung gửi đến" Ngôn Li đứng bên ngoài thông báo.

"Tin tức gì?" Hàn Vũ vội vàng hỏi, nàng còn sốt ruột hơn Tà Yêu gấp mấy lần.

Ngôn Li không tả lời Hàn Vũ chỉ im lặng nhìn Tà Yêu, tựa hồ như muốn nhắc nhở nơi này không phải là chỗ để nói chuyện.

"Nói" Tà Yêu lên tiếng.

"Cung chủ đã trở lại, nói..." Ngôn Li vẫn nhìn Tà Yêu, hắn không muốn thông báo chỉ thị của Cung chủ ở nơi này.

"Nói" Tà Yêu tiếp tục nói ra một chữ, không muốn nhiều lời.

"Cung chủ nói: Tà Cung phải đảm bảo an toàn cho Hàn gia"

"Cái gì? Đảm bảo an toàn cho Hàn gia sao?"

"Cái gì? Đảm bảo an toàn cho Hàn gia sao?" Hàn Vũ cùng Tà Yêu cùng lên tiếng.

Tà Yêu nhìn về phía Hàn Vũ hỏi "Tại sao?" Tà Yêu cũng không biết Quân Tà Diễm cùng Hàn Vũ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết nàng là người của Hàn gia, nay Cung chủ tuyên bố mệnh lệnh như vậy là có ý gì? Hàn Vũ cùng Tà Diễm đến tột cùng là phát sinh chuyện gì? Tà Yêu nhìn ngọc bội Ngọc Long bên hông Hàn Vũ, chẳng lẽ là vì vậy? Chẳng lẽ nguyên nhân là do Tà lão nhân? Hắn là như thế. Trong lòng Tà Yêu nghĩ như vậy, nhưng mà Tà lão nhân sao lại có quan hệ với nữ nhân này? Nàng là người của triều đình, còn bọn họ là người trong giang hồ, càng nghĩ Tà Yêu càng mơ hồ, thời điểm hỏi cung cuối cùng, hắn nhìn thấy Tà Diễm cùng Tà lão nhân đều rất là kỳ quái, nhưng cũng đã rất lâu hắn không có trở về cung, vẫn ở trong Vô Tình các, vì việc công lẫn việc tư.

"Người hỏi ta, ta lại hỏi ai đây?" Trong lòng Hàn Vũ nghi ngờ, quái, hắn hỏi nàng làm gì? Chẳng lẽ đã biết nàng là nữ nhi của Hàn gia?

Hàn Vũ thật sự không biết thế lực của Tà Cung, chỉ thân phận của một người còn tra không ra sao? Từ lần đầu tiên Hàn Vũ rời khỏi Vô Tình các, Tà Yêu liền sai người đi điều tra thân thế của nàng, nhưng hắn cũng chỉ biết nàng là nữ nhi của Hàn tướng quân mà thôi.

"Diễm nương, ngày mai ta sẽ đến thăm người, ta có chút chuyện phải đi trước" Có thể nói Hàn Vũ cùng Diễm nương không đánh không quen biết, đều là kỳ tài nữ tử, chỉ hận tại sao gặp nhau muộn như vậy.

"Tốt, ta chờ người, ta còn muốn người chỉ dạy cho ta một chút"

"Tốt, ta đi trước" Hàn Vũ khoát khoát tay với Diễm nương.

Hàn Vũ tìm Tình tỷ bàn bạc đến cuộc hẹn với Đại hoàng tử, xong xuôi tự mình rời khỏi Vô Tình các.

Ngôn Li cũng không biết rời đi lúc nào, hiện tại chỉ có hai người Tà Yêu cùng Diễm nương, cũng rất lâu rồi hai người chưa ở một mình với nhau như thế đầu.

Hàn Vũ trở lại Trúc viên, ngay sau đó Cung Vĩ cũng trở lại.

"Tiểu thư, về sau người đi ra ngoài có thể dẫn ta theo, không cần phải treo tường như thế đâu" Kỳ thật Cung Vĩ không nghĩ nói ra những lời này, nhưng mỗi lần hắn đi theo Hàn Vũ đều có người cản trở, kết quả cuối cùng là hắn mất dấu nàng, về sau không cần theo nữa, để cho nàng dẫn hắn đi.

"Mang theo người? Tốt, mang theo một người đả thủ (người có thể động tay động chân) cũng được"

Hiển nhiên câu trả lời của Hàn Vũ làm Cung Vĩ suy nghĩ, hắn không thể nói được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lễ vật sinh thần.

"Cung tướng quân, người biết Huyền Lâm ở đâu không? Có cách xa kinh thành hay không?"

"Huyền Lâm? Tiểu thư, nơi đó không phải là nơi một người bình thường có thể bước vào, người trong triều đình càng không thể bước vào nơi đó nữa bước"

"Vì sao?"

"Phía sau Huyền Lâm là môn phái mà tất cả người trong giang hồ đều phải khiếp sợ, tự xưng là Tà Cung, người nào Tà cung cũng không gây trở ngại, duy chỉ duy nhất là đề phòng người trong triều đình, chỉ cần là người trong triều phái đi, khi tiến vào Huyền Lâm chỉ có thể bước vào mà không bao giờ bước ra"

Điều này làm cho Hàn Vũ nổi lên một hứng thú lớn, Hàn Vũ suy nghĩ nhất định nàng phải đi xem một lần.

"Tiểu thư, lão gia cho mời người cùng Cung tướng quân dùng cơm tối"

"Ừ, Thúy Trúc, người đi thông báo cho phụ thân chúng ta lập tức ra" Thúy Trúc nhận lệnh rồi đi.

"Cung tướng quân, nếu triều đình phát hiện có người của mình quan hệ với Tà Cung thì sao?"

"Không có khả năng, Tà Cung sẽ không cùng triều đình lui tới"

"Ta nói nếu như"

"Này...Có lẽ là cả tộc bị lưu đày"

Hàn Vũ không biết cả tộc bị lưu đày nặng đến mức nào? Nhưng nàng biết đó là điểm quan trọng không thể trâu vào.

Hàn Vũ cùng Cung Vi đi vào đại sảnh, lại thấy Quân Phong Khải cũng ở đây, hôm nay là ngày gì sao?

"Vũ nhi, lại ngồi gần nương" Hàn phu nhân ân cần kéo tay Hàn Vũ, ân nàng ngồi xuống cạnh mình.

"Qua năm ngày nữa là sinh thần của Hoàng Hậu, hôm nay ta cho mời tất cả mọi người đến đây là để bàn bạc nên tặng quà gì trong lễ sinh thần của nàng" Hàn tướng quân làm gia chủ, lại là ca ca của Hàn hoàng hậu, sinh thần năm nào hẳn cũng suy nghĩ nát óc, không có biện pháp đành phải gọi mọi người đến cùng suy nghĩ, nếu tặng mấy thứ tầm thường sẽ làm cho Hoàng hậu mất hết mặt mũi, nhưng nếu muốn kỳ trân dị thảo, Hàn gia cũng không có.

"Phụ thân, kỳ trân dị thảo chúng ta không có, nhưng nếu chỉ tặng những thứ tầm thường thì không biết Thục phi lại chê cười di nương như thế nào đâu" Tiểu chính thái rất có ác cảm với Thục phi.

"Haizz, đúng vậy, lão gia, người xem, phải làm sao?" Hàn phu nhân lo lắng.

"Bá bá, mẫu hậu không để ý đến mấy cái này đâu" Quân Phong Khải giải thích.

"Biểu ca, tuy rằng di nương không để tâm đến điều này, nhưng cũng không thể để người khác chê cười chúng ta, lần này phải tặng một lễ vật lạ thường, người xem Thục phi cùng Lạc gia tặng lễ vật gì, vừa nhìn đã biết một nhà bọn họ đều là tham quan, hừ"

"Thạc nhi, không thể ăn nói lung tung, cẩn thận tai vách mạch rừng" Hàn tướng quân quát trách tiểu chính thái., tuy rằng trong lòng không đồng ý nhưng tiểu chính thái cũng im lặng không dám nhiều lời.

"Vũ nhi, người có chủ ý gì không?" Hàn phu nhân nhìn thấy Hàn Vũ ngồi im lặng này giờ tưởng nàng có ý tưởng gì mới lạ, đúng là Hàn Vũ đang suy nghĩ nhưng không phải về chuyện sinh thần lần này, nàng đang nghĩ làm cách nào để vào Huyền Lâm một chuyến mà triều đình không biết, haizz, thật là hao tâm tốn trí, vẫn là lợi dụng thân phận lão bản của Vô Tình các tốt hơn.

"Nương, nếu mọi người tin tưởng giao chuyện này cho ta, ta sẽ làm cho tất cả vừa lòng"

"Tỷ, người không nên khoác lác, đến lúc đó làm hỏng chuyện, đánh mất thể diện của chúng ta là chuyện nhỏ nhưng mất hết mặt mũi của di nương mới là chuyện lớn, lần này cả hai bên chúng ta đều rất cần mặt mũi, người có thể làm được sao?" Căn bản tiểu chính thái không tin Hàn Vũ, thái độ hoài nghi không thêm che giấu.

"Tiểu tử, nếu như ta làm được, về sau người phải nghe lời ta, được không?"

"Tốt, nếu lần này người cho di nương cùng chúng ta mặt mũi, về sau tất cả mọi chuyện ta sẽ nghe theo người"

"Tốt, một lời đã định" Hàn Vũ cùng tiểu chính thái giao ước, trong lòng Hàn Vũ một trận vui sướng, lần này nàng nhất định phải cho hẳn thấy bản lĩnh của

mình, không thể để hấn khinh thường nàng.

"Hai người các người thật giống như tiểu hài tử, biểu độ, người nương nhện tỷ tỷ của mình đi" Quân Phong Khải cười cười, đối với chuyện lần này cũng nổi lên hứng thú với Hàn Vũ.

"Vũ nhi, ngày mai người theo phụ thân tiến cung thăm di nương được không?" Hàn phu nhân hỏi Hàn Vũ.

"Đúng vậy, người trở về đã mấy ngày, đáng lẽ nên đến chào di nương người từ sớm, nếu không sợ người không quen, ta đã mang người tiến cung rồi, ngày mai theo ta một chuyến được không?"

"Vâng, phụ thân"

Người một bàn ăn cơm thật vui vẻ, sau đó đều tự rời đi.

Trong Trúc viên

"Tiểu thư, người muốn tặng cho Hoàng hậu cái gì?" Hàn tướng quân mặc dù chức vụ lớn, nhưng của cải không có nhiều đâu"

"Thúy Trúc, người đã gặp qua Hoàng hậu chưa?"

"Đã gặp rồi, trước kia Hoàng hậu thường đến Hàn phủ, Hoàng hậu là một người nhân trung long phượng nha, nhưng thời gian này do bận bịu quan tu luyện nên mới không đến nữa, ở lại trong cung nghỉ ngơi"

"Bé quan tu luyện? Tu luyện cái gì?"

"Tiểu thư, người không biết sao? HOàng hậu của chúng ta là một tài nữ, vừa giỏi văn lẫn võ"

"Thiếu gia đã nói ba năm trước Hoàng hậu đã đạt đến tầng thứ chín, nhưng không có cách nào đột phá Thiên Thê, người cũng biết nữa từ chúng ta luyện công lực không phải là chuyện dễ dàng gì, hai tháng trước Hoàng hậu đã bế quan tu luyện nhưng vẫn không có đột phá Thiên Thê, cũng không biết vì sao?"

Thúy Trúc, người nói nếu ta có thể làm cho di nương đột phá được Thiên Thê có phải là đã tặng một lễ vật tốt hay không?"

"Thật sự? Cái đó không thể gọi là lễ vật tốt, mà phải nói là đại đại lễ, thiếu gia đã nói muốn đột phá đến Thiên Thê rất khó, người cả đời cũng không vượt qua được đâu, nếu tiểu thư có thể làm cho Hoàng hậu đột phá được, như vậy cũng đã cho Hoàng hậu cùng chúng ta mặt mũi rất lớn, nhưng người tính làm thế nào mới có thể giúp Hoàng hậu?"

"Đúng vậy, phải làm sao?" Cái này Hàn Vũ cũng không biết, nàng không biết một chút võ công cùng công lực ở đây, phải làm như thế nào, cái này thật muốn làm khó nàng mà.

"Tiểu thư? Tiểu thư? Tiểu thư hoàn hồn?" Thúy Trúc kêu lớn tiếng.

"A, Thúy Trúc, người lui xuống đi, ta cũng mệt rồi"

"Vâng, ta lui xuống trước, tiểu thư nghỉ ngơi sớm đi"

"Ừ"

Hàn Vũ còn đang tự hỏi vấn đề mới nói lúc này, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có một chút ý tưởng nào.

"Nghĩ cái mà nhập thần thế?" Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, bên tai còn nghe được thanh âm giống như quỷ mị.

"Người đến bao giờ thế?" Đột nhiên âm thanh xuất hiện làm Hàn Vũ hoảng sợ.

Bởi vì có người nói chuyện gần bên tai Hàn Vũ, hơi thở tiếp xúc với cổ của nàng làm nàng không thích ứng kịp, sợ tới mức quát to một tiếng, Hàn Vũ rất tin tưởng là có quỷ hồn, chính nàng đã là một minh chứng sống còn gì, nàng không muốn nhìn thấy thứ gì....

"Ta đến được một lúc lâu rồi, là do người suy nghĩ cái gì quá chú tâm nên không thấy mà thôi?"

Hàn Vũ nhìn Quân Tà Diễm, trong lòng suy nghĩ không biết hỏi hắn có biết không? Nếu như hỏi hắn có giúp nàng không? Hàn Vũ nhìn Tà Diễm chăm chú không nói lời nào, lại làm Tà Diễm đỏ mặt. Không biết sao, khi đối mặt với Hàn Vũ, Tà Diễm luôn dụi dụi mắt cùng xuất thần như thế.

Hai người đều không có phát hiện, đây là duyên phận trời định, tất cả đều phát triển theo hướng đó.

"Nhìn cái gì?" Tà Diễm xấu hổ.

"Nhìn người, người lớn lên thật suýt" Hàn Vũ tựa như trước cùng bằng hữu đùa giỡn, nhưng Tà Diễm nghe lại thành ý tứ khác, bởi vì Hàn Vũ đã từng giải thích qua cho hắn "suýt" có nghĩa là thích.

Đột nhiên Tà Diễm tiến sát mặt Hàn Vũ nói " Thật vậy sao? Vậy ta đến gần một chút, ngươi xem có đủ không?"

Hoảng...Hàn Vũ biết Tà Diễm hiểu lầm, lập tức nằng chạy nhanh đến chỗ khác "Ngạch, ta hay nói giỡn, ha ha a! Đúng rồi, Diễm, ngươi có biết biện pháp nào làm cho một người có công lực Đích Cơ tăng thứ chín đột phá Thiên Thê hay không?" Rất nhanh nằng nói sang chuyện khác.

"Như thế nào? Ngươi là Đích Cơ tăng thứ chín? Không giống, một chút công lực ngươi cũng không có"

"Không phải ta"

"Ai?" Tà Diễm cảnh giác hỏi.

"Di nương của ta" Hàn Vũ định nói là hoàng hậu, nhưng nghĩ đến Tà cung cùng triều đình đối nghịch lập tức sửa miệng.

"Đương kim Hoàng hậu"

"Làm sao ngươi biết?"

"Chuyện gì của ngươi ta không biết"

"Có một chuyện ngươi tuyệt đối không biết" Hàn Vũ nói thầm, không muốn để cho Tà Diễm nghe thấy.

"Rốt cuộc ngươi có biết hay không?"

"Biết, nhưng ta lại không muốn nói cho ngươi" Tà Diễm trả lời rõ ràng.

"Cái gì? Vì sao?"

"Ta không muốn ngươi phải mạo hiểm"

"Ngươi mau nói đi? Ta rất cần đó, nếu như nguy hiểm như lời ngươi nói ta sẽ nhờ người khác đi làm" Hàn Vũ chưa từ bỏ ý định.

"Cần như vậy sao?"

"Đúng vậy, rất cần"

"Được, ba ngày nữa ta sẽ tự mình đem tới"

"Thật sự? Ha ha, Diễm, ngươi thật sự rất tốt" Hàn Vũ tuyệt không biết chuyện này rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm, nằng chỉ nghĩ là Tà Diễm nói quá mà thôi.

Quân Tà Diễm nhìn Hàn vũ cao hứng như thế, tựa hồ cảm thấy nguy hiểm như vậy cũng đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Yêu cầu khế đất của Vô Tình các

"Diễm, ngươi đến tìm ta có chuyện gì? Hình như không có chuyện gì để ngươi đến tìm ta nha"

"Không có" Hãn, Tà Diễm thật sự là một người thẳng thắn.

"A, Vậy bây giờ ngươi có thể mang ta đến Vô Tình các được không? Còn sớm ta ngủ không được" Hàn Vũ không biết thời gian ở đây, nếu như ở hiện đại thì giờ này xem chừng cỡ khoảng bảy giờ mà thôi, bình thường mọi người đã chuẩn bị đi ngủ, nếu như không có chuyện gì để ra ngoài.

"Bây giờ ngươi là lão bản của Vô Tình các sao?"

"Ha ha, thật sự không gạt được ngươi chuyện gì, ngươi lại làm sao biết được"

"Muốn biết sẽ biết thôi"

"Đúng rồi, ta còn chưa có lấy khế đất của Vô Tình các, mau dẫn ta đi, chuyện quan trọng như thế ta lại quên mất"

Nói xong liền lôi kéo tay Tà Diễm chạy nhanh ra bờ tường này vẫn hay trèo.

"Người có cảm nhận được có người theo dõi xung quanh không?" Hàn Vũ hỏi

"Không có ai, sao vậy?"

"Không có gì, đi nhanh đi, hôm nay rốt cuộc cũng không cần chú ý hình tượng khi trèo tường nữa" Có Tà Diễm bên người, Hàn vũ cũng không muốn bị Cung Vĩ theo dõi.

Tà Diễm mang Hàn Vũ đi vào nơi nghỉ ngơi của nàng trong Vô Tình các, sau đó mang mặt nạ lên. Hàn Vũ đi tìm Tình tỷ hỏi khế đất, nhưng Tình tỷ lại nói "Lạc tiểu thư, khế đất này ở trong tay chủ tử, nếu muốn lấy phải hỏi chủ tử"

"Chủ tử? Có phải là Tà Yêu không?"

"Ừ, đúng vậy, Lạc cô nương"

"Hắn ở đâu?"

"Ở phòng của hắn"

"Ừ, Diễm nương đang làm gì?"

"Diễm nương đã đi ngủ"

"Từ chối gặp mặt Đại hoàng tử, hắn có nói cái gì không?"

"Đại hoàng tử nói lần sau lại mời Lạc cô nương, hi vọng Lạc cô nương cho hắn chút mặt mũi, không cần lại chối từ gặp mặt"

"Được, ta đã biết, người lui xuống đi"

"Vâng" Tình tỷ nhìn một chút người đứng phía sau Hàn Vũ, không biết hắn là ai, làm sao lại đi theo Lạc cô nương, không phải lại là nhặt được ở trên đường chứ? Nếu Quân Tà Diễm biết được suy nghĩ của Tình tỷ, phỏng chừng nàng sẽ không thấy mặt trời mọc vào ngày mai.

"Người rất quen thuộc với Đại hoàng tử?"

"Không quen, làm sao vậy?"

"Cách hắn xa một chút"

"Ừ" Hàn Vũ chỉ thuận miệng đáp ứng, bởi vì nàng không nghĩ sẽ mang đến cho đại hoàng tử bi kịch gì, hazzz, Hàn Vũ thật sự hại người rất nặng a.

Hàn Vũ cùng Tà Diễm tiến đến phòng của Tà Yêu, không có gõ cửa mà trực tiếp đẩy ra, Tà Yêu đang muốn quay về Tà cung.

"Đưa khế đất cho ta"

"Khế đất? Khế đất gì?"

"Người giả vờ ngu sao? Ta thắng Vô Tình các, đương nhiên là khế đất của nó"

"A, khế đất của Vô Tình các ở trong tay Cung chủ" Tà Yêu nói dối không chớp mắt, Tà Diễm bên cạnh lại không hiểu gì. Hắn nghĩ Tà Yêu mang khế đất đến cho hắn lúc nào? Hắn sao lại không biết?

"Trong tay Diễm?" Hàn Vũ nhìn người phía sau, lại thấy Tà Diễm lắc đầu, hắn cũng không có thu được khế đất gì, nếu Hàn Vũ muốn có hắn lấy cái gì đưa cho nàng?

"Cung chủ, người mang mặt nạ như thế có thấy nóng hay không?" Mặc dù Tà Yêu nói rất nghiêm túc, nhưng rõ ràng là mang theo ý tứ trêu đùa.

Tà Diễm đi lại gần cái bàn, rót cho mình một cốc trà nói "Rất tốt, cũng không nóng, người có muốn thử một chút hay không?" Tà Diễm nói xong lại tháo mặt nạ xuống đưa cho Tà Yêu, nhưng mà Tà Yêu cũng không dám nhận.

Khoé miệng Hàn Vũ cùng Tà yêu không tự chủ mà run hai cái.

"Người đem khế đất Vô Tình các đưa cho ta khi nào? Mau đưa cho nàng đi"

"Đưa cho nàng thật sao?"

"Ừ, nếu người không muốn cho người khác biết Tà cung của chúng ta là một người lật lọng không giữ chữ tín thì không cần đưa" Ý tứ cảnh cáo của Tà Diễm rất sâu, Tà Yêu dám không đưa sao?

Trong lòng Tà Yêu lại nghĩ ai dám nói Tà cung lật lọng không giữ chữ tín? Cung chủ thật biết lấy cớ.

Mặc dù không tình nguyện nhưng Tà Yêu vẫn đưa khế đất cho Hàn Vũ, Tà Yêu cũng không muốn làm Quân Tà Diễm khó chịu, hắn rất sợ Tà Diễm trả thù, tục ngữ nói đúng "không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương", Tà Diễm là một người tuyệt đối không thể trêu vào.

Hàn Vũ cầm lấy khế đất vội vàng cất vào ví nhỏ nàng tự chế ở ở lớp áo trong trước ngực.

"Ừ, tốt lắm, rất có cảm giác an toàn. Hôm nay ta rất vui, các người muốn ăn gì thì gọi đi, ta mời khách, Tà Yêu trả tiền!"

"Ách? Người mời khách ta trả tiền là sao?" Đương nhiên Tà Yêu không cần chút bạc này, nhưng Hàn Vũ nói như thế hắn thật không hiểu.

"Chính là ta mời các người ăn, nhưng người tính tiền là người? Không hiểu sao? Ta chỉ nói muốn mời khách thôi chứ không có nói sẽ trả tiền"

"Mời khách cùng tính tiền có cái gì không giống nhau sao? Người thật keo kiệt"

"Không, không, không" Hàn Vũ nói ba cái không liên tiếp

"Mời khách là mời khách, tính tiền là tính tiền, người cần phải làm cho rõ ràng, cũng không phải là ta keo kiệt chẳng lẽ người lại để cho nữ tử trả tiền? Người thấy đó là ý hay sao? Hơn nữa sau này ta phải dùng rất nhiều tiền" Nàng dùng bạc để phát triển Hàn phủ lớn mạnh.

"Cung chủ cũng là nam nhân mà, vì sao muốn ta trả?"

"Haizz, người so đo làm gì, người ăn chỗ ta, ở chỗ ta, nói miễn cưỡng một chút là ta đang nuôi người, ta còn chưa có thu tiền đâu, với lại người dám để Cung chủ các người trả tiền sao?"

Hàn Vũ nói đúng, đương nhiên Tà Yêu không dám để Tà Diễm trả tiền, trên người Cung chủ có tiền hay không còn là một vấn đề lớn, hắn biết trên người Quân Tà Diễm lúc nào cũng không có bạc, đi ra ngoài toàn ở tại chi nhánh của Tà cung, căn bản bạc trên người Cung chủ không có tác dụng.

Hàn Vũ thấy Tà Yêu không có phản đối liền gọi gã sai vặt bên ngoài mang thức ăn đến, tuy rằng không phải là trầu lâu nhưng rượu tuyệt đối ngon, Hàn Vũ thích nhất rượu của Vô Tình các.

Không bao lâu rượu cùng thức ăn được mang lên, Hàn Vũ cầm đũa khua vài cái rồi buông, nàng mới vừa ăn xong cách đây không lâu, chẳng qua nàng nghe mùi rượu nên có hứng thú mà thôi.

Tà Yêu nhìn một bàn đầy thức ăn cùng bầu rượu kia đã cảm thấy Hàn Vũ nhất định có chủ ý chơi hắn. Rượu Hồ Hương mặc dù không phải trân quý nhưng lại là rượu Vô Tình các quý nhất.

Quân Tà Diễm nhìn Hàn Vũ càng uống càng hăng say, đang lo lắng có nên ngăn cản không thì chợt nghe Hàn Vũ cất tiếng ca "Đi xuống đi còn có thể tới chỗ nào

Đêm tối vô chi vô tận đi theo người

Một người không biết chính mình

Như thế nào diễn hoàn này đoạn cảm tình diễn

Khả năng sao đã quên đi

Cách (Hàn vũ đánh đổ bình rượu)

Nhân sợ nhất chính là lại trở về đối mặt nó

Cho hắn lại giẫy dụa cũng quá ngốc

Nhưng là của người phát xuyên qua quần quanh bắt tay vào làm trung đàn ghita

Tựa như mấy năm nay ta vẫn lưng đeo đôi với người vươngng bạn

Ta xướng mỗi một bài hát mỗi lần lưu lạc từng cái vấn đề

Ai có thể trả lời

Cũng mang theo của ta phát đàn ghita, Tiểu Tà con, mau tính tiền"

Quân Tà Diễm càng nghe Hàn Vũ hát càng suy nghĩ đến ý nghĩa bài hát.

Vốn Tà Yêu thấy Hàn Vũ đã say muốn chuồn êm ra ngoài, ở Vô Tình các trả tiền chính là giẫm lên mặt mũi của một Đường chủ Tà cung như hắn, tuy

ràng bạc hấn không cần nhưng mà mặt mũi cũng phải giữ, lại không nghĩ tới Hàn Vũ đã uống say vẫn nhớ đến chuyện trả tiền.

"Người nếu muốn chuồn mà không trả tiền, ngày mai ta sẽ cho Diễm nương ra tiếp khách, người muốn trả tiền hay tiếp khách đây?" Hàn Vũ không tin rằng nói những lời này lại không có tác dụng đâu?

Tà Yêu đứng yên không nói gì, quãng một thời vàng lên bàn nói với Cung chủ "Cung chủ, ta lui xuống trước, không thể trêu vào ta đây còn không trốn được sao?" Nói xong xoay người chạy trốn chết, nếu không đi sợ kể tiếp sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Hàn Vũ càng ngày càng không tỉnh táo, đứng lên đi về phía Quân Tà Diễm, lắc lắc như muốn té.

Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ về Trúc viên, cho nàng uống một viên thuốc. Tà Diễm vuốt ve hai má Hàn Vũ, khoe miệng mỉm cười, ngay chính hấn cũng không biết đã bao lâu hấn chưa có cười như thế? Đã không còn nhớ rõ nữa.

Khi nào thì bắt đầu chú ý tới Hàn Vũ? Là thời điểm nàng nói hấn trưởng thành rất suất? Hay là thời điểm nói thích tóc của hấn? Hay lần đầu tiên bốn mắt nhìn nhau? Quân Tà Diễm cũng không biết, nhưng dù sao vẫn là chú ý, chú ý đến nhất cử nhất động của nàng, chú ý đến mọi chuyện của nàng, từ chú ý chậm rãi bắt đầu đến ý? Để ý nàng sao? Trong nội tâm Quân Tà Diễm không ngừng suy nghĩ về vấn đề đó.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiến cung gặp di nương

Diễm rời đi Trúc viên, Phong Yên lặng lẽ tiến vào, hấn, ở đây đang trình diễn tình cảm sao, Phong Yên nhìn Hàn Vũ, một khuôn mặt bình thường đến không thể bình thường hơn, vì sao Tà Diễm lại thích nàng đây? Một chút công lực cũng không có, nàng có thể giúp Tà Diễm được cái gì? Từ trước đến nay bất luận kẻ nào của triều đình đều không có liên quan đến Tà cung? Tại sao lại bảo đảm an toàn cho Hàn gia? Phong Yên càng nghĩ càng không có cam lòng, dựa vào cái gì? Nàng đi theo bên người Tà Diễm đã năm năm rồi, hiểu rất rõ về hấn, chỉ duy nhất là không biết tình cảm của hấn, cho tới bây giờ Tà Diễm chưa từng cười với nàng. Trong nháy mắt Phong Yên có ý nghĩ muốn giết Hàn Vũ, nhưng nàng lại không dám, nàng không muốn Tà Diễm chán ghét nàng, chỉ một tia chán ghét nàng cũng không muốn.

Phong Yên mang theo đau thương rời đi, lát sau Tà lão nhân lại đến, nhìn Phong Yên lắc đầu. Nếu Hàn Vũ biết đêm nay Trúc viên của nàng đón tiếp nhiều vị khách như vậy đánh chết nàng cũng không dám ngủ.

Hôm sau Hàn Vũ tỉnh dậy, nhớ lại chuyện tối hôm qua, chỉ nhớ mơ hồ lúc nàng ca hát mà thôi, chuyện sau đó nàng chẳng nhớ gì hết. Hàn Vũ nghĩ hấn là Tà Diễm mang nàng trở về, hi vọng không có làm ra chuyện xấu gì, nếu không thật không biết gặp hấn như thế nào.

"Tỷ, người không có khỏe sao? Tại sao hôm nay không đi luyện kiếm?" Tiểu chính thái đứng ở cửa phòng hỏi.

Hàn Vũ lắc đầu, phát hiện không có đau, kỳ quái, không phải hôm qua uống rất nhiều sao? Như thế nào một chút cảm giác đau cũng không có, nhớ lại thời điểm lúc trước nàng chỉ uống có mấy chén, hôm sau tỉnh dậy đầu đau không chịu nổi luôn, chẳng lẽ nguyên nhân là do thân thể? Hàn Vũ cũng không muốn làm rõ thân thể mình rốt cuộc xảy ra biến hóa gì.

Đương nhiên nàng cũng không biết tối hôm qua Quân Tà Diễm cho nàng uống Từ Hà đan vạn người cầu cũng không được, Từ Hà đan có thể kéo dài tuổi thọ con người, tăng công lực, giải bách độc, sau khi ăn vào thân thể sẽ tỏa ra mùi đặc thù, hơn nữa mỗi một viên sẽ cho ra mùi khác nhau, Từ Hà đan chỉ có Thánh giả mới luyện được, cứ như vậy cho Hàn Vũ ăn lãng phí.

"Tối hôm qua ngủ trễ, buổi sáng không có dậy sớm, ngày mai bỏ sung đi" Hàn Vũ rời giường, gọi Thúy Trúc giúp nàng rửa mặt chải đầu.

"Tuy rằng thiên phú của người rất cao, nhưng người cũng đừng nên đắc ý, luyện võ cần..."

"Hôm nay không phải vào cung thăm di nương sao? Người chuẩn bị xong chưa?" Hàn Vũ đánh gãy lời nói của tiểu chính thái.

"Ta đã chuẩn bị tốt, người cũng mau lên, tiến cung quá muộn cũng không tốt, di, hương gì vậy? Thơm quá"

Trễ, Hàn Vũ một chút cũng không có phát hiện, đoán chừng bây giờ khoảng 7 8 giờ đi? Người cổ đại thật đúng là dậy sớm a. Hương? Hàn Vũ đứng lên hỏi, bất quá cũng không để ý nhiều, tưởng là huân hương do Thúy Trúc đốt.

"Không phải huân hương sao?"

"Cho tới bây giờ Hàn phủ chưa từng sử dụng qua huân hương, tỷ, hình như mùi vị đó phát ra từ người tỷ?" Tiểu chính thái tiến đến trước mặt Hàn Vũ ngửi ngửi.

"Ngửi cái gì? Ta lập tức thay đổi quần áo là có thể xuất phát, các người chờ ta chút" Hàn Vũ tiến vào nội đường thay quần áo, không để ý đến mùi này, hôm nay nàng cũng không mang nhiều trang sức, vẫn bình thường như mọi bữa, sau khi Tiểu chính thái nhìn thấy liền lắc đầu, hình như không hợp với ánh

mắt của hán, ai biểu Hàn gia xuất sắc như vậy chỉ có mình nàng là bình thường làm gì.

Hàn gia xuất phát đi hoàng cung

Dưới sự hướng dẫn của một thái giám thanh tú, mọi người đi đến trước cửa cung của Hoàng hậu, Hàn Vũ ngẩng đầu nhìn dòng chữ "Phượng Vũ cung", dường như là vì Hàn Hoàng hậu mà xây tẩm cung này, rốt cuộc di nương này của nàng có bao nhiêu bản lĩnh? Có thể làm cho một hoàng đế nhường bộ như vậy? Là vì quyền thế hay là vì yêu?

Nhận được lời gọi vào, Hàn tướng quân mang theo mọi người đi vào Phượng Vũ cung, bên trong cũng không huy hoàng, rực rỡ như trong suy nghĩ của Hàn Vũ, chẳng lẽ người Hàn gia đều mộc mạc như vậy sao? Hay là do người ở đây sống như thế? Hàn Vũ đối với thế giới này nhận thức quá ít.

Chính điện ngồi một nữ tử, trên người mặc triều phục thêu Loan Phượng bằng chỉ vàng, nhìn liếc qua cũng không nhận ra búi tóc, nhìn rất cao quý, lại không cho người khác e sợ, xem ra là một người dễ thân cận.

"Cựu thần tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu thiên tuế" Hàn tướng quân mang theo một nhà làm lễ với Hoàng hậu

"Ca ca, ngươi làm cái gì vậy? Không phải Hoàng thượng đã cho ngươi miễn hành lễ với ta rồi sao?"

"Hoàng hậu, cấp bậc lễ nghĩa vẫn phải làm"

"Thật không có biện pháp với ngươi, tẩu tử cũng không nói được ngươi, đây là Vũ nhi sao? Đã lớn như vậy rồi sao? Mau lại đây cho di nương nhìn một cái, nhiều năm ở bên ngoài rất gian khổ phải không?" Nói xong, Hoàng hậu lôi kéo tay Hàn Vũ, nàng cảm giác được, thời gian này nàng bị người khác thăm dò cũng không ít, hiện tại động tác này nàng hiểu rất rõ. Hàn Vũ đánh giá Hoàng hậu, mặt mày thanh tú, giống phụ thân bảy, tám phần, tán ra hơi thở nữ tử, dịu dàng yếu yếu, điều này làm Hàn Vũ không tưởng tượng được nàng ở sa trường giết giặc như thế nào?

Một lúc sau Hàn hoàng hậu buông tay Hàn Vũ ra, quả thật không có công lực, cũng đúng, thời đại này nữ tử muốn có công lực nói thì dễ, làm mới khó. Chỉ cần nàng không làm nguy hại đến Hàn gia là tốt rồi.

"Di nương" Hàn Vũ nhẹ nhàng kêu một tiếng, nàng cũng không ngại Hoàng hậu thăm dò mình, nếu như ngay từ đầu Hoàng hậu liên tin tưởng Hàn Vũ, phỏng chừng Hàn Vũ cũng không có hảo cảm với Hoàng hậu này, một người dễ dàng tin tưởng người khác như vậy làm sao có thể ngồi được vị trí như hôm nay?

"Ừ, ngoan, ngươi cùng Thạc nhi đi tìm biểu ca đi, nói hán dẫn các ngươi đi dạo xung quanh một chút. Ta đã nói trước với Phong Khải rồi, mau đi đi"

"Vâng, di nương" Hàn Vũ cùng tiểu chính thái lui xuống.

"Tẩu tử, ngươi xác định đó là hồng diễm sao?"

"Đúng vậy, Hoàng hậu. cái bốt kia ta sẽ không quên được, không có khả năng trùng hợp đến như thế"

"Nếu người kia cố tình thì sao? Thời điểm Vũ nhi mất tích chỉ mới có năm tuổi, cũng có thể nhớ được nhiều chuyện, nhưng mười mấy năm qua nàng sống ở bên ngoài như thế nào? Tại sao đối với các ngươi một chút ấn tượng cũng không có, tại sao lần đó lại xuất hiện ở Hàn phủ trùng hợp như thế? Việc này không thể hiểu được, ta không yên tâm về nàng" Hoàng thượng đã đem chuyện tình Hàn Vũ xuất hiện ở Hàn phủ kể cho Hoàng hậu biết.

"Hoàng hậu, ngươi cứ yên tâm, chuyện này cựu thần đã an bài tốt" Hàn tướng quân muốn Hoàng hậu yên tâm, nên nói dối nàng, hán không có phái người đi điều tra lai lịch Hàn Vũ, hán lựa chọn tin tưởng Hàn Vũ, Tuy rằng Hoàng thượng có phái người đi điều tra nhưng không tra ra bất kỳ điều gì.

"Hơn nữa, Hàn phủ có cái gì đáng giá để nàng trà trộn vào, cũng chỉ có một cuốn chi thư vô dụng mà tổ tiên truyền lại mà thôi" Kỳ thật Hàn tướng quân rất thích Hàn Vũ, cũng nguyện ý tin tưởng nàng.

"Nói đến quyền sách kia, ta cũng thấy ngạc nhiên, vì sao tổ tiên Hàn gia lại để ý đến nó như thế, còn chờ người hữu duyên xuất hiện, quyền sách kia tự nhiên sẽ hữu dụng, ta đã học thuộc lòng nó, nhưng thời điểm luyện công cũng không thấy có tác dụng gì"

"Đúng rồi, Hoàng hậu, lần này ngươi có đột phá Thiên Thê được không?"

"Haizz, ca ca, ta cũng không biết có chuyện gì mà không thể đột phá được, quên đi, chờ kỳ ngộ đến là có thể thôi, cố chờ thêm một thời gian nữa xem sao" Tuy rằng ngoài miệng Hoàng hậu nói như thế nhưng thật tâm nàng cũng rất thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Người thăm mến tiểu chính thái

"Đệ đệ, không phải biểu ca đã chuyển ra ngoài hoàng cung rồi sao? Tại sao còn ở trong này?" Hàn Vũ khó hiểu.

"Tuy rằng biểu ca ở bên ngoài cung, nhưng có đôi khi vào cung làm việc với hoàng thượng, người cho rằng biểu ca không có bản lĩnh gì sao? chỉ là hèn không để lộ ra mà thôi"

Hàn Vũ cảm thấy hoàng tử nơi này không có bản lĩnh gì, giống như đại hoàng tử, thường xuyên đến Vô Tình các, đương nhiên nàng rất vui, hèn không đến nàng làm sao lấy được bạc của hèn.

Tiểu chính thái mang theo Hàn Vũ đến một tiểu viện Nghị Sự điện, chờ thái giám đi thông báo, một lát sau cả hai được thái giám mời vào trong, bên trong không chỉ có một mình Quân Phong Khải mà còn có một đại nam nhân cùng một tiểu nữ hài tử.

"Thạc ca ca, người tới rồi, Kỳ Kỳ rất nhớ người, tại sao dạo này người không vào thăm Kỳ Kỳ?" Hàn Vũ cùng tiểu chính thái vừa bước vào, tiểu cô nương kia chạy lại lôi kéo cánh tay tiểu chính thái, tiểu chính thái vội vàng rút ra, hành lễ với tiểu cô nương đó.

"Hàn Thạc tham kiến công chúa, công chúa thiên tuế" Quân Phi Kỳ, là đứa con nhỏ nhất của Hoàng thượng, năm nay mười lăm tuổi, do Linh Quý Phi sinh ra, Quân Phi Kỳ ái mộ tiểu chính thái là chuyện ai cũng đều biết.

"Biểu ca" Tiểu chính thái cùng Hàn Vũ đồng thanh kêu Quân Phong Khải, hèn hướng bọn họ gật gật đầu đáp lễ, xong lại chăm chú vào quyển sách trên tay. Hàn Vũ tò mò hèn đang xem sách gì, lại chăm chú đến thế.

Quân Phi Kỳ không cam tâm nói "Thạc ca ca, sao người lại hành lễ với ta, nơi này không có người ngoài, người nếu còn như thế, ta sẽ đi nói với phụ hoàng người khi dễ ta"

Tiểu chính thái không để ý đến những tùy hứng của nàng, xoay người nói với Hàn Vũ "Tỷ, đây là Tứ công chúa, vị này là Tam hoàng tử"

Hàn Vũ hành lễ với bọn họ xong lại im lặng đánh giá.

Tứ công chúa mặc một bộ váy dài thêu hoa bách hợp, rất đẹp. Trên tóc cài một trâm tiều phượng hoàng, mắt hai mí, ánh mắt thật to chớp chớp vô cùng linh động, mặt trái xoan, còn mang hơi thở ngây thơ.

Tam hoàng tử tương đối mà nói có vẻ bình thường, một thân trường bào trắng, không có nhiều trang sức, tóc bó, hoàng, Hàn Vũ cẩn thận đánh giá hèn, loáng thoáng nhìn thấy hình dáng của người kia, là do nhìn sai sao? Vì sao lại không thấy trên người Tứ công chúa? Chẳng lẽ do sự khác biệt của nam nữ?

Tứ công chúa không đáp lễ lại Hàn Vũ, đối với nàng cũng không nhìn thấy, Hàn Vũ cũng không để ý nhiều, tiểu hài tử có cá tính mới tốt.

Tam hoàng tử có vẻ còn nhỏ, đối với Hàn Vũ khẽ gật đầu đáp lễ, cũng không để ý nhiều, có lẽ bọn cùng trang lứa một chỗ không câu nệ tiểu tiết.

"Linh quý phi đến" Ngay tại lúc không khí tiểu viện Nghị Sự điện đang tẻ ngắt, thái giám truyền đến thông báo.

Hàn Vũ nhìn về phía cửa, một nữ tử đi đến, nên hình dung như thế nào đây? Phiêu dật sao? Không đúng, tiêu sái sao? Cũng không đúng? Siêu phẩm thoát tục, đúng rồi, đây là nữ tử đẹp nhất khi Hàn Vũ đến thế giới này, Linh Quý phi hình như do chính tay Thượng đế tạo ra, làm cho người ta không dám so sánh, một người như vậy không thích hợp sống ở hoàng cung.

Bộ dáng cùng khí chất siêu phẩm thoát tục, cùng với thân thái kia, cực kỳ giống người kia, nhưng trong nhất thời Hàn Vũ lại không nghĩ đến.

"Mẫu hậu, sao người lại đến đây, có phải đến xem Kỳ Kỳ hay không?" Quân Phi Kỳ thật đúng nhiệt tình, nhìn thấy người mình thích liền sáp lại.

"Mẫu hậu" Quân Thương Ngôn cũng chính là Tam hoàng tử lên tiếng.

Đám người Hàn Vũ cũng hành lễ với Linh quý phi, cái kia Hàn Vũ không nói làm gì, nhưng tại sao đến hoàng cung gặp người nào cũng phải hành lễ, haizzz, chỉ trách bản thân nàng không có địa vị mà thôi.

Linh Quý phi cho bọn họ đứng dậy liền nói "Thạc nhi, ta nghe nói người đến nên mới đến đây, người cũng biết cả ngày Kỳ Kỳ cứ lải nhải về người bên tai của ta, người cũng đã đến tuổi bàn bạc hôn nhân đại sự, khi nào thì đem chuyện này giải quyết xong?" Linh Quý phi cũng không dông dài, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Linh Quý phi, chuyện này do phụ mẫu ta làm chủ"

"Haizzz, lần nào người cũng nói như vậy, thời điểm hỏi Hàn tướng quân, hèn lại nói phải hỏi ý kiến của người, Kỳ Kỳ cả ngày lại ầm ỹ, ta cũng không có biện pháp" Đường như Quân Phi Kỳ làm Linh Quý phi rất đau đầu.

"Thạc ca ca, người không phải không thích Kỳ Kỳ? Vì sao luôn ra sức lẩn tránh? Kỳ Kỳ có cái gì không xứng với người sao? Ta là công chúa, phụ hoàng rất là thương ta, người muốn cái gì ta cũng có thể xin phụ hoàng cho người"

Tiểu chính thái nghe xong cũng không có hứng thú gì, ngược lại càng thêm phản cảm với Tứ công chúa.

"Công chúa, chúng ta không xứng, Hàn Thạc cái gì cũng đều không xứng với công chúa của Đông Lâm quốc, ta cái gì cũng không cần, cảm ơn ý tốt của công chúa, hi vọng công chúa không nhắc lại việc này với Hàn Thạc"

"Người...Ồ, ô, ô, người làm sao có thể nói như vậy, hừ, bọn người, ta sẽ đi nói với phụ hoàng, nhìn người bây giờ phải làm sao?" Nói xong Tứ công chúa bỏ chạy ra ngoài, hẳn là đi tìm phụ hoàng của nàng đi.

"Haizz, Thạc nhi, người xem, ha ha ,người cũng đừng có để trong lòng nha, Kỳ Kỳ là tiểu cô nương không hiểu chuyện, chỉ là thói quen thôi! chuyện này người cũng không để ý, ta cũng mặc kệ. Ha ha, Nếu như vừa nãy không nói chuyện này với người, không biết buổi tối Kỳ Kỳ đến cung điện ta lại nhai bao lâu đâu, đây là chuyện quan trọng của nàng, chỉ cần có người nói người tiến cung, nàng sẽ cho người thông báo với ta đến đây nói với người" Linh Quý phi cứ như vậy bán đứng Tứ công chúa.

Nghe xong Hàn Vũ thật mở rộng tầm mắt, tính cách của Linh Quý phi này nàng rất thích, nàng có bộ dáng như vậy phải là một nữ tử thực nữ, không nghĩ đến lại có tính cách này.

"Linh Quý phi, người cũng phải để ý nàng ấy một chút, cứ tùy hứng như vậy sẽ không tìm được lang quân như ý đâu" Tiểu chính thái giống như cũng rất thích Linh Quý phi.

"Ai nha, biết rồi, đối với nàng ta cũng không có cách, không phải là do hoàng thượng quá cưng chiều nàng sao, nàng muốn cái gì hoàng thượng đều cho sao?"

"Linh Quý phi, đây là tỷ tỷ của ta, Hàn Vũ"

"Tỷ tỷ? Tỷ tỷ người không phải..."

"Vừa trở về" Tiểu chính thái đánh gãy lời nói của Linh Quý phi.

"À, đến đây, ta xem một chút"

"Linh Quý phi hảo"

"Ừ, một đứa nhỏ hiếu khôn khéo, năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Khởi bẩm Linh Quý phi, Hàn Vũ năm nay 18"

"Tiểu cô nương này, sao lại nói chuyện với ta đứng đắn như thế làm gì? Tùy ý một chút là được rồi? Ta xuất thân trong giang hồ, ở trong cung đã hai mươi năm, nhưng quy củ trong cung ta chả để ý tới"

"Ha ha, Linh Quý phi thực là một người tâm địa thiện lương, tại sao lớn lên lại xinh đẹp như vậy?"

"Tại sao Vũ nhi lại nói như vậy, Thương Khôn lại đây, Vũ nhi, đây là nhi tử của ta, Quân Thương Ngôn, các người làm quen một chút"

"Ha ha, ừ, đúng rồi, Linh Quý phi, mạo muội hỏi người một câu, người chỉ có hai hài tử sao?"

"Không phải, còn một người nữa, bắt quá không sống trong cung"

"Còn một người sao? Không ở trong cung? Hẳn ở đâu?" Hàn vũ nghĩ đến điều nàng tưởng là thật.

"A, làm sao vậy?" Linh Quý phi rất ngạc nhiên, tại sao Hàn Vũ lại kích động đến vậy.

"Ha ha ha, không có gì, chỉ muốn hỏi một chút"

"Nàng chạy đến Tây Phong quốc chúc mừng sinh nhật của Hoàng đế, nói đến đại nữ nhi này, càng làm ta đau đầu hơn"

"Nữ nhi, đứa nhỏ Linh Quý phi nói cũng là công chúa sao?"

"Đúng vậy"

"Không còn ai sao?"

"Không còn"

"Thật sự"

"Thật sự"

"Tỷ tỷ, không được vô lễ" Tiểu chính thái nhìn không được tỷ tỷ mình giống như một ngọc tử vô lễ với Linh Quý phi, ra tiếng can ngăn.

"Ha ha, ta chỉ tò mò chút thôi, Linh Quý phi giống một tiên tử như vậy, ta chỉ muốn hiểu thêm một chút, ha ha" Lúc bấy Hàn Vũ mới ý thức được chính mình vô lễ.

"không có việc gì, vậy các người cứ nói chuyện đi, ta đi xem Kỳ Kỳ" Linh Quý phi cũng không để ý nhiều.

Mọi người trong phòng cung tiễn Linh Quý phi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Được Hàn gia bí pháp

Tiểu bước Linh Quý phi, Hàn Vũ bắt đầu trên đũa tiều chính thái "Ai nha, nghĩ không ra nha, người ái mộ đệ là tiều công chúa Đông Lâm quốc, rất có năng lực đó"

Tiểu chính thái quảng cho Hàn Vũ một ánh mắt xem thường, cũng không để ý tới nàng.

Hàn Vũ cảm thấy không thú vị gì nên cất bước đến bên người Quân Phong Khải còn đang chăm chú đọc sách kia.

"Biểu ca, người đang xem cái gì vậy, lại có thể chăm chú như thế?"

"Là binh pháp, phụ hoàng muốn ta học, tương lai có chỗ dùng"

"Không phải hiện tại thiên hạ đang thái bình sao? Còn học cái này? Theo ta thấy, quan trọng là phải mở rộng cuộc sống, đem thực lực quốc dân lớn mạnh, không có người lang thang, không có người già neo đơn như thể thiên hạ sẽ thái bình"

"Không nghĩ người cũng hiểu một ít đạo trị quốc?"

"Hoàng, ha ha, là do gia gia dạy, đều là gia gia dạy"

"Ừ, gia gia của người cũng rất hiểu đạo lý, nói không sai, nhưng cho dù Đông Lâm quốc không có ý tưởng tấn công nước khác, cũng không có nghĩa là bọn hắn sẽ không tấn công chúng ta, cho nên những thứ này vẫn phải học"

"Haizz, cũng thật là, thiên hạ này phân lâu tất phải hợp, hợp lâu tất phải phân" Hàn Vũ nói một câu kinh điển trong Tam quốc, nơi này là tứ quốc, bất quá cũng đúng đi.

Quân Thương Khôn nhìn về phía Hàn Vũ, thưởng thức lời nói của nàng "Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân", trong mắt còn mang theo tìm tòi nghiên cứu.

"Nhị hoàng huynh, tiểu đệ có việc, đi trước một bước"

"Ừ, đi đi"

"Cáo từ" Quân Thương Khôn cáo từ rời tiều viện.

Không lâu sau Hoàng hậu cho người sang mời bọn họ dùng cơm trưa.

Trong bữa trưa

"Di nương, sinh thần hôm nay người an bài thế nào?" Tiểu chính thái hỏi thăm

"Ha ha, không phải hàng năm đều như vậy sao, nhưng hoàng thượng nói thừa dịp này mời quốc chủ của ba nước tới đây, bởi vì không lâu nữa hội nghị tứ quốc sẽ bắt đầu, năm nay vừa vặn đến phiên Đông Lâm chúng ta tổ chức, chờ qua sinh thần của ta một tháng sẽ chính thức bắt đầu hội nghị"

"Đúng vậy, hội nghị tứ quốc sẽ bắt đầu, thời gian nhanh thật, tứ quốc hội nghị năm năm một lần chỉ còn có một tháng là đến, không biết lần này đến lượt nước nào giành được chủ quyền, lần trước ở trong phủ hoàng thượng đã cùng ta bàn bạc việc này, hội nghị này nếu như Đông Lâm quốc không nắm được chủ quyền chỉ sợ..."

"Phụ thân, hội nghị tứ quốc là cái gì?" Hàn Vũ không rõ cho nên lên tiếng hỏi.

"Hội nghị tứ quốc năm năm diễn ra một lần, thỏa thuận quốc gia nào làm chủ chiến quyền, từ lúc Đông Lâm quốc thành lập đến nay cũng đã tham gia hội nghị ba lần, trước kia chỉ có hội nghị tam quốc, bởi vì khi đó Đông Lâm quốc không có lớn mạnh, chỉ là một tiểu quốc, dưới sự dẫn dắt của hoàng thượng mới chậm rãi lớn mạnh, đến cuối cùng Tam quốc khác mới miễn cưỡng chấp nhận, trở thành hội nghị tứ quốc, các quốc gia thay phiên nhau tổ chức một lần, năm nay đến phiên chúng ta"

"Chiến quyền? Cho dù là chủ chiến quyền thì sao? Không phải cũng không có gì sao?"

"Để có thể tham gia vào hội nghị tứ quốc này cũng phải trả giá rất lớn, binh quyền của các nước khác là bất khả xâm phạm, nhưng nếu như có thể nắm chiến quyền trong tay có thể mượn một phần năm binh quyền của ba nước còn lại, ngoài ra trong năm năm nắm quyền còn có thể điều động một phần năm binh quyền này, hơn nữa trong năm năm còn phải tiến công cho chiến quyền quốc gia. Năm năm chiến quyền đổi chủ một lần, bởi vì có tứ quốc, nếu như trong bảy lần không giành được chiến quyền sẽ không có tư cách tham gia hội nghị tứ quốc lần thứ tám, không chỉ không có tư cách tham gia còn phải giao ra một phần năm binh quyền cho chiến quyền quốc gia, hàng năm còn phải tiến công cho tam quốc, những điều này phải chấp nhận vô điều kiện, vì vậy nếu như không có tư cách tham gia hội nghị tứ quốc, đất nước sẽ lâm nguy"

"Nếu như mất tư cách tham gia hội nghị như trong lời phụ thân nói không phải sẽ trở thành nước lệ thuộc sao? Điều khoản chẳng có lợi chút nào?"

"Đúng vậy, nhưng nếu giành được cũng sẽ có được nhiều lợi ích hơn" Tiểu chính thái trả lời vấn đề của Hàn Vũ.

"Phụ thân, Đông Lâm quốc ba lần đều không có giành được chiến quyền, vậy phải làm sao giành được nó?"

"Cần phải tỷ thí, nói là hội nghị, còn không bằng nói là trận đấu"

"Vậy phải so tài những cái gì?"

"Những điều này sẽ do hôm đó quyết định, ngày đó quốc chủ tứ quốc sẽ thỏa thuận nội dung tỷ thí"

"Vậy người tham gia hôm đó cũng phải lựa chọn sao?"

"Đúng vậy"

"Như thế nào? Tỷ thí, ngươi muốn tham gia sao? Coi như hết, mặc kệ là tỷ thí cái gì ngươi một chút công lực cũng không có, làm sao so tài?" Tiểu chính thái thật vất vả đợi chờ đến cơ hội có thể không cười nhạo một chút sao?

"Ngươi nên trông chừng tốt Kỳ Kỳ của ngươi đi, hừ" Bị người ta cười nhạo thật đúng là chịu khổ sở nha, Hàn Vũ cũng không phải là người dễ bị khi dễ như thế.

"Không cần nhắc đến nàng được không, thật sự không hiểu như thế nào ngươi lại nói đến vấn đề này rồi?" Xem ra tiểu chính thái thật sự không thích Tứ công chúa kia, nhưng tại sao lại có quan hệ tốt như vậy với Linh Quý phi?

Ở trong ấn tượng của Hàn Vũ, nữ nhân hậu cung không có một người nào là không có thủ đoạn, chẳng lẽ Linh Quý phi thật đúng như vẻ ngoài của bà ấy siêu phẩm thoát tục sao?

"Ha ha, Thạc nhi, Kỳ Kỳ chỉ muốn nháo một chút, vẫn làm một người rất tốt"

"Di nương, ngươi không cần phải nói, ta sẽ không lấy nàng ấy, ta muốn tìm người mình thích"

"Kỳ Kỳ nàng ấy có gì không tốt? Nàng là công chúa hoàng thượng thương yêu nhất nha"

"Hừ, cả ngày chỉ biết lấy thân phận công chúa ra áp chế người khác. khi nào mới có thể lớn lên một chút đây, nếu như nàng không phải là công chúa, nàng cái gì cũng không có" Phòng chừng tiểu chính thái cùng Tứ công chúa sẽ không hòa hợp.

Sau khi dùng xong bữa trưa tại hoàng cung, Hàn tướng quân mang theo mọi người trở về.

"Vũ nhi, ngươi đến thư phòng của phụ thân một chút"

"Vâng" Hàn Vũ theo Hàn tướng quân đến thư phòng, trong lòng tò mò không biết là chuyện gì lại làm ra vẻ thần thần bí bí như thế.

Hàn tướng quân lấy từ trong một hộc tủ ra một cuốn sách cũ đưa cho Hàn Vũ, nàng nhìn quyển sách kia, trên bề mặt viết "Đường khí hành công"

> ? Là bí pháp võ công sao? Hàn Vũ cầm quyển sách kia nhìn Hàn tướng quân.

"Phụ thân? Đây là?"

"Đây là công pháp do tổ tiên Hàn gia truyền lại, nhưng không ai có thể tu luyện được"

"Vì sao không có ai tu luyện?"

"Đường như > này không có hiệu quả gì đối với người có công lực, Hàn gia cũng không mạo hiểm công lực đi tu luyện công pháp này, còn biết sẽ không có tác dụng gì, cũng không thể tùy tiện mất công lực, ta nghe Thạc nhi nói ngươi rất có thiên phú luyện võ, ta nghĩ đem giao nó cho ngươi"

"Gia truyền của Hàn gia sao? Hiện tại giao cho ta? Phụ thân, ta... Ta không thể"

"Giao cho người thì người cứ cầm lấy, mặc kệ người có phải là nữ nhi của ta hay không, ta vẫn tin tưởng người"

"Phụ thân" Hàn Vũ được tin nhiệm, trong lòng đột nhiên ám áp. Nhưng quyền sách này nàng có nên cầm hay không?

"Sinh thần di nương người định tặng lễ vật gì?"

"Phụ thân, đây là bí mật. Đến lúc đó các người sẽ biết" Hàn Vũ cũng không biết Quân Tà Diễm có giúp nàng hay không, nàng không muốn nói chuyện này với phụ thân, nếu như Tà Diễm không giúp được cũng không sao, nàng đã chuẩn bị tốt phương án thứ hai.

"Ừ, nhất định không thể để cho Thạc nhi thất vọng nha" Hàn tướng quân trêu đùa Hàn Vũ.

"Phụ thân, người cười ta" Hàn Vũ nổi lên tâm tính nữ nhi, làm nũng với Hàn tướng quân.

Hàn Vũ cảm theo > đi vào Trúc viên, ngồi một mình ở phòng khách xem.

Nhìn một hồi, Hàn Vũ phát hiện đây là bí pháp võ công, giống như là công pháp nội công ở thời đại của nàng.

Trong sách nói đến phương pháp tập trung nội công vào trong đan điền, hai luồng khí âm dương hỗ trợ lẫn nhau sinh ra căn bản của vạn vật, sẽ đạt tới mục đích yêu cầu "Âm bình dương bí, tinh thần nãi trị" của tu luyện khí công, trong sách trình bày đạo lý nhập tĩnh khí công, khí công cũng có tĩnh cùng khí sở sản.((Đoạn này bỏ tay, k biết dịch kiểu gì)

Hàn Vũ ngồi trên giường dựa theo phương pháp trong sách loại trừ tạp khí, cảm giác những biến hóa trong cơ thể, cả người thoải mái hơn rất nhiều, chẳng lẽ đây là nội lực trong truyền thuyết sao? Công lực thể giới này là cái dạng gì? Vì sao > lại không có tác dụng gì đối với người có công lực? Nàng lại cảm nhận được? Hàn Vũ ngồi suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra lý do.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Các loại công pháp

Hàn Vũ luyện > một lúc xong lại đi đến Tư Vũ hiền, tìm tiểu chính thái học chiêu thứ bảy Uyên Trăn và chiêu thứ tám Uyên Tiêu trong Trảm liệt kiếm pháp, Hàn Vũ hi vọng nàng nhanh chóng học xong kiếm pháp để sử dụng, bây giờ nàng cũng không phải là muốn dùng Trảm Liệt kiếm pháp để múa mà là dùng để đối chiến, Hàn Vũ suy nghĩ nàng có thể kết hợp bộ kiếm pháp này cùng với > không biết sẽ đem lại hiệu quả gì, nàng rất chờ mong được nhìn thấy.

Hàn Vũ học đến khuya, hai người lại quên cơm chiều, tiểu chính thái cũng không so đo, Hàn Vũ cảm tạ tiểu chính thái quyết định làm gàân mỳ cho hần ăn.

Hàn Vũ dẫn tiểu chính thái về Trúc viên, sai Thúy Trúc đem đến hai con gà đã làm sạch sẽ, còn chưa kịp phân phó xong Thúy Trúc đã chạy nhanh đến phòng bếp chuẩn bị, Thúy Trúc thêm ăn gà ăn mỳ từ lâu, hôm nay nói không chừng tiểu thư sẽ cho nàng ăn cùng.

Thúy Trúc đến phòng bếp chọn hai con gà mập mạp, lấy đầy đủ tất cả gia vị như lần trước liền chạy ra.

Thời điểm Hàn Vũ bắt tay vào làm gà ăn mỳ, nghĩ đến sự phụ nàng, cũng không biết mấy ngày nay lão làm cái gì, lần trước nàng quên hỏi Tà Yêu cách tìm được Tà lão nhân, tiểu chính thái ở bên cạnh nhìn cũng không biết nàng đang muốn làm cái gì, hiện tại hần rất là đói, nàng làm gà này liệu có thể ăn được không? Còn dùng đất bao lại, tiểu chính thái tỏ vẻ không ôm hi vọng gì lớn.

Làm xong, Hàn Vũ vỗ vỗ tay đầy bùn đất, ngồi chờ.

"Đệ đệ, người không thích Tứ công chúa, vì sao lại thích Linh Quý phi?"

"Linh Quý phi là một người tốt, nàng vốn là người trong giang hồ, ở thời điểm hoàng thượng trên chiến trường gặp được nàng, nàng có một ca ca tên là Linh Lân Khi, công lực rất cao đã trợ giúp hoàng thượng rất nhiều, sau khi Đông Lâm quốc yên ổn, Linh Quý phi lưu lại bên người hoàng thượng, Linh Lân Khi liền rời đi, hai người bọn họ là cô nhi, hoàng thượng rất coi trọng Linh Lân khi, nhưng hần lại không thích những quy củ rối rắm trong cung, muốn tiếp tục du ngoạn giang hồ, Linh Quý phi tốt như vậy sao có thể ác cảm với người đây, đại công chúa cùng Thương Khôn ca cũng không giống nàng như vậy đâu?" Haizz, tiểu chính thái cảm thấy tiếc khi Linh quý phi có một đứa con như vậy.

Bên này nói chuyện, bên kia gà ăn mỳ đã bốc mùi thơm ngát, thời điểm Hàn Vũ chuẩn bị đem gà ăn mỳ lên lại cảm giác được có người gọi nàng, nhưng quay đầu lại không thấy một ai? Áo giác? Không phải, chính xác là có người đang gọi nàng, hình như là thanh âm của lão sư.

Hàn Vũ đào hai con gà đưa cho tiểu chính thái một con, còn chỉ cho hần cách dùng xong lại đưa hần rời khỏi Trúc viên, nàng có thể cảm giác được sự phụ đang ở rất gần, một cảm giác rất kỳ quái nhưng chân thật.

Quả nhiên, khi Hàn Vũ cùng Thúy Trúc chuẩn bị ăn thì sư phụ xuất hiện, hiện tại nàng đã biết cách làm sao tìm được hắc, chỉ cần đem gà ăn mày ra thì ngay lập tức sư phụ sẽ xuất hiện, nàng cảm thấy sư phụ này chỉ coi trọng nàng vì một món ăn? Trong đầu Hàn Vũ có ý niệm đã bái nhầm sư phụ rồi.

"Sư phụ, vừa rồi có phải người gọi ta hay không? Cảm giác kỳ quái, mấy ngày nay người chạy đi đâu! Người phải quan tâm đến đệ tử là ta đây một chút, bằng không mất đi lại làm mất mặt lão nhân gia ngài"

"Hắc hắc, kỳ quái là điều tất nhiên, cái đó chỉ có Thánh giả mới làm được, không phải ta đến tìm người sao, để nói cho người biết nên học cái gì?" Tà lão nhân vừa nói vừa gặm thịt gà.

Thúy Trúc nghe thấy Hàn Vũ gọi lão đầu kia là sư phụ liền buông xuống cảnh giác, Thúy Trúc vẫn rất đơn thuần.

Ba người giải quyết xong con gà, Hàn Vũ cho Thúy Trúc về phòng nghỉ ngơi trước, lại đem sư phụ đến phòng của nàng.

"Sư phụ, người muốn dạy ta cái gì?"

"Tiểu Vũ, công lực của nữ tử là bẩm sinh, không có thì cả đời không tu luyện được, trời sinh nữ tử có công lực rất hiếm thấy, nhưng nữ tử muốn tu luyện đến Thiên Thê hoặc là Thánh giả đã khó càng thêm khó, người đã không có công lực, vậy vì sư sẽ dạy cho người một vài công phu quyền cước, tuy rằng không làm đả thương được người, nhưng vẫn có thể tự bảo vệ mình"

"Không muốn, học công phu không thể đả thương người, chẳng lẽ rèn luyện thân thể? Nếu là cái này thì ta biết rất nhiều phương pháp tốt hơn" Tà lão nhân còn chưa nói hết Hàn Vũ liền tỏ vẻ kháng nghị.

"Nha đầu này, người thì biết cái gì, đợi sư phụ tìm được một quyển bí pháp, sẽ trợ giúp công phu quyền cước rất nhiều, nếu luyện thành thì phỏng chừng võ giả từ Thiên Thê tăng thứ năm trở xuống cũng không phải là đối thủ của người"

"Thật sự?"

"Sư phụ lừa người làm gì?"

"Công pháp gì?"

"Công pháp này đối với người có công lực ở đây chỉ là một quyển sách bỏ mà thôi, nhưng đối với người mà nói, đây chính là bảo bối, đương nhiên muốn luyện được phải có sự chỉ dẫn của sư phụ là ta đây, sư phụ không có hứng thú với cái này, nếu tìm được sẽ cho người"

"Tên gọi là gì? Thật sự tốt như người nói sao?"

">"

"Phụt" Vừa đúng lúc Hàn Vũ đang uống trà nghe được lời Tà lão nhân nói, liền phun ra tại chỗ, may mắn là Tà lão nhân nhanh chân tránh được.

"Nha đầu, người làm cái gì vậy? Kích động như vậy làm gì?"

Hàn Vũ đánh giá Tà lão nhân, muốn xem xét một chút có phải là hắc đang thử nàng hay thật sự muốn tìm > cho nàng, nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn không có phát hiện cái gì.

"Sư phụ, người xem" Hàn Vũ đem > ở trên giường mang ra.

Tà lão nhân liếc một cái, cũng không để ý nhiều tiếp tục uống trà, vừa uống xong nhìn đến tên sách "Phốc" về phía Hàn Vũ, Hàn Vũ lại không có thân thủ tốt như Tà lão nhân, cứ như vậy hoa hoa lệ lệ bị phun đầy nước trà.

"Sư phụ, định lực của người tại sao có thể kém như vậy" Hàn Vũ nói một cách bất đắc dĩ.

Tà lão nhân bị nói lại nhìn về phía Hàn Vũ, chính nàng cũng có định lực như thế còn dám nói hắc.

"Làm sao lại có?"

"Sư phụ đang nghĩ đến cái gì, đây là do tổ tiên Hàn gia truyền lại, hôm nay phụ thân mới đưa cho ta, người muốn tìm cái này sao?"

"Đúng vậy, rất khéo, không nghĩ ra nha đầu người may mắn đến vậy, người xem có hiểu không?"

"Ừ, đã nhìn qua, bất quá có nhiều chỗ không hiểu, cái gì Trung Khu, Chuyển Nữ, không hiểu"

"Từ từ sư phụ sẽ cho người biết, chờ người học xong cuốn này ta sẽ tặng người một cuốn khác giống như thế"

"Hiện tại không thể đưa sao?"

"Không thể, hiện tại người cũng không có khả năng học được, sẽ bị người khác cướp mất"

"A, được rồi"

Hàn Vũ được Tà lão nhân hướng dẫn chính thức bắt đầu tu luyện đường khí hành công, tin tưởng một thời gian sau Hàn Vũ sẽ trở thành một thể hệ võ giả mới, mặc dù khác loại nhưng có thể ngăn chặn người khác thì vẫn là cường giả mà thôi.

Tu luyện một đêm, Hàn Vũ cũng không có cảm giác mệt mỏi, ngược lại cảm thấy thoải mái hơn, chẳng lẽ về sau tu luyện đường khí hành công nàng cũng không cần ngủ sao?

Hàn Vũ đi vào Tư Vũ viên, hôm nay nàng muốn học xong Trảm Liệt kiếm pháp chiêu thứ chín Trảm Liệt cùng chiêu thứ mười Phong Vĩ, học xong nàng muốn thử xem nếu kết hợp Trảm Liệt kiếm pháp với đường khí hành công sẽ có uy lực như thế nào?

Đến giữa trưa Hàn Vũ đã học xong trọn bộ kiếm pháp này, nàng yêu cầu tiểu chính thái so chiêu với mình, nàng cũng không có kết hợp đường khí hành công, chỉ đơn thuần dùng chiêu thức cùng tiểu chính thái so chiêu, tuy nhiên chưa qua năm chiêu đã bại trận.

"Tỷ tỷ, người như vậy đã tốt lắm, chỉ trong một thời gian ngắn đã học xong trọn bộ Trảm Liệt kiếm pháp, hơn nữa không có công lực chỉ dựa vào chiêu thức đã có thể đỡ bốn năm chiêu của ta, đã rất tốt, không nên nản chí" Hàn Vũ cảm thấy tiểu chính thái rất là đáng yêu.

"Đương nhiên ta biết mình rất giỏi, không cần người nói" Hàn Vũ tự kỷ.

Tiểu chính thái lắc lắc đầu, không quan tâm đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mê Tinh thăng cấp

Hàn Vũ thật tự kỷ rồi đi, tiểu chính thái cũng không biết phải khóc hay là cười, đối với vị tỷ tỷ này hẳn thật sự không có cách nào, trong bất tri bất giác đã đem nàng trở thành một phần của Hàn gia.

Hàn Vũ trở lại Trúc viên tiếp tục học đường khí hành công, Hàn vũ đã đến đây được một khoảng thời gian ngắn, cả ngày đều trải qua cảm giác mới lạ và hương thụ, tò mò đối với thế giới này, hương thụ sự ấm áp của Hàn gia, không biết cô nhi viện ở thế giới kia, bọn họ có đau thương cho nàng hay không? Không, nếu bọn họ biết được ở đây nàng sống rất tốt hẳn là sẽ vì nàng mà vui mừng.

Đêm nay Tà Diễm chắc sẽ đem vật đó đến cho nàng, không biết Tà Diễm có thể tìm được hay không, nghĩ đến hẳn bất giác khoe miệng Hàn Vũ giờ lên, một cảm giác thật tốt, gặp mặt không quá năm lần liền tin tưởng hẳn, hẳn sẽ là nam nhân của Hàn Vũ sao? Giờ khắc này nàng rất muốn tìm hiểu về hẳn, hiểu quá khứ của hẳn, cuộc sống của hẳn.

Hàn Vũ chờ, vẫn chờ, cho đến khi trời gần sáng cũng không thấy bóng dáng Tà Diễm xuất hiện, không tìm được sao? Hàn Vũ thất vọng, nhưng nàng cũng không có trách cứ Tà Diễm, bọn họ cũng không có quan hệ thân thiết như thế, Quân Tà Diễm cũng không có nhất định vì nàng làm chuyện nguy hiểm như vậy, nhưng Hàn Vũ cũng không che giấu được cảm giác mất mát trong lòng.

Bây giờ nàng cũng không có tâm tư tu luyện đường khí hành công, ngay tại lúc Hàn Vũ muốn lên giường đi ngủ lại nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nàng nhanh chân chạy ra mở cửa, chỉ nhìn thấy một mình Tà Yêu đứng ở đó, trên tay cầm một lọ nước tiểu tinh gi đó.

"Đây là người muốn, cung chủ muốn ta giao cho người" Ngữ khí Tà Yêu không tốt.

"Tại sao Diễm không đến?" Hàn Vũ nghi hoặc, vì sao Quân Tà Diễm lại không tự mình đưa đến.

"Hắn không thể tới được" Tà Yêu giao cho Hàn Vũ vật đó xong liền xoay người bước đi, trong mắt tràn đầy trách cứ.

Hàn Vũ còn không kịp hỏi đã không thấy bóng dáng hẳn đâu.

Tà Diễm không đến được? Có ý tứ gì? Cái nhìn trách cứ kia của Tà Yêu là sao? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Đêm nay Hàn Vũ không chỉ muốn có thứ nàng muốn, còn muốn nhìn thấy Tà Diễm, vì sao hẳn lại không đến?

Hàn Vũ nhìn vật đang cầm trong tay cũng không biết là cái gì, đỏ như máu hay đại loại giống như thế, còn tỏa ra ánh sáng màu hồng, còn có độ ẩm? Đây là cái gì?

Nàng đi vào thư phòng của phụ thân tra rất nhiều sách, rốt cuộc trên một cuốn sách có tựa > thì nhìn thấy chú thích về cái này.

Vật ấy tên gọi là Huyền thú mê tinh, dùng để đột phá công lực, nó tồn tại trên thân thể huyền thú, huyền thú này hung hãn vô cùng có thể sánh bằng Thánh Giả, không thể tiếp xúc, những võ giả cấp bậc thấp không dám đối kháng chỉ có thể đi đường vòng, huyền thú sống ở sâu trong Huyền lâm, được

xem là một trong năm đại cường thủ. Nếu như may mắn có được mê tinh này, phải cất giấu cẩn thận, đây là bảo vật mà tất cả võ giả nằm mơ cũng muốn có.

Sau khi Hàn Vũ đọc xong liền ngây dại, nàng chỉ muốn vật đó lại không nghĩ có thể nguy hiểm như vậy, có phải yêu cầu của nàng hơi quá đáng? Hàn Vũ quyết định chờ sau khi tiệc sinh thần của hoàng hậu kết thúc phải đi một chuyến đến Tà cung, Tà cung ở sau Huyền lâm, phải vượt qua nó mới có thể tiến vào, đây là lúc trước Tinh tỷ nói cho nàng biết, vì sao Tà cung lại ở nơi nguy hiểm như vậy? Tinh tỷ có nói bởi vì Tà cung có rất nhiều bảo vật mà người người thèm muốn, nếu đặt Tà cung ở sau Huyền Lâm sẽ giám được rất nhiều người đi canh giữ, hoàng, Tà cung này còn thiếu người giữ của sao?

Ở trong lòng Hàn Vũ thật tình hi vọng Quân Tà Diễm sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Ngày sinh thần hoàng hậu

Toàn bộ con dân Đông Lâm quốc mong chờ sinh thần của hoàng hậu cuối cùng cũng đến

Sáng sớm hôm đó Hàn tướng quân dẫn theo một nhà tiến cung, tiểu chính thái vi tò mò không biết Hàn Vũ chuẩn bị lễ vật gì nên ngồi cùng xe ngựa với nàng, ở trong xe tiểu chính thái đã hỏi qua Hàn Vũ vô số lần

"Tỷ tỷ, ngươi thật sự có mang theo lễ vật sao? Ta nhìn hai tay ngươi trống trơn, cho ta nhìn một chút, ngươi làm ta thật rất tò mò"

"Bí mật, một lát nữa ngươi sẽ biết thôi"

"Haizz, tỷ tỷ, không phải ta muốn đá kích ngươi, ngươi cho ta cùng nương xem đi, nếu không có chuẩn bị nên nói sớm một chút, bây giờ phụ thân còn kíp chuẩn bị một lễ vật khác"

"Tiểu tử, ngươi không tin tưởng tỷ tỷ của ngươi như thế sao? Đừng cãi nữa được không, thật phiền toái" Nói xong Hàn Vũ nhắm lại hai mắt, theo sự xóc nảy của xe ngựa đi vào giấc ngủ, lại bị tiểu chính thái cãi nhai quấy nhiễu

"Ai nha, tỷ tỷ, ta thật lo lắng, ngươi vẫn là..."

Hàn Vũ quăng cho tiểu chính thái một ánh mắt cảnh cáo, hấn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, hấn nghĩ nghĩ, kỳ quái, tại sao hấn lại sợ nàng chứ, lúc này tiểu chính thái vô cùng buồn bực và ủy khuất.

"Vũ nhi, ngươi nói cho hấn biết đi, cho hấn nhìn một chút" Hàn phu nhân tin tưởng Hàn Vũ, nhưng nàng cũng rất tò mò rốt cuộc Hàn Vũ chuẩn bị lễ vật gì đưa cho hoàng hậu.

Hàn Vũ nhìn bộ dáng tiểu chính thái ủy khuất có một chút không đành lòng, liền cho hấn biết một chút.

"Nhìn mặt mũi của ngươi là đệ đệ của ta, ta liền cho ngươi biết một chút, đồ vật ta đưa là thứ mà tất cả võ giả nằm mơ cũng muốn có"

"ngươi khoác lác đi, nếu ngươi có cái kia, Hàn Thạc ta từ nay về sau sẽ nghe lời ngươi tuyệt đối" Tiểu chính thái không tin.

Hàn Vũ cười cười nhìn tiểu chính thái "Nếu ngươi là một nam tử hán đại trượng phu liền nhớ kỹ lời nói của mình" Nói xong Hàn Vũ tiếp tục nhắm mắt vận chuyển nội lực tu luyện dưỡng khí hành công. Hàn phu nhân bên cạnh im lặng mỉm cười, Hàn Vũ tự tin như vậy hấn không có vấn đề gì đi.

Đi vào ngự hoa viên trong hoàng cung, Hàn Vũ còn nghĩ sinh thần hoàng hậu được tổ chức trên đại điện lại không nghĩ đến lại ở trong ngự hoa viên. Nàng đánh giá bốn phía, lúc này đã có rất nhiều người đến chúc mừng hoàng hậu, còn có một ít ăn mặc kỳ quái, hấn là người ngoại bang.

Tiểu chính thái đứng bên cạnh Hàn Vũ giới thiệu

"Tỷ tỷ, ngươi có nhìn thấy người không có đội mũ? Bọn họ là vua của tiểu quốc phụ thuộc Đông Lâm quốc, gọi là Lai Tư quốc, còn có người bên hông mang đai lưng màu lam là Phiên quốc, cũng là phụ quốc của chúng ta, tuy rằng phụ quốc Đông Lâm quốc kém ba đại quốc kia nhưng thực lực cũng không tệ lắm. Xem Lạc Đà cùng Lão tử của hấn đang bắt chuyện trước đây"

Hàn Vũ nhìn sang, thật sự là bề trên ra sao thì con cháu như thế, khó trách nhi tử hấn trưởng thành như vậy, thì ra Lão tử cũng là dạng này.

"Đệ đệ, không phải là người của ba đại quốc cũng có đến sao?"

"Ừ, hôm qua đã đến Đông Lâm quốc, khẳng định hôm nay sẽ tham dự"

Đang nói chuyện bên kia truyền đến thông báo

"Hoàng thượng, hoàng hậu giá lâm, Tây Phong Quốc chúa giá lâm, Nam Dương quốc chúa giá lâm, Bắc Tuyết quốc quân chủ giá lâm"

Tuy rằng hoàng thượng ba nước đều ở đây nhưng hấn không thể xưng là hoàng thượng, chỉ có thể dùng quân chủ cùng quốc chúa thay thế, đây là quy cũ thế giới này nhằm tránh xảy ra xung đột.

Từ hoàng đồng thời xuất hiện, trường hợp này cũng không phải là chấn động bình thường.

Chương 26: Lễ vật sinh thần

Trường hợp này đều là tiêu điểm để rung động, Hàn Vũ nhìn hoàng đế của bốn nước, nói không khăn trương là giả, mọi người ở đây hẳn là đều không có gặp qua trường hợp đặc biệt này, tuy Hàn Vũ cũng chưa từng nhìn thấy tận mắt nhưng cũng có xem qua trong tivi, cũng giống như người lãnh đạo quốc gia đi thị sát mà thôi, đáng tiếc hiện tại không có Cầu Từ đội (Tại sao gọi là Cầu nhĩ), xem ra tin tức hôm nay là trọng đại.

Hàn Vũ nhìn quốc chủ ba nước khác, đều rất trẻ tuổi, chỉ có hoàng thượng Đông Lâm quốc là lớn tuổi nhất, từng trải nhất. Ba quốc chủ kia vừa mới lên ngôi chưa được bao lâu, kinh nghiệm chiến trường không thể so bì cùng Quân Phong Hiếu, nhưng nếu đấu trí đấu dũng chưa chắc sẽ thua hẳn.

Sau khi tất cả hành đại lễ thì đều tự động ngồi xuống.

"Hôm nay là sinh thần của Hoàng hậu Đông Lâm quốc chúng ta, trăm hi vọng hoàng hậu của ta mãi mãi xinh đẹp, hôm nay ta cũng tuyên bố một sự kiện, nếu ai có thể làm cho hoàng hậu có thể đột phá từ Đích cơ lên Thiên Thê, có thể yêu cầu trăm ba việc" Hoàng thượng Phong Quân Hiếu ngồi ở vị trí chủ thượng tuyên bố.

"Hoàng thượng" Hoàng hậu kích động, không ngờ rằng hoàng thượng lại đề cập đến vấn đề này, trước đó cũng chưa từng bàn bạc với bà, muốn cho bà một kinh hỷ sao?

Linh Quý phi ngồi kế bên không ngừng hâm mộ hoàng thượng cùng hoàng hậu tình cảm vẫn mặn nồng như thế, năm đó nếu như hoàng hậu không nguyện ý tiếp nhận nàng, nàng sẽ không có cơ hội ở bên người hoàng thượng.

Cái gọi là có người vui ắt có người buồn, hoàng hậu rất cao hứng nhưng Thục phi ngồi phía dưới Linh Quý phi tâm trạng không dễ chịu chút nào, thời điểm sinh thần của nàng, bất quá hoàng thượng chỉ tặng cho một vài vật phẩm lạnh lùng mà thôi, ngay cả sinh thần Linh Quý phi hoàng thượng cũng tặng cho rất nhiều đồ tốt, hoàng hậu cũng tặng bà ấy nhiều đồ tốt, chỉ có bà là hoàng thượng không đoái hoài tới, nghĩ đến đây Thục phi nhìn về phía Linh Quý phi, cũng đúng lúc Linh Quý phi nhìn sang, trong mắt phát ra hỏa hoa (ý nói là đối đầu), tại sao Linh Quý phi lại đứng về phía hoàng hậu? Trong lòng Thục phi hận càng ngày càng sâu, nàng càng ngày càng cảm thấy đối với chuyện của Linh Quý phi hai mươi năm về trước bà không có sai, tất cả đều do bà ấy tự tìm, chính bà không cần tự trách. (Hiếu chưa? Diêm ca là con của Linh Quý phi nhé)

Hàn Vũ rất tự tin về lễ vật mình tặng có thể giúp hoàng hậu đột phá, cho nên khi nàng nghe được hoàng thượng nói như thế đã bắt đầu suy nghĩ nên yêu cầu hoàng thượng cái gì.

Sau khi nói những lời đặc thù xong, tiếp đến là biểu diễn tài nghệ. Dù loại nữ tử mong muốn tìm cho mình một người vừa ý mà ra sức trang điểm thật xinh đẹp, Hàn Vũ ngồi ở đây trừ bỏ xem một vài tiết mục vũ đạo ra thì vui đầu vào ăn uống, đồ ngon như thế mà không ăn thật là quá uổng phí mà.

Một vòng biểu diễn xong, các phụ quốc bắt đầu tặng lễ cho hoàng hậu, thời khắc làm chấn động lòng người đã đến.

"Hàn hoàng hậu, đây là lễ vật của Tề Lỗ quốc chúng ta, mặc dù không tính là quan trọng, nhưng một mảnh tâm ý này xin hoàng hậu vui lòng nhận cho" Sứ giả Tề Lỗ quốc cầm trên tay một cái hộp đồ sẫm, mở ra bên trong chứa một chùy thủ làm từ thạch ngọc.

"Ngọc bích?" Có người kinh hô đứng lên.

"Nếu đem ngọc này làm thành chùy thủ dùng, thực lực sẽ tương đương Thiên Thê cấp tám đi"

"Đáng quý, thật lợi hại"

Sứ giả Tề Lỗ quốc kiêu ngạo đem lễ vật giao cho thái giám, hoàng hậu đối với chùy thủ ngọc kia rất kinh ngạc, vui vẻ tiếp nhận lễ vật.

"Hoàng hậu, Lai Tư quốc ta thừa thải tơ lụa, một thời gian trước quốc chúa chúng ta đã cho mời các sư phó tốt nhất làm ra kiện y phục này, hi vọng hoàng hậu sẽ thích" Sứ giả Lai Tư quốc mang bộ quần áo kia bày ra, có thể nói là Phụng Vũ Cửu Thiên, Bộ váy màu hồng phấn, trên dùng tơ vàng thêu lên phụng hoàng, theo quần áo đóng đưa tựa hồ muốn bay lên trời. Hiếm thấy! Tất cả nữ tử ở đây chỉ độc có một ý nghĩ là phải mặc được nó, Hàn Vũ cũng rất thích nhưng nàng lại không muốn có nó, bởi vì nàng biết nó không thuộc về mình nên không cưỡng cầu.

Hoàng hậu mỉm cười sai người tiếp nhận, bộ váy này bà rất thích.

"Hoàng hậu, tiểu thần Phiên quốc mang đến cho người một món ăn"

"Đông Lâm quốc không có ăn sao? Còn cần đến Phiên quốc mang đến?" Sứ giả Lai Tư quốc chế nhạo.

"Một phen tâm ý của quốc chúa Phiên quốc, bốn cung rất vui lòng nhận" Hoàng hậu chuẩn bị sai người đem cái hộp lễ vật của Phiên quốc cất giữ chọt nghe sứ giả Phiên quốc lên tiếng "Chậm đã hoàng hậu, quốc chúa chúng ta đưa lễ vật nếu mở hòm ra mà không ăn, sẽ không đạt được hiệu quả"

"Đem lên cho bốn cung xem"

Thái giám cầm hòm lễ vật mang đến mở ra trình diện trước mắt hoàng hậu.

Thời điểm mở nắp hộp ra, từng đợt mùi thơm mát bay tới, làm cho lòng mọi người một trận thoải mái.

"Cam lộ thảo, không ngờ lại là cam lộ thảo" Hoàng hậu kích động đứng lên, hoàng thượng xem qua cũng đồng dạng kích động như thế.

"Vũ nhi, người mau ăn nó đi, sẽ giúp đỡ rất lớn trong việc đột phá của người" Hoàng thượng thúc giục hoàng hậu, sử giả Phiên quốc nói rất đúng, hộp đựng cam lộ thảo phải đặc biệt, thời điểm hái cũng phải cẩn thận, cam lộ thảo sinh trưởng ở "Chân trời góc biển" (xem lại chương 5 sẽ hiểu), trưởng thành giống tam điệp thảo mà Hàn Vũ đã từng thấy, ba cây Diệp Tử mọc trên một cái rễ, nho nhỏ, muốn có được phải đi vào nơi "Chân trời góc biển" trong truyền thuyết, nhưng đến nay đã qua năm mươi năm chưa từng ai bước vào, không lẽ cam lộ thảo này đã được gìn giữ năm mươi năm rồi sao?

"Đệ đệ, Cam lộ thảo này dùng để làm gì?" Hàn Vũ hỏi tiểu chính thái

"Còn nói người có thứ mà tất cả võ giả đều mơ ước, đến cam lộ thảo cũng không biết? Cam lộ thảo rất khó tìm, cho dù người tìm được nếu như không biết cách hái vẫn vô dụng, cam lộ thảo sinh trưởng một trăm năm mới cho ra một điệp tử, Phiên quốc đưa cho đi nướng cam lộ thảo đã có ba trăm năm, đối với thăng cấp trợ giúp rất lớn, nhưng lại không có nguy hiểm, không mạo hiểm giống như thuốc thăng cấp"

Thời điểm nhìn thấy Hàn Vũ còn nghĩ là Tam điệp thảo.

"Nhưng chi có trợ giúp sao?" Hàn Vũ cũng không muốn đưa vật dư thừa.

"Đúng vậy, nhưng nếu có thêm một thứ hơn thế, nhất định sẽ thăng cấp" Tiểu chính thái bổ sung.

Hoàng hậu được hoàng thượng giúp đỡ ăn vào cam lộ thảo, hi vọng lần bế quan sau có thể đột phá Thiên thể, trong lòng mọi người rất là hâm mộ cùng đổ kị.

Sau khi vẫn vô bá quan trong triều lần lượt dâng tặng lễ vật, Thục phi lại nhìn Hoàng hậu lên tiếng "Tỷ tỷ, không biết năm nay Hàn gia sẽ tặng lễ vật gì? Haizzz, cũng là. Hàng năm cứ như vậy, năm nay sẽ không phải như thế đi, vẫn là bỏ qua mà xem tiết mục hoàng thượng đặc biệt chuẩn bị cho tỷ tỷ đi"

Hoàng hậu cũng không để ý đến lời nói Thục phi, bà cũng không có nông cạn như thế, ở trong cung mấy chục năm, bà cũng không muốn ganh đua cùng bà ấy, chỉ cần không quá phận, bà cũng mặc kệ, như vậy sẽ bớt đi một ít phiền não cho hoàng thượng.

Nhưng Thục phi lại không biết suy nghĩ của Hoàng Hậu. Bà càng lạnh nhạt càng thêm kích thích Lạc Thục phi.

Sau khi Hàn Vũ nghe xong, cũng chậm rãi đứng dậy đi ra. Đã đến lúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Lễ vật tặng sinh thần

Hàn Vũ đi lên phía trước, cúi đầu hành lễ với hoàng thượng và hoàng hậu, sau đó từ trong lòng lấy ra huyền thú mê linh, Hàn Vũ cũng nghĩ sẽ tìm một cái hộp giấu bỏ vào, nhưng tìm hoài không thấy cái nào phù hợp, liền quyết định cứ xuất ra như thế, nhưng lại dẫn đến người không biết chê bai.

"A, hoàng hậu tỷ tỷ, lễ vật Hàn gia thật sự là không bằng mọi năm nha, năm nay chỉ đưa tới một lọ nước nhỏ, thật sự là keo kiệt, nếu Hàn gia thật sự khó khăn như thế, có thể nhờ Lạc gia giúp đỡ nha" Lạc thục phi đợi cơ hội để cười nhạo hoàng hậu một phen, tuy nhiên hoàng hậu cũng không có nhìn Lạc Thục phi, để cho bà ta tự biên tự diễn.

"Di nương, đây là lần đầu tiên Vũ nhi tham gia sinh thần của người, huyền thú mê linh này là do phụ thân tặng cho người, chúc người sinh thần vui vẻ, vĩnh viễn vui vẻ"

Thời điểm Hàn Vũ lấy ra huyền thú chi linh cũng không có mấy người biết, nhưng thời điểm nàng nói ra tên lễ vật, tất cả mọi người ngồi ở đây đều đồng loạt đứng lên nhìn về phía nàng, toàn trường lạnh ngắt như tờ.

"Huyền thú..Huyền thú mê tinh, Vũ nhi, ở đây người có được?" Hoàng hậu không dám tin.

"Di nương, chỉ cần nó có thể giúp cho người là tốt rồi, cần gì phải hỏi xuất xứ của nó đâu, huyền thú mê tinh nhất định là được lấy ra từ cơ thể của huyền thú" Hàn Vũ cũng không muốn nói cho bọn họ biết huyền thú mê tinh từ đâu tới.

Hoàng thượng đi đến bên cạnh nhìn lọ nước trên tay Hàn Vũ, xem vô cùng cẩn thận, Hàn Vũ trực tiếp giao cho hắn, hoàng thượng liền xuất ra công lực

Kiểm tra có phải là thật hay không, đương nhiên kết quả không cần phải nghĩ.

"Thật là huyền thú mê tinh, Vũ nhi, là thật" Hoàng thượng đem huyền thú mê tinh giao cho hoàng hậu, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn theo lộ nước đó. Hàn Vũ thấy buồn cười, những người này hầu như không thêm che giấu ham muốn của mình.

"Hoàng thượng, huyền thú mê tinh này có thể giúp di nương đột phá Thiên Thê, Vũ nhi muốn hỏi ba cái hứa hẹn của hoàng thượng lúc trước có còn tính không?" Hiện tại Hàn Vũ quan tâm nhất chính là điều này.

"Đương nhiên, người muốn cái gì?" Hiện tại không cần nói ba cái yêu cầu, đến ba chục cái hoàng thượng vẫn vui vẻ đáp ứng

"Cái thứ nhất, chính là yêu cầu Hàn gia được vĩnh viễn bình an vô sự" Hàn Vũ nói ra yêu cầu này với hoàng thượng, đồng thời cũng nói với chính bản thân mình. Thời điểm Hàn tướng quân, Hàn phu nhân cùng tiểu chính thái nghe thấy đều giật mình.

"Được, ta đáp ứng" Hoàng thượng không do dự liền gật đầu, đây là muốn cho Hàn gia yên tâm hay là vì yêu Hàn Phong Vũ? Hoặc là vì lý do gì khác?

"Còn hai cái nữa" Hoàng thượng hỏi.

"Còn hai cái chưa có nghĩ ra, xem như hoàng thượng thiếu Vũ nhi đi" Hàn Vũ không nghĩ để hoàng thượng thực hiện yêu cầu của mình nhanh như vậy, để dành về sau không chừng sẽ có tác dụng.

"Vũ nhi, hiện tại người có thể đột phá Thiên Thê, giấc mộng cả đời của người đã thực hiện được"

"Vâng, hoàng thượng, Vũ nhi, đến đây ngồi bên cạnh di nương, người muốn cái gì? Chỉ cần di nương có, di nương đều cho người" Hoàng hậu nhiệt tình lôi kéo cánh tay Hàn Vũ.

"Di nương, đây là lễ vật tặng sinh thần của người, Vũ nhi không cần hỏi đáp, di nương vui là tốt rồi" Hàn Vũ chỉ cần ba cái yêu cầu của hoàng thượng, đối với hoàng hậu nàng vẫn không cần.

Lúc này, những người phía dưới mới bàn luận.

"Hàn tướng quân đưa ra huyền thú mê tinh này là do hấn lấy từ đâu? Gần đây không nghe nói có người đi vào sâu trong Huyền Lâm a"

"Hấn tìm được tại sao không dùng, tiểu nhi tử của kia của hấn không phải cũng cần thăng cấp sao? Như thế nào cho cho nhi tử của mình? Chẳng lẽ chỉ vì mặt mũi Hàn gia sao? Không giống a"

Hoàng đế ba nước kia nhìn chằm chằm vào huyền thú mê tinh, trong mắt không che giấu tính kế. Thử hỏi ai có thể chống lại sự mê hoặc của nó đâu.

"Di nương, mê tinh này người phải cất giữ thật kỹ, chỉ cần sơ ý một chút sẽ mất ngay" Hàn Vũ hào tâm nhắc nhở.

"Vũ nhi, người hãy yên tâm, hiện tại ta sẽ làm cho người ở đây bỏ đi ý định lấy nó" Nói xong hoàng hậu liền lấy xuống trăm cái trên tóc đâm vào đầu ngón tay, sau đó nhỏ lên mặt trên của huyền thú mê tinh.

"Huyền thú mê tinh này đã thuộc về ta, cho dù người khác có lấy cắp cũng chỉ vô dụng mà thôi" Hoàng hậu nói với Hàn Vũ.

Thì ra còn có thể làm vậy? Về sau nếu như mình có mê tinh cũng không sợ người khác lấy đi, chỉ cần nhỏ lên vài giọt máu là tốt rồi.

Người lúc này chê cười huyền thú mê tinh sắc mặt có bao nhiêu khó coi sẽ có bấy nhiêu khó coi. Hàn Vũ cảm thấy rất là vui.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tam quốc làm khó dễ trong lễ sinh thần

"Hoàng hậu nương nương, tam quốc chúng ta mang theo lễ vật tiến đến, nhưng mà trực tiếp tặng sẽ không còn thú vị, cuối cùng chúng ta nghĩ đến một trò chơi, chỉ cần Đông Lâm quốc có thể đưa ra kết quả chính xác, lễ vật tam quốc chúng ta sẽ tặng cho người hơn nữa trong hội nghị tứ quốc sắp tới, tỷ thí bốn trận nhưng Đông Lâm quốc chỉ cần tham gia ba trận mà thôi, xem như Đông Lâm quốc đã thắng một trận. Tuy nhiên nếu như Đông Lâm quốc không đưa ra được đáp án thì không những không lấy được lễ vật này, còn phải chấp nhận thua một trận trong hội nghị tứ quốc, người thấy thế nào?" Đại biểu được tam quốc phái ra nói.

"Nhân tài Đông Lâm quốc xuất hiện tầng tầng lớp lớp, không biết trò chơi thú vị như thế nào?" Hoàng thượng hỏi.

"Hoàng thượng đã đáp ứng?"

"Đương nhiên, hảo ý của tam quốc làm sao Đông Lâm không tiếp nhận đây?" Ngoài miệng hoàng thượng nói là hảo ý của tam quốc, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào chỉ có mình hắn biết.

"Tốt, người đâu, đem lễ vật ra"

Ở giữa hoa viên có hai người đều cầm trên tay một cái bàn, trên chứa một cái hộp.

"Hoàng thượng, lễ vật của tam quốc được đặt một trong hai cái hộp này, tuy nhiên do người nào cảm phải nhờ hoàng thượng đến đoán, ngài chỉ có thể hỏi một câu hỏi, trong hai người có một người nói thật, người còn lại là nói dối, người có thể bắt đầu rồi"

Hoàng thượng cảm thấy thật khó khăn, không biết trong hai người ai nói thật ai nói dối, chỉ có thể hỏi một câu hỏi, phải làm sao mới tốt đây? Hàn Vũ ngồi bên hoàng hậu cười khinh bỉ, trò chơi này từ hồi tiểu học nàng đã chơi không biết bao nhiêu lần rồi, hiện tại lại gây khó dễ ở đây quả thật là vũ nhục trí thông minh của nàng.

Hoàng thượng nhìn xuống đại thần bên dưới ra lệnh "Bất cứ ai có thể giải đáp được vấn đề này, trăm sẽ ban thưởng hậu hĩnh"

Tuy nhiên sau khi hoàng thượng nói xong cũng không ai dám lên tiếng, hoàng thượng bắt đầu đi nhìn xung quanh, khi nhìn đến Hàn Vũ lại thấy nàng chẳng thèm quan tâm đến hai cái hộp đó, không lẽ nàng đã biết đáp án? Đương nhiên hoàng thượng cũng không quan tâm là lễ vật gì, chỉ coi trọng mặt mũi của quốc gia mà thôi, hắn chỉ có thể thử một lần.

Hoàng thượng hướng về hoàng hậu cho bà một ánh mắt lại nhìn về phía Hàn Vũ, ở bên người hắn hơn hai mươi năm, hoàng hậu lập tức hiểu.

"Vũ nhi, cái này giao cho ngươi, ngươi có thể giải đáp được không?" Hoàng hậu dịu dàng hỏi Hàn Vũ.

"Di nương, tuy rằng Vũ nhi có thể, nhưng trong triều có rất nhiều nhân tài, phận nữ nhi của ta sao có thể ra mặt đây, ta thấy hình như Lạc đại nhân rất muốn thử, ta đoán có thể đại nhân đã biết đáp án, phải không Lạc đại nhân?" Hàn Vũ thật sự không cam lòng bỏ qua cho người khi dễ Hàn gia nàng.

"À, Lạc đại nhân đã biết đáp án sao? Vậy thỉnh Lạc đại nhân đến giải đáp đi. Nếu thất bại thì ngươi chờ đợi hậu quả đi" sau khi Hoàng thượng nghe Hàn Vũ nói cũng trực tiếp ra lệnh cho hắn.

"Vậy xin mời Lạc đại nhân trả lời đi, cũng không thể đánh mất mặt mũi bổn cung và Đông Lâm quốc a" Hoàng hậu nói.

"Hoàng thượng, hoàng hậu xin tha tội, thần cũng không biết đáp án, xin hoàng thượng có thể ra lệnh cho nữ nhi của Hàn tướng quân trả lời, cớ thần thật sự không biết" Trong lòng Lạc đại nhân rất hận, hắn im lặng ngồi ở đó, khi nào thì chọc qua Hàn Vũ, hắn biểu hiện muốn thử khi nào? Hắn cũng không biết bởi vì bộ dáng của hắn đã trêu chọc đến Hàn Vũ rồi, nếu hắn mà biết có thể sai người giết Hàn Vũ hay không?

"Lạc đại nhân, ngài không cần khiêm tốn như vậy, ngay cả ta cũng có thể giải làm sao ngài lại không biết đâu? À, hay là Lạc đại nhân nghĩ muốn cho ta một cơ hội thể hiện bản lãnh của mình? Vũ nhi thật lòng đa tạ Lạc đại nhân a" Hàn Vũ khiêm tốn đa tạ Lạc đại nhân.

"Không dám nhận, không dám nhận" Lạc đại nhân đáp lễ.

"Vũ nhi, ngươi thử xem" Hoàng hậu lên tiếng.

"Vâng, di nương"

Hàn Vũ đi đến trước mặt hai người đó, cũng không nói lời nào, cũng không hỏi bọn hắn cái gì, cứ đi tới đi lui như vậy, dường như đang suy nghĩ nên hỏi cái gì. Kỳ thật Hàn Vũ đang cố ý, nếu vừa đến đã giải quyết vấn đề sẽ không còn ý nghĩa gì, nếu tam quốc nghĩ vấn đề của bọn họ đưa ra khó khăn, vậy cho bọn họ một chút mặt mũi cũng tốt.

"Vị cô nương này, rốt cuộc có nghĩ ra nên hỏi cái gì hay không? Để cho mọi người chờ cũng không được tốt cho lắm" Sứ giả tiến lên trước thúc giục Hàn Vũ.

"Ta cũng không phải suy nghĩ hỏi cái gì, ta đang thắc mắc là ai đã đưa ra trò chơi này"

"Ha ha ha, người đề xướng cái này là quốc chúa Bắc Tuyết quốc? Có phải đã làm khó cô nương?"

"Không, không phải, chỉ là ta đang nghĩ nếu là một quốc chúa đưa ra trò chơi này, tại sao lại đơn giản như thế? Chẳng lẽ muốn Đông Lâm quốc vui vẻ thôi sao?"

"Đơn giản? Từ trước đến nay chưa có ai giải được trò chơi này? Tại sao cô nương lại nói như thế?"

Chẳng lẽ chỉ số thông minh ở đây có vấn đề? Hàn Vũ nghĩ thầm trong lòng.

"Không biết vị nào là quốc chúa Bắc Tuyết quốc?" Vừa rồi tam quốc đồng thời đi ra, Hàn Vũ cũng không biết rõ ai là quốc chúa nước nào.

"Ngồi bên trái Hoàng thượng là quốc chúa Bắc Tuyết quốc" Sứ giả giới thiệu.

"Quốc chúa Bắc Tuyết quốc, hữu lễ" Hàn Vũ hướng về Bắc Chấn Thiên hơi hơi nghiêng người, cũng không có quỳ lạy.

"Bắc quốc chúa, Hàn Vũ có một yêu cầu hơi quá đáng, chẳng biết có được hay không?"

"Nói"

"Bắc quốc chúa, ngài có thể giúp ta chọn ra một người để hỏi có được không?" Kỳ thật hỏi ai cũng không quan trọng, mấu chốt là nên hỏi như thế nào mà thôi.

Mọi người ở đây tò mò nhìn Hàn Vũ, không biết tại sao nàng lại nhờ Bắc Tuyết chúa chọn người, nếu hẳn chọn người nói dối thì phải làm sao?

"Được" Bắc Chấn Thiên đáp ứng.

"Vũ nhi, như thế có được hay không?" Hoàng hậu lo lắng.

"Di nương, người cứ yên tâm. Làm sao Vũ nhi lại làm mất lễ vật sinh thần của người được?" Hàn Vũ cho hoàng hậu một ánh mắt yên tâm.

"Vũ nhi? Tên rất hay, không biết người có thông minh như vậy hay không, nói cho người biết, ta sẽ không chỉ ra ai là người nói dối, ai là người nói thật đâu"

"Bắc quốc chúa, kỳ thật ta cũng không hi vọng người nói cho ta biết, ngài chọn ai cũng không sao cả, chẳng qua bởi vì ngài đưa ra trò chơi này nên ta muốn ngài tham gia cho vui mà thôi"

"Bắc Chấn Thiên đi đến trước mặt hai người, chỉ vào người bên trái nói "Người hỏi hẳn đi"

"Được" Hàn Vũ đi đến trước mặt người đó hỏi "Nếu người là hẳn(chỉ người bên cạnh), người sẽ nói lễ vật ở cái hộp nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đệ nhất tài nữ.

Hàn Vũ hỏi một câu rất kỳ quái, người bên trái dường như không có phản ứng kịp, sừng sốt một hồi mới trả lời "Nếu ta là hẳn, ta sẽ nói lễ vật ở.....ở trong cái hộp này" Người kia chỉ cái hộp mình đang cầm trên tay.

Hàn Vũ cười cười nhìn về phía Bắc Chấn Thiên, hẳn đi đến phía trước định mở cái hộp bên trái lại bị Hàn Vũ cản lại.

"Bắc Tuyết quốc chậm đã, ngài có ý gì? Ta cũng không phải chọn cái hộp này, ta chỉ muốn hỏi một câu mà thôi, lúc trước cũng không có quy định bọn họ nói lễ vật ở đâu sẽ chọn cái hộp đó đi" Hàn Vũ nhìn Bắc Chấn Thiên muốn mở cái hộp đó vội chạy lại ngăn cản.

"Vậy người muốn thế nào?" Bắc Chấn Thiên tò mò nhìn Hàn Vũ, không biết rốt cuộc nàng chọn cái nào?

"Ta chọn cái bên phải, lễ vật nhất định ở bên trong nó" Nói xong liền cầm cái hộp đó để lên trước mặt hoàng hậu, mở ra.

Hàn Vũ cũng không nhìn lễ vật bên trong rốt cuộc là cái gì, bởi vì nàng chắc chắn lễ vật ở bên trong trừ phi tam quốc cố ý, logic này nàng hiểu rất rõ, đương nhiên rất tự tin. Giờ phút này nàng rất chói mắt, hấp dẫn Bắc Chấn Thiên, không biết có biết bao nhiêu người ganh tỵ với sự hấp dẫn của nàng.

"Ha ha ha, tốt, Vũ nhi, trẫm không biết ban thưởng cho người cái gì, thật sự là anh hùng nữ nhi không thua đấng mày râu, rất tốt" Hoàng thượng rất là vui vẻ.

"Hoàng thượng quá khen"

"Thật là một tài nữ, Vũ nhi, trẫm phong cho người làm đệ nhất tài nữ Đông Lâm quốc, không cần quỳ lạy bất cứ người nào, bao gồm cả trẫm" Đông Lâm quốc thắng một trận như vậy, cơ hội rất khó xảy ra. Đệ nhất tài nữ như vậy hoàn toàn xứng đáng với nàng. Nàng giúp Đông Lâm quốc thắng không chỉ một lễ vật đơn giản như vậy.

"Tạ hoàng thượng" Hàn Vũ bằng lòng với sự ban thưởng của hoàng thượng, nàng hơn bọn hẳn 5000 ngàn năm tri thức, nếu Hàn Vũ không biết trước đáp án nàng sẽ không thoải mái như vậy.

Một nhà Hàn gia rất là cao hứng, nhưng Lạc gia lại buồn rầu, cho tới bây giờ hai nhà đều là đối thủ một mất một còn, không biết bắt đầu từ khi nào? Từ

lúc Đông Lâm quốc ra đời tới nay đã có, ít nhất cũng hơn hai mươi năm, Hàn gia huy hoàng làm Lạc gia không chịu nổi đả kích.

"Hoàng thượng, vận khí của nữ nhi của Hàn gia thật đúng là rất tốt, làm sao một cô nương lại có thể hiểu biết nhiều như thế? Nếu như vừa rồi cha ta không nhường cơ hội tốt này lại cho nàng, nàng sẽ không được như vậy đâu, đúng không? Hoàng thượng?" Lạc Thục phi thật sự ngu ngốc, khó trách vĩnh viễn chỉ có thể làm Thục phi, hơn hai mươi năm cũng không thể thăng tiến được chút nào. Đầu óc của bà ta như vậy lại có thể tồn tại trong hoàng cung thâm sâu này, xem ra vận khí của bà tốt hơn Hàn Vũ rất rất nhiều.

"À? Ý tứ của ái phi là muốn trảm ban thưởng cho cả phụ thân của nàng?" Hoàng thượng hỏi Lạc Thục phi, giọng điệu rõ ràng không được vui.

Nhưng Lạc Thục phi cố tình không hiểu

"Hoàng thượng anh minh, phụ thân hần..."

"Mẫu phi, đừng nói nữa" Đại hoàng tử đã nhìn ra, cho dù ngu ngốc cũng biết không thể chọc giận hoàng thượng trong lúc này, Lạc Thục phi lập tức im miệng.

"Làm sao người có thể nghĩ ra?" Bắc Chấn Thiên hỏi Hàn Vũ

"Thật ra đạo lý này rất đơn giản, mặc kệ là hỏi ai, quan trọng là hỏi như thế nào? Nếu ta hỏi người nói thật, người đó sẽ trả lời lẽ vật ở đâu trong hai cái. Nhưng nếu hỏi là người nói dối, hần cũng không biết đáp án, cho nên, chỉ cần hỏi lẽ vật ở đâu trong hai cái này, nếu như hần cũng không biết, nhất định hần sẽ trả lời lẽ vật ở trong tay hần, vậy chắc chắn lẽ vật sẽ ở trong cái hộp bên kia." Hàn Vũ giải thích, nhưng nghe hiểu xác thực cũng không có mấy người, Hàn Vũ cũng không để ý cho lắm, bản thân mình hiểu là được rồi (Muội cũng không hiểu Vũ tỷ ơi, có mem nào giải đáp giúp Ly Ly với)

"Hay, Vũ nhi rất thông minh" Bắc Chấn Thiên đến bên cạnh Hàn Vũ nói một câu, làm Hàn Vũ cũng hoảng sợ.

"Bác quốc chúa quá khen" Hàn Vũ khiêm tốn, lại nói thêm một câu "Chút lòng thành mà thôi"

Bắc Chấn Thiên không biết Hàn Vũ là khiêm tốn hay kiêu ngạo, nhất thời không làm rõ được, điều này làm cho hần nổi lên hứng thú với nàng. Nhưng lúc này, Hàn Vũ cũng không biết nàng đã gieo vào lòng hần một mầm mống tình cảm, về sau lại trở thành yêu hận tình thù làm cho mầm mống này lạng lẹ trưởng thành trong lòng Bắc Chấn Thiên, đã thương đến rất nhiều người.

"Không biết Đông Lâm quốc xuất hiện tài nữ này khi nào?" Nói chuyện là Tây Phong quốc quốc chúa Tây Hạo Nhiên, hần ngồi bên trái đại công chúa Đông Lâm quốc Quân Phi Yến.

"Hạo Nhiên, thế nào? Người hứng thú? Ta không cho phép" Đại công chúa Đông Lâm quốc Quân Phi Yến bá đạo ra lệnh cho Tây Hạo Nhiên.

"Cũng không phải, chỉ là người mới nên chú ý một chút, cảm thấy hứng thú cũng chỉ có một mình người mà thôi" Hai người bên kia không để ý đến ánh mắt của người khác, thân nhiên bàn luận về vấn đề này. Linh Quý phi nhìn, cảm thấy rất bất đắc dĩ, không biết tại sao đứa con gái nào của nàng cũng đeo bám nam nhân như thế, người ta thật tâm hay không còn không biết, haizzz, về sau phải làm sao bây giờ?

Nam Dương quốc Nam Dương Huyền nhìn Hàn Vũ rất ấm áp, giống như chứa cả ngàn tương tư cùng quan tâm, làm cho người ta suy nghĩ không ra.

Chuyện lẽ vật kết thúc như thế, xa xa trên một thân cây cổ thụ.

"Hôm nay đến đây thật không uống công, không nghĩ ra nha đầu kia lại thông minh như thế, tiểu Diễm, người cần phải coi trọng nàng" Ở trên cây Tà lão nhân vừa ăn vừa uống rượu, lại không biết từ nơi nào hần lấy ra một con gà.

"Sư phụ, không phải lúc trước người cảm ta lui tới với triều đình sao? Vì sao hiện tại lại đồng ý?" Quân Tà Diễm không hiểu dụng ý của sư phụ mình.

"Hiện tại cảm người tiếp xúc với bất cứ người nào trong triều đình, người có đồng ý không?"

"Không đồng ý" Quân Tà Diễm không cần suy nghĩ ngay lập tức trả lời, nếu như là đồng ý, vậy Hàn Vũ cũng là một người trong số đó, hần cũng không muốn cùng nàng đi hai đường song song không gặp nhau.

"Hắc hắc, tiểu tử, về sau người sẽ hiểu dụng ý của ta. Ta đã thu Hàn Vũ là đệ tử của mình"

"Cái gì? Khi nào?"

"Mấy hôm trước, cụ thể thời điểm nào ta không nhớ rõ, đêm nay có thể xem nào nhiệt như vậy, đúng rồi thương thế của người thế nào? Haizzz, không nghĩ người muốn làm anh hùng lại trở thành cầu hùng"

"Ít nhiều cũng có sư phụ hỗ trợ, huyền thú mê tinh là Hàn Vũ muốn, đệ tử chỉ muốn giúp nàng mà thôi"

"Nàng muốn, nhưng không phải nàng dùng, mà lại đưa cho người kia hoàng hậu, quên đi, đều đã đi vào Huyền Lâm, về sau muốn đi vào phải thông báo cho ta biết trước một tiếng, ta không muốn đi nhặt xác người"

"Ta lại không nhờ người mang ta ra"

"Người nói cái gì?"

"Ta nói cái gì sao? Sư phụ, ngài lớn tuổi rồi nên nghe không rõ" Sau khi nói xong Quân Tà Diễm lại đưa mắt nhìn vào trong viện xa xa, hiện tại lúc nào hắn cũng muốn nhìn thấy nàng, muốn nghe nàng nói chuyện, nghe nàng khen tóc hắn đẹp, nghe nàng nói hắn trưởng thành rất suất.... Tất cả đều nghĩ về một người nữ nhân tên gọi Hàn Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vốn định khiêm tốn không ngờ lại bị gây chú ý

Hàn Vũ ngồi xuống, Bắc Chấn Thiên cũng đi theo ngồi xuống, bên cạnh ngồi một người đứng đầu một quốc gia làm Hàn Vũ không được tự nhiên, Hàn Vũ ngồi im lặng không thèm nhìn hắn một cái làm Bắc Chấn Thiên trong lòng rất khó chịu, từ nhỏ đến lớn có người nào dám lơ hắn như thế, huống chi lại là một nữ nhân, cho đến bây giờ nữ nhân đều tự nguyện đưa đến cửa cho hắn, thái độ này của Hàn Vũ làm cho Bắc Chấn Thiên có ý nghĩ muốn chinh phục nàng.

Haizzz, cũng không phải Hàn Vũ muốn làm ra vẻ, nàng vốn không có cấp bậc gì nên không cần hướng đến hắn a dua nịnh hót, mà nếu có cấp bậc Hàn Vũ sẽ không bao giờ làm thế.

Hàn Vũ cứ thế ăn, chợt có người lên tiếng "Hoàng thượng, nếu ngài phong Hàn cô nương làm đệ nhất tài nữ, hôm nay lại là sinh thần của Hoàng hậu, không bằng mời Hàn cô nương biểu diễn tài nghệ của nàng, ngài thấy thế nào? Không biết ý kiến của Hàn Vũ cô nương ra sao?"

Ai a uy, Hàn Vũ không đi chinh người là tốt rồi, còn có người không biết tốt xấu bắt nàng biểu diễn cho bọn hắn xem? Hàn Vũ nhìn về người vừa lên tiếng, là một trong ba quốc chúa, nhưng nàng không rõ là của nước nào.

"Hắn là quốc chúa Tây Phong quốc Tây Hạo Nhiên, là một người rất phong lưu, nhân phẩm có vấn đề rất lớn" Bắc Chấn Thiên hảo tâm giới thiệu cho Hàn Vũ, Hàn Vũ nhìn hắn "Cảm ơn, tuy nhiên câu sau không cần thiết phải nói ra, ta thấy nhân phẩm có vấn đề không chỉ mình hắn, người cũng giống như thế mà thôi" Nào có người nào giới thiệu giống hắn, đây rõ ràng là muốn làm tổn thương danh dự của người khác.

"Vũ nhi, nếu Tây quốc chúa nói như vậy, không bằng người biểu diễn một tiết mục đi, cũng làm cho sinh thần của di nương người thêm thú vị" Hoàng thượng không phải hỏi ý kiến Hàn Vũ mà là trực tiếp ra

lệnh làm cho nàng không có cơ hội cự tuyệt, Hàn Vũ đành phải miễn cưỡng đứng lên.

Hàn Vũ vốn không muốn gây sự chú ý, nhưng không hiểu sao lại có người cố tình làm cho nàng bị người khác chú ý, đương nhiên khi được người khác chú ý vẫn làm cho trong lòng Hàn Vũ hưng phấn vô cùng.

"Nếu hoàng thượng đã lên tiếng, Hàn Vũ liền cung kính không bằng tuân lệnh. Không biết Tây quốc chúa đang ngồi muốn Hàn Vũ biểu diễn cái gì đây?"

"Nếu là đệ nhất tài nữ, vậy cái gì cũng biểu diễn đi." Làm khó dễ, khẳng định là làm khó dễ, cái này vốn không phải là biểu diễn, rõ ràng chính là kiểm tra, nếu không thông qua sẽ chờ xem Hàn Vũ xấu mặt như thế nào đi.

"Nếu biểu diễn tất cả sẽ làm trễ nải thời gian của mọi người, ta đây sẽ biểu diễn cầm, thơ, ca."

"Được, nhưng có một yêu cầu, nếu chỉ biểu diễn từng cái sẽ không có gì thú vị nữa, không bằng biểu diễn cả ba cùng lúc đi. Không biết Hàn cô nương có thể làm được hay không, nếu làm được, cũng không làm ảnh hưởng đến danh xưng đệ nhất tài nữ." Nếu không làm được sẽ không xứng với danh hiệu đệ nhất tài nữ, ý tứ này của Tây Hạo Nhiên mọi người hiểu rất rõ.

"Tây quốc chúa còn có yêu cầu gì nữa không? Ta có thể bắt đầu chưa?"

"Không còn, Hàn cô nương, xin mời."

Hàn Vũ đi đến chỗ nhạc công, nhạc công lui xuống nhường chỗ cho nàng, Hàn Vũ ngồi xuống, tuy nhiên tư thế rất thoải mái.

"Hàn Vũ bắt tài, làm một bài thơ "Thủ y điều ca đầu", đem bài này hát ra" tiếng đàn bắt đầu vang lên.

"Mình Nguyệt bao lâu có, nâng cốc hỏi thanh thiên.

Không biết bầu trời cung khuyết, nay tịch ra sao năm?

Ta dục thuận gió trở lại, lại chỉ quỳnh lâu điện ngọc.

Cao xử bất thắng hàn.

Khởi múa may Thanh Ảnh, gì giống như ở nhân gian!

Chuyển chu các, thấp khỏi lộ, chiếu không.

Không ứng có hận, chuyện gì dài hướng đừng khi viên?

Nhân có trăng trâm, nguyệt có âm chuyện tròn khuyết,

Việc này cổ nan toàn bộ, chỉ mong nhân lâu dài, ngàn dặm cùng thiên duyên.

Nhân có trăng trâm, nguyệt có âm chuyện tròn khuyết.

Việc này cổ nan toàn bộ. Chỉ mong nhân lâu dài, ngàn dặm cùng thiên duyên."

Một bài thơ "Thủ y điều ca đầu' đã nói lên tiếng lòng của rất nhiều người, ai cũng có một vài chuyện xưa, chính là không muốn cho người khác biết.

"Hay, nhạc hay thơ hay ca hay, không hổ là tài nữ." Tây Hạo Nhiên lên tiếng thức tỉnh người khác.

"Cao xử bất thặng hàn sao?" Bắc Chấn Thiên còn đang đắm chìm trong ý nghĩa của bài thơ ban nãy.

"Người có khi trăng trâm, trăng cũng có lúc tròn lúc khuyết, xác định rất đúng." Quốc chúa Nam Dương quốc Nam Dương Huyền đi theo phụ họa, hần vừa rồi cũng đang đắm chìm trong ca khúc, hồi tưởng về rất nhiều chuyện xưa, ánh mắt nhìn Hàn Vũ càng thêm thâm thúy.

Hàn Vũ biểu diễn xong trở lại vị trí ngồi xuống, lại bị câu nói của Bắc Chấn Thiên kích động đứng lên.

"Vũ nhi, ta xem trọng ngươi, ta muốn mang ngươi về Bắc Tuyết quốc, ngươi có thể theo ta không?" Bắc Chấn Thiên thâm tình hỏi Hàn Vũ.

"Đầu óc ngươi bị cửa đập? Hay là do hôm nay quên uống thuốc?" Hàn Vũ sợ tới mức đứng lên bỏ lại hai câu nói xoay người bỏ đi.

Bắc Chấn Thiên đang tự hỏi ý tứ hai câu nói kia của Hàn Vũ.

Hàn Vũ đi đến bên người Hàn phu nhân ngồi xuống nói "Nương, tại sao không thấy Cung tướng quân? Sinh nhật di nương làm sao hần lại không đến?"

"Ngươi nên hỏi phụ thân ngươi."

"Phụ thân, ngươi có biết không?" Hàn Vũ hỏi sang Hàn tướng quân.

"Hần cũng đến, chỉ là ngươi không thấy mà thôi." Hàn tướng quân cười bí hiểm.

Chẳng lẽ hần là ám vệ? Âm thầm bảo hộ hoàng thượng cùng hoàng hậu? Cái này thật kích thích nha.

"Tỷ, ca khúc ngươi vừa hát là do chính ngươi làm?" Tiểu chính thái không tin tưởng tài nghệ của tỷ tỷ hần cho lắm, bây giờ còn được hoàng thượng phong đệ nhất tài nữ, điều này làm cho hần chưa làm được điều gì cảm thấy rất là xấu hổ.

"Không phải ta làm, không lẽ ngươi làm?" Da mặt Hàn Vũ rất dày, sao chép của người khác nhưng vẫn tự tin nói mình làm, haizz, nói dối cũng không chớp mắt một cái, tiểu chính thái hoàn toàn tin tưởng, hần thừa nhận tỷ tỷ của hần rất tài.

Phía sau còn vài tiết mục biểu diễn, tuy nhiên Hàn Vũ cũng không còn tâm tình xem.

"Nhàm chán, azzzz, không biết bây giờ Diễm thế nào?" Hàn Vũ nhỏ giọng nói thầm nhưng lại bị Bắc Chấn Thiên đang chú ý đến nàng nghe thấy.

Diễm? Là ai? Tình lang của nàng? Bắc Chấn Thiên rất là để ý đến điều này.

Hàn Vũ thật nhàm chán, muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, nàng lặng lẽ rời hoa viên một mình, hướng tới phương hướng Tà lão nhân cùng Quân Tà Diễm đang đứng, phía sau Bắc Chấn Thiên đi theo.

Hôm nay Hàn Vũ là một nhân vật chính nhỏ, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nàng nghĩ đến nàng đã rất thỏa mãn, nhưng vẫn cảm thấy hư không, thì ra nàng cũng không phải muốn như thế này, rốt cuộc nàng muốn gì? Lúc này, Hàn Vũ giống như một tiểu hải tử đang lạc ở ngã tư đường, không biết đường nào mới chân chính là đường về nhà của mình. Hàn Vũ đi không có mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Yên tĩnh trước nửa đêm

Hàn Vũ đi ra ngự hoa viên, có rất nhiều người chú ý đến nàng, đi ra không chỉ có một mình Bắc Chấn Thiên, nhưng với một người không có một chút công lực như Hàn Vũ sẽ không phát hiện ra có người đi theo nàng lúc này.

Hàn Vũ càng ngày càng tiến lại gần cây đại thụ Quân Tà Diễm đang đứng, hần rất là cao hứng khi thấy nàng tiến lại chỗ hần nhưng lại thấy vài người theo sau nàng

làm cho hần thật khó chịu.

Quân Tà Diễm nhìn Tà lão nhân, Tà lão nhân hiểu ý gật gật đầu, lập tức hần phi thân bay ra khỏi hoàng cung.

Lại là cảm giác này, Hàn Vũ có thể cảm nhận được Tà lão nhân đang gọi nàng, nàng nhắm mắt lại, nghiêm túc lắng nghe muốn tìm phương hướng của sư phụ nàng.

"Vũ nha đầu, ta mang ngươi đến nơi khác được không? Có người muốn gặp ngươi."

Hàn Vũ nghe được lời sư phụ nhưng không biết làm sao để trả lời, đành gật đầu, nàng tin tưởng sư phụ nhất định có thể nhìn thấy được. Hàn Vũ vừa gật đầu xong lập tức có cảm giác mình được mang bay lên, gió bên tai nhanh chóng thổi mạnh, nàng không dám mở mắt ra.

Mấy người vốn đi theo phía sau Hàn Vũ, trở mắt nhìn nàng biến mất nhưng lại bất lực, đành quay trở lại ngự hoa viên tiếp tục yên tĩnh.

Bắc Chấn Thiên nhìn Hàn Vũ biến mất, tâm lý dâng lên một cảm giác phiền chán không hiểu, hần chỉ mơ hồ có người tiếp cận lại không nhìn ra được võ công của đối phương, hần không dám mạo hiểm đi theo gần cận, bởi vì hần cảm nhận được uy áp, có thể có được uy áp như vậy nhất định là đã ngoài Thiên Thê cấp tám, hần mới đột phá Thiên Thê cấp bảy nhưng vẫn không cảm thụ được.

Một hồi công phu Tà lão nhân thi triển mạng Hàn Vũ rồi đi kinh thành nhưng nàng lại không biết.

Tà lão nhân mang Hàn Vũ đi đến một cánh rừng nhỏ, buông nàng ra nói: "Nha đầu, hôm nay ngươi biểu diễn rất hay, rất có tài, rất xứng đáng với danh hiệu đệ nhất tài nữ, đệ tử của ta ai ai cũng xuất sắc như vậy, ta đây thật rất hạnh diện."

Hàn Vũ nghe xong không nhìn được đã kích hần "Sư phụ, có ai biết ta là đồ đệ của ngài? Cho dù có người biết, ngài dạy ta cái gì sao? Không cần dát vàng lên mặt mình có được hay không? Ta thật không muốn đã kích ngươi nhưng vẫn phải nói ra, sư phụ đừng có trách ta nha! hắc hắc."

"Nha đầu, ngươi nói cái gì?"

"Ha ha, sư phụ, lời ta nói đều là sự thật, ngài đừng có mất hứng, nếu ngài mất hứng, về sau ta đây nịnh ngài nhiều hơn là được." Hàn Vũ thật ủy khuất nàng nói sự thật còn muốn trách nàng, nàng thật rất rất là ủy khuất mà.

"Sư phụ, ngài khi dễ Vũ nhi?" Quân Tà Diễm từ xa mang theo một cái bao chạy lại chất vấn Tà lão nhân.

"Ta khi dễ nàng? Ánh mắt nào nhìn thấy? Nàng không khi dễ ta là tốt lắm rồi." Tà lão nhân ghen hống, haizzzz, như thế nào lại thu nhận hai đệ tử tà ác như vậy đầu.

"Hai mắt đều có thể nhìn thấy." Quân Tà Diễm suy nghĩ một hồi liền nói ra những lời này, thiếu chút nữa đem Tà lão nhân tức giận đến muốn ngất xỉu.

"Được rồi, được rồi. Diễm ngươi cầm cái gì trên tay vậy?"

"Ta thấy lúc trước ngươi ăn rất là ít có phải cảm thấy đói bụng hay không? Sư phụ sai ta đem đến đây ba con gà." Quân Tà Diễm mở miệng bao ra, bên trong trừ bỏ ba con gà còn có đầy đủ nguyên liệu làm gà ăn mỳ.

"Ta ăn no rồi, không đói bụng chút nào, ngươi đem vứt bỏ đi."

"Đừng, đừng vứt bỏ nó. Ngươi không đói bụng nhưng ta rất là đói, nha đầu, mau đem mấy con gà này đi làm sạch rồi làm gà gà gì kia cho sư phụ ăn đi."

Sau khi Quân Tà Diễm nghe thấy lời Hàn Vũ, rất thật tình đem mấy con gà vứt đi, tuy nhiên vẫn không kịp tốc độ của Tà lão nhân, hần nhanh chân tiếp được, bộ dáng thật ủy khuất "Nha đầu, ta cùng Diễm rất là đói bụng, ngươi nhanh đi."

Hàn Vũ không nghĩ lại trêu chọc sư phụ, rất nhan làm gà ăn mỳ.

Tà lão nhân không kịp đợi, chốc chốc lại hỏi Hàn Vũ có thể ăn được chưa, Hàn Vũ bị hỏi rất là phiền phức trực tiếp làm nger không thèm để ý đến lão, lại nhìn sang Quân Tà Diễm, từ lúc bắt đầu làm gà ăn mỳ tại sao hần không mở miệng nói chuyện.

"Diễm, ngươi đang suy nghĩ cái gì?"

"Ngươi cách xa Bắc quốc chưa một chút." Lấy công lực của Quân Tà Diễm, nghe được bọn hần ở trong đó nói chuyện rất dễ dàng.

"Hả? Ha ha ha, ta vốn không nghĩ sẽ đi cùng hần, ngươi có thể an tâm." Tuy rằng Hàn Vũ như vậy nhưng trong lòng vẫn rất là cao hứng, kỳ quái, quan hệ của hai người cũng không thân thiết như vậy, vì sao Tà Diễm lại yêu cầu nàng như thế? Tại sao Hàn Vũ lại đáp ứng nhanh chóng rồi? Trong lòng hai người đều im lặng suy nghĩ cùng một vấn đề, nhưng lại không có ai hỏi ra, dường như vậy cũng tốt.

"Nha đầu, rốt cuộc có thể ăn được chưa? Ngươi muốn sư phụ ngươi chết đói sao?" Lại là âm thanh oán giận của Tà lão nhân.

Hàn Vũ nghĩ muốn bóp chết Tà lão quân, thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm, lập tức đào gà ăn mỳ đem ra, Tà lão nhân không nói hai lời nhanh tay đoạt hai con cùng lúc, phi thân bay đi. Tốc độ Tà lão nhân Hàn Vũ nhìn thấy chỉ có thể cảm thán nhanh hơn xe lửa, đây là tốc độ của con người sao?

Đi rồi cũng tốt, đi rồi sẽ không có ai đến quấy rầy nàng cùng Quân Tà Diễm ở chung.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Quá khứ không người nào biết

Hàn Vũ cùng Quân Tà Diễm ngồi ở trong rừng cây nhỏ, ngẩng đầu có thể thấy bọn họ bị lá cây che kín hết bảy tám phần, vì sao mỗi lần gặp Quân Tà Diễm đều là buổi tối đây?

"Cám ơn ngươi" Hàn Vũ nhìn Tà Diễm, thật chân thành cảm tạ.

"Không cần" Tà Diễm biết Hàn Vũ cảm tạ cái gì, nhưng hần không muốn hai người trở nên mất tự nhiên như vậy, cũng không muốn nàng có tư tưởng khách khí với hần

"Có phải ngươi bị thương?" Hàn Vũ vẻ mặt lo lắng. Tà Diễm nhìn thấy nàng như vậy, trong lòng cảm thấy thật thỏa mãn.

"Ừ, bị thương" Hần trả lời vô cùng chân thành.

"Có nghiêm trọng không?" Hàn Vũ nghe được câu trả lời của hần càng thêm lo lắng.

"Rất nghiêm trọng" Đột nhiên Tà Diễm nổi lên tư tưởng muốn đùa giỡn với Hàn Vũ.

Hàn Vũ bắt gặp tia giao hoạt chợt lóe trên mặt Tà Diễm, thầm nghĩ có lẽ hần bị thương là thật, tuy nhiên không có nghiêm trọng đi. Đột nhiên Hàn Vũ ra tay, công kích về phía Tà Diễm, hần sợ Hàn Vũ bị thương nên không sử dụng công lực đối chiến, mấy chiêu đã chế ngự được Hàn Vũ.

"Nhìn ngươi sinh long hoạt hổ (sinh khí dồi dào, khỏe mạnh), chắc hần là thương thế đã được chữa tốt?"

"Còn không có tốt lắm"

Hàn Vũ quyết định không hỏi hần vấn đề này nữa.

"Tà Yêu tra xét chuyện tình của ngươi trong 18 năm qua"

"À, khẳng định hần không thu được cái gì?"

"Làm sao ngươi biết? Trong tứ quốc không có bất kỳ người nào Tà Yêu không thể tra ra lý lịch được, nhưng hần lại không thể tra ra bất kỳ chuyện gì của ngươi, giống như ngươi đột nhiên xuất hiện trên đời này vậy"

Hàn Vũ rất muốn nói cho hần biết, kỳ thật nàng chính là giống như hần nói. Ở trên thế giới này, nàng không có quá khứ, chỉ có hiện tại cùng tương lai. Quá khứ của nàng không có ai biết được, càng không có lý lịch, nhưng mà những chuyện này không thể nói được, nói ra có ai nguyện tin tưởng đây?

"Tra ta làm cái gì? Nếu các ngươi hoài nghi ta có mục đích, các ngươi có thể cách xa ta ra một chút, ta biết hiện nay tuy Vô Tình các là của ta nhưng người bên trong cần cần một câu nói của ngươi đều bỏ đi, hoài nghi ta, ngươi có thể làm như vậy, ngươi không đến tìm ta, ta lại không có khả năng đi tìm ngươi, hiện tại, ngươi hoàn toàn không cần phải thử ta"

Hàn Vũ cũng không tức giận vì hần tra nàng, nàng không muốn nhắc lại những chuyện đó, đó là một vết thương sâu, nhắc lại chỉ thêm đau lòng, vết sẹo kia vĩnh viễn không thể nào khép lại. Đau lòng, bây giờ Hàn Vũ rất là đau lòng, không khí chung quanh cũng tràn ngập đau lòng như thế. Quá khứ của nàng cũng không có gì vui vẻ, từ khi viện trưởng ra đi, Hàn Vũ luôn sống trong tự ti, cùng những trọng trách lớn, không có mấy người hiểu được.

"Mặc kệ ngươi có mục đích gì, ta đều không từ bỏ ngươi"

Quân Tà Diễm không có hoài nghi Hàn Vũ, cũng không để ý đến mục đích của nàng, hần tiếp cận với nàng trước, nếu nói có mục đích phải là hần mới đúng, nhưng hiện tại cũng không quan trọng nữa rồi.

Quân Tà Diễm cũng không biết tại sao, Tà lão nhân bắt hân tiếp xúc với nàng, để ý đến nàng. Mới đầu khi hân biết, hân cất lực phản đối, trong suy nghĩ của hân nữ nhân chỉ là những sinh vật phiến toái, nhưng Tà lão nhân cho hân đi xem qua, nếu không muốn cũng không cưỡng ép. Tuy nhiên trong một đêm đó, khi bốn mắt nhìn nhau cùng với chính mình luống cuống, còn nghĩ mạng nàng thuộc về hân, từ đó liền chấp nhận yêu cầu của Tà lão nhân. Tà Yêu muốn điều tra xem rốt cuộc Hàn Vũ muốn tính mưu kế gì, cuối cùng lại không thể tra được bất kì cái gì. Thời điểm Tà Yêu đem chuyện này nói cho hân biết, hân liền nổi lên hứng thú, không biết quá khứ của nàng như thế nào? Lại như thế nào còn sống? Tà Diễm rất là ngạc nhiên.

"Còn ngươi thì sao? Ngươi có mục đích gì?"

Hàn Vũ cũng không phải là kẻ ngốc, buổi tối đầu tiên hân xuất hiện trong phòng của nàng, nàng đã biết đó không phải chỉ là trùng hợp, khi đó hân không bị người đuổi giết, lại không làm kinh động đến thị vệ, không phải sát thủ cùng thích khách, không muốn tính mạng của nàng, cũng không phải hái hoa tặc, không có khinh bạc nàng. Sau khi tiếp xúc nàng lại biết hân là Cung chủ Tà Cung, sư phụ lại xuất hiện sau đó, thu nàng làm đồ đệ, tặng lễ vật cho nàng, giúp nàng có được thứ nàng muốn, cho dù Hàn Vũ tự cho là đúng như thế nào lại được nhiều người chiều cổ như thế, cũng không muốn lấy cái gì mà không trả giá.

Hàn Vũ không có mục đích, nhưng không có nghĩa là hân không có, có lẽ Hàn Vũ nghĩ mình không có cái gì để cho người khác nhắm đến.

"Mới đầu là do sư phụ sai bảo, hiện tại không có"

"À" Hàn Vũ cũng không muốn hỏi đến mục đích khi bọn hân tiếp cận nàng, chỉ cần không làm tổn thương đến người Hàn gia thì nàng đều mặc kệ, nàng đều có thể chấp nhận được, bởi vì nàng không cảm thấy ghét khi ở cùng một chỗ với hân.

"Diễm, tại sao chúng ta chỉ có thể gặp vào buổi tối? Còn thần bí như thế? Đến bây giờ ta chưa trở lại, không biết trong cung có phát hiện ra không?"

"Sẽ không, ngươi ở nơi đó chỉ có nhằm chán, biểu diễn sinh thần của hoàng hậu không có gì thú vị cả" Quân Tà Diễm rất là cảm thụ thời gian khi cùng nàng ở chung một chỗ.

"Haizz, không được, ta phải trở về thôi, cũng không biết đây là đâu? Có xa hoàng cung lắm không?"

"Đây là biên giới Huyền Lâm" Thành linh Quân Tà Diễm lên tiếng làm Hàn Vũ kinh hoàng.

"Cái gì? Huyền Lâm? Đã rời khỏi kinh thành rồi sao? Không thể nào? Tốc độ của sư phụ nhanh như thế sao? Không được, ta phải về, làm sao tìm được sư phụ bây giờ?"

"Sư phụ đã rời đi, ngươi không tìm được hân đâu" Tà Diễm vẫn rất nhàn nhã ngồi dưới đất, dựa vào thân cây, giọng điệu không kiêu không nóng vội, Hàn Vũ nghe thấy muốn phát cáu, sư phụ đi rồi, làm sao nàng trở về đây?

"Diễm, ngươi mau đưa ta trở về, thời gian lâu như vậy, trong cung sẽ sinh nghi"

"Nếu ta nhớ không lầm, lần trước ta muốn đưa ngươi về, ngươi có vẻ chán ghét, cự tuyệt ta" Quân Tà Diễm còn nhớ chuyện lần trước Hàn Vũ lui ra phía sau khi thấy hân tiến lại gần nàng.

"A, cái đó. Đó là bởi vì đột nhiên chân bị treo một chút, ai nói chán ghét ngươi, yêu ngươi còn không kịp đâu" (Tỷ ấy đã tự mình bán thân luôn rồi, kaka) Hàn Vũ nói năng lộn xộn lấy lòng Tà Diễm, lại không phát hiện điểm khác thường trong lời nói của mình, hết thấy đều thấy bình thường, nhưng khi lọt vào tai Quân Tà Diễm lại là một hồi giật mình, Hàn Vũ chứa một chút ý tứ làm nũng, thương hân không kịp làm sao có thể chán ghét hân đây?

Thương hân, thương hân sao?

Tà Diễm không tin nhìn Hàn Vũ, Hàn Vũ nói thương hân? Thật vậy chăng? Xem ra tối nay hân thu hoạch không nhỏ nha.

Quân Tà Diễm đứng dậy, nhắc bổng Hàn Vũ lên, đem nàng bế vào trong ngực. Tựa vào ngực hân, Hàn Vũ cảm nhận tim hân đang đập rất nhanh, tuy hân đã cố gắng khắc chế kích động của mình nhưng vẫn không che giấu được nhịp đập của con tim mình. Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ hướng hoàng cung chạy như bay, nàng ôm cổ hân cảm thấy rất là yên tâm, không một chút sợ hãi, cô đơn khi ở một mình trong đêm tối, thì ra chạy cùng hân lại cảm thấy thoải mái đến vậy?

Hướng thụ thời gian ngắn ngủi, rất nhanh về đến nơi mới lúc đầu nàng đi, nàng còn chưa kịp nhìn đã thấy Tà Diễm đã lác minh ly khai trong bóng tối, mỗi lần đều là như thế.

Hàn Vũ xoay người hướng nơi yến hội đi tới.

Trời, còn chưa kết thúc, nhìn những tiết mục nhằm chán như vậy, Hàn Vũ rất muốn ngủ a.

"Tỷ, vừa rồi ngươi đi đâu thế? Đi lâu như vậy đệ đây nhằm chán muốn chết"

"Đi phương tiện" (Đi làm việc đó, nhưng nếu dịch rõ ra thấy kỳ kỳ nên Ly để luôn như thế nha)

"Hoàng....Lâu như thế...."

Không bao lâu hoàng thượng tuyên bố yến hội chấm dứt, các quốc chúa, sứ giả cùng các đại thần đều lui ra, canh giờ cũng không còn sớm, một nhà Hàn tướng quân cũng trở về phủ, lúc gần đi hoàng hậu lại nói bên tai Hàn Vũ "Vũ nhi, người trở về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tiền cung di nương có chuyện muốn nói với con"

"Vâng, di nương" Hàn Vũ cung kính trả lời sau đó cùng Hàn tướng quân đi ra cung.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nam Dương Huyễn

Hàn Vũ theo Hàn tướng quân về phủ, đang chuẩn bị về Trúc viên nghỉ ngơi thì lại bị Cung Vĩ mời đến thư phòng, Hàn tướng quân thần sắc nghiêm túc, dường như có chuyện khó mở miệng.

"Phụ thân, đã trễ thế này, người còn có việc gì tìm nữ nhi sao?" Hàn Vũ biết Hàn tướng quân muốn nói gì, mê tình kia cũng không phải là thứ có thể tùy tiện tìm được, tuy rằng lúc đó không có hỏi, không có nghĩ về sau sẽ không truy cứu.

"Vũ nhi, cảm ơn con"

"Phụ thân, người không cần nói cảm ơn với nữ nhi, nữ nhi cũng là một người trong Hàn gia, chuyện gì con làm cũng đều vì Hàn gia, đây là việc nên làm, cũng không cần người cảm tạ, nếu người còn cảm tạ nữ nhi, có nghĩa là người không đem nữ nhi trở thành người Hàn gia sao? Lại khách sáo như thế?" Tuy rằng biết Hàn tướng quân sẽ nói những lời này, nhưng thời điểm hắn nói ra, Hàn Vũ cũng cảm thấy thất vọng, nếu như Hàn Thạc lấy ra mê tình, Hàn tướng quân có nói cảm tạ với hắn không?

"Ừ, tốt lắm, Vũ nhi, là do phụ thân quá lo lắng, nhưng mà...." Hàn tướng quân vẫn chưa yên tâm, muốn hỏi kỹ càng.

"Phụ thân, nữ nhi hi vọng người có thể tin tưởng con, mỗi người đều có một vài chuyện không thể nói ra được, người cũng có, nữ nhi đáp ứng người sẽ không làm Hàn gia bị thương tổn bất cứ gì" Hàn Vũ không thích bị hoài nghi, nhưng cũng không thích bị người khác tra hỏi đến bất cứ chuyện gì.

Đúng vậy, Hàn Vũ nói đúng, ai cũng có chuyện mà không muốn cho người khác biết, Hàn tướng quân gật gật đầu, không nói gì nữa, cho phép Hàn vũ cùng Cung Vĩ đi ra.

Rời khỏi thư phòng

"Tiểu thư, ta đưa người đến Trúc viên" Cung Vĩ theo sau Hàn Vũ lên tiếng.

"Không cần, ta không sao, người về nghỉ ngơi đi" Hàn Vũ muốn im lặng một chút, trước khi đi còn quay đầu bổ sung thêm một câu "Không cho phép lên lút theo sau ta"

Sau khi nói xong nàng hướng đến Trúc viên đi.

Trở lại Trúc viên, Thúy Trúc đã ngủ say, nàng cũng không muốn quấy rầy tiểu nha đầu đáng yêu này, hiện tại nàng chỉ muốn một mình, mười tám năm đã như thế, chuyện gì cũng chỉ có một mình làm, nàng cũng không muốn làm một tiểu thư được nuông chiều từ bé, cái đó không thích hợp với nàng.

Hàn Vũ đi vào trong đình, bên trong đặt một cái bàn gỗ chế tác vô cùng tinh xảo, trên bề mặt khắc rất nhiều trúc với đủ hình dạng, nhìn vào là biết được người khắc rất coi trọng nó, quanh thân bàn còn để bốn cái ghế nhỏ, cũng được điêu khắc như thế, xung quanh đình trồng đầy trúc, tỏa ra mùi hương của trúc, ngày hè gió ấm áp, làm cho Hàn Vũ có chút buồn ngủ, nàng gục đầu xuống bàn nhớ lại những chuyện của thế giới kia, trong tâm dần lên từng trận đau thương.

Đi đến Đông Lâm quốc, tuy rằng nàng rất vui vẻ, thỏa mãn cuộc sống không có quá nhiều vướng bận của nàng, nhưng vẫn không che dấu được hư không cùng cô đơn nơi đáy lòng, nàng khát vọng vòng tay che chở, khát vọng có một ai kề cận, yêu thương nàng, không muốn bị thương, không muốn thừa nhận nỗi đau mất đi thân nhân một lần nữa.

Một lần bị đả thương, Hàn Vũ không muốn sẽ thêm lần nữa, nhớ về viện trưởng đã qua đời, còn có Vi Vi, nàng còn chưa bước vào cánh cửa đại học, cho dù nàng không cần, có thể rời xa thế giới cho Hàn Vũ đau khổ, nhưng chung quy vẫn nhớ về nó như vậy.

Trong lúc bất tri bất giác, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, không biết đã bao lâu nàng không được khóc như vậy, từ lúc viện trưởng ra đi đến bây giờ nàng không có khóc như thế, Hàn Vũ đứng dậy muốn cầm khăn tay lau nước mắt, nhìn thấy ghế đối diện bên kia đang ngồi một nam tử phong vận, đột nhiên có người xuất hiện dọa Hàn Vũ nhảy dựng lên.

Hàn Vũ đánh giá hắn, đầu tóc đen cùng ti đại màu đỏ buộc lên, khuôn mặt bình thường thanh tú làm cho người ta xem nhẹ khí chất của hắn, đồng thời cũng cho Hàn Vũ cảm thấy một hồi thần thiết, trường bào màu trắng ngà bên hông lại mang đai lưng màu đỏ, đơn giản lại không mất hoa lệ, nhan sắc phối hợp làm cho Hàn Vũ....Không biết nói gì.

Không biết hẳn đến đây từ khi nào, mang theo thiện ý hay ác ý? Hàn Vũ nhìn người tới ở đối diện không nhúc nhích nhìn nàng, không cảm nhận chút ác ý nào, Hàn Vũ thở ra một hơi, nàng nhìn thấy trong mắt hẳn chất chứa rất nhiều tình cảm phức tạp, dường như có thể xuyên thấu qua nàng có thể nhìn thấy một hình ảnh khác, trong mắt cũng không phản chiếu hình ảnh của nàng, cái này Hàn Vũ rất là rõ ràng.

Hoài niệm, người hẳn thương? Tơ vương, hẳn tơ vương à? Áy náy, vì sao hẳn lại áy náy?

Đủ loại tình cảm biểu lộ trong ánh mắt hẳn, hẳn đang suy nghĩ đến cái gì? Thấy hẳn không nói, Hàn Vũ cũng không mở miệng.

Người đến là Nam Dương quốc Nam Dương Huyền, Nam Dương Huyền đi theo Hàn Vũ đến Trúc viên. khi thấy Hàn Vũ ngồi xuống bàn gỗ hẳn cũng im lặng ngồi về phía đối diện, cẩn thận đánh giá nàng.

Hơi thở ưu thương tản ra từ người Hàn Vũ, không khí ưu thương này làm tâm Nam Dương Huyền dâng lên một trận đau xót trong lòng, dường như ưu thương của nàng dành cho một người không thể gặp được, nàng vốn nên là một đóa hoa vạn người mê, nhưng tại sao nàng lại bị thương như thế, thậm chí hẳn còn cảm nhận được nỗi cô độc nàng, chẳng lẽ những chuyện hôm nay đều là nàng muốn che giấu người ngoài? Nhìn đầu vai nàng khẽ run, chẳng lẽ nàng đang khóc sao?

Trong buổi tiệc tối nay nàng có bao nhiêu tự tin, vì sao bây giờ lại lặng lẽ ngồi khóc một mình?

Xem nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, cho dù có bị nàng bắt gặp hẳn cũng không muốn rời đi, hẳn muốn chia sẻ nỗi đau của nàng, cũng muốn giúp đỡ nàng.

Nàng cùng nàng ấy rất giống nhau, thần thái lúc ưu thương cũng giống nhau, ánh mắt sáng ngời, nụ cười mỉm cũng giống nhau như thế, cỗ tự tin trong buổi tối nay cũng giống nhau, lúc đó Nam Dương Huyền cũng không có cách nào phân biệt được.

Hắn rất muốn ôm nàng, nói cho nàng biết hẳn nhớ nàng bao nhiêu, muốn nói với nàng một tiếng : thật xin lỗi. Nhưng hẳn biết những lời này người đó cũng không còn có thể nghe được nữa, Nam Dương Huyền chỉ muốn an ủi chính mình mới muốn đem lời xin lỗi kia nói ra với nàng (Hàn Vũ), hẳn không muốn cảm giác tội lỗi này đeo bám chính hẳn, làm cho hẳn cảm thấy ngột ngạt không thở nổi.

Nhưng Nam Dương Huyền biết, nàng cũng không phải là nàng ấy, nàng ấy đã qua đời nhiều năm rồi, mặc dù như thế Nam Dương Huyền cũng không muốn rời đi, hẳn muốn ôm Hàn Vũ, ôm nàng để giải tỏa tâm tình trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nam Dương Huyền (p2)

Hai người im lặng nhìn nhau, không có ai lên tiếng phá vỡ không khí yên tĩnh này, mới đầu Hàn Vũ còn có chút khẩn trương, tuy rằng người này không có ác ý cũng không có nghĩa nàng sẽ không gặp nguy hiểm. Nhưng hiện tại Hàn Vũ lại cảm thấy càng thoải mái, lo lắng qua đi nàng mới nhớ tới người này là ai, không phải chính là Nam Dương Huyền quốc chúa Nam Dương quốc sao? Tại sao hẳn lại xuất hiện ở đây? Tình cảm chất chứa trong ánh mắt của hẳn là dành cho ai?

"Yến nhi, ca ca rất nhớ ngươi, rất muốn, rất muốn....rất muốn" Rốt cuộc Nam Dương Huyền cũng đứng dậy đi về phía Hàn Vũ, vốn Hàn Vũ vừa mới thả lỏng tinh thần lập tức lại cảnh giác lên, chưa kịp phản kháng đã bị Nam Dương Huyền ôm vào lòng thật chặt.

Nhu tình, Nam Dương Huyền dịu dàng vuốt ve tóc Hàn Vũ, điều này làm cho Hàn Vũ ứng đối không kịp, tuy nhiên nàng lại không chán ghét cái vuốt ve này, ngược lại cảm thấy rất ấm áp giống như năm đó viện trưởng đã từng làm cho nàng vậy. Hàn Vũ phát hiện Nam Dương Huyền không có xâm phạm thân thể nàng nên cũng thả lỏng đề phòng. Cái ôm này rất ấm áp nhưng nếu cứ như bị Nam Dương Huyền ôm như vậy vẫn là cảm thấy không tốt lắm.

Chợt bừng tỉnh tâm trí, Hàn Vũ vội lên tiếng "Nam quốc chúa, nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh ngài tự trọng" Mặc dù không có tư tưởng phong kiến, nhưng nếu như bị người chỉ mới gặp mặt hai lần ôm ấp như thế, nàng vẫn cảm thấy không quen. Đột nhiên, như nhớ tới điều gì, vội đẩy hẳn ra, trong lòng Nam Dương Huyền không còn người lại dâng lên một cảm giác mất mát.

"Yến nhi... Ta" Nam Dương Huyền muốn nói điều gì đó, lại bị Hàn Vũ đánh gãy.

"Nam quốc chúa, ngài nhận nhầm người rồi, tiểu nữ là Hàn Vũ trưởng nữ của Hàn tướng quân Đông Lâm quốc, không phải là Yến nhi của ngài" Hàn Vũ cảm thấy rất bất đắc dĩ, hiện tại nàng đang thay thế nữ nhi của Hàn tướng quân, không muốn thêm một thân phận thay thế khác, nàng thật không có nhiều sinh lực a.

"Hàn Vũ? Đúng vậy a, ngươi là Hàn Vũ, Yến nhi của ta đã

đi rồi, vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở lại. Nam Dương Huyền vô cùng phiền muộn, nhưng hẳn không hổ là một người đứng đầu một quốc gia, rất nhanh điều chỉnh tâm tình của mình nói "Vừa rồi có nhiều mạo phạm, thỉnh Hàn cô nương thứ tội."

“Không dám nhận, ngài nhớ thương muội muội của mình, lại làm ta là muội muội của ngài mà thôi, ngài lại không làm gì quá đáng, tình cảm nhớ thương một người ta rất hiểu, hơn nữa, cho dù ngài có tội, nhưng ngài lại là quốc chúa, có ai dám giảng tội cho ngài đây?”

Hàn Vũ nói vô cùng đáng thương, nếu không chiếm được tiện nghi gì thì thôi quên đi. Hàn Vũ cũng không để ý tính toán đến những chuyện nhỏ nhặt.

Nam Dương Huyền nhìn khóe miệng đang mỉm cười tinh tế của Hàn Vũ lại cảm thấy thật nhẹ nhàng, giống như năm đó Nam Dương Yên tính kế hắn, ngay cả tính cách cũng đều tương tự như vậy. từ trong ngực lấy ra một cái vòng tay tinh xảo, trên bề mặt có khắc một Yến tử hình dạng cánh quạt nhỏ, rất mỏng manh.

Hắn cẩn thận đưa đến trước mặt Hàn Vũ “Cái này coi như ta bồi tội cùng ngươi, có được không?”

Hàn Vũ không muốn lấy lễ vật của người khác một cách tùy tiện, nhưng cái vòng tay này nàng rất là thích, tuy rằng đơn giản nhưng lại không mất nét tinh xảo, nào không thích trang sức rườm rà.

“Được rồi, nếu ngài thành khẩn muốn xin lỗi như thế, ta đành miễn cưỡng nhận lấy vậy.” Điều bộ của Hàn Vũ lúc này điển hình của được tiện nghi mà còn khỏe mẽ.

Nhìn thấy trong lòng lại cảm thấy vui, rõ ràng rất thích còn bày ra bộ dáng không cần, thật sự là một tiểu nha đầu tinh quái. Bất quá, nhận lấy là tốt rồi, đây là di vật của Nam Dương Yên để lại cho hắn, đưa cho Hàn Vũ, Nam Dương Huyền cũng có tính toán trong lòng.

“Hiện tại ngài đang ở trong đình viện của ta, đừng nói là ngài bị lạc đường nhé, có nói ta cũng không tin đâu?” Hàn Vũ vừa xem xét thủ liên, một bên tùy tiện hỏi.

“Ta đi theo nàng, chỉ muốn nhìn nàng một chút, nàng lớn lên rất giống muội muội của ta, rất giống.” Nam Dương Huyền không có suy nghĩ nhiều liền trả lời Hàn Vũ, dù sao hắn cũng nói sự thật.

“Giống bao nhiêu phần?” Tại sao lại giống một người? Rốt cuộc giống bao nhiêu người? Không lẽ vận khí của nàng tốt đến như vậy sao? Lại trường thành giống công chúa của một quốc gia? Trên người lại có cái bớt của nữ nhi của một tướng quân?

“Giống bảy tám phần.”

Hàn Vũ nghe thấy chỉ có bảy tám phần liền thở dài nhẹ nhõm một phen. Hoàn hảo là không có giống hoàn toàn. Bảy tám phần vẫn có thể chấp nhận được, nhân các hữu di, con người có thể giống nhau cho dù không cùng huyết thống mà.

“Muội muội của ngài ở đâu.”

“Nàng... nàng đã qua đời.” Nam Dương Huyền lại nhớ đến chuyện thương tâm.

“Ha, thật xin lỗi” Hàn Vũ biết, nhắc đến nỗi đau mất đi người thân sẽ thống khổ như thế này.

“Ha ha, không quan hệ, nên đổi mặt vẫn phải đổi mặt thôi.”

“Ừ, người đã qua đời rồi, những vấn đề lại nỗi đau cho những người còn sống” Hàn Vũ an ủi Nam Dương Huyền, đồng thời cũng là an ủi chính bản thân nàng.

“Thời gian không còn sớm nữa, nàng nên đi nghỉ ngơi đi” Nam Dương Huyền lấy khẩu khí của một trưởng bối nói với Hàn Vũ

“Hả?” Hàn Vũ cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không chỉ ra, muội muội của người ta đã không còn, có lẽ hắn xem nàng chính là muội muội của mình đi.

“Ừ, tốt, ngài tùy ý đi” Hàn Vũ cho phép hắn tùy ý, tỏ vẻ hắn có thể đi được rồi, sợ làm đau hắn, bị một người giống muội muội mình đuổi đi sẽ rất khó sỡ, nàng đành uyển chuyển đuổi khéo ng.

“Ừ, ta cũng phải trở về hoàng cung, ngày mai gặp lại, bảo trọng” Nam Dương Huyền nói xong lại phi thân bay đi. Hàn Vũ nhìn thấy, không còn kinh ngạc nữa, hiện tại người nào có công lực không bay tới bay lui, đi bộ làm gì cho mệt. Khi nào thì nàng cũng có thể bay như thế?

Hàn Vũ cũng cảm thấy mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng lại không thể ngủ được, hiện tại nàng cảm thấy không một chút an toàn nào, không lẽ ai cũng có thể vào nhà này được sao? Hôm nay là Nam Dương Huyền, mặc dù không có phát sinh chuyện gì, nhưng nếu như tới là một người không có ý tốt thì phải làm sao? Trong sân của nàng cũng không có thị vệ, hơn nữa tường vây ngay cả chính nàng cũng có thể trèo, nếu có một ai tùy tiện tiến vào thì làm sao? Càng nghĩ càng sợ, nàng hải nên làm cái gì đó để phòng?

Sang sớm hôm sau Hàn Vũ bị Thúy Trúc đánh thức, bày ra một đôi mắt gấu trúc làm Thúy Trúc sợ hãi, không có biện pháp, tối hôm qua xảy ra rất nhiều chuyện nên ngủ trễ, nếu không hải hôm nay nàng phải tiến cung thì nàng cũng không muốn dậy sớm như thế này đâu?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nói chuyện phiếm

Hàn Vũ vội vàng đến hoàng cung, lúc này mới biết được hoàng hậu đã bế quan tu luyện, vừa ăn qua cam lộ thảo lại có sự trợ giúp của huyền thú mê tình, chắc chắn thời gian tới sẽ đột phá Thiên Thê, có lẽ hoàng hậu đã quên nên mới cho Hàn Vũ tiến cung gặp nàng sao?

Hàn Vũ đành trở lại phủ, chuẩn bị ngủ bù lại thấy tiểu chính thái đi vào Trúc viên muốn cùng nàng nói chuyện, điều này làm cho Hàn Vũ giật mình.

"Tỷ, chúng ta nói về những chuyện tỷ trải qua bên ngoài đi, đệ rất là tò mò a" Tiểu chính thái lên tiếng, thật là tò mò hay lại bắt đầu hoài nghi nàng?

"Một ngày đến tính một ngày thôi, bằng không như thế nào trải qua? Đứng rồi, đệ đừng có quên ước định lúc trước của chúng ta nha" Hàn Vũ nói sang chuyện khác

"Ước định gì? Đệ khi nào ước định cùng tỷ?" Tiểu chính thái cố tình giả ngu nhưng Hàn Vũ chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra.

"Đệ làm ta rất thất vọng, cứ tưởng đệ là một chính nhân quân tử thủ tín, là một bậc trượng phu, nhưng không nghĩ lại là....mà thôi quên đi, tỷ tỷ xem như chỉ là vui đùa một chút thôi" Hàn Vũ làm ra vẻ tiếc hận, nàng rất hiểu tiểu chính thái, là nhi tử của đại tướng quân làm sao có thể để cho người khác nói là mình là một người không giữ chữ tín đây?

"A, đệ nhớ rồi, thật sự tỷ tỷ đưa cho di nương lễ vật rất tốt, về sau đệ nhất định sẽ nghe theo tỷ, tỷ có chuyện cứ nói, chỉ cần đệ có thể làm được đệ tuyệt không chối từ" Tiểu chính thái tuy rằng hồi hận, nhưng vẫn không có biện pháp, ai biểu hấn thua cuộc đâu?

"Ha ha, ngoan, quả nhiên không làm cho tỷ tỷ thất vọng"

"Đứng rồi, tỷ tỷ, ngươi còn chưa kể cho đệ những năm qua tỷ sống như thế nào đâu? Có người đặc biệt chăm sóc tỷ không?" Đỉnh đầu Hàn Vũ bốc hỏa, tiểu tử này còn nói đến chuyện này sao? Nếu tránh không được liền ứng đối ứng đi, đừng trách ta lừa gạt ngươi, là do ngươi bức ta a.

"Tỷ a, tỷ sống cùng gia gia nuôi ở trong một thâm sơn, chưa từng rời đi, sau khi gia gia qua đời, một mình đi ra không ngờ lại bị người lừa, không biết vì sao...khi tỉnh lại nằm trên tường vây của Hàn phủ, đệ đệ, đệ nói xem đây có phải là duyên phận hay không?" Hàn Vũ lại lặp lại lời nói dối cũ, không biết nàng còn phải nói bao nhiêu lần.

"À, vậy là tốt rồi, đệ nói cho tỷ một bí mật, trăm ngàn lần tỷ đừng nói là đệ nói nha" tiểu chính thái làm ra vẻ bí mật.

Hàn Vũ rất muốn cười, bình thường khi ai đó nói chuyện gì bí mật, câu đầu tiên lúc nào cũng nói như vậy a.

"Đệ đệ, vậy đệ nói cho tỷ biết bí mật này là do ai nói cho đệ vậy?"

"Đệ ở thư phòng phụ thân nghe lén được"

Hàn Vũ nghĩ, phụ thân ở thư phòng nói chuyện với người khác làm thế nào tiểu chính thái có thể nghe lén được? Chẳng lẽ phụ thân cố tình nói cho nàng biết? Hàn Vũ thật muốn biết đó là chuyện gì.

"Tỷ tỷ, năm nay tỷ cũng đã mười tám, lúc trước có cũng không có quen nam tử nào, phụ thân muốn tìm cho tỷ một đáng lang quân như ý a"

"Phốc..."Hàn Vũ chưa kịp nuốt xuống ngụm trà đã phun hết lên mặt tiểu chính thái, nàng thật xin lỗi giúp tiểu chính thái chà lau, không phải định lực của nàng không đủ, nàng mới đến liền vội vã muốn đem nàng gả ra bên ngoài như vậy.

"A, thật xin lỗi đệ đệ, tỷ thật sự không phải cố ý"

"Tỷ tỷ, đệ biết tỷ rất kích động, nhưng thân là một nữ nhi, cũng không thể không để ý đến phép tắc như thế, kích động như thế nào cũng nên che giấu cho tốt, đừng cho người khác nhìn thấy lại nói tỷ không kịp đợi muốn xuất giá rồi"

Hoàn hảo là lần này Hàn Vũ không có uống trà, nếu không nhất định sẽ phun lần thứ hai. Quả thật Hàn Vũ rất là kích động nhưng không phải vì được gả đi mà là nàng nghĩ làm cái nào tránh được kiếp này.

"Vì sao đệ lại nói cho tỷ biết?"

"Đệ sợ tỷ đã có người trong lòng, phụ thân không biết lại tìm cho tỷ một người khác, như vậy không phải phụ thân đã cố tình chia rẽ một đôi uyên ương sao?"

"Hả? tỷ tỷ còn chưa có ai trong lòng đâu"

"Quả thật như thế, đệ đã sớm đoán được" tiểu chính thái chăm chú đánh giá Hàn Vũ từ trên xuống dưới, dường như muốn nói nàng như thế làm sao có ai thích đây?

"Hôm nay là một ngày đẹp, nhất định tối nay phụ thân sẽ dẫn tỷ với đệ ra ngoài, tỷ nên chuẩn bị đi, cố gắng làm cho mình xinh đẹp một chút, nói không

chừng sẽ tìm được một mối nhân duyên tốt, bất quá tuổi tỳ đã lớn, haizzz, xem duyên phận của tỳ đi"

Trời, cái gì thế này? Hàn Vũ mới mười tám tuổi đã bị tiểu chính thái chê là lớn tuổi, thật sự Hàn Vũ không chịu nổi điều này mà.

"Lớn tuổi cái gì? bất quá tỳ chỉ lớn hơn đệ có hai tuổi, nếu tỳ không tìm được người phù hợp, về sau không lấy được chồng thì đệ cũng đừng mong lấy vợ, nói cho đệ biết, phải chờ tỳ được gả đi thì đệ mới có thể tìm vợ có nghe hay không?"

"Tỳ tỳ, Hàn gia chúng ta độc đinh, phải chờ tỳ được gả đi vậy phải chờ đến bao giờ? Đệ còn phải kế thừa hương khói Hàn gia nha"

"Như vậy a, vậy được rồi, tỳ nhớ hình như hoàng thượng còn thiếu tỳ hai cái yêu cầu, không bằng bây giờ tỳ tiến cung yêu cầu hoàng thượng gả tiểu công chúa cho đệ như thế nào? Ủ, được, liền quyết định như vậy đi, tỳ đi ngay bây giờ luôn"

"Tỳ tỳ, tỳ tỳ..." tiểu chính thái hoảng sợ, hần thật tin tưởng Hàn Vũ nói được làm được.

"Tỳ tỳ, đệ sai rồi, đệ cam đoan, tỳ chưa gả đi tuyệt đối đệ sẽ không đi tìm thê tử đâu"

"Hừ, cái này còn tạm được" Để xem đệ còn dám cười nhạo tỳ hay không, tỳ cho đệ đẹp mặt, Hàn Vũ tà ác nghĩ.

"Làm sao đệ lại biết tối nay phụ thân sẽ dẫn hai chúng ta ra ngoài?"

"Hy, cái này bí mật, buổi tối tỳ sẽ biết, à tỳ tỳ bộ kiếm pháp kia tỳ luyện tới đâu rồi, cũng không thể lơ là nha, tuy rằng thiên phú tốt nhưng không thường xuyên luyện tập cũng sẽ bị mai một ngay, đến, xem thử có thể tiếp được mấy chiêu của đệ?"

Mấy chiêu? Hàn Vũ tuyệt đối không phải là đối thủ của hần, không phải là hần đang muốn chinh Hàn Vũ đi?

Hàn Vũ cười cười đáp ứng, tối nào nàng cũng luyện >, hiện tại thừa dịp này kết hợp một chút, không biết uy lực như thế nào, Hàn Vũ rất chờ mong.

"Tỳ hãy dùng mộc kiếm đệ đưa cho tỳ lúc trước đi, đệ không cần vũ khí để tránh làm tỳ bị thương" Ở phương diện này tiểu chính thái rất tự tin, có thể vẫn hồi lại một ít mặt mũi của mình, bất quá, có thể hần sẽ thất vọng.

Luận võ bắt đầu, Hàn Vũ cầm mộc kiếm đối chiến, vừa vận năng có thể đem chiêu thức cùng đường khí hành công kết hợp tốt.

Kinh nghiệm thực chiến không đủ, mới đầu Hàn Vũ sử dụng chiêu thứ nhất, chiêu thức cùng nội lực kết hợp tung ra công kích về phía tiểu chính thái, nhưng Hàn Vũ xuất ra chiêu nào đều bị tiểu chính thái hóa giải rất nhanh, Hàn Vũ cũng không nổi giận, kinh nghiệm chiến đấu của nàng chưa đủ, hơn nữa chỉ biết duy nhất một bộ kiếm pháp này lại do tiểu chính thái dạy cho nàng, chiêu nào nàng xuất ra tiểu chính thái đều thuộc như lòng bàn tay, quan trọng là Hàn Vũ công kích tiểu chính thái nhưng hần một chút tổn thương cũng không có cho dù hần có bị trúng chiêu, một chút lực sát thương đều không có a.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tăng lên mạnh mẽ

Hàn Vũ cũng không chấp nhận chịu thua nhanh như vậy, bắt đầu tăng nội lực lên cùng kết hợp với chiêu thức thứ hai, chậm rãi đã có lực công kích, nhưng vẫn khoong đủ, tiểu chính thái vẫn rất ứng đối tự nhiên, liên tiếp nâng cao nội lực bắt đầu công kích, nàng biết nàng không thể làm bị thương đến tiểu chính thái, nàng chỉ xuất ra hai phần nội lực, dần dần có ưu thế, chiêu thức càng ngày càng nhanh, càng ngày càng thuần thực, làm cho Hàn Vũ cực kỳ hưng phấn.

Lúc đầu tiểu chính thái còn giật mình, đến bây giờ là kinh ngạc, lần đầu tiên cùng Hàn Vũ so chiêu không qua mấy chiêu đã hạ được, nhưng hiện tại mặc dù hần không có sử dụng hết công lực, nhưng lại không dễ dàng bắt được nàng, tiểu chính thái bắt đầu nghiêm túc, phối hợp công lực Trứ Địch Cơ tăng ba cùng Hàn gia kiếm pháp, hần muốn xem một người học nhiều năm cùng một người mới bắt đầu học nửa tháng, ai mạnh hơn?

Càng ngày Hàn Vũ cảm thấy kiệt sức, chiêu thức của tiểu chính thái nàng không đỡ được, hiện tại Hàn Vũ rất là hưng phấn, chống đỡ không được nàng lại tăng nội lực lên kết hợp với chiêu thứ tư.

Uy lực tuy rất nhỏ nhưng tiểu chính thái vẫn cảm nhận được, Hàn Vũ không có công lực tại sao lại có lực công kích đây? Tiểu chính thái rất là khó hiểu, nhưng hiện tại không phải là thời điểm suy nghĩ đến điều này, hiện tại nếu hần không cẩn thận có thể hần sẽ thua, làm sao hần có thể chấp nhận được?

Tiểu chính thái thay đổi kiếm pháp, nếu như là cùng sử dụng Hàn gia kiếm pháp, cuối cùng thua sẽ là hần, vì vậy hần sử dụng vũ kỹ phá thổ.

Phá thổ không phải là vũ kỹ cao cấp, đối với một võ giả tăng thứ năm mà nói, tuyệt đối là một vũ kỹ tốt, vũ kỹ thật hi hữu, cũng không phải ai cũng có được, nếu không có gia thế của Hàn tướng quân, tiểu chính thái sẽ không có được vũ kỹ, võ công lũy thừa ai cũng có thể luyện được nhưng nếu là vũ kỹ, còn phải xem kỹ ngộ.

Tiểu chính thái tăng công lực lên tầng thứ năm, phối hợp cùng vũ kỹ đối chiến cùng Hàn Vũ. Quanh thân tiểu chính thái tản ra ánh sáng mờ ảo, Hàn Vũ chú ý thấy, chẳng lẽ đây là võ công lữ thừa của thế giới này sao? Chẳng lẽ là đặc dị công năng? Hàn Vũ khó hiểu.

Đột nhiên tiểu chính thái thay đổi phương thức đối chiến đã làm Hàn Vũ rơi vào thế hạ phong, lần đối chiến này làm Hàn Vũ thực sự cảm nhận được ý nghĩa của chiến đấu, nàng cũng không nghĩ sẽ thắng nhưng đây lại là một cơ hội tốt nàng muốn kiểm tra xem năng lực của chính mình vì thế nàng tiếp tục tăng nội lực lên, Hàn Vũ cũng chỉ mới học đường khí hành công không bao lâu, nội lực cũng chỉ có ba tầng, hiện tại nàng đem ra sử dụng hết, không biết hậu quả sẽ như thế nào, nhưng nàng cần phải nếm thử.

Hàn Vũ nhìn tiểu chính thái, mạnh mẽ tăng nội lực, không có gió nhưng tóc vẫn tung bay, nàng cảm thấy toàn thân đều đau đớn, giống như bị lửa thiêu đốt, nàng cố gắng khắc chế cơn đau thành linh của bản thân, bắt đầu vòng chiến mới.

Tiểu chính thái cũng hưng phấn lên, không nghĩ đến hấn sử dụng phá thổ nhưng vẫn bị Hàn Vũ đỡ được mấy chiêu, dần dần thể lực của Hàn Vũ cạn kiệt, chống đỡ không nổi, xoay người bị một chưởng lực của tiểu chính thái làm ngã trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi nhuộm đỏ một mảnh đất nhỏ.

Tiểu chính thái vội vàng thu hồi võ công lữ thừa chạy nhanh đến chỗ Hàn Vũ.

"Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ? Đây là do đệ không tốt, xuống tay quá nặng, rõ ràng biết tỷ không có chút công lực nào nhưng còn sử dụng vũ kỹ, tỷ tỷ có sao không?" Tiểu chính thái hoảng sợ, chưởng lực cuối cùng của hấn cũng không quá nặng nhưng vừa nghĩ đến Hàn Vũ không có chút võ công lữ thừa, làm sao có thể đỡ được một chưởng phá thổ đâu, hiện tại tiểu chính thái rất tự trách bản thân mình.

Bây giờ chút khí lực để nói Hàn Vũ cũng không có, chỉ cố gắng lắc đầu, nàng muốn nói cho tiểu chính thái biết cũng không phải chưởng lực kia đã thương nàng, là do nàng mạnh mẽ tăng nội lực lên mà ra, tiểu chính thái còn không có khả năng kia, nhưng Hàn Vũ còn chưa kịp nói đã nhất xiu trong lòng tiểu chính thái.

"Xú tiểu tử này, ngươi nói thật xem, Vũ nhi trêu chọc ngươi cái gì, ngươi lại đánh nàng ra như vậy, thái y nói nàng bị thương rất nặng, chẳng lẽ không phải do công lực của ngươi sao?" Hàn phu nhân rất tức giận, thật muốn nhéo lỗ tai của Hàn Thạc, bình thường tiểu tử này rất hiểu chuyện, không biết vì sao hôm nay lại làm ra chuyện tình này, bà còn nghĩ quan hệ của hai người tốt lắm, cũng không nghĩ đến...

"Nương, thật xin lỗi. Nhi tử cũng không nghĩ xuống tay nặng như thế....Con..."

"Con cái gì con, chờ tỷ tỷ ngươi tỉnh dậy, phải thành thật xin lỗi biết không, nếu tỷ tỷ ngươi không chịu tha thứ cho ngươi, hừ, ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi" Hàn phu nhân phải mất mười mấy năm mới tìm được nữ nhi, không nghĩ lại bị con trai bảo bối đánh thành như vậy, điều này làm sao có thể không làm cho bà thương tâm.

"Nương, nhi tử biết, phụ thân đã nói rồi" Hàn Thạc hiện tại rất là hối hận, so cái gì không so lại đi so võ, tốt rồi, bây giờ tất cả đều do hấn làm sai.

"Hừ, phụ thân ngươi tha cho ngươi lần này, nếu như còn có lần sau, ta sẽ bảo phụ thân ngươi cầm tù ngươi một năm"

"Nương..." tiểu chính thái rất sợ bị cầm tù.

"Khụ khụ khụ...Nương" Hàn Vũ thực sự nhẹn không nổi, tiểu chính thái lớn như vậy còn bị cầm tù, điều này làm Hàn Vũ rất muốn cười lớn.

"Vũ nhi, ngươi đã tỉnh, có phải do nương làm ồn hay không? Ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt, tiệc tối nay ngươi không cần phải đi đâu" Trong mắt Hàn phu nhân đều tràn đầy đau lòng, không có chút nào tính kế hay nguy trang.

"Nương" Hàn Vũ kêu một tiếng lại không biết nói gì, ôm Hàn phu nhân khóc, rất ấm áp, đây là cảm thụ của Hàn Vũ hiện tại, nàng không muốn trốn tránh cảm giác này nữa, đã bắt đầu lưu luyến nó.

Hàn phu nhân nghe được tiếng khóc của Hàn Vũ lại nghĩ chắc bà làm đau nàng, vội buông Hàn Vũ ra để nàng nằm xuống.

"Ngaoan, hiện tại nên nằm nghỉ đi, qua một thời gian nữa sẽ không đau nữa"

"Tỷ tỷ, thật xin lỗi, đệ..."

"Ha ha, không phải lỗi của đệ, là do chính tỷ làm ngộ thương mình, đệ còn không có khả năng làm tỷ bị thương đâu" Hàn Vũ thực vui vẻ cười trả lời.

"Vũ nhi, không cần che chở cho hấn, hấn đã nói rồi, nếu không phải do hấn đánh ngươi, ngươi làm sao có thể bị thương nặng đến như thế?"

"Nương, nữ nhi không sao, hiện tại đã không có việc gì rồi, ngươi xem!" Hàn Vũ muốn gia tăng độ tin tưởng trong lời nói của mình, liền bước xuống giường đi lại, nhưng lại dọa đến Hàn phu nhân cùng tiểu chính thái đứng bên cạnh.

"Mau xem, thực sự không có việc gì rồi, không phải ta rất tốt sao! Không có nghiêm trọng như lời thái y nói"

"Thạc nhi, nhìn xem Trần thái y đã đi chưa, nếu chưa thì mời hấn lại đây nhìn tỷ tỷ con một chút" Hàn phu nhân vẫn không tin, muốn cho thái y nhìn qua một chút để an toàn hơn.

"Vâng, nương" Tiểu chính thái rất muốn biết, vừa mới còn học máu ngắt đi, tại sao chỉ qua một đoạn thời gian ngắn đã tốt nhanh đến thế, chẳng lẽ vừa rồi là do nàng giả bộ hù dọa hấn? Ý nghĩ này rất nhanh bị hấn bác bỏ, một ngụm máu kia cũng không phải muốn giả liên có thể giả được.

Chương 37: Trước ngày 27 tháng 5

"Nương, Trần thái y đến" Đi theo phía sau tiểu chính thái là một nam tử trung niên, không giống một thái y mà giống một thư sinh hơn, trong tay cầm một cái gương nhỏ tinh xảo. Hàn tướng quân cũng đi theo phía sau.

"Trần thái y, làm phiền người rồi, người có thể xem lại cho tiểu nữ một chút, nàng nói không có chuyện gì nhưng ta cũng không yên tâm cho lắm"

"Hàn phu nhân không cần phải khách khí, đây là chuyện lão phu nên làm" Trần thái y nói xong bước đến trước mặt Hàn Vũ.

"Hàn cô nương, làm phiền người vượn tay ra cho lão phu xem mạch một chút"

Hàn Vũ nghe theo, nhưng nàng lại tò mò không phải trong tivi mấy lão thái y xem bệnh cho mấy cô nương đều dùng một tờ nhỏ sao? tại sao người này lại không cần, Hàn Vũ cũng muốn nhìn xem một chút. Hàn Vũ nhìn thấy hai hàng lông mày của Trần thái y nhấn lại gắt gao trong lòng không khỏi một trận chán ghét, nàng rất ghét những người già vờ, rõ ràng chính nàng biết rõ mình không có chuyện gì nhưng hiện tại bộ dáng của hắn lại giống như nàng bị bệnh gì không thể chữa được.

"Trần thái y, tiểu nữ thế nào?" Đứng một bên Hàn tướng quân nóng nảy.

"Kỳ quái, rõ ràng lúc này bị nội thương rất nặng, nhưng hiện tại...lại tốt như thế?" Trần thái y đang hoài nghi không lẽ lúc này hắn bắt mạch sai sao? rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

"Cái này....Không có chuyện gì thì tốt rồi, làm phiền Trần thái y" Hàn tướng quân nhìn Hàn Vũ, không có hoài nghi, chỉ có vui mừng, tâm thần thả lỏng, không có chuyện gì là tốt rồi.

"Ừ, nếu không có chuyện gì nữa thì lão phu xin cáo từ"

"Trần thái y đi thông thả, xin đa tạ" Hàn phu nhân đứng dậy chuẩn bị đưa tiễn hắn.

"Hàn phu nhân khách khí, người vẫn nên ở lại chăm sóc Hàn cô nương đi, cũng không cần đưa tiễn ta, đều là chỗ quen biết cần gì khách sáo như vậy, cáo từ"

Hàn tướng quân tiễn bước Trần thái y xong quay trở lại phòng của Hàn Vũ, Hàn phu nhân cùng tiểu chính thái đang nói đến chuyện tiệc tối nay thì Hàn tướng quân bước vào.

"Vũ nhi, chuyện gì đã xảy ra? Vừa mới rõ ràng...liền nghiêm trọng như vậy"

"Phụ thân, con cũng không biết, người nhớ quyền sách người đưa cho con lúc trước?"

"Con nói là quyền sách > kia? Cái này có liên quan gì đến nó? Chẳng lẽ con..."

"Không sai, phụ thân, là con tu luyện công pháp trong đó, hơn nữa có chút khởi sắc, tuy rằng con cũng không biết rõ ràng lắm, nhưng con đoán hẳn là có liên quan đến quyền sách đó" Lời này của Hàn Vũ cũng không được tính là nói thật, mặc dù nàng bị nội thương đúng là do sử dụng hết trăm phần nội lực, gián tiếp cũng là bởi vì quyền sách đó, nhưng tốc độ hồi phục nhanh cũng không có liên quan đến, nhưng nàng không thể nói.

"Ừ, nếu con có thể tu luyện được quyền sách kia vậy thì cố gắng tu luyện cho thật tốt, không có tác dụng lớn gì nhưng để phòng thân cũng tốt, hôm nay Thạc nhi ra tay quá nặng phải không?"

"Phụ thân, không phải do đệ đệ, là do chính con, con...là do chính con chỉ mới tu luyện được có ba phần nội lực nhưng hôm nay thời điểm cùng đệ đệ so chiêu, con sử dụng hết mọi phần phệ gây thương tích, vừa vận lúc đó đệ đệ tung ra một chiêu, phần phệ bạo phát. Chuyện này không có liên quan đến đệ đệ" Hàn Vũ càng nói âm thanh càng nhỏ.

"Ồ nháo, quả thật hồ nháo, con có biết hay không, mặc kệ là tu luyện cái gì, kiêng kỵ nhất chính là sử dụng hết trăm phần công lực của mình, hậu quả chính là phần phệ, nặng có thể mất mạng ngay, chỉ được lần này, lần sau...Không, không đúng, không có lần sau, có nghe hay không?" Ngươi khí Hàn tướng quân cực kỳ nghiêm khắc, giống như là phụ thân giáo huấn con cái của mình, tuy rằng Hàn tướng quân đang tức giận nhưng Hàn Vũ lại cảm thấy phi thường vui vẻ.

"Vâng, phụ thân, nữ nhi nhớ kỹ" Hàn Vũ nói ân hận một cách thành khẩn. Bây giờ nên cuối đầu nhận sai mới là một nữ nhi tốt không phải sao? Hàn Vũ không biết nên làm nữ nhi của người khác như thế nào, bây giờ nàng còn đang học hỏi.

Tuy rằng phản phệ nho nhỏ này làm Hàn Vũ bị thương, nhưng cũng làm cho nàng linh ngộ đến một điểm quan trọng sẽ bộc phát. Thời điểm vừa tăng lên hai phần nội lực Hàn Vũ cũng không có mất nhiều khí lực đã hoàn thành chiêu thức, khi tăng lên ba phần nội lực Hàn Vũ cũng rất cố gắng, nhưng đến bốn phần nội lực Hàn Vũ lại chậm chạp không thể hoàn thành, chính nàng vừa rồi không có kỳ ngộ nào để bộc phát nếu không cùng tiểu chính thái đối chiến, còn không biết nguyên nhân đường khí hành công tăng lên như thế nào.

Sư phụ cũng không biết chạy đi đâu, vẫn không có đến tìm nàng, làm hại nàng có rất nhiều nghi vấn nhưng không biết làm thế nào, Hàn Vũ cảm thấy ba phần công lực đã là cao nhất của nàng, nhưng chính là vẫn không đột phá được, điều này làm cho Hàn Vũ thực vội, vốn không có chút nào tò mò với võ học dần dần nàng càng ngày càng mê luyện.

"Vũ nhi, về sau không cần học đến những công pháp gì đó nữa, bên cạnh đã có người Hàn tướng quân bảo vệ rồi, nữ tử chỉ cần luyện tập cảm, kỳ, thư họa là được rồi, làm bị thương đến mình không tốt lắm" Hôm nay Hàn phu nhân bị một phen hoảng sợ, thời điểm nàng đến Trúc viên chỉ thấy một bãi máu, tám điều tan nát, mười ba năm trước mất đi nữ nhi đã làm bà thống khổ không ít, hiện tại bà không muốn lại phải nếm tư vị đó thêm một lần nữa.

"Nương, con không sao, con thích dưỡng khí hành công, cảm kỳ thư họa gì đó con không có hứng thú" Hàn Vũ không nghĩ vì Hàn phu nhân mà buông tha cho sở thích của chính mình.

"Nương, tỷ tỷ tài hoa ở trong yến tiệc sinh thần của hoàng hậu người đã biết qua, cảm kỳ thư họa không cần luyện cũng là đệ nhất Đông Lâm quốc, hiện tại nàng chính là đệ nhất tài nữ Đông Lâm quốc rồi, người không cần lo lắng về sau tỷ tỷ không có tài hoa mà gả không được, người đừng có lo lắng quá, về sau có nhiều người đến cầu hôn, người vẫn nên tìm cách đối phó đi" tiểu chính thái thay Hàn Vũ nói chuyện, khoe miệng Hàn Vũ khẽ giương lên.

"Đúng rồi, nương, người nói yến hội tối nay là gì?"

"Haizzz, nữ đại bất trung lưu, Vũ nhi" Nói xong Hàn phu nhân khẽ khóc lên, vừa nghĩ đến nữ nhi mới trở về đã phải gả đi, nàng luyện tiếc a.

"Nương, người như thế nào? cái gì nữ đại bất trung lưu, con còn muốn ở với người thật lâu, tốt nhất là không nên lập gia đình" Thành hôn cũng không chắc sẽ được hạnh phúc như hiện tại.

"Tỷ tỷ, người cũng không thể như vậy, tỷ không lấy chồng ta phải làm sao bây giờ...Tỷ" Hàn Vũ dùng ánh mắt uy hiếp tiểu chính thái, thành công làm cho hân ngâm miệng lại.

"Vũ nhi, mỗi năm chỉ có một ngày hôm nay, đêm nay sẽ có yến hội ở Thịnh Hoa đình, có rất nhiều cô nương chưa xuất giá cùng công tử ở kinh thành tới đó, con không cần thẹn thùng, nhìn trúng ai hãy nói cho nương biết, nương thay con đi nói như thế nào?" Tuy không nỡ nhưng chung quy nữ nhi vẫn phải xuất giá đi lấy chồng a.

Hoàng, ở hiện đại còn không có đi như thế, còn là cả một yến hội. Cái này tốt lắm, đêm nay Hàn Vũ cũng muốn đến xem thử.

Ở bên cạnh tiểu chính thái cười tà ác, cũng không biết là hân đang cười cái gì, chẳng lẽ hân đang nghĩ nàng lớn tuổi sẽ không thể tìm được một lang quân như ý sao? Phóng chừng tiểu chính thái đã nghĩ sai lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Ngày 27 tháng 5 (trung)

Giảng co một ngày, Hàn Vũ cũng chưa ăn được cái gì, hiện tại nàng cảm thấy đói nhứt cả hai chân, hôn mê gần nửa ngày hiện tại chắc đã ba bốn giờ chiều đi, tới nơi này được một khoảng thời gian rồi mà nàng còn chưa phân biệt được thời gian, chỉ có thể nhìn trời mà suy đoán, sáng rồi giường, tối lại thì ngủ, có thời gian nàng phải nên tìm hiểu rõ ràng một chút mới được.

Hàn phu nhân nói chuyện với Hàn Vũ một hồi lâu mới yên tâm rồi đi, trước khi đi còn không quên dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt, nếu cảm thấy mệt thì không cần đi dự yến tiệc tối nay, nói đùa sao? đi vào nơi này không có gì để giải trí, làm sao nàng có thể bỏ qua được dịp náo nhiệt này cơ chứ. Nghỉ cũng không cần nghỉ, tối nay nàng nhất định phải đi.

Thời điểm Hàn Vũ đang đói bụng Thúy Trúc liền mang vào một mâm điểm tâm thơm ngon, thật là nha đầu hiểu ý, tính tình lại tốt, lớn lên lại giống một tinh linh, làm sao có thể ở phủ tướng quân làm nha hoàn mãi được.

"Thúy Trúc, em còn...còn người nhà hay không?" Hàn Vũ muốn giúp Thúy Trúc có một cuộc sống an bình nên cố tình tìm hiểu một chút.

"Tiểu thư, nhà nô tỳ chỉ còn có một mình nô tỳ. nô tỳ là do phu nhân nhặt về, thời điểm người mất tích vào mười ba năm trước, hầu như toàn bộ người trong phủ đều đi ra tìm kiếm, nhưng không tìm được người lại mang theo nô tỳ trở về, phu nhân đối với nô tỳ tốt lắm, có thể là do nữ nhi của người vô duyên mất tích đi, nhưng mỗi lần phu nhân đến Trúc viên trở về ánh mắt đều là hồng hồng, nô tỳ chỉ biết, phu nhân rất là nhớ tiểu thư" Thì ra từ nhỏ Thúy Trúc đã sống ở trong phủ.

"Trúc Trúc, em bao nhiêu tuổi?"

"Nô tỳ cùng tuổi với tiểu thư, năm nay vừa tròn mười tám"

Hàn Vũ nghe Thúy Trúc nói như thế, trong lòng cảm thấy có một chút gì đó không đúng, dường như hôm nay Thúy Trúc nói chuyện không được tự nhiên lắm thì phải? Nhưng nàng nghĩ cả ngày cũng không phát hiện ra cái gì không đúng.

"A, vậy người có để ý người nào chưa?"

"Tiểu thư, nô tỳ còn không có đâu, tiểu thư cũng không cần đem nô tỳ ra đùa giỡn" Thúy Trúc thẹn thùng cúi đầu rút trà cho Hàn Vũ.

Hàn Vũ nhìn Thúy Trúc, rốt cuộc đã phát hiện ra điều bất thường.

"Thúy Trúc, tại sao hôm nay em cứ xưng nô tỳ vậy? bình thường có như vậy đâu?" Hàn Vũ không thích tiểu cô nương bên cạnh mình này xưng nô tỳ, Hàn Vũ không có tư tưởng cấp bậc như thế, nếu như nàng không may mắn chắc gì nàng đã được làm tiểu thư đâu. Đời trước nàng cũng là một cô nhi như là Thúy Trúc.

"Tiểu thư...Em..."

"Không cần áp a áp ứng, nói mau" Chẳng lẽ có ai giáo huấn nàng ấy?

"Tiểu thư, là Trương quản gia, thời điểm người còn chưa có trở về, phu nhân vẫn đối đãi em như nữ nhi của người, tuy rằng em chỉ là một nha hoàn, nhưng phu nhân đối với em tốt lắm, cho tới bây giờ còn không cho em tự xưng nô tỳ cũng không có sai em đi hầu hạ ai, từ khi lão gia cùng phu nhân nhận thức người xong, Trương quản gia sai em đi hầu hạ tiểu thư, Trương quản gia nói hiện giờ em chỉ là một nha hoàn phải hiểu rõ quy củ nhưng thời điểm đầu em còn chưa kịp thời sửa đổi, ngày hôm qua bị Trương quản gia khiển trách, về sau nô tỳ sẽ nhớ kỹ"

Chẳng lẽ Hàn Vũ đi vào Hàn phủ đã gây khó khăn cho tiểu nha hoàn này, Hàn Vũ trở về Hàn phủ nhân một lòng đều đặt trên người nàng, không có chú ý tới tiểu nha đầu này đi, có lẽ Hàn phu nhân cảm thấy Thúy Trúc là một cô nương tốt nên cho nàng ấy chăm sóc Hàn Vũ bà cũng yên tâm, nàng cũng không ngờ Trương quản gia lại khiển trách Thúy Trúc như thế.

"Em bây giờ đã là người của ta, về sau chỉ cần nghe theo lời của ta là đủ, trừ lão gia cùng phu nhân ra, thì bất cứ ai nói gì cũng không cần để ý, có cái gì ta sẽ chịu trách nhiệm, có nghe hay không? Nếu em không làm được thì trở lại bên phu nhân đi, không cần ở đây đâu" Hàn Vũ không có tư tưởng cấp bậc, nhưng cũng không đại biểu người ở đây không có, nhưng nếu Thúy Trúc đã là người của nàng cũng không để cho nàng ấy gặp chút úy khuất gì, nàng là một người rất là bao che khuyết điểm.

"ô ô, tiểu thư, người đối với em rất tốt, em sẽ nhớ kỹ, tiểu thư không cần đuổi em đi, về sau em sẽ nghe lời của người"

"Ừ, rất tốt, buổi tối em cùng ta đến Thịnh Hoa đình đi, nhớ...trang điểm cho đẹp một chút, em cũng đến lúc nên xuất giá rồi, nương cũng thật là, sao lại không thu xếp giúp em đây?" Hàn Vũ nắm lấy cảm Thúy Trúc trêu ghẹo.

"Tiểu thư, người nói cái gì không? em nhưng là cùng tuổi với tiểu thư người đó, người không gấp thì em cần gì phải gấp gấp chứ, không vội đâu. Nhưng tối nay tiểu thư đi dự tiệc nên cố gắng tìm cho mình một đáng lang quân như ý nha" Tiểu nha đầu này mới khóc lóc lúc này hiện tại lại có thể cùng Hàn Vũ bông đùa, ha ha, Hàn Vũ đến nơi đây, Thúy Trúc cũng có thể xem là bằng hữu đầu tiên của nàng đi, nói đến cái này, không biết Diễm nương như thế nào rồi? Hai ngày nay không có thời gian đi Vô Tình các, cũng không biết sinh ý có được không, có hay không giúp nàng kiếm nhiều bạc?

Dần dần trời buông xuống, yến tiệc tối nay kỳ thật Hàn Vũ cũng chỉ muốn đi xem náo nhiệt mà thôi, cũng không có ý định tìm hiểu ai, nam nhân cổ đại nàng cũng không dám coi trọng ai, cũng có mấy người giống Hàn tướng quân cả đời chỉ có một thê tử, nếu như nàng không tìm được người như thế thì tuyệt đối nàng sẽ sống đơn độc một mình, Diễm có suy nghĩ giống nàng không? hoảng...Kỳ quái, làm sao lại nhớ đến hán đây?

Hôm nay Hàn Vũ cũng ý thức được nữ tử quá lứa lỡ thì ở thời đại này, nên nàng cũng muốn trang điểm một chút, Hàn Vũ mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, ở trong ba lô lúc trước lấy ra dụng cụ trang điểm cá nhân, trước kia mỗi lần nàng tham dự vũ hội cũng là chính nàng tự trang điểm, nên vẫn có chút bản lĩnh này.

Hàn Vũ lại nhớ đến những trận đấu võ đạo, mỗi lần đều là nàng chiến thắng, tiền thưởng lại cho bọn nhỏ ở cô nhi viện mua quà cùng thức ăn, bởi vậy hầu như tiểu hài tử nào ở cô nhi viện đều thích nàng, cũng không biết hiện tại bọn họ còn nhớ đến nàng hay không? hiện tại cuộc sống có tốt hơn không, không biết có ai giúp đỡ bọn họ hay không?

Chỉ cần nghĩ đến những điều này Hàn Vũ lại dâng lên từng trận mắt mờ, haizz. Không nghĩ nữa, nếu có nghĩ cũng không làm được gì.

Cầm đồ trang điểm bắt đầu trang điểm. Nhiệm vụ hôm nay rất trọng đại, không chỉ muốn trang điểm cho mình thêm đáng yêu, còn phải giúp tiểu nha đầu Thúy Trúc nữa.

Hàn Vũ thật tâm xem nàng ấy là muội muội, hi vọng nàng ấy có một cuộc sống thật tốt, không có nỗi buồn cùng đau lòng, hiện tại nàng cũng không đủ mạnh mẽ, nên không thể giúp được nhiều. Chỉ cần nàng có năng lực, nhất định sẽ cố hết sức làm, đây là Hàn Vũ nàng, chỉ cần là người nàng xem trọng, nhất định nàng sẽ ra sức bảo vệ thật tốt, mà thương tổn người của nàng, nàng sẽ đòi gấp bội, cho dù hiện tại nàng còn chưa đủ năng lực, nhưng tương lai nhất định sẽ có. Nàng sẽ cố hết sức báo thù, làm cho đối phương hối hận, chẳng sợ lương bại câu thương, không chết sẽ không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Ngày 27 tháng 5 (hạ)

"Tỷ tỷ, người có thấy khỏe không? Có thể đi được chưa?" Tiểu chính thái đi vào trong phòng Hàn Vũ, vừa vén Hàn Vũ mới trang điểm xong, bước ra từ sau tấm bình phong. Lòng mảy mĩng tề giống như nữ tử trong tranh, hai mắt ngập nước đáng yêu, mũi cao, môi nhỏ nhắn hồng hào, bên má thoa chút phấn hồng, đáng yêu đến cực điểm, bởi vì nàng chưa thành thân cho nên Thút Trút buồn cho nàng một kiểu tóc đơn giản nhưng vẫn rất đẹp.

"Hoàng, người là ai? Tỷ tỷ của ta đâu? Người là bằng hữu của nàng sao? Ha ha, ta gọi Hàn Thạc, mạo muội hỏi thăm danh tánh, nơi ở cô nương?"

"Ta gọi Hàn Vũ, nhà ở phủ tướng quân bên trong kinh thành, công tử người một chút cũng không mạo muội, ha ha ha" Trả lời xong Hàn Vũ thật sự không nhìn được mà cười ra tiếng.

"Á, tỷ tỷ.... Tại sao hôm nay tỷ thay đổi khuôn mặt? Trở nên đáng yêu như vậy?"

"Tỷ không có thay đổi mặt đâu, vốn là tỷ dễ thương như vậy mà, là do đệ không có phát hiện ra mà thôi, hiện tại đệ đã biết ý tưởng lúc trước có bao nhiêu ngu xuẩn chưa?"

Ha ha, thật sự Hàn Vũ không thể nhịn cười được, nhưng tiểu chính thái ở bên cạnh lại rồi rầm.

Tiểu chính thái không tin tiến lại sờ sờ mặt Hàn Vũ, nhìn xem rốt cuộc nàng có phải dịch dung hay không, bằng không tại sao lại có biến hóa lớn đến thế. Nhưng hắn còn chưa kịp chạm vào đã bị Hàn Vũ tránh né rồi khỏi, nói đùa, vừa trang điểm xong nếu để người khác chạm vào phải làm sao, tuy rằng không có phai nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn.

"Hoàng, tỷ tỷ làm như thế nào? Ánh mắt lại to như vậy, tuy rằng bình thường cũng không nhỏ lắm, nhưng hiện tại lại to hơn, còn rất có thần, bên miệng lại có hai má hồng hồng, trên môi lại có cái gì, trong suốt sáng bóng như vậy, không phải là tỷ luyện công bị tẩu hỏa nhập ma chứ?"

Tiểu chính thái không nguyện tin tưởng người đang đứng trước mặt hắn là người hắn thường xuyên cười nhạo là không có diện mạo.

"Tỷ xem đệ mới bị tẩu hỏa nhập ma ý? Không phải đệ tới gọi tỷ sao? Còn không mau đi? Thút Trút, mau ra đây, còn xấu hổ cái gì, phải đi rồi, nếu không ra thì sẽ không mang em đi đâu đó" Hàn Vũ nói với vào bên trong tấm bình phong.

Thút Trút rón rén đi ra từ sau tấm bình phong, hôm nay Hàn Vũ cũng trang điểm giúp Trút Trút một phen. phong thủy cổ đại tốt không bị ô nhiễm, người cũng rất tốt.

Tiểu chính thái nhìn chăm chăm vào Thút Trút đang đi ra, hai mắt đăm đăm, vốn là lúc này còn bị Hàn Vũ làm cho hơi bị choáng váng, nhưng lúc này gặp Thút Trút liền đứng hình. Đây là Thút Trút sao? Tại sao lúc trước hắn không có phát hiện ra nàng lại có thể đẹp như vậy?

"Thiếu gia? Thiếu gia?" Thút Trút phát phát tay mới đem tiểu chính thái đang suy nghĩ xa xôi kéo về.

"Thiếu gia, tiểu thư đã đi rồi?"

"A a, đi, chúng ta cũng phải đi thôi" Hiện tại tiểu chính thái lại có ý tưởng không muốn cho Thút Trút đi đến Thịnh Hoa đình một chút nào.

Hàn Vũ, Thút Trút cùng tiểu chính thái ngồi trên một chiếc xe ngựa đi vào Thịnh Hoa đình, lúc này lại có rất nhiều cô nương thanh xuân cùng công tử trẻ tuổi tụ tập, hân, không nghĩ lại náo nhiệt như vậy? Ven đường tiểu thương bày quầy hàng buôn bán, tiếng rao hàng rộn ràng làm yến hội càng thêm náo nhiệt.

Xung quanh Thịnh Hoa đình treo đầy đèn lồng, ánh sáng lấp lánh, không thấy một chút bóng tối nào, phía trước còn có một chiếc cầu nhỏ dài, dòng nước lặng lẽ chảy bên dưới, phát ra tiếng kêu róc rách.

"Tỷ tỷ, phía sau Thịnh Hoa đình là Đông Phụng lâu, tỷ có muốn đến đó không? lâu hai bên kia có ghế lô có thể nhìn thấy toàn cảnh Thịnh Hoa đình" Kỳ thật tiểu chính thái có tư tâm, bọn họ vừa xuống ngựa đã hấp dẫn không ít ánh mắt, tâm tiểu chính thái xoay vòng, không biết nên đem Thút Trút giấu ở đâu?

"Ừ, được, nơi này cũng không có chỗ nào để nghỉ ngơi, trong đình mọi người đã ngồi chật rồi, chúng ta đi Đông Phụng lâu vậy, hình như Thút Trút rất thích ăn điểm tâm của họ, phải không? Thút Trút?"

"Tiểu thư..." Thút Trút biểu hiện thẹn thùng nhất thời trong mắt tiểu chính thái cảm thấy một phen phong vị.

"Đi thôi"

Đi vào Đông Phụng lâu liền thấy khuôn mặt tiểu nhị tươi cười chào đón.

"A, đây không phải là Hàn công tử sao, mời đi bên này, đã có người dọn đồ nếu thấy ngài đến thì mang ngài vào trong nhà các, bên này"

"Ừ, làm phiền"

"Không, không có gì, Hàn công tử khách khứa"

Đi theo tiểu nhị vào trong nhà các, nhìn thấy nhị hoàng tử Quân Phong Khải cùng tam hoàng tử Quân Thương Khôn đang ngồi đợi.

"Biểu ca" tiểu chính thái cùng Hàn Vũ đồng thanh gọi, lại hướng về Quân Thương Khôn hành lễ.

"Hôm nay thế nào mà tam hoàng tử cũng xuất cung đây, người đi ra một chuyến cũng không phải dễ dàng a" Tiểu chính thái hình như rất quen thân với hắn.

"Ta ở trong cung cũng không gặp gỡ được ai, hôm nay phụ hoàng ra lệnh nhị hoàng huynh mang ta ra để nhìn một chút"

"Ha ha, cũng đúng, tam hoàng tử cũng nên tìm nương tử a" tiểu chính thái trêu ghẹo, làm Quân Thương Khôn đỏ bừng cả mặt.

"Không biết nếu Kỳ Kỳ biết được người cũng ở trong này, không biết sẽ náo đến đâu a" Quân Thương Khôn cũng không chịu thiệt, bông đùa.

"Hoàng, xem như ta chưa nói cái gì đi" tiểu chính thái cũng không muốn ngày tốt như vậy lại bị Tứ công chúa phá hỏng. Bên cạnh còn có Thúy Trúc a.

"Đúng rồi, Tứ công chúa tại sao không đến? Đại công chúa còn chưa có trở về sao? Như thế nào cũng không thấy tới?" Hàn Vũ hỏi.

"Ta nói với Kỳ Kỳ là Thập nhị có chuyện, hôm nay sẽ không đến Thịnh Hoa đình, cho nên nàng không đến, Đại công chúa có đến nhưng lại ở bên cạnh quốc chúa Tây Phong quốc Tây Hạo Nhiên, bên cạnh họ còn có Bắc quốc chủ cùng Nam quốc chủ, Thịnh Hoa đình năm nay tụ họp tam đại quốc chúa, có thể nói là phổ trương lớn! Cũng không biết nữ tử nào có thể lọt vào tầm mắt của bọn họ" Quân Phong Khải giải thích.

"Hôm nay là một ngày tốt, thế nào các người chỉ ngồi ở đây tán gẫu? sao không đi xuống bên dưới dạo chơi một chút" Bình thường cũng có thể gặp mặt mà, làm gì hôm nay nhất định phải ngồi ở đây tán gẫu đây?

"Vậy tại sao muội cũng đến đây? Không ở dưới kia nhìn xem?" Quân Phong Khải hỏi.

"Muội đói bụng nên đến đây ăn một chút, vừa nãy đã gọi tiểu nhị chuẩn bị điểm tâm ngon, ăn xong sẽ xuống dưới đó chơi"

Hàn Vũ trả lời khiến cho mọi người một hồi sững sờ, lập tức cười.

"Đúng rồi, biểu ca, ngày hôm nay chỉ đến đây ngắm trăng thôi sao? Có hoạt động gì đặc biệt không?" Chẳng lẽ yến hội thân cận mỗi năm một lần chỉ để cho mọi người xem mặt nhau thôi sao?

"Ha ha, muội a... Có, phụ hoàng sẽ mở hai trận đấu, một cho nam tử, một cho nữ tử, nếu ai chiến thắng sẽ được phụ hoàng chấp nhận thỉnh cầu mà ban hôn, người được chỉ hôn không được cự tuyệt, trừ khi người đó khiên chiến với người chiến thắng, đánh bại mới được chấp nhận hủy bỏ hôn ước. Đề mục thi đấu là do người chiến thắng định ra, đương nhiên chỉ là tiết mục giải trí nhỏ nhỏ, làm không khí náo nhiệt mà thôi, chủ yếu vẫn là muốn cho các thiên kim cùng công tử các nhà gặp gỡ, tìm hiểu nhau mà thôi"

Tiểu nhị mang điểm tâm tiến vào, một bên ăn một bên nghe Quân Phong Khải giải thích, vẫn không quên quan sát tiểu chính thái ngồi bên cạnh trò chuyện với Thúy Trúc, dường như hôm nay tiểu chính thái rất thích kể chuyện này, Hàn Vũ nhìn xem trong lòng không khỏi dâng lên một hồi tính toán riêng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ngày ái thiê

"Đúng rồi, biểu ca, vì sao hôm nay lại gọi là ngày ái thiê?" Hàn Vũ còn chưa hiểu hết lịch sử của Đông Lâm quốc.

"Cái này phải kể đến chuyện xưa kia, lúc đó cũng không có tứ quốc như bây giờ, nơi này được gọi là Vô đại lục do một Thánh Giả thống trị, hắn có một thê tử tuyệt mỹ, không chỉ có diện mạo xinh đẹp còn là một người rất tài hoa, có linh khí lại thông minh, tư tưởng hào phóng không câu nệ tiểu tiết, thiện lương, đối đãi với mọi người ngang hàng, Thánh Giả rất yêu nàng, hai người bên nhau hơn trăm năm, nhưng mà thê tử của hắn chung quy chỉ là một phàm nhân. mà hắn lại là Thánh Giả, Thánh Giả có thể sống lâu hơn người phàm mấy trăm năm, thê tử của hắn chỉ sống đến một trăm hai mươi bảy tuổi thì mất, thê tử của hắn qua đời chính là ngày hai mươi bảy tháng năm, mà vị Thánh Giả kia lại không chịu nổi thống khổ khi mất đi ái thiê của mình nên đi theo nàng. Trước khi tự sát đã khắc lên đá ở bên bờ biển nơi chân trời góc biển dòng chữ: Ái thiê của ta để kỷ niệm thê tử của hắn, cứ như vậy ngày này được sinh ra, tuy chỉ là truyền thuyết, nhưng ngày ái thiê này đã được lưu truyền mấy trăm năm rồi, Vô đại lục đã lâu cũng chưa xuất hiện thêm một Thánh Giả nào nữa, mới bắt đầu thay đổi, một ít tiểu quốc nổi dậy, anh hùng tài tử xuất hiện ló ló, thế cho nên mới trở thành cục diện như hôm nay"

Một câu chuyện tình yêu đẹp từ xa xưa, cũng không phải vì có người thứ ba chen chân, bởi vì thực lực quá chênh lệch, không thể sống lâu bên nhau, cuối cùng âm dương chia cách, Thánh Giả lại không thể uy hiếp được tử thần, cũng không có mạnh mẽ để ảnh hưởng đến tử thần vì vậy không thể cứu được thể tử của chính mình, cuối cùng lại đi theo nàng. Hàn Vũ cũng không biết nàng có thể làm được như thế không? Cũng có thể biết được tình cảm của họ sâu đậm đến mức nào.

"Chẳng lẽ ở Võ đại lục này, nam tử tu luyện võ công lũy thừa có thể sống lâu như vậy, nữ tử liền nhất định không thể cùng người mình yêu đầu bạc răng long sao?" Hàn Vũ phát hiện ra một chuyện rất quan trọng.

"À, đúng là như vậy" Tuy rằng Quân Phong Khải không nguyện ý thừa nhận, nhưng đây vẫn là sự thật, ai cũng không thay đổi được, nữ tử có thể tu luyện được võ công thật sự rất ít.

"Thật là một thế giới đáng buồn a..."Hàn Vũ thờ dài, đột nhiên cảm thấy áp lực thật lớn, không phải vì nàng không thể sống lâu như nam tử mà áp lực mà bởi vì sự bất công của thế giới này mà thôi.

"Các ngươi cứ tán gẫu đi, ta ra ngoài đi dạo một chút" Một mình Hàn Vũ đi ra Đông Phương lâu, nhìn mọi người bên trong Thịnh Hoa đình, không biết trong đó có bao nhiêu người có thể kiên trì đến cùng, có lẽ nên nói không biết bọn họ có thể bên cạnh mình được bao lâu?

Hàn Vũ cảm thấy vô lực, nếu chính nàng yêu ai đó ở nơi này, có lẽ sẽ giống như thể tử của Thánh Giả kia? Kết cục giống nhau mà thôi.

Vẫn còn yêu nhau, chính mình tóc đã bạc, mà người yêu lại vẫn còn trẻ tuổi như lúc ban đầu, chờ sau khi nàng đi, người đó có thể tìm cho hán một nữ tử trẻ đẹp khác mà bên nhau, đây là chuyện Hàn Vũ không thể chấp nhận được.

Hàn Vũ nhìn bọn họ tươi cười, nghĩ đến Tà Diễm, không biết bây giờ hán đang ở đâu? Vừa gặp tối hôm qua, nhưng hiện tại lại nhớ đến hán, Hàn Vũ rất muốn cười nhạo chính mình.

"Đang suy nghĩ gì?" Lại là buổi tối, lại là không tiếng động tới gần, lại là ở bên tai nàng nói, trên mũi thoang thoang mùi hương chỉ thuộc về hán.

Hàn Vũ thừa nhận hương vị tưởng nhớ này.

"Suy nghĩ đến chàng" Hàn Vũ thành thật, có lẽ ngay từ đầu đã nhất định nàng thích hán.

Nàng thích cảm giác ở bên Quân Tà Diễm, rất nhẹ nhàng, rất vui vẻ, thích hương khí của hán, đây là cảm giác mà Hàn Vũ không cảm thấy bên một ai khác.

"Ta cũng rất nhớ nàng" Tà Diễm lại gần hơn một chút, cơ hồ môi của hán gần chạm vào lỗ tai Hàn Vũ, nàng cảm thấy một hồi nóng ran, bên cạnh có một nam nhân tựa vào không nóng được sao?

Hàn Vũ xoay người muốn nói hán không cần dựa vào nàng gần như vậy, nhưng mới vừa quay lại Tà Diễm lại tiến thêm một bước vừa vén môi hán chạm nhẹ vào má nàng.

Lạnh lạnh, đây là cảm nhận của Hàn Vũ.

Mềm, đây là cảm nhận của Quân Tà Diễm

Hai người đều lúng túng nhìn đối phương, đột nhiên Tà Diễm ôm Hàn Vũ bay ra ngoài, tốc độ rất nhanh, không một ai phát hiện ra.

Hàn Vũ được ôm vào trong ngực, bay nhanh đến nơi "Ước hội", tuy rằng lần trước không có gọi như vậy, nhưng trong lòng Hàn Vũ đã đem nơi đó thành nơi "Ước hội" của nàng với Quân Tà Diễm.

Tà Diễm mang Hàn Vũ ngồi dưới một gốc cây cổ thụ, xa xa có thể nhìn thấy đèn đuốc kinh thành sáng trưng, Tà Diễm ngồi phía sau giống như là bảo hộ nàng.

"Nàng hôm nay rất đẹp"

"Ha ha, cảm ơn, bắt quá hôm nay chàng liếc mắt một cái lại có thể nhận ra nha, đệ đệ của ta còn không có nhận ra đâu, rất tốt" Nois xong liền nở nụ cười.

"Tiếng cười của nàng thật dễ nghe"

Hoàng, sao hôm nay nàng cảm thấy Tà Diễm rất dịu dàng. Tuy rằng bình thường hán cũng rất ôn nhu với nàng, nhưng cảm giác hôm nay rất đặc biệt, không giống mọi lần.

"Hả? thật không? Hôm nay chàng cũng rất suất"

"Thật không? đó không phải là rất thích phải không?"

Ngạch, hán luôn cho rằng suất chính là thích, được rồi, vốn là nàng cũng thích hán mà.

"Thích"

"Vậy nàng làm bạn gái của ta được không?"

"Hả? Cái gì? Chàng vừa nói cái gì?" Hàn Vũ nghi ngờ vừa rồi là nàng nghe nhầm, nàng nghe thấy được hai chữ "bạn gái" phải không? Nơi này cũng có tự do yêu đương, vẫn có tư tưởng bạn trai, bạn gái sao?

"Ta nói nàng có đồng ý làm bạn gái của ta được không?"

"Diễm, chàng có biết ý nghĩa của từ bạn gái là gì không?"

"Không biết" Quân Tà Diễm trả lời vô cùng rõ ràng.

"Chàng không biết ý nghĩa của nó mà vẫn hỏi nói ra được như thế sao?" Hàn Vũ rối rắm.

"Là do sư phụ nói cho ta biết bạn gái chính là thê tử còn chưa có thành thân, chờ đến khi thời cơ chín muồi mới có thể thành thân"

Sư phụ giải thích vô cùng tốt, sư phụ làm sao lại biết từ bạn gái như thế chứ?

Chẳng lẽ Tà Diễm muốn thành thân với nàng sao?

"Làm bạn gái của ta được không?" Tà Diễm hỏi lại lần nữa.

Hàn Vũ sững sờ, không biết phải trả lời như thế nào, quả thật nàng rất thích hắn, nhưng phải đáp ứng sao?

Phía sau bọn họ còn bối cảnh rắc rối, không tha cho tình yêu của bọn họ sao, cho dù yêu nhau cũng sẽ không được thuận lợi như thế, Hàn Vũ không sợ khó khăn không sợ khổ, nhưng phải xem người đó có đáng giá để cho nàng phải hi sinh như thế không? Tà Diễm, hắn có đáng giá như thế không?

Còn không chờ Hàn Vũ đồng ý, Quân Tà Diễm ở phía sau đã gắt gao ôm lấy nàng.

"Nàng không mở miệng, ta xem như nàng đã chấp nhận rồi đó" Tà Diễm nói lên tâm tính vô lại, làm cho Hàn Vũ dờ khóc dờ cười.

"Chúng ta cùng một chỗ phải lo lắng rất nhiều, lo lắng thân phận của chàng và bối cảnh của ta, chàng cảm thấy đã chuẩn bị tốt sao?"

"Ta sớm đã chuẩn bị tốt rồi, thân"

"Hả, khụ khụ...khụ, không cho phép gọi ta là thân" Hàn Vũ nghe thấy cảm thấy tê rần, cũng rất muốn cười, thân, nàng còn chưa có đồng ý đâu.

"Về sau phải gọi nàng là gì? Vũ nhi sao? Không hay, quá bình thường" Tà Diễm vì xưng hô với Hàn Vũ mà rối rắm nửa ngày.

"Diễm"

"Ừ, chuyện gì?"

"Ta...Ta đáp ứng chàng, đáp ứng làm bạn gái của chàng" Hàn Vũ cố lấy dũng khí trả lời Quân Tà Diễm.

Nàng muốn chính thức một chút, không nghĩ hàm hồ như vậy Tà Diễm lại nghĩ nàng cam chịu mà đồng ý.

"Ha ha, về sau ta nên gọi nàng là gì mới tốt đây?" Tà Diễm rất là vui vẻ, là vui vẻ xuất phát từ nội tâm, không phải cười lạnh như trong dĩ vãng, cũng không nghĩ đến Tà Diễm vì điều này vẫn cứ rối rắm như thế.

"Không sao cả, chỉ là một cái xưng hô mà thôi, chàng quyết định là được" Hàn Vũ cho Tà Diễm toàn quyền quyết định.

"Về sau ta gọi nàng là phu nhân, phu nhân có được hay không?" Giống như Tà Diễm đã suy nghĩ rất kỹ, Hàn Vũ vừa nói xong đã vội mở miệng nói.

"Không tốt, này...Này..." Hàn Vũ ngưng ngưng nói, còn chưa có thành thân làm sao có thể kêu là phu nhân đây? Nếu Hàn Vũ nói ra những lời này, nàng chắc chắn Quân Tà Diễm sẽ nói: Chúng ta thành thân đi.

"Không phải lúc này phu nhân đã cho ta quyết định sao? Ta đã suy nghĩ rất kỹ, về sau cứ gọi là phu nhân đi" Quân Tà Diễm không muốn thay đổi, cũng không cần Hàn Vũ có đồng ý hay không.

"Nếu không, như vậy đi. chàng có thể gọi ta là lão bà, được không?" Phu nhân sao? Ở nơi này có ai không biết ý nghĩa là gì, chỉ cần hắn gọi nàng làm sao người khác không suy nghĩ nhầm được đây?

"Tốt, lão bà" Quân Tà Diễm cười càng thêm sáng lạn, điều này làm cho Hàn Vũ thêm hoài nghi, Tà Diễm, hắn là hắn biết được cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Vì nhân đánh đổ

"Lão bà, hôm nay thật sự rất xinh đẹp, là vì muốn tìm tướng công trong ngày ái ân sao? Nếu như ta không có xuất hiện có phải hay không đã có thể tìm được?" Khẩu khí Quân Tà Diễm chứa nồng đậm mùi chua, nếu như để cho thủ hạ của hắn nhìn thấy đường đường là Cung chủ của bọn họ lại làm nũng trước một nữ tử, tin rằng bọn họ cũng không giữ nổi bình tĩnh của mình, trông mặt đều có thể rút ra ngoài. Mọi người đều biết Cung chủ Tà Cung lãnh khốc vô tình, nếu như người ở trong tay hắn, cao hứng có thể cho người chết một cách thoải mái bằng không người liền có thể sống không bằng chết. Không ai có thể nhìn thấy bộ dáng của hắn, chỉ biết đầu tóc hắn màu bạc, mỗi khi giết người đều là lúc không có gió nhưng tóc vẫn tung bay, trên người đầy vết máu của đối thủ, giống một tu la đến từ địa ngục, hàn khí bức người.

"Hả? Ha ha, nào có, ta chỉ cảm thấy hôm nay có thể gặp được chàng nên muốn trang điểm một chút, còn không phải vì muốn để lại ấn tượng tốt trong mắt chàng hay sao?" Hàn Vũ nói dối nhưng ánh mắt còn không chớp lấy một cái.

"Thật không?" Quân Tà Diễm ôm chặt Hàn Vũ, lại gần bên tai nàng hỏi.

"Phải, đúng vậy, ha ha ha" Hàn Vũ chỉ có thể cười gượng.

Hắn điều chỉnh cho Hàn Vũ một tư thế khác, đem Hàn Vũ quay lại nhìn hắn.

Quân Tà Diễm thâm tình nhìn Hàn Vũ, muốn nhìn thấu nàng, đem dung nhan của nàng lưu lại thật sâu trong đầu hắn. Hàn Vũ bị Quân Tà Diễm nhìn chăm chú chột chột ngượng ngùng, ánh mắt đảo loạn xung quanh, chỉ là không nhìn đến ánh mắt của hắn.

"Nàng đang tìm cái gì vậy?" Quân Tà Diễm nhìn Hàn Vũ đảo mắt xung quanh, nghĩ đến nàng đang tìm cái gì.

"Không, không có gì..." Không hiểu vì sao hôm nay Hàn Vũ lại ăn nói cà lăm.

"Lão bà...nhìn ta" Hai tay hắn nắm lấy hai má nàng, bắt buộc nàng phải nhìn hắn.

Hàn Vũ không còn cách nào trốn tránh, đành nhìn hắn.

Lại là bốn mắt nhìn nhau. Tà Diễm tiến sát lại mặt nàng, Hàn Vũ nhìn thấy không tự chủ nhắm chặt hai mắt, không ngờ lại nghe thấy một câu rất là sát phong cảnh.

"Sur phụ, người thua rồi" Quân Tà Diễm nhìn vào rừng cây trước mặt không thấy một bóng người. (Diễm ca, sao huynh nỡ lòng nào như thế, phải loại dụng cơ hội thật tốt chứ???)

Hàn Vũ mở to hai mắt, nàng còn nghĩ là Quân Tà Diễm sẽ hôn nàng đâu, vừa rồi nàng cũng có một chút chờ mong, hẳn quả thật rất ngốc.

"Ha ha, đồ đệ, thật đúng là người rất hiểu tiểu nha đầu a! Được rồi, ta thua, cái này cho người" Không biết Tà lão nhân chui ra từ nơi nào, nói một câu lại quăng cho Tà Diễm một cái gì đó.

"Các người đang nói cái gì? Đây là cái gì?" Bọn họ nói cái gì? Lại quăng cái gì cho Quân Tà Diễm đây?

"Tiểu nha đầu, ta cùng với Diễm nhi đánh đổ, nói thời điểm hắn muốn hôn có phải người nhắm mắt lại hay không, ta cá sẽ không, tên tiểu tử kia lại nói ngược lại, ha ha, thật đúng là hắn đoán đúng, đáng thương bảo bối của ta" Tà lão nhân nhanh miệng nói ra nội dung cuộc đánh đổ, bởi vì hắn cảm thấy không có gì nhưng Hàn Vũ lại không chấp nhận được.

Cái gì? Hàn Vũ tức giận nhìn chằm chằm Tà Diễm, hắn lại tức giận nhìn chằm chằm Tà lão nhân, Tà lão nhân làm sao chịu được ánh mắt như muốn giết người của hắn, liền phi thân chạy trốn chết.

Nhìn thấy Tà lão nhân đi xa, Quân Tà Diễm mới mở miệng muốn giải thích "Lão bà, ta là..."

"Không được gọi ta là lão bà" Hàn Vũ thật sự tức giận, cái này cũng có thể đem ra đánh cuộc hay sao? Hàn Vũ muốn rời khỏi cái ôm của hắn, chuẩn bị rời đi, Quân Tà Diễm làm sao có thể buông tha cho nàng, càng thêm ra sức ôm chặt Hàn Vũ không nói gì, hắn không am hiểu giải thích nhưng hắn biết, nếu hắn cứ buông tay như thế chắc chắn hắn sẽ hối hận.

"Lão bà, ta là vì nàng...."

"Nói" Chỉ phun ra một chữ, giọng điệu không tốt, cũng không giãy giụa thoát ra nữa, nàng muốn nghe hắn giải thích.

Quân Tà Diễm mở bàn tay ra, trên đó là một cái nhẫn cực kỳ tinh xảo, Hàn Vũ nhìn thấy không khỏi kinh ngạc, kiểu dáng cái nhẫn này rất giống như những chiếc nhẫn ở hiện đại, một viên kim cương nhỏ được khảm trên bề mặt, được ánh trăng chiếu rọi phát ra ánh sáng nhu hòa.

"Ta rất thích cái thủ hoàn này của sư phụ, vài lần xin hấn cũng không cho, lần này hấn lại muốn đánh cuộc bị thua, lúc đầu ta cũng không muốn đánh cuộc cái này, muốn đổi nội dung khác, nhưng sư phụ không chịu, hấn nói chỉ có thể đánh cuộc cái này, còn không thì thôi, ta lại rất muốn cho nàng cái thủ hoàn này mới chấp nhận đánh cuộc. Lão bà, nàng không nên tức giận, ta thề chỉ duy nhất một lần này mà thôi" Quân Tà Diễm chìa tay lên trời thề kết hợp với bộ dáng anh khí bức người của hấn lại rất đáng yêu.

Hàn Vũ vẫn duy trì khuôn mặt tức giận, không có một chút rung động nào, tựa hồ lời giải thích của Tà Diễm không làm cho nàng hài lòng.

Thời điểm Quân Tà Diễm muốn đeo nhẫn lên ngón áp út của Hàn Vũ thì nàng mới lên tiếng "Mang ngón giữa" chỉ duy nhất ba chữ sau lại im lặng.

Quân Tà Diễm rất là bất đắc dĩ, đành phải đeo vào ngón giữa.

"Vì sao phải đeo vào ngón giữa, ta cảm thấy đeo ở ngón áp út mới đẹp" Quân Tà Diễm muốn thay đổi nhưng Hàn Vũ đã quyết định.

"Về sau chàng sẽ biết" Ngừ khí của nàng đã nhẹ nhàng đi không ít.

Không khí lại tốt lên, Quân Tà Diễm lại ôm Hàn Vũ vào trong ngực, tuy nhiên hấn cũng không dám hôn nàng nữa, nếu như bị cự tuyệt thì không biết phải làm sao?

Vì ôm Hàn Vũ nên hấn không có thể nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt của nàng mới lóe, sau đó lại phát ra một tiếng cười dễ thương.

Hai người cứ ngồi im lặng, không một ai lên tiếng, an ổn hưởng thụ không gian yên bình lúc này. Bọn họ biết sau này nhất định sẽ không được yên tĩnh như thế này nữa, cho nên rất quý trọng giây phút này.

Thanh âm náo nhiệt trong kinh thành đang dần yên tĩnh, bóng đêm vừa nặng nề lan tỏa, chắc yến tiệc trong Thịnh Hoa đình đã xong, biến mất lâu như vậy cũng không biết tiểu chính thái cùng Quân Phong Khải có đi tìm hay không. Tuy rằng không muốn đi nhưng không thể cứ ở đây, ngày sau còn dài, thời gian ở bên nhau sẽ không ngắn.

"Diễm, ta muốn trở lại"

"Ừ, được, ta mang người về" Quân Tà Diễm đeo lại mặt nạ, ôm Hàn Vũ bay về hướng Thịnh Hoa đình.

Hấn thả Hàn Vũ ở một nơi cách Thịnh Hoa đình không xa liền quay người rời đi, mỗi lần như thế Hàn Vũ lại nhìn đến bóng lưng của hấn, trong lòng không khỏi phiền muộn.

Hàn Vũ tiến vào Thịnh Hoa đình, đã không còn náo nhiệt như lúc trước, không biết tiểu chính thái đã về chưa, đi vào Đông Phụng lâu, tiểu nhị cho biết tiểu chính thái còn chưa ra, liền nhờ tiểu nhị mang vào nhã các, gõ cửa tiến vào, bên trong chỉ còn hai người tiểu chính thái và Thúy Trúc.

"Ừ, tỷ tỷ, tại sao trở lại nhanh như vậy? Không ở bên dưới dạo chơi nhiều một chút? Biểu ca còn chưa có trở lại"

"Tiểu thư, người đã trở lại"

Hàn Vũ không nói gì, tiến lại gần cửa sổ, mở ra cho bọn họ nhìn thấy khung cảnh bên dưới đã không còn mấy người, tựa hồ muốn hỏi bây giờ còn sớm sao?

Biểu tình tiểu chính thái cực kỳ xấu hổ nói "Ha, tỷ tỷ, không còn sớm, chúng ta trở về thôi" Nói xong liền xông ra ngoài, sắc mặt của Thúy Trúc cũng rối rắm, không biết trốn đi đâu, nhìn Hàn Vũ không nói gì.

"Khụ, Thúy Trúc, chúng ta trở về thôi, không có gì phải ngại ngùng, lá gan phải lớn một chút, đừng cảm theo đuổi hạnh phúc của chính mình, biết không?"

"Tiểu thư, nhưng mà em... Thân phận của em..."

"Ở trong tình yêu, thân phận không đáng một đồng" Nói xong xoay người rời đi.

Yến tiệc trong Thịnh Hoa đình cứ như vậy liền xong, không biết người chiến thắng tối nay là ai, không biết đối tượng bọn họ muốn thành thân là ai a.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Yêu cuộc sống

Hàn Vũ ngồi dựa vào cửa sổ trên xe ngựa cười ngây ngô, không chú ý đến tiểu chính thái cùng Thúy Trúc, mà hai người kia cũng đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Tiểu chính thái đang bận suy nghĩ làm thế nào để biểu đạt tình cảm của mình với Thúy Trúc, trước kia hẳn cảm thấy tiểu nha đầu này cũng rất tốt, khéo hiểu lòng người, nhìn lại mười mấy năm nay càng cảm thấy hài lòng. Thúy Trúc lại đang suy nghĩ đến lời Hàn Vũ nói, trước tình yêu thân phận không đáng một đồng sao? sau này nàng có thể tìm được một lang quân như ý không để ý đến thân phận nàng áo? Không tự chủ được Thúy Trúc lên nhìn đến tiểu chính thái.

Trở lại phủ tướng quân, tiểu chính thái tiễn hai người vào Trúc viên mới đồng ý trở về viện của hắn.

Hàn Vũ cùng Thúy Trúc rửa mặt chải đầu xong liền lên giường nằm, mang theo một đồng rỗi rắm trong lòng. Hàn Vũ nhìn đến chiếc nhẫn ở trên ngón giữa bàn tay trái suy nghĩ miên man. Ở thế giới kia, tuy đã trải qua cuộc sống mười tám năm nhưng chưa một lần nói tiếng yêu, tuy nhiên chỉ mới đi đến nơi này chưa được nửa năm lại tìm được cho mình một người có thể quan tâm, còn có chiếc nhẫn này nữa, chắc giá trị cũng không nhỏ, nếu ở đó phỏng chừng ngay cả cơ hội sờ nó nàng cũng chẳng có, cả đời nàng kiếm tiền cũng không thể mua được. Hàn Vũ nhìn mê mẩn.

"Thích không?"

"Ừ, rất thích" Hàn Vũ trả lời theo phản xạ, nói ra xong mới phát hiện không đúng lập tức ngẩng đầu nhìn người mới đến, trên mặt tràn ra tiếng cười vui vẻ.

"Sao trở rồi vẫn còn ở đây?"

"Nhớ nàng" Tà Diễm nói rất tự nhiên, không hề che giấu tình cảm một chút nào, ngồi bên giường của nàng.

"Không phải chúng ta mới gặp nhau sao?" Hàn Vũ ngồi dậy, nói thật thì nàng rất thích hắn ngọt ngào như thế, nữ tử nào chẳng thích nam nhân của mình nói nhớ mình đâu?

"Một khắc cũng không muốn rời xa nàng" Quân Tà Diễm hôn nhẹ hai má Hàn Vũ, khi môi lạnh của hắn tiếp xúc đến hai má của nàng thì cả hai người đều hít vào một hơi, tim đập gia tốc.

Quân Tà Diễm cảm thấy còn chưa có đủ, ôm chặt nàng, để cảm trên vai của nàng, mùi hương tự nhiên chỉ thuộc về nàng phiêu lãng trong không khí, thấm đượm vào lòng hắn, trên thế gian này cũng không tìm được một nữ tử nào thứ hai như thế, không phải là mùi hương của Từ Hà đan, chỉ là mùi thơm của cơ thể nhưng có thể làm Tà Diễm an bình rất nhiều.

Ôm Hàn Vũ, Tà Diễm không có ý muốn giết người, đặc biệt là chuyện mỗi cuối tháng đều buông xuống, đó chính là nỗi thống khổ một ngày. Ở bên cạnh nàng, hắn không cảm thấy phiền chán, rất an tĩnh, an tĩnh đến nỗi hắn mong muốn hắn chỉ là một người bình thường mà thôi.

"Làm sao vậy?" Hàn Vũ nhìn Quân Tà Diễm cứ lẳng lặng ôm nàng như thế, không khí thật lạnh, sau khi gặp Tà Diễm, dù trời có nóng bức cũng không hề khô nóng, rất mát mẻ, đặc biệt khi hắn lại gần nàng, môi hắn trong bốn mùa đều là lạnh như thế sao?

"Không có gì, lão bà, ôm nàng rất thoải mái" Quân Tà Diễm cũng không muốn cho Hàn Vũ biết về một mặt kia của hắn.

"Diễm, nhẫn này của sư phụ sao? Ở đâu mà người có?" Hàn Vũ muốn biết, ở thời đại này làm sao có thể tồn tại chiếc nhẫn như thế.

"Nhẫn? Đây gọi là thủ hoàn, làm sao nàng lại biết nó gọi là nhẫn?" Tà Diễm biết trên đời này không ai biết được nó được gọi là nhẫn.

"Ta tự biết" Hàn Vũ không biết giải thích như thế nào, liền đánh nói tránh, nàng không muốn nói dối với hắn, chỉ có thể lựa chọn lánh tránh.

Quân Tà Diễm biết Hàn Vũ không muốn trả lời nên không hỏi nữa, hắn biết tiểu lão bà của hắn còn rất nhiều bí mật.

"Đây là của mẫu thân sư phụ để lại"

"Vậy mẫu thân sư phụ đâu rồi?" Chẳng lẽ cũng xuyên qua sao?

"Đã qua đời lâu rồi, sư phụ cũng không nhớ rõ nữa" Tà Diễm nói không chút cảm tình, cũng đúng thôi, hắn không quen biết sao lại có tình cảm đây.

"..." Hàn Vũ nhìn thấy Tà Diễm vẫn duy trì trầm mặc, cũng không hỏi nữa, haizzz, chắc cũng là một tiền bối xuyên không đi.

"Lão bà, sư phụ dạy nàng nội lực như thế nào rồi?"

"Không có gì tiến triển, nay cả Dịch cơ tầng năm cũng không đối phó được, dừng lại ở Đỉnh Phong tầng ba, muốn đột phá đến tầng bốn nhưng không được, cảm thấy có cái gì bị chặn ở bên trong đan điền, cố gắng cũng không được, sư phụ không chỉ dạy cái gì đã vội đi, không biết có chuyện gì, cũng không tìm được. Đêm nay mới gặp chưa kịp hỏi đã đi, không thấy bóng dáng đâu"

Lão sư nói qua, thời điểm Hàn Vũ luyện công mà gặp khó khăn, chính là lúc đã thông hai mạch Nhâm Đốc, nhưng muốn đã thông hai mạch đó thì tỷ lệ tử vong rất cao, Tà Diễm lo lắng nên chưa hành động, sư phụ nói rằng sẽ không có chuyện gì nhưng hắn vẫn rất sợ, không dám mạo hiểm. Hàn Vũ nhìn thấy Tà Diễm khó xử, không biết là chuyện gì.

"Có phải sư phụ đã xảy ra chuyện gì không?" Hàn Vũ vội vàng hỏi, tuy rằng bá sư chưa lâu, tiếp xúc cũng không nhiều, nhưng thủy chung vẫn là sư phụ của nàng, "một ngày là vì sư, cả đời sẽ là vì sư" đạo lý này nàng vẫn biết.

"Ha ha, lão bà, nàng phải nhớ kỹ, thế giới này còn chưa có ai có thể làm hại đến sư phụ đâu"

"Vì sao? Sư phụ rất mạnh sao?"

"Bởi vì sư phụ đã trở thành Thánh Giả"

"Biểu ca đã nói qua, gần mấy trăm năm qua Võ đại lục chưa xuất hiện Thánh Giả rồi, sư phụ làm sao có thể trở thành Thánh Giả đây? Tại sao không một ai biết sao?"

"Không có ai biết, sư phụ đột phá Thánh Giả mấy năm trước rồi"

"Ta nghe biểu ca nói nếu có Thánh Giả xuất hiện, đó chính là người thống trị của đại lục, sư phụ có cái này sao?"

"Người không muốn làm, hiện tại nhân tài ở các quốc gia xuất hiện rất nhiều, lại còn những ẩn sĩ chưa xuất hiện, cấp bậc Thánh Giả cũng không chỉ có một mình sư phụ, thế hệ Thánh Giả trước là Thánh Giả cao nhất, cơ hồ đã muốn thành thần, đó là cảnh giới không một ai có thể hiểu"

"Thật sự là thần kỳ, biểu ca còn nói...." Hàn Vũ cảm thán, thế giới thần kỳ, Hàn Vũ rất muốn tìm hiểu nó.

"Biểu ca nàng nói rất nhiều a, nhưng nếu so sánh với nàng, nàng còn thần bí hơn cả đại lục này" Trong lời nói của Tà Diễm chứa vị chua, Hàn Vũ nghe thấy cười si ngốc.

"Diễm, chàng nói ta muốn thăng nội lực đến tầng bốn, có phải muốn đả thông kinh mạch gì đó hay không?... nói thí dụ như cái gì hai mạch Nhâm Đốc gì đó, chàng cảm thấy sao?"

Tà Diễm nghe Hàn Vũ nói, khóe miệng co rút một cái, làm sao Hàn Vũ biết những chuyện này, hắn muốn giấu giếm không muốn nàng mạo hiểm nhưng xem ra không được.

"Phải đả thông hai mạch Nhâm Đốc, bằng không về sau sẽ thông đột phá được, nhưng việc này rất nguy hiểm, có thể ảnh hưởng đến tính mạng, không ai có thể đả thông xong hai mạch Nhâm Đốc mà còn sống"

"Ta sẽ là người đầu tiên, chàng có thể giúp ta hay không? Diễm?" Một tiếng gọi Diễm nhu tình, đánh sâu vào tâm hắn làm hắn không đành lòng cự tuyệt.

"Lão bà, ta không muốn mạo hiểm như thế, chúng ta có thể tìm cách khác, ngoan" Tà Diễm dỗ ngọt Hàn Vũ.

"Diễm, ta cam đoan sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ như thế" Thế giới này dạng người gì nàng không biết, nhưng nàng biết nàng không giống bọn họ, nên Hàn Vũ muốn thử một lần.

Tà Diễm nhìn thấy sự kiên định trong mắt Hàn Vũ, xem ra nàng đã quyết tâm, hắn phải tôn trọng lựa chọn của nàng, chắc chắn hắn sẽ không để cho nàng gặp nguy hiểm gì.

Tà Diễm vận khởi võ công lũy thừa, toàn thân tỏa ra bạch quang chói mắt, chưởng hai chưởng về thân thể Hàn Vũ, không có cảm giác đau đớn, cả người là một trận thoải mái. Hàn Vũ biết hai mạch Nhâm Đốc đã thông, nhắm mắt lại vận khởi nội công, nhưng vẫn bế tắc, tuy nhiên cũng không giống như trước khó khăn như thế, Hàn Vũ cố gắng tăng tốc độ, rốt cuộc.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Quốc chủ ba quốc đến thăm

"Thế nào? Có cái gì không thoải mái hay không?" Chờ Hàn Vũ mở mắt, Tà Diễm khẩn trương hỏi, hắn để ý đến rất ít người, Hàn Vũ chính là người quan trọng nhất trong số đó.

"Thành công, ha ha ha, nội lực của ta đã tăng lên tầng bốn" Hàn Vũ cao hứng bất lấy cánh tay Quân Tà Diễm nhảy cẫng lên, niềm vui của nàng lan cả sang hắn, trên mặt hắn xuất hiện nụ cười hiếm thấy.

"Không có chuyện gì là tốt rồi, làm ta lo lắng, lão bà, nàng nghĩ nên đền bù ta như thế nào đây?" Có cơ hội tốt như thế này sao không lợi dụng chiếm tiện nghi đây.

"Tốt, chuyện kia cũng không dễ dàng, ngày mai ta sẽ mời khách ở Vô Tình các, mời chàng ăn một bữa thật ngon, như thế nào?" Hiện tại Hàn Vũ rất là cao hứng, chỉ một bữa cơm không thành vấn đề.

"Hả, ta muốn không phải cái này...." Một bữa cơm ở Vô Tình các đâu bằng "ăn" tiểu lão bà của hắn.

"Được rồi, hôm nay rất vui, bất quá đã khuya chàng nên rời đi" Ngày mai Hàn Vũ còn phải tiến cung tìm hiểu một chút chuyện hội nghị tứ quốc. Đêm qua

đã không được nghỉ ngơi tốt, hôm nay phải cố gắng ngủ một giấc cho thoải mái.

"Được, nàng nghỉ ngơi đi, nhớ mơ thấy ta" Quân Tà Diễm đứng dậy hôn một cái trên mặt Hàn Vũ rồi xoay mình rời đi. Còn chưa ra khỏi cửa đã vòng trở lại.

"Lão bà, quên nói với nàng tác dụng của nhẫn này, kỳ thật nó rất bình thường, nhưng phụ thân của sư phụ đã dùng võ công cả đời của mình tạo ra vật phẩm có thể cất giữ đồ, không gian bên trong rất rộng lớn, chính nàng tự đi thăm thính đi"

Hàn Vũ nghe xong cảm rớt xuống, Tà Diễm cười cười khép miệng Hàn Vũ lại, thì ra nàng không biết rất nhiều thứ, nếu không cũng sẽ không có biểu tình giật mình như thế.

"Phải làm sao để sử dụng? Làm thế nào để bỏ đồ vào bên trong? Lại làm sao để lấy ra?" Hàn Vũ ở bên thế giới kia cũng đọc nhiều trong tiểu thuyết, nhưng lại không nghĩ nàng cũng có một cái, điều này làm sao Hàn Vũ không giật mình cho được?

"Nàng chỉ cần dùng thần thức đi vào là được, nhẫn này là do Thánh Giả tạo ra đã nhận chủ, sư phụ thừa đem nó cho ta, ta tặng lại cho nàng thì nàng chính là chủ nhân của nó, chỉ cần nàng không đem ra đánh cuộc hay tặng cho người khác thì cả đời nó sẽ là của nàng. Không gian trong nhẫn này phải dùng công lực của một đời mới tạo thành, rất đáng giá, nàng không nên nói cho người khác biết về nó nha"

Một cái bảo bối như vậy, Tà Diễm lại cho nàng, Hàn Vũ cảm động, sư phụ hẳn cũng có ý nghĩ đem cho nàng đi, bằng không cũng sẽ không thách đồ như vậy.

"Cám ơn, Diễm" Hàn Vũ thâm tình, trên môi Tà Diễm hôn nhẹ một cái, môi hẳn vẫn lạnh như thế.

Quân Tà Diễm được Hàn Vũ chạm nhẹ như thế, nguyên lai lạnh lẽo lại tăng thêm chút độ ấm, hẳn rất muốn ôm Hàn Vũ vào lòng nhưng khi thấy Hàn Vũ chăm chú đến nhẫn nên đành từ bỏ.

Hàn Vũ cúi đầu nhìn nhẫn không phải là mê muội nó, chỉ là không muốn Tà Diễm nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của nàng mà thôi. Ngoài mặt hai người đều bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rung động rất lớn.

"Lão bà, ta sẽ rời đi một thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này phải nhớ ta, không cho phép lại xinh đẹp giống như hôm nay biết không? Rất nhanh ta sẽ trở lại, nếu như để ta phát hiện, ta sẽ phạt nàng" Tuy rằng Tà Diễm không lo lắng, nhưng cũng không yên tâm, hẳn muốn ở bên nàng suốt đời, đuổi đi những "sâu bọ" quấy nhiễu.

"Vâng, ta nhất định sẽ chờ chàng" Ai cũng có chuyện tình, có trách nhiệm của mình, nếu Tà Diễm không nói cho nàng biết hắn đi đâu, nàng cũng sẽ không hỏi, giống như Tà Diễm không hỏi đến những chuyện của nàng vậy.

Một câu chờ chàng đã cho Tà Diễm có động lực rất lớn, nhất định có thể vượt qua kiếp nạn của mình. Mỗi khi đến ngày này hắn đều chán nản, nếu không có sư phụ chắc có lẽ hắn đã không còn sống đến hôm nay, bởi vì hắn không có ai để tạo cho mình động lực sống, không có gì làm hắn lưu luyến, nhưng hiện tại đã có một người chờ hắn, quan tâm hắn.

Tà Diễm đi rồi, Hàn Vũ mới bắt đầu ngồi xuống, dưỡng khí hành công thành công đến tầng bốn có ý nghĩa rất lớn, bây giờ nàng có ngủ cũng vẫn có thể luyện công, điều này làm Hàn Vũ rất kích động.

Sáng sớm, Hàn Vũ mở cửa, thần thanh khí爽, nhìn thấy biểu tình của Thúy Trúc, chắc chắn tối qua không ngủ đủ giấc đây mà.

"Thúy Trúc, mặc kệ về sau như thế nào, phải biết sống tốt, có biết không?"

"Vâng, tiểu thư, ta giúp người rửa mặt đi"

Hàn Vũ rửa mặt xong đang chuẩn bị tiến cung, lại được thông báo đến đại sảnh, nói có người đến thăm nàng, kỳ quái, ở đây nàng cũng không có ai quen biết để thăm a.

Hàn Vũ cùng Thúy Trúc đi đến đại sảnh, nhìn người đến, thì ra là quốc chủ tam quốc, mặt mũi Hàn Vũ nàng cũng rất lớn a, Võ đại lục có vô số quốc gia, nhưng chỉ có bốn đại quốc mà thôi, nhưng hiện tại ở nhà nàng đã tập trung quốc chủ ba nước, lại đến thăm nàng, nếu chuyện này truyền đi cũng không biết thành dạng gì nữa.

"Hàn Vũ gặp qua ba vị quốc chúa" Bởi vì không phải là thần dân của bọn họ, hơn nữa hiện tại đang ở trong phủ của nàng, Hàn Vũ làm một nghi lễ nhỏ, không hành đại lễ.

"Vũ nhi, không cần đa lễ, mấy ngày không thấy, ta rất nhớ ngươi a"

"Cũng chỉ có hai ngày mà thôi, ta cùng Tây quốc chúa quen thuộc sao?" Tuy rằng là một quốc chúa, nhưng Hàn Vũ cũng không muốn lời kéo làm thân, nàng chỉ làm theo lễ thông thường mà thôi, không muốn hạ thấp tôn nghiêm của chính mình, ở bên thế giới kia nàng không khá giả gì nhưng vẫn là chính mình, không bởi vì vật chất mà bán rẻ tự tôn của nàng.

"Phốc, Vũ nhi, không được vô lễ" Hàn tướng quân trách cứ, nhưng trong đó lại lộ ra tình cảm cùng cung chịu không thể che lấp.

Tây quốc chúa hừ mũi, ngồi trên ghế, làm bộ uống trà nhằm che giấu xấu hổ của mình, cái gì, hẳn là quốc chúa một đại quốc, Đông Lâm quốc chỉ là một

quốc gia nhỏ nhất trong bốn đại quốc, lại không thêm cho hấn mặt mũi, chờ đại hội tứ quốc xong, để xem còn làm về như vậy hay không? Hấn chưa bao giờ bị đối xử như thế đâu.

"Vũ nhi, ta định nhờ người mang ta đi dạo kinh thành, trên đường tới đây lại gặp hai quốc chủ, nên cùng nhau tới. Vũ nhi có đồng ý không?" Nam Dương Huyền yêu cầu thành khẩn, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt, lại nhìn đến vòng tay của hấn, Hàn Vũ liền chấp nhận.

"Được, nhưng ta cũng mới trở về, cũng không có quen thuộc lắm với kinh thành lắm, không bằng dẫn theo đệ đệ của ta. Thúy Trúc đi gọi tiểu thiếu gia đến đây, nói cho hấn biết để hấn dẫn chúng ta đi dạo"

"Vâng, tiểu thư"

"Xem ra mặt mũi Nam quốc chúa lớn hơn ta a, thực lực Tây Phong quốc cũng không yếu hơn Nam Dương quốc, đối xử như thế rất không công bằng đâu?" Ý muốn Tây quốc chúa Tây Hạo Nhiên rất rõ ràng, hấn muốn lấy lại mặt mũi của mình.

"Tây quốc chúa nghiêm trọng, một nữ nhi khuê phòng như ta làm thế nào có thể để cho một quốc chúa nhớ nhung đâu, chỉ là hiểu lầm mà thôi, nếu lỡ có làm gì nên tội, hi vọng Tây quốc chúa tha thứ, đương nhiên, người đứng đầu một quốc gia như thế chắc sẽ không tính toán chi li với nữ tử bình thường đâu nhỉ, đúng không? Tây quốc chúa?" Một câu giải thích uyển chuyển, khắp nơi đều nâng mặt mũi của hấn, nếu Tây Hạo Nhiên muốn tính toán, chỉ có thể nói hấn là một tiểu nhân, điều này làm sao hấn có thể vẫn cứ ôm vấn đề này đâu?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Dạo chơi kinh thành

Một hàng sáu người chậm rãi đi ra khỏi tướng quân phủ, trước khi đi Hàn Vũ cùng Thúy Trúc đã đổi sang nam trang, hai nữ tử xuất đầu lộ diện đi dạo cùng sáu nam tử cũng không phải là hành vi đứng đắn. Hàn Vũ mặc vào nam trang lại có một phen phong vị khác, thanh tú, tao nhã, giống một tài tử bình thường, tựa hồ so với nữ trang lại càng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đoàn người đi dạo khắp nơi trong kinh thành, đi đến địa phương lúc trước nàng cùng Cung Vĩ gặp nhau, nhớ đến hấn lại thấy thị vệ như hấn thật không hợp cách, sinh thân hoàng hậu cũng không nhìn thấy.

"Đệ đệ, người có gặp Cung tướng quân không? Tại sao hai ngày nay lại không thấy?"

"Di nương bế quan, hấn bị phái đi bảo vệ, làm sao vậy? Tỷ tỷ nhớ hấn sao?"

"Nói nhiều quá, hấn là thị vệ bên cạnh ta, vài ngày nay không thấy tự nhiên muốn hỏi thôi"

"Thôi đi, tỷ tỷ, Cung đại ca là thị vệ của tỷ tại sao mỗi lần ra ngoài không thấy dẫn theo?"

"Sao vậy? Vũ nhi, người thích một mình sao? Như vậy không tốt, một nữ tử, bên người vẫn nên có một thị vệ tốt, ta nghe nói Cung tướng quân Đông Lâm quốc, tuần tũ lịch sự, tuổi còn trẻ nhưng đã được làm tướng quân, võ công lũy thừa cũng đạt đến Thiên Thê, làm thị vệ cho người thật uy khuất hấn, ha ha" Nam Dương Huyền trêu ghẹo.

"Đó là phúc khí của hấn chứ sao lại uy khuất, bao nhiêu người muốn làm thị vệ của ta nhưng lại không có cơ hội, chờ ta có thời gian làm một cuộc thi tuyển thị vệ, cho tất cả mọi người tham gia, đảm bảo sẽ náo nhiệt, ha ha" Hàn Vũ vô cùng tự kỷ, làm cho mọi người một trận cười thoải mái.

Mọi người dùng cơm trưa ở Đông Phương lâu, những nơi náo nhiệt ở kinh thành đều đã đi, trời mùa hè nắng chói chang, hiện giờ Hàn Vũ cùng Thúy Trúc đều cảm thấy mệt, Hàn Vũ lại nhớ đến độ ẩm của Tà Diễm, bên cạnh hấn luôn lạnh lạnh, trời thế này ôm sẽ rất thoải mái đi. Tiểu chính thái nhìn thấy rất đau lòng, trong tâm luôn trách cứ ba người quốc chúa kia, muốn đi thì tự đi là được rồi, còn kéo theo hai người làm gì, xem đi, mặt Thúy Trúc đã đỏ bừng vì phơi nắng, càng khiến cho hấn thêm đau lòng.

"Hiện giờ trời quá nắng, không bằng chúng ta đến Huyền lâm bên ngoài kinh thành dạo đi? Ý của mấy vị quốc chúa sao?" Tiểu chính thái không đành lòng nhìn Thúy Trúc như thế, mọi người nơi này đều có công lực kháng thể, chỉ trừ duy nhất Thúy Trúc.

Mọi người mượn hai cỗ xe ngựa chậm rãi đi ra ngoài thành.

"Đều nghe nói Huyền Lâm là vùng đất bí ẩn nguy hiểm, không bằng chúng ta vào trong xem thế nào?" Bắc Chấn Thiên rất tò mò về Huyền Lâm ở Đông Lâm quốc, bên trong lại tồn tại huyền thú, lần trước Hàn Vũ lấy được huyền thú mê tinh chắc là từ sâu trong Huyền Lâm này đi, hôm nay hấn cũng muốn thử vận may một lần, võ công của hấn cũng không tồi, đối phó với một huyền thú sẽ không sao đi, nếu Hàn Vũ có thể lấy ra huyền thú mê tinh thì hấn cũng có thể lấy được.

"Bắc quốc chúa, cái này không ổn, ở bên trong Huyền Lâm này nguy hiểm rất lớn, ai cũng không biết bên trong có cái gì, hơn nữa, bên cạnh còn có hai người nữ tử tay trái gà không chặt, cái này..." Tiểu chính thái khuyên ngăn, hấn cũng không muốn tỷ tỷ cùng nữ tử mình thích phải gặp nguy hiểm.

"Chẳng lẽ Vũ nhi không có công lực?" Bắc Chấn Thiên nói xong liền định lôi kéo tay Hàn Vũ kiểm tra nhưng nàng lui bước tránh ra, hiện tại không phải ai cũng có thể kiểm tra nàng.

"Bắc quốc chúa đây là có ý gì? Mặc kệ ta có công lực hay không ta cũng không muốn tiến vào Huyền Lâm, nếu Bắc quốc chúa có hứng thú với nó, có thể đi một mình" Hàn Vũ nói xong lại đi về hướng Nam Dương Huyền.

"Nam quốc chúa, chúng ta qua bên dòng suối bên kia ngồi đi, trời này nóng quá, có được không?"

Bắc Chấn Thiên cũng không nghĩ Hàn Vũ cự tuyệt nhanh như vậy, trong tâm có một chút bất mãn bất quá hấn cũng không vội, chỉ cần nắm Hàn Vũ trong tay sợ không có cơ hội sao?

Mấy người đến bên dòng suối tìm một bóng râm ngồi xuống nghỉ ngơi, tán gẫu đến vấn đề hội nghị của tứ quốc.

"Nam quốc chúa, ta nghe nói hội nghị tứ quốc sắp bắt đầu, sỡ dĩ sau khi sinh thần hoàng hậu các người không có rời đi là vì muốn tham gia hội nghị tứ quốc sao?"

"Đúng vậy, một tháng sau sẽ bắt đầu, nếu bây giờ đi về sẽ không kịp trở lại đúng thời gian, đành phải ở lại, như thế nào? Hàn Vũ có hứng thú với nó sao?"

"Đó là tự nhiên, các người tới tham gia hội nghị lần này, không có mang theo người tham gia đến sao? Sẽ không gặp nguy hiểm gì sao?"

"Ha ha, Vũ nhi bắt đầu quan tâm đến chúng ta, ha ha, các quốc gia tham gia tứ quốc hội nghị có thể mang theo một ngàn tinh binh để bảo vệ người tham gia thì đầu, là do hội nghị chưa có bắt đầu nên bọn họ đều trú ở bên ngoài ngoại thành Đông Lâm quốc, sau này mới được phép tiến vào"

À, thì ra là thế, tháng sau kinh thành chắc sẽ rất náo nhiệt, người người tập trung đến, như vậy nàng cũng kiếm được số tiền không nhỏ đi, Hàn Vũ vui sướng, không tự chủ đã biểu đạt trên mặt mình.

"Hàn Vũ, người đang suy nghĩ đến cái gì thế, tại sao lại cười giống gian thương vậy?" Tây Hạo Nhiên rốt cuộc tìm được cơ hội châm chọc nàng.

"Tây quốc chúa, năng lực thưởng thức của người cũng quá kém đi, ta rất hoài nghi không biết người tuyên đại thần của mình như thế nào, mới vừa rồi bộ dáng ta cười rất chỉ là đường quan rộng mở, sao lại giống gian thương đây, gian thương nào lại có nụ cười giống ta?"

"Chiến quyền lần trước là rơi vào tay ai?" Hàn Vũ nhìn ba vị quốc chúa, lấy được chiến quyền, năm năm nay có lẽ vợ vết cũng không ít đi.

"Trong tay ta" Thời điểm Nam Dương Huyền nói đến chiến quyền một chút kiêu ngạo cũng không có, thậm chí còn lộ ra thương cảm tan nát cõi lòng, tại vì sao? Hàn Vũ cảm thấy quanh thân Nam Dương Huyền không khí bắt đầu trầm lắng xuống, nên cũng không muốn thảo luận về vấn đề đó nữa. Không hiểu vì sao Nam Dương Huyền đau lòng lại cuốn hút nàng đến thế.

"Không bằng chúng ta chơi một trò chơi đi?" Hàn Vũ nói sang chuyện khác, không muốn làm Nam Dương Huyền phải ưu thương thêm, nàng căn bản không để ý đến biểu tình của mọi người như thế nào.

Tam đại quốc chúa, còn cái hai người tướng quân phủ và một nha hoàn, những người như thế này làm sao có thể cùng tham gia một trò chơi? Trừ bỏ Hàn Vũ, tất cả mọi người ai cũng không dám nói.

"Chúng ta chơi trò ăn ngay nói thật, mọi người thấy sao?" Hàn Vũ đề nghị.

"Ăn ngay nói thật như thế nào?" Mọi người tò mò nhìn Hàn Vũ. Hả? cái này mọi người cũng không biết sao? Được rồi, Hàn Vũ đành phải giải thích.

"Điều hiểu chưa?" Sau khi giải thích xong, Hàn Vũ hỏi lại.

Kỳ thật cái này rất đơn giản, ai thua sẽ trả lời thành thật vấn đề mà người thắng đưa ra, nếu như cự tuyệt phải làm theo yêu cầu của người thắng. Đợi cho mọi người hiểu rõ gật đầu thì bắt đầu chơi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ăn ngay nói thật

"Được, nếu tất cả mọi người đều đã hiểu, ta sẽ nêu ra quy tắc trò chơi?" Hàn Vũ biết trò này rất nguy hiểm, bọn họ đều là quốc chúa của một quốc gia, nếu như hỏi đến cơ mật của nước đó cũng không ổn.

"Tiểu trò chơi này cũng có quy tắc sao? Vậy người nói thử xem?" Tây Hạo Nhiên thật giống như thích trò chơi này, không muốn đợi nữa.

"Thật ra trò chơi này chỉ dành cho bằng hữu muốn tìm hiểu một chút chuyện riêng tư nho nhỏ, hiển nhiên ở đây cũng không phải là bằng hữu, trên người các quốc chúa còn có lợi ích cùng cơ mật của mình khá lớn, quy tắc trò chơi này chính là không được hỏi đến những chuyện cơ mật có liên quan đến lợi ích của các quốc gia khác, yêu cầu việc làm cũng không được vượt qua lễ thường, ví dụ như giết người phóng hỏa gì đó... ta hi vọng mọi người ở đây có thêm một niềm vui nhỏ, nếu như phải làm một ít chuyện tình không hợp với lễ thường sẽ đánh mất đi niềm vui đó, cũng chỉ giới hạn trong trò chơi nhỏ này mà thôi, không được ghi hận một ai, mọi người nên suy nghĩ kỹ, yêu cầu đã hỏi không được lặp lại. Thế nào?"

"Vũ nhi thật là một người cẩn thận, nếu quy tắc định ra sẽ tuân thủ, ý của vài vị như thế nào?"

"Được" Tây Hạo Nhiên đáp ứng sáng khoái.

"Không thành vấn đề" Bắc Trần Thiên bắt đầu hoài nghi Hàn Vũ có phải có thuật đọc tâm hay không, nhưng cũng không có biện pháp, tất cả mọi người đều đồng ý nếu chính hần không đáp ứng sẽ bị đá ra ngoài.

Tiểu chính thái cùng Thúy Trúc càng không có ý kiến gì.

"Nếu tất cả mọi người đều đã đồng ý, vậy thì chúng ta bắt đầu, chuẩn bị....Bắt đầu. Tăng đá kéo bó...Hả? Nam quốc chúa, người thật lợi hại, lần đầu tiên đã thắng, vận khí xúng quẩy quá tốt đi, người có thể ra ngoài, chúng ta tiếp tục, người thua cuối cùng sẽ trả lời vấn đề của Nam quốc chúa! Đến đến chuẩn bị bắt đầu" Hàn Vũ quệt miệng oán giận vận khí của Nam Dương Huyền, nhiều người như vậy lại có thể lần đầu tiên liền thắng, vận khí thật quá tốt.

"Tăng đá kéo bó" Không khí được Hàn Vũ nâng lên, mấy người cùng hô to. (Cái này Ly nghĩ chắc giống trò kéo búa bao ở chúng ta đây ^ _ ^)

"Ha ha, ta thắng, các người tiếp tục" Hàn Vũ cao hứng tuyên bố, bởi vì nhiều người cùng chơi, cho nên phải ra rất nhiều lần mới có thể thắng, hần, nhiều người chơi thật sự không dễ dàng.

Cuối cùng chỉ còn lại Bắc Trần Thiên và Tây Hạo Nhiên cùng tranh mặt đỏ tai hồng, ai cũng không nhường ai, ai cũng không muốn trả lời câu hỏi của Nam Dương Huyền.

Cuối cùng Bắc Trần Thiên cái kéo, Tây Hạo Nhiên cái bó, ván đầu tiên Nam Dương Huyền thắng, Tây Hạo Nhiên thua.

"Ha ha, Tây quốc chúa thua, Nam quốc chúa muốn hỏi cái gì?" Hàn Vũ nhìn Tây Hạo Nhiên kinh ngạc, trong lòng rất thoải mái.

"Ừ, ta muốn suy nghĩ thật kỹ, không biết Vũ nhi muốn hỏi cái gì?" Nam Dương Huyền cũng không biết hỏi cái gì, ngoài lợi ích của quốc gia ra thật sự hần cũng không biết hỏi vấn đề gì.

Hàn Vũ nhìn nhìn Tây Hạo Nhiên, ghé sát vào tai của Nam Dương Huyền không biết nói gì.

"Ừ, xin hỏi Tây quốc chúa, người một đêm thị tẩm bao nhiêu người?" Nam Dương Huyền nói xong cũng không tự giác cười ra tiếng, ha ha ha, không nghĩ tới Hàn Vũ có thể đem vấn đề này ra hỏi, thật sự rất.... Mấy người nghe xong cũng nghẹn cười, Thúy Trúc thì đỏ bừng mặt, tiểu thư cũng thật là, sao lại hỏi vấn đề này chứ.

"Hả...Cái này ta cự tuyệt trả lời" Tuy rằng Tây Hạo Nhiên đứng đầu một quốc gia, nhưng hần vẫn muốn để đêm đầu tiên cho người hần yêu, chuyện này không thể nói ra, nếu biết hần vẫn còn một thân xử nam, còn không biết giấu mặt đi đâu. (Woa, thật hâm mộ quá..)

"Vậy người phải đi ôm cái cây kia, chờ ta đếm đến mười mới có thể buông" Nam Dương Huyền chỉ vào cái cây đằng xa xa, cái này cũng không phải do Hàn Vũ chỉ điểm, không nghĩ đến Nam Dương Huyền cũng có khả năng chinh người tốt. Không có biện pháp, Tây Hạo Nhiên đành phải tuân thủ, biểu tình không tình nguyện lại không thể tránh được, đợi Nam Dương Huyền đếm đến mười vội vàng buông, dẫn đến một trận cười to, nhìn một quốc chúa lại có biểu tình như thế ai có thể nín cười? Đây chính là trăm năm khó gặp a.

Lại tiếp tục một vòng, lần này Hàn Vũ lại là người chiến thắng, bất hạnh người thua lại là tiểu chính thái.

Tiểu chính thái nhìn Hàn Vũ, trong tâm từng trận sợ hãi, hần rất rõ thủ đoạn của tỷ tỷ mình, thật sự không biết nàng sẽ hỏi hần cái gì, tiểu chính thái bắt đầu khẩn trương a.

"Đệ đệ, người có người trong lòng chưa?" Nàng muốn biết tâm tư của tiểu chính thái, như vậy mới có thể an bài tốt, không thể để cho một ai đau khổ, nếu bỏ lỡ chính là chuyện cả đời.

"Tỷ tỷ, ta...ta đã có" tiểu chính thái thả lỏng tâm thần, hần còn nghĩ tỷ tỷ sẽ hỏi cái gì mà hần không thể trả lời được, tuy rằng cái này vẫn có thể trả lời, nhưng thanh âm lại cực kỳ nhỏ, tuy nhiên tất cả mọi người đều có thể nghe rõ, tiểu chính thái vừa trả lời vừa liếc về người bên cạnh Hàn Vũ, Thúy Trúc được chú ý mặt càng thêm đỏ, mọi người thấy trong lòng liên rờ ràng.

"Chúng ta lại tiếp tục" Tất cả mọi người buông xuống phòng bị, vui vẻ chơi.

Thời gian trôi đi rất nhanh, nhìn sắc trời càng ngày càng tối, mấy người đều không muốn, hôm nay là ngày chơi đùa vui nhất của tam quốc chúa, thân là người đứng đầu một quốc gia trên lưng bọn họ có rất nhiều trách nhiệm cùng gánh nặng, lúc nào cũng chú trọng đến lợi ích của nước mình, quan hệ trong các quốc gia chỉ có lợi ích, không có tình bạn hữu, nhưng hôm nay bọn họ có thể buông xuống tất cả, không có lợi ích, không có tính kế, đơn giản cùng đùa vui. Ngày sau có gặp lại chỉ sợ không thể đơn thuần như vậy, một ngày như hôm nay liệu có còn gặp trong tương lai? Không người nào biết, lần nữa gặp lại, đợi chờ bọn họ chính là cục diện sinh tử.

Bởi vì ba quốc chúa đều ở trong cung, nhất định phải về đúng thời gian, bằng không cửa cung đóng lại chỉ có thể treo tường, nhưng sẽ rất nguy hiểm, có thể bị xem là thích khách.

Hiện tại càng gần đến hội nghị tứ quốc, kinh thành Đông Lâm quốc thu hút rất nhiều võ lâm cao thủ, mọi người tới giúp vui, gần đây kinh thành đã gia tăng trị an.

Hàn Vũ nằm trên giường bắt đầu tu luyện, bất tri bất giác lại nhớ đến Tà Diễm, không biết hắn đang ở đâu? Chuyện tình của hắn đã giải quyết xong chưa? Nàng cũng thật ngốc, nhớ hắn tại sao không đi tìm hắn đây? Hàn Vũ quyết định ngày mai đi Tà cung, không biết hắn có ở đó hay không?

Hàn Vũ tĩnh tâm tu luyện, nàng cảm giác được hội nghị tứ quốc lần này sẽ phát sinh chuyện, vì vậy chuyện quan trọng bây giờ chính là gia tăng công lực.

Không nghĩ đến lần này đi tìm Quân Tà Diễm, lại trở thành ký ức mãi mãi không bao giờ quên được, nỗi thống khổ của Quân Tà Diễm, sự bất lực của hắn, là thị huyết cùng điên cuồng giống như một ác ma. Cũng chính lần đó, tâm của hai người đã hoàn toàn thuộc về nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thăm dò vị trí Tà cung

Gần đây Hàn Vũ rất bận rộn, sinh thần hoàng hậu vừa qua lại đến ngày ái ân, sau đó lại đi dạo chơi cùng tam quốc chúa, hôm nay nàng quyết định ra ngoài sớm, đi tìm Quân Tà Diễm, kỳ thật Hàn Vũ đã sớm muốn đi đến Tà cung, nhưng vẫn không có cơ hội, hôm nay lại không có chuyện gì quan trọng, cũng không có ai trông giữ nàng, Hàn tướng quân cùng Cung Vi đi hoàng cung, mà tiểu chính thái cũng bị Hàn tướng quân dẫn theo, gần đây mọi người vì chuyện tứ quốc hội nghị đều rất bận rộn, hoàng hậu bế quan còn chưa có đi ra, mà Hàn phu nhân cùng Trương ma ma đã đi đến Tự Miếu cầu phúc. Đây quả thật là một cơ hội tốt lắm sao Hàn Vũ có thể bỏ qua đây.

"Thúy Trúc, hôm nay ta muốn ra ngoài làm một vài chuyện, không thể mang theo em vì vậy em ở Trúc viên chờ ta nha, nếu tiểu thiếu gia có đến tìm muội cứ nói ta vụng trộm ra ngoài chơi, biết không?"

"Vâng, tiểu thư, người đi đâu vậy? Không thể mang theo em sao?" Thúy Trúc không muốn ở một mình, rất nhàm chán.

"Không được, nếu em cũng đi mà tiểu thiếu gia đến tìm không thấy người thì phải làm sao bây giờ?"

"Tiểu thư, đều tại người, lão gia cho người nhiều nha hoàn như vậy người lại không cần, Trúc viên lớn như thế lại chỉ có hai người chúng ta. Buổi tối đi ngủ em còn sợ đấy"

"Ừ, em sợ a, vậy ta đem em đến Tự Vũ viên nha? Nơi đó có rất nhiều người, buổi tối hẳn không sợ đi"

"Tiểu thư, ta....Ta sai rồi, người mau mau đi đi, không cần lo lắng cho em đâu, đi sớm về sớm" Mỗi khi nói đến chuyện này Thúy Trúc đều lẩn tránh, xem ra muốn khuyên bảo tiểu nha đầu này còn cần một thời gian ngắn, không thể nóng vội.

Hàn Vũ thay đổi nam trang đi đến Vô Tình các, sớm như vậy chắc mọi người vẫn còn ngủ đi. Một nơi tốt như vậy, ban ngày không mở cửa thật đáng tiếc, Hàn Vũ bắt đầu tính toán nên cải tạo Vô Tình các như thế nào cho tốt.

Hàn Vũ theo cửa nhỏ tiến vào Vô Tình các, kê nửa ngày cũng không thấy ai đến mở cửa, Hàn Vũ đành sử dụng bạo lực, không có biện pháp khác, bây giờ nàng còn chưa có thể phi thân được đâu. Hàn Vũ đập một cước lên cửa nhỏ, mới đá được mấy cái đã có người tới, xem ra, bạo lực mới là biện pháp tốt nhất.

"Đến đây" Một bóng dáng tiểu nha đầu ra mở cửa, thì ra là tiểu Nhã, nếu hôm nay không gặp nàng có khi Hàn Vũ đã quên sự tồn tại của nàng rồi.

"Tiểu Nhã?" Ngay từ đầu Hàn Vũ còn chưa có nhận ra, lần trước là một tiểu khát cái vô cùng bản, lần này lại là một tiểu cô nương thanh tú, tiểu Nhã chớp chớp đôi mắt to đen nhánh nhìn người đến, lần trước mang nàng đến Vô Tình các Hàn Vũ mặc nữ trang đeo khăn che mặt, còn bây giờ là một thân nam trang, ngay cả khăn che mặt cũng không dùng.

"Công tử là?"

"À, ta tìm Tình tỷ, nói cho nàng là Lạc công tử tìm, ta ở trong phòng Lạc cô nương chờ" Không đợi tiểu Nhã ngăn cản, Hàn Vũ liền hướng về phòng của mình đi đến.

Tiểu Nhã không hiểu chuyện gì, đành đi thông báo cho Tình tỷ.

Hàn Vũ ở tại phòng mình nghỉ ngơi một lát liền thấy Tình tỷ chạy vội đến.

"Lạc cô...Lạc công tử, hôm nay đến sớm như vậy là đến xem sổ sách sao? Rất nhanh ta sẽ mang lại đây" Nói xong đang muốn đi ra ngoài lại bị Hàn Vũ ngăn cản.

"Không phải, ta tới hỏi người đường đến Tà cung?" Hàn Vũ nghe được Tinh tỷ phản ứng nhanh, cảm thấy rất hài lòng.

"Tà cung, Lạc công tử, này....Này chỉ sợ..."

"Vậy người biết Tà Yêu ở chỗ nào không? Vẫn còn ở trong Vô Tình các chứ?" Hàn Vũ thấy Tinh tỷ khó xử cũng không làm khó nàng nữa, nói không chừng đó lại là quy cũ của Tà cung đâu.

"Chủ tử đang ở trong phòng của hắc, hiện giờ có thể đang nghỉ ngơi đi" Tinh tỷ xum Hàn Vũ không làm khó mình thì thờ dài một hơi, cho dù Hàn Vũ là chủ tử của Vô Tình các, nhưng vị trí của Tà cung cũng không thể tùy tiện nói cho nàng biết, hơn nữa, thật sự nàng cũng không biết vị trí cụ thể, một tiểu lâu la như nàng không có tư cách tiến vào nơi đó.

"Ừ, đúng rồi, tiếp đến hội nghị tứ quốc sẽ bắt đầu, vị trí Vô Tình các rất tốt, nếu ban ngày đóng cửa sẽ rất lãng phí, cho người thời gian ba ngày, làm cho Vô Tình các trở thành một tú lâu, người có làm được không? Ta sẽ biết cho người một phương án tốt, người chỉ cần dựa vào đó là được"

Tinh tỷ kinh ngạc không kịp khép miệng, người này sao lại có thể nghĩ như thế đây? Ban ngày là tú lâu, ban đêm là thanh lâu. Thật sự không ai có thể tưởng tượng được.

"Vâng, Lạc công tử" Tinh tỷ cho dù có ý kiến cũng không dám phản bác.

Hàn Vũ đi vào phòng của Tà Yêu, vốn định đập một cước mở ra, nhưng ngắm lại như vậy không có văn hóa, nói không chừng lại nhìn đến cái gì không nên lại làm đau mắt mình nên đành gõ cửa, nhưng nàng gõ một hồi lâu cũng không thấy ai trả lời, Hàn Vũ đành phải dùng thêm sức, cho dù là người đã chết cũng muốn làm cho tỉnh lại.

Không đợi lâu đã thấy một chương phong đánh về phía cửa, hoàn hảo là Hàn Vũ tránh nhanh, nếu không có khi nàng cùng chung số phận.

"Nhảm chán quá không có chuyện gì làm phải không?" Bên trong truyền đến thanh âm của nam tử, nghe không ra cảm xúc, nếu người quen thuộc với Tà Yêu sẽ nhận ra hắc đang rất tức giận, nhưng Hàn Vũ lại không biết được điều đó. Nàng không nhanh không chậm tiến vào, xem Tà Yêu ăn mặc chỉnh tề từ sau tấm bình phong đi ra.

"Chuyện gì?" Tà Yêu trưng ra bộ mặt không tốt.

"Ta muốn đi Tà cung, người dẫn ta đi" Hàn vũ cũng không muốn nói dông dài với hắc, đi thẳng vào vấn đề.

Tà Yêu nghe xong, không thèm liếc Hàn Vũ một cái, đứng dậy đi ra ngoài, tất nhiên là hắc cự tuyệt yêu cầu của nàng. Hàn Vũ cũng không tức giận, đi theo Tà Yêu.

"A, lần trước đại hoàng tử mời ta ăn cơm, ta nhưng không có thời gian đành khất hẹn, vừa vặn hôm nay rảnh rồi, ta nghĩ nên hẹn đại hoàng tử ra ngoài ăn cơm, nói chuyện phiếm, ta phát hiện ra hình như đại hoàng tử rất có hứng thú với Diễm nương thì phải, Diễm nương cũng không còn nhỏ nữa, bây giờ làm hoa khôi ở Vô Tình các, nếu có thể gả cho đại hoàng tử, tin tưởng trong tương lai sẽ ăn sung mặc sướng, không cần lo nghĩ đến cái gì đi?" Hàn Vũ đi đến trước mặt Tà Yêu, vừa đi vừa lẩm bẩm, cũng không quan tâm có người nghe thấy nàng nói hay là không.

Sau khi Hàn Vũ nghe được tiếng bước chân dừng lại, mới quay đầu lại nhìn.

"Người...người muốn đi lúc nào?" Tà Yêu bắt đầu đi, chờ ngày nào đó đem Diễm nương mang đi, Hàn Vũ này cũng không phải là người tốt lành gì a.

"Hôm nay đi luôn, hiện giờ ta rất rảnh. Nếu không đi Tà cung ta sẽ tìm chuyện gì đó để làm, ví dụ như mời người ăn cơm, nói chuyện phiếm, muốn làm bà mối se duyên cho người khác đây, còn có rất rất nhiều a..."

"....., hảo" Lần đầu tiên Tà Yêu bị người khác chọc tức đến không thể nói được cái gì, Hàn Vũ cũng không có phát hiện, tâm tình của Tà Yêu hiện giờ rất kém, nếu không ngại thân phận của nàng, phỏng chừng lúc này rất có thể nàng đã đến điện Diêm vương diễm danh rồi.

"Các người, chuẩn bị xe ngựa"

Bên trong xe ngựa, Hàn Vũ nghiền ngẫm ngọc bội Tà lão nhân đưa cho, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ cảm thấy đây là một ngọc bội bình thường, không nhìn ra có gì đặc biệt.

"Cái ngọc bội này người nên cất giữ kỹ, không cần lấy ra thưởng thức nếu không có thể dẫn đến họa sát thân" Tà Yêu hảo tâm nhắc nhở.

"Người có biết ngọc bội này để làm gì không?" Hàn Vũ cảm thấy sự phụ sẽ không đưa cho nàng một ngọc bội vô dụng, cái này chắc hẳn có một tác dụng gì đó.

"Không biết" Tà Yêu nói dối, hắc đương nhiên biết tác dụng của ngọc bội này rồi.

Ngay từ đầu Hàn Vũ muốn đi Tà cung, chỉ cần đưa ra ngọc bội này nhất định hắc sẽ không thể không tuân theo. Ngọc Long ngọc bội chính là có thể tùy ý ra lệnh cho bất kỳ người nào trong Tà cung, Tà Yêu nghĩ đến sau này Hàn Vũ chỉ huy Tà cung, trong tâm liền dâng lên một trận không thoải mái, nàng

xứng sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Tiến vào Tà cung

"Người không nói, ta sẽ hỏi sư phụ"

"Sư phụ? Sư phụ người là ai? Tà lão nhân sao?"

"Thật thông minh, người đoán đúng rồi"

Tà Yêu hoàn toàn không bình tĩnh nổi, hắn từng không biết bao nhiêu lần xin Tà lão nhân thu nhận làm đồ đệ, nhưng Tà lão nhân không phải không nhận, chỉ đem hắn chính đến thừa sống thiếu chết, về sau hắn đành buông tha, không nghĩ đến nha đầu này có thể bái Tà lão nhân làm sư phụ, khó trách Tà lão nhân đem ngọc bội này giao cho nàng.

Tà Yêu vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, không thêm nói chuyện nữa, xe ngựa chạy đến phía sau Huyền Lâm, lại trải qua bảy tám khúc cua quẹo, Hàn Vũ hoài nghi Tà Yêu đang cố ý đi như vậy đi, để cho nàng lần sau không thể tìm ra phương hướng đi.

Đi hết một canh giờ trong Huyền Lâm, khi mà Hàn Vũ đang chuẩn bị đánh cờ với chu công thì rốt cuộc xe ngựa mới dừng lại. Hàn Vũ khản cập nhảy xuống xe ngựa. Đập vào mắt.....chính là một cái nhà tranh nhỏ rách nát.

"Người đùa giỡn ta?" Hàn Vũ tức giận, ra tay chưởng Tà Yêu một cái, mặc dù chưa dùng hết nội lực nhưng lực sát thương cũng tương đối lớn.

Tà Yêu biết Hàn Vũ không có võ công lũy thừa nên cũng không né tránh, nhưng khi chưởng phong Hàn Vũ chạm vào đã bức hắn lui về sau nửa bước, trên mặt hiện lên biểu tình kinh ngạc, không thể tin nhìn Hàn Vũ? Làm sao có thể như thế được? Nàng không có một chút nào võ công lũy thừa, làm sao lại bức hắn lui? Hắn nhưng là Thiên Thê tầng 6, ở trong kinh thành không có một ai có thể động đến hắn, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Tà lão nhân thu nàng làm đồ đệ sao? Biểu tình kinh ngạc của Tà Yêu làm cho Hàn Vũ rất là đặc ý.

"Nếu người không mang ta đi Tà cung thì tự gánh lấy hậu quả đi, người đùa giỡn ai cũng được nhưng đừng đụng đến ta? Người xem bốn tiểu thư là quả hồng mềm có thể mặc cho người khác nắn sao?"

"Người, người...Quả thật không thể nói lý, kiến thức hạn hẹp, tóc dài mà kiến thức kém, người theo ta đi sẽ biết"

Hả? Hàn Vũ buồn bực, chẳng lẽ đằng sau nhà tranh này còn có cơ quan sao? Hàn Vũ đi theo Tà Yêu tiến vào nhà cỏ, đằng sau xuất hiện một cái động đá nhỏ, Tà Yêu đi thẳng đến một tầng đá nhỏ bên trong ao nước ẩn xuống, động đá nhỏ thoạt nhìn rất bình thường đột nhiên lại lộ ra một hành lang nhỏ, Hàn Vũ nhìn thấy thờ dài, được rồi, nàng thừa nhận nàng kiến thức nông cạn. Chẳng lẽ đây chính là cơ quan trong truyền thuyết hay nói đến sao?

Theo sau Tà Yêu tiến vào cửa động, phía trước khoảng chừng một trăm thước, Hàn Vũ nhìn thấy ánh sáng leo lắt, đi ra sơn động, nhìn thấy cảnh tượng phía trước, Hàn Vũ không thể tin được chỗ này là do con người làm ra hay là do thiên nhiên tạo nên vậy? Núi xinh đẹp, suối xinh đẹp, dòng suối nhỏ men theo sườn núi chảy xuôi, mọi thứ cứ như là cùng phối hợp với nhau như vậy, xung quanh núi không biết là hoa cỏ gì thật xinh đẹp, nhiệt độ nơi đây không giống với bên ngoài khô khan, vô cùng mát mẻ. Đập vào trong mắt là phòng nhỏ màu trắng, không, phải nói là cung điện mới đúng, mặc dù không có xa hoa giống như hoàng cung, cũng không cao quý phi phàm. Đây là nhà của Quân Tà Diễm sao? Rốt cuộc bên trong có bao nhiêu người ở?

"Nơi này có bao nhiêu người?" Hàn Vũ hỏi.

"Không biết, có ai rảnh đi nhìn xem sổ sách làm gì?" Tà Yêu run run khoe miệng, có vấn đề gì mà Hàn Vũ không hỏi hay không?

Hai người tiến vào cung điện màu trắng, tiến đến nghênh đón chính là thủ hạ của Tà Yêu, Ngôn Ly.

"Tham kiến chủ tử, chủ tử..." Ngôn Ly nhìn về phía Hàn Vũ, không hiểu vì sao Tà Yêu lại mang Hàn Vũ đến nơi này, chẳng lẽ hắn không biết ngày mai là ngày gì sao? Vẫn là nói nàng....

"Chủ tử, hôm nay là ngày hai mươi chín tháng năm, ngày mai..." Ngôn Ly nhắc nhở Tà Yêu, tuy không nói rõ nhưng tin chắc hắn vẫn hiểu được.

"Cái gì? Hôm nay là ngày hai mươi chín sao?" Trời ạ, Tà Yêu vỗ vỗ trán của mình, hắn bị Hàn Vũ chọc cho tức giận mà quên cả thời gian, hôm nay còn đem nàng đến Tà cung, ngày mai chính là ngày ba mươi, này phải làm sao cho tốt? Nếu như bị cung chủ biết được, cái mạng nhỏ của hắn sẽ không còn tồn vẹn được đâu. Hàn Vũ chính là khắc tinh của hắn mà, từ ngày quen biết nàng, hắn chẳng làm được việc gì thuận lợi.

Hàn Vũ nhìn Tà Yêu đang thống hận nàng, cảm thấy thật khó hiểu, nàng đâu có trêu chọc cái gì đến hắn? Tuy nhiên Hàn Vũ cũng chẳng sợ gì.

"Người nhìn ta làm gì? Ta không có gây bất lợi cho Diễm nương a? càng không có làm gì đến người đi?" Hàn Vũ trơ rảnh mặt vô tội.

"Ngươi..." Tà Yêu quyết định, từ nay về sau hắn sẽ tận lực trốn tránh nàng, cùng nàng ở một chỗ không có chuyện gì tốt đẹp, hiện tại nếu như nói cho nàng biết cung chủ không có ở đây liệu nàng có tự động rời đi hay không a? Tà Yêu đang chuẩn bị nói chuyện lại bị thuộc hạ của mình lên tiếng.

"Chủ tử? chủ tử? Cung chủ vừa mới hỏi ngươi chừng nào thì trở lại, nếu ngươi đã về thì lập tức đến nơi đó gặp hắn" Ngôn Cách không biết thuật đọc tâm nên không biết Tà Yêu nghĩ gì, hắn chỉ muốn làm theo phận sự đem công đạo của Quân Tà Diễm, nên hắn cũng không hiểu vì sao Tà Yêu lại nhìn hắn giống như muốn đem hắn băm thây vạn đoạn, rất sợ hãi.

"Chủ tử, lời cung chủ ta đã truyền xong, cung chủ phân phó công việc, bây giờ thuộc hạ phải đi" Không đợi Tà Yêu đồng ý, Ngôn Cách phi thân bỏ chạy.

"Tà Yêu, Diễm đang ở trong cung, mau dẫn ta đi" Hiện tại Hàn Vũ rất muốn nhìn thấy Tà Diễm, cho hắn một kinh hi, mỗi lần đều là Quân Tà Diễm tìm nàng, rất khó có dịp nàng chủ động đi tìm đâu. Nhưng Hàn Vũ cũng không ngờ, lần gặp gỡ này không có mang lại kinh hi như mong muốn mà là một kinh hạch sợ hãi.

"Hiện tại cung chủ có chuyện quan trọng, ngươi nên về trước đi, ta sẽ chuyển lời đến cung chủ có được hay không?" Tà Yêu giọng điệu ôn hòa, thái độ ân cần, hi vọng Hàn Vũ sẽ nghe theo hắn.

"Ngươi tin hay không ta có thể làm cho tất cả mọi người trong cung biết ta hiện đang ở đây?" Hàn Vũ nói được sẽ làm được.

"Giọng ngươi có thể to đến như thế sao? Ngươi nên rời đi nhanh đi, nếu không đừng trách ta sử dụng vũ lực?" Tà Yêu thật rất bất đắc dĩ, nếu Hàn Vũ không rời đi, hắn đành phải cưỡng chế bắt ép nàng thôi.

"Ngươi dám, Diễm ra đây, ta đến tìm chàng" Hàn Vũ tức giận, nàng không ngờ Tà Yêu dám uy hiếp nàng như thế, nàng dùng bốn phần công lực rống to.

Tà Yêu giật mình, không hiểu Hàn Vũ làm như thế nào được như thế? Lấy công lực hiện giờ của hắn cũng không thể làm được, hơn nữa lại không có một chút mệt mỏi nào.

"Thế nào? Không tin? Có muốn ta làm lại hay không? Chỉ cần Diễm biết ta ở đây, nhất định sẽ đến đây đón ta" Hàn Vũ dương dương tự đắc chờ Quân Tà Diễm.

Haizzz, thật là... Tà Yêu rất muốn bỏ chạy, phải làm sao bây giờ? Nếu cung chủ truy cứu nhất định hắn sẽ không toàn mạng mà. Làm sao mới tốt đây? Bỗng nhiên Tà Yêu linh quang chợt lóe, không phải trong tay Hàn Vũ có ngọc bội Long bội sao? Tà Yêu nghĩ đến một cái lý do rất hoàn hảo, nếu cung chủ có hỏi đến, chỉ cần nói Hàn Vũ lấy Long bội ép hắn, ha ha. Tà Yêu rất bội phục trí thông minh của hắn mà.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tồn thương

Hàn Vũ không biết bây giờ người trong Tà cung đều đang ở trạng thái vô vùng khản trương, người nào cũng biết ngày mai là ngày cuối của mỗi tháng, cũng là ngày Cung chủ của bọn họ trở nên nguy hiểm nhất, thế nhưng không ngờ tiếng hô bắt ngờ của Hàn Vũ lại phá vỡ không khí khản trương đó. Là ai? Diễm? Là gọi Cung chủ của bọn họ sao? Ai dám to gan như vậy? Gọi thẳng tọc danh của Cung chủ? Tất cả người trong cung đều tập trung đến đại sảnh, muốn xem thử rốt cuộc là ai có can đảm lớn như vậy.

Hàn Vũ không đợi được Quân Tà Diễm đến, lại gọi đến một tình địch – Phong Yên.[pé điệu ddlqđ]

Phong Yên vào sân không nói hai lời liền xuất chiêu xông thẳng về hướng Hàn Vũ, Hàn Vũ vừa vặn tránh được, nhanh một bước làm người khác cảm thấy nàng sợ chết, nếu chậm một bước vậy mình sẽ ngã dưới một chướng kia của Phong Yên. Tà Yêu nửa muốn ngăn cản nửa lại không muốn ngăn cản, Phong Yên nên có chừng mực làm cho Hàn Vũ chịu chút thiệt thòi cũng tốt. Thế nhưng dự đoán của Tà Yêu lại sai lầm.

Phong Yên nhận ra Hàn Vũ nhưng lại làm như không biết.

"Ngươi là ai, dám ở trong Tà cung hô to gọi nhỏ, tiếp chiêu." Phong Yên vốn muốn mạng Hàn Vũ vẫn không tìm được cơ hội, thế nhưng lần này Hàn Vũ lại tự đưa mình tới tận cửa.

"Ta là ai vì sao ngươi không tự đi hỏi Tà Yêu hoặc là Quân Tà Diễm" Hàn Vũ tìm đến Diễm nhưng lại không nghĩ đến bị đối xử như vậy, Hàn Vũ tức giận gọi thẳng đại danh của Quân Tà Diễm.

"Làm càn, tọc danh của Cung chủ là thứ ngươi có thể gọi, muốn chết." Quân Tà Diễm, ba chữ này trong lòng Phong Yên không biết đã gọi mấy ngàn lần, nhưng không có một lần nào dám nói ra, thế nhưng hôm nay lại nghe được từ trong miệng Hàn Vũ, nàng còn gọi quen thuộc như vậy, điều này sao Phong Yên có thể tiếp nhận được.

“Hừ, muốn ta chết, vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không đã. Quân Tà Diễm, cho chàng thời gian một khắc, nếu lại không xuất hiện, chàng cả đời cũng đừng nghĩ đến sẽ nhìn thấy ta” Hàn Vũ lại tăng thêm nội lực trong lời nói. Hàn Vũ biết Diễm ở trong cung nhưng không hiểu vì sao lại không ra gặp nàng?

Chẳng lẽ là vì tiểu mỹ nhân này? Nhìn sự quan tâm của tiểu mỹ nhân khi nàng gọi tên Diễm, sẽ không phải là họ có quan hệ với nhau chứ? Nơi này nam nhân đều là tam thê tứ thiếp, chẳng lẽ Diễm cũng là người như vậy? Hàn Vũ bắt đầu dao động...Hàn Vũ vốn cũng không tin tưởng tình yêu thiên trường địa cửu sẽ xảy ra với nàng. Sao nàng có thể luôn gặp may mắn như vậy được chứ.

Võ công của Phong Yên đã đạt tới Thiên Thê tầng bốn, Hàn Vũ căn bản không phải đối thủ của nàng ta, mấy chiêu đánh tới đều lựa đúng điểm yếu của Hàn Vũ, bị Phong Yên bức phải lui từng bước về phía sau. Hàn Vũ bất đắc dĩ, ai bảo mình tài nghệ không bằng người, coi như bị cướp bạn trai thì cũng là đáng đời mình. Lần này coi như Hàn Vũ gặp phải đối thủ cường đại thật rồi, so chiêu cùng Tiểu chính thái, ít nhất Tiểu chính thái cũng không muốn mạng của nàng, nhưng trước nữ tử này không chỉ muốn ép nàng lùi về phía sau mà mỗi lần xuất chiêu đều rất ngoan độc. Hàn Vũ không muốn thua nhưng lại cũng không có khả năng sẽ thắng, nàng chỉ có nội lực Tứ Thành, coi như nếu dùng toàn bộ cũng chỉ miễn cưỡng đối kháng được với người cấp Thiên Thê tầng hai, Phong Yên quả thật rất cường đại. Hàn Vũ cũng chỉ biết duy nhất Hàn gia kiếm pháp.

Hàn Vũ lấy đoản kiếm mà sư phụ đưa cho nàng ra làm vũ khí, vận dụng chín chiêu thức trong Hàn gia kiếm pháp cùng tăng nội lực tới mức cao nhất, Hàn Vũ quyết định mạnh mẽ đột phá một lần nữa, cho dù có nguy hiểm tính mạng thì cũng chẳng sao.

Lúc nhìn thấy đoản kiếm Phong Yên có chút do dự, nhưng rất nhanh liền bị tư tâm của mình lấn áp. Hiện tại nếu không giết nàng sau này sẽ không có cơ hội, dù cho có bị Cung chủ và Tà lão đầu giáng tội vì giết nàng, mình cũng có thể thoái thác nói không biết nàng. Về phần đoản kiếm Phong Yên có thể giải thích, dù sao khi đó người đã chết rồi, mình đi theo Cung chủ đã năm năm, hắn sẽ không vì một người đã chết mà giáng tội cho mình. Trong lòng Phong Yên nghĩ vậy nên khi xuống tay càng thêm ác độc. Nàng lại bỏ quên tâm quan trọng của Hàn Vũ trong lòng Quân Tà Diễm.

Tà Yêu nhìn tình cảnh hình như có chút mất khống chế, hắn cũng không biết tình địch gặp nhau sẽ đổ mặt tía tai như thế này, hắn muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Hàn Vũ mạnh mẽ đột phá nội lực, xung quanh thân thể tản ra luồng khí lưu cường đại, lúc này Hàn Vũ cảm giác thân thể nóng rực, giống như đang bị lửa đốt, Hàn Vũ đè nén đau đớn vùng đoản kiếm đánh về hướng Phong Yên.

“Hừ, không biết tự lượng sức” Phong Yên coi thường Hàn Vũ, cảm thấy nàng sẽ không thể làm được gì, một tay tiếp nhận đoản kiếm của Hàn Vũ, một tay khác đánh tới Hàn Vũ. Hàn Vũ một tay cầm đoản kiếm đâm về phía Phong Yên, một tay chống lại tập kích kia của Phong Yên.

“Đùng...soạt...” Một tiếng động vang lên, đại sảnh bị phá hủy thành một khoảng hỗn độn. Phong Yên và Hàn Vũ đều ngã dưới đất, không người nào dám tiến lên xem xét tình hình, ngay cả đứng một bên muốn ngăn cản sự tình phát sinh tệ thêm, Tà Yêu cũng chỉ biết ngăn ngừa đứng giữa hai người họ.

Phong Yên nhìn bàn tay mình bị đoản kiếm đâm xuyên, lại nhìn qua Hàn Vũ, mình coi thường nàng, nếu không phải mình coi thường Hàn Vũ, mình cũng sẽ không rơi vào kết cục này, tùy tiện sử dụng một vũ kỹ là có thể đem Hàn Vũ chặt làm trăm mảnh. Thế nhưng bây giờ, bàn tay lại bị đoản kiếm đâm xuyên, cái tay này của nàng coi như bị phế. Nhưng nàng không hối hận, đoán chừng bây giờ Hàn Vũ cũng sắp chết rồi. Ha ha ha ha, Phong Yên cười thầm ở trong lòng, thay vì nói nàng ghen tỵ đến phát điên không bằng nói vì lòng mình yêu mến Quân Tà Diễm làm nàng không biết con đường sau này nên đi như thế nào.

Tà Yêu nhìn tình cảnh này...Thế này muốn hắn thu dọn như thế nào đây? Phong Yên sao lại không biết chừng mực làm đến mức độ này? Nàng chẳng lẽ không biết quan hệ của Hàn Vũ và Cung chủ là gì sao? Cho dù Hàn Vũ và Cung chủ không có quan hệ với nhau thì nàng cũng là đồ đệ của Tà lão đầu, Phong Yên ra tay nặng như vậy làm sao ăn nói với Tà lão đầu.

Hàn Vũ nhận một chương của Phong Yên, lại mạnh mẽ tăng nội lực, nàng bây giờ đã kiệt sức rồi, căn bản không có hơi sức đứng lên, không thể làm gì khác hơn là tựa vào bên cạnh một cây cột màu trắng bạc, cầm trên tay đoản kiếm loang lổ máu, đây là lần đầu tiên nàng đã thương người, cũng là lần đầu tiên bị thương nặng như vậy. Di chứng của việc cưỡng ép đột phá nội lực phát tác rất nhanh, thân thể nóng như lửa, mỗi một tác da thịt như bị ngàn kim châm. Đến lúc này mà Quân Tà Diễm còn chưa xuất hiện, được, rất tốt. Thì ra, chẳng qua chỉ là một lúc nóng đầu, đã như vậy Hàn Vũ cần gì phải cho là thật. Vốn là vui vẻ đến thăm hắn kết quả lại như bây giờ.

Hàn Vũ thở một hơi thật dài, vết thương bị Phong Yên đã thương dần dần phục hồi lại như cũ, Hàn Vũ hiểu rõ thân thể nàng kỳ lạ, bị thương càng nặng khôi phục càng nhanh. Chỉ là sự đau đớn như bị lửa đốt lại không thấy giảm bớt, chẳng lẽ đau đớn này cho chính mình tạo thành nên khả năng phục hồi chậm hơn? Hàn Vũ vịn cây cột màu trắng bạc đứng lên, mọi người vây xem đều thổn thức, bị Phong Yên đã thương mà nàng vẫn có thể đứng lên, chẳng lẽ võ công của nàng đã vượt qua Thiên Thê tầng bốn rồi ư?

Tà Yêu đi đến bên cạnh Hàn Vũ muốn đỡ Hàn Vũ lại bị nàng đẩy ra.

“Ngươi không sao chứ, Phong Yên nàng ấy...” bây giờ Tà Yêu hỏi hận tại sao mình không ngăn cản sớm một chút.

“Ngại quá, không có như mong muốn của ngươi, ta còn không có chết. Nàng tên Phong Yên? Hừ, đáng tiếc, thật là đáng tiếc, một cái tên thoát tục như vậy lại dành cho nàng ta.” Hàn Vũ từng bước đến gần Phong Yên, Hàn Vũ xuất ra một chương kia Phong Yên không có xuất ra toàn lực để ngăn cản, bởi vì Phong Yên xem thường Hàn Vũ, Hàn Vũ biết Phong Yên bị nội thương trầm trọng, hiện tại không thể cử động. Hừ, Hàn Vũ là người có thù tất báo, Hàn Vũ chuẩn bị ra tay lần nữa lại bị Tà Yêu ngăn trở.

“Được, rất tốt, bây giờ muốn đến ngăn trở, mới vừa rồi thời điểm nàng ta muốn mạng ta sao không thấy ngươi ra tay?” Tà Yêu không dám nhìn vào ánh mắt Hàn Vũ, không dám trả lời chân vấn của nàng, dù muốn hắn cũng không trả lời được.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao người giống như không bị tổn thương gì, bị một chưởng nặng như vậy nhưng lại không có việc gì, ha ha ha, vậy tay ta bị phé thì phải tính sao? Người đâu, đem nữ nhân tự tiện xông vào Tà cung giết” Phong Yên nhìn thấy Hàn Vũ không có bị thương nặng như nàng nghĩ, trái tim hoàn toàn mất phương hướng, tồn tại duy nhất ý niệm phải giết Hàn Vũ.

“Dừng tay, Phong Yên, người điên rồi sao? Nàng chính là đồ đệ của Tà lão đầu” Tà Yêu muốn làm cho Phong Yên nhận ra sự thật, không nên lại có những hành động sai lầm không thể bù đắp, Tà Yêu cho là chỉ cần hắn nói ra việc Hàn Yên là đồ đệ của Tà lão đầu thì Phong Yên sẽ dừng tay, nhưng không ngờ Phong Yên càng điên cuồng thêm.

“Người đâu, giết nàng, đã thế còn giả mạo đồ đệ Tà tiên bối, mau giết nàng” vốn mọi người chuẩn bị ra tay, nhưng nghe Tà Yêu nói Hàn Vũ là đồ đệ của Tà lão đầu thì liền chân chừ. Cho dù không tin Hàn Vũ, nhưng Tà Yêu là một trong tứ đại đường chủ của Tà cung, lời của hắn sẽ không là giả, vậy giờ phải làm gì mới đúng?

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

“Ha ha ha, muốn giết ta, dù ta có phải là đồ đệ của Tà lão đầu hay không, hôm nay các ngươi muốn mạng của ta, đó cũng là mơ mộng hão huyền.” Hàn Vũ nói vô cùng kiêu ngạo.

“Hàn Vũ, đủ rồi, người không phải là đối thủ của bọn họ, huống chi bây giờ người còn bị trọng thương” Tà Yêu cũng không muốn tình hình này phát triển thêm nữa, hắn biết Hàn Vũ đang đợi Cung chủ xuất hiện, thế nhưng hiện tại Cung chủ hắn...Không phải là không muốn xuất hiện mà căn bản là không có cách nào xuất hiện tại nơi này. [pedieu.dd.lq]

“Bị thương? Người xem ta bây giờ có giống một người đang bị thương hay không?” Đúng thật là không giống, hiện tại căn bản bộ dạng của Hàn Vũ không giống như mới vừa đại chiến một trận và bị thương.

“Người...” Tà Yêu lúc này mới cẩn thận quan sát Hàn Vũ, xác thực không giống người đã bị nội thương. Vì sao?

“Đủ rồi, không cần người ở đây giả mù sa mưa gửi lời hỏi thăm. Hiện tại ta muốn gặp Quân Tà Diễm, nếu không hôm nay ta liền náo long trời lở đất Tà cung của các ngươi” Hàn Vũ quyết định hôm nay không gặp được Quân Tà Diễm thì không bỏ qua.

“Người không nên bức ta” Tà Yêu bắt đầu đi, hôm nay Hàn Vũ sẽ không gặp được Cung chủ, thế nhưng nếu Hàn Vũ vẫn cứ náo loạn như vậy, người chịu thiệt thòi nhất định sẽ là Hàn Vũ.

“Nếu ta vẫn bức người thì sao?” Hàn Vũ làm ra vẻ mặc kệ.

“Giọng điệu thật lớn, ai ở chỗ này gây chuyện?” Thanh âm thật nhã nhặn, Hàn Vũ nhìn về phía người tới, áo choàng màu trắng, tay cầm một cây quạt giấy nhưng không có mở ra, tóc đen dài được buộc lên bởi một dải lụa màu đen, gương mặt rõ ràng đang mỉm cười nhưng nụ cười kia không chạm tới đáy mắt, dù có vẻ không chân thật lại làm cho người ta không chán ghét.

Mọi người thấy hắn đi vào thì nhanh chóng lui ra, Hàn Vũ nhận thấy người này có vị trí không thấp trong Tà cung, vì sao Diễm còn chưa xuất hiện? Hàn Vũ để ý người đang nói chuyện cùng nàng, nếu nhưng không cho nàng một câu trả lời rõ ràng nàng sẽ không bỏ qua. Hôm nay ở Tà cung vì sao Diễm lại không thể gặp nàng? Trong đó phải có nguyên do, Hàn Vũ muốn tra rõ mọi chuyện.

Người tới chính là Tà Hiên. Trong Tà Cung trừ Quân Tà Diễm ra thì hắn là người có vị trí cao nhất. Hàn Vũ đang đánh giá Tà Hiên, đồng thời Tà Hiên cũng đang đánh giá Hàn Vũ. Hàn Vũ một thân nam trang, trên người đầy vết máu, không chỉ là máu của nàng mà còn của Phong Yên. Tà Hiên nhìn qua Phong Yên đối diện Hàn Vũ, sự phẫn nộ của Phong Yên hiện rõ trên khuôn mặt.

Xem ra tính mạng Phong Yên khó bảo đảm, hôm nay đã thương Hàn Vũ, ngày khác Diễm ra ngoài chắc chắn sẽ tìm đến nàng.

“Phong Yên, người đi đi, từ nay về sau người không còn là người của Tà cung” Tà Hiên vô tình tuyên bố, mỉm cười vẫn luôn duy trì trên khuôn mặt hắn. Sau khi nghe vậy mọi người đều hít một hơi dài, chẳng lẽ Hàn Vũ thật là đồ đệ của Tà tiên bối?

“Ha ha ha, ta chỉ biết, người... Nghe, chỉ cần Phong Yên ta còn sống trên đời thì người một ngày cũng không thể yên bình, Phong Yên ta cùng người không đội trời chung” lúc này Phong Yên đã điên cuồng, chỉ vào Hàn Vũ mà uy hiếp.

Nàng ở Tà cung năm năm, không ngờ cuối cùng nhận được kết quả thế thảm như vậy. Năm năm trước nàng gặp Quân Tà Diễm, khi đó hắn một đầu tóc bạc, mang mặt nạ màu bạc, lúc ấy nàng cảm thấy hắn thật hào hoa phong nhã. Coi như không thấy mặt của hắn nàng cũng quyết định sẽ đi theo hắn cả đời, dù cho ở bên cạnh hắn nàng không có tiếng tăm gì cũng chẳng sao. Mấy năm này nàng không ngừng cố gắng, không ngừng tu luyện vì hi vọng có thể xứng với Diễm, xứng đáng đứng bên cạnh hắn, bởi vì hắn rất xuất sắc. Trong mắt người đời hắn là một người vô tình khát máu, thế nhưng có ai biết thời

điểm hần thống khổ sẽ hiện ra một chút dịu dàng, chỉ có nàng biết. Nhưng khi nữ nhân kia xuất hiện đánh vỡ tất cả yên bình, Diễm không còn nhìn qua nàng dù chỉ một lần, vốn hần không thích thế tục nhưng vì muốn gặp Hàn Vũ hần lại thường xuyên rời khỏi Tà cung, vì nàng ta hần vào Huyền Lâm lấy huyền thú mê linh, nếu không phải Tà tiên bối đến tương trợ, Phong Yên không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì, cứ như vậy, Phong Yên càng hận Hàn Vũ nhiều hơn. Dựa vào đâu nàng ta có thể được Diễm yêu thương? Còn mình bỏ ra nhiều như vậy thì tính ra sao? Lấy tài hoa cùng võ công của mình, ở nơi nào không phải người người kính sợ, mình tự nguyện làm một hộ pháp trong Tà cung, chỉ mong được ở bên cạnh hần, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hần. Đều là Hàn Vũ. . .Đều do Hàn Vũ. . .Lúc này Phong Yên đã đem toàn bộ hận ý trút lên người Hàn Vũ.

“Phong Yên, bất cứ khi nào ta đều kính cẩn chờ đợi ngươi đến, ta biết rõ hận thù giữa chúng ta đến từ đâu, loại chuyện như vậy không có tuần tự trước sau, cũng không có ai nhường cho ai, là của ta ta sẽ tranh thủ, không phải của ta ta sẽ hai tay hoàn trả.” Trực giác của nữ nhân rất chính xác, Phong Yên và nàng thích cùng một người. Quân Tà Diễm đã chọn Hàn Vũ, như vậy đã định trước Phong Yên sẽ bị tổn thương. [pedieu.dd.lqd]

“Thăm Cung chủ? Ha ha ha ha, nói cho ngươi biết hôm nay vô luận ngươi náo như thế nào, Cung chủ cũng sẽ không tới gặp ngươi...ngươi mau cút đi, ha ha ha, hôm nay người hần không muốn gặp nhất chính là ngươi, vĩnh viễn ngươi sẽ không thể biết được bí mật của Cung chủ, ngươi không biết hần...” Phong Yên vẫn chưa nói xong đã bị Tà Hiên ngăn lại.

“Ngươi nói quá nhiều, đây chính là dạy dỗ, cả đời ngươi cũng đừng nghĩ mở miệng nói chuyện, Cung chủ không phải là người cho ngươi đánh giá.” Tất cả mọi người đều biết Tà Hiên giỏi y thuật, dụng độc lại càng không tệ, nếu là ngày thường thì Phong Yên đã không còn sống.

Phong Yên bước chân xiêu vẹo đi ra Tà cung, nhìn lại cuộc sống năm năm ở Tà cung, Tà cung chờ ta, ta sẽ quay trở về, ta sẽ trở về cướp đi tất cả của ngươi. Hàn Vũ, ngươi chờ. . .

“Ngươi chính là Hàn Vũ, có chút can đảm, nhưng không có can đảm thì không xứng với Diễm” Tà Hiên chưa từng gặp Hàn Vũ, liếc mắt một cái đã nhận ra nàng, bởi vì Diễm đã từng nói, khi nhìn vào mắt Hàn Vũ người khác sẽ có cảm giác thanh mát, mặc kệ Hàn Vũ tán ra sát khí như thế nào, chung quy hơi thở của nàng vẫn rất ôn hòa.[pedieu.dd.lqd]

“Ta có năng lực” Hàn Vũ biết bọn họ đều không chấp nhận mình, vừa tới nơi này nàng đã cảm thấy tất cả mọi người đang bài xích nàng, giống như nàng làm chuyện thương thiên hại lý gì, ngay cả Tà Yêu, người đã có quen biết, cũng không chấp nhận nàng. Chẳng lẽ bởi vì năng lực? Năng lực của mình không đủ?

“Ngươi nhất định muốn gặp Diễm?”

“Muốn gặp”

“Không hồi hận?”

“Sao ta phải hồi hận”

“Được, ngươi đi theo ta” Tà Hiên ra một quyết định quan trọng, nếu nàng là người được Diễm và Tà tiên bối công nhận, đã vậy cho nàng biết cũng không sao.

“Hiên, ngươi thật dẫn nàng đi gặp Cung chủ?” Tà Yêu muốn ngăn cản, nhưng chuyện Tà Hiên đã quyết định dù cho bốn Đường chủ bọn họ cùng nhau ngăn cản cũng không được. Hần chỉ muốn Tà Hiên suy nghĩ lại, thật sự muốn cho Hàn Vũ biết bí mật của Cung chủ sao?

“Ngươi thu dọn cục diện hỗn loạn này xong thì tự mình đi lãnh phạt” Tà Hiên không trả lời Tà Yêu, hôm nay việc hần làm Tà Hiên biết, nhưng không phạt hần, nếu để Cung chủ biết Tà Yêu còn gặp xui xẻo hơn, Tà Yêu biết Hiên đang giúp hần.

Hàn Vũ theo Tà Hiên đi tới phía sau núi trong Tà cung, vốn trời đang rất nóng nhưng khi đến nơi này Hàn Vũ lại cảm nhận được một chút mát lạnh, giống như mát lạnh toát ra từ môi Diễm. Vào sơn động, cảm giác mát lạnh ngày càng mạnh, chẳng lẽ nơi này có khối băng ngàn năm không tan? Mặc dù Hàn Vũ nghĩ ngờ nhưng không hỏi ra, nàng biết đáp án đang ở phía trước. Hàn Vũ theo Tà Hiên đi tới phía trước, nhiệt độ càng ngày càng thấp, Hàn Vũ lạnh tới phát run. Hàn Vũ không thể làm gì khác ngoài việc sử dụng nội lực để chống lại cái lạnh, khiến cho thân thể dần dần ấm lại, Tà Hiên nhìn vậy cảm thấy rất hài lòng, có chút năng lực. Người bình thường đi tới nơi này cũng sẽ lạnh tới mức không cách nào đi tiếp, nàng lại có năng lực kháng hàn, không hề sợ sệt. Là bởi vì nàng không biết gì nên không sợ, hay là tự tin vào năng lực của bản thân?

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Càng đi càng sâu, càng đi càng rét lạnh, thời điểm Hàn Vũ sắp không kiên trì được nữa rốt cuộc cũng nghe Tà Hiên nói đến nơi.

Hàn Vũ đi lên trước thấy một gian thạch động, không như Hàn Vũ đã nghĩ có một khối băng ngàn năm không tan, gian thạch động rất đơn giản có một

bàn nhỏ và một giường lớn, còn có một... một lồng sắt, bốn phía lồng sắt đều dùng vòng xích sắt rất chắc chắn, có thể thấy là một lồng sắt rất kiên cố. Bên trong lồng sắt có một người đang ngồi, mặc dù đưa lưng về phía Hàn Vũ, nhưng nhìn thấy tóc màu bạch kim của người kia Hàn Vũ nhận ra người kia là Diễm. Vì sao bọn họ lại giam cầm hắn ở tại đây? Diễm đã xảy ra chuyện gì?[pedieu.ddlqđ]

“Diễm? Diễm” chuyện gì xảy ra? Hàn Vũ nghi hoặc cùng tức giận, vì sao lại nhốt Diễm ở chỗ này? Khó trách trước đó bọn họ ngăn cản mình đến gặp Diễm, chẳng lẽ Tà cung đối xử với Cung chủ của bọn họ như thế này sao? Tại sao bọn họ làm thế? Hàn Vũ đi đến phía trước muốn mở xích sắt ra, nhưng không được, xích sắt vô cùng kiên cố cho dù Hàn Vũ dùng đến bốn tầng nội lực cũng vô dụng. Hàn Vũ không thể làm gì khác hơn là đi đến lồng sắt gọi Diễm.

Quân Tà Diễm muốn quay đầu lại, muốn trả lời Hàn Vũ, nhưng không thể, hắn bây giờ không phải Diễm mà Hàn Vũ thích, hai mắt hắn đã chuyển sang đỏ, răng nanh đã dài ra, móng tay bén nhọn và thon dài, tóc bạch kim càng sáng ngời hơn. Bây giờ hắn chính là một quái vật, sao có thể để Hàn Vũ thấy hắn như thế này, nhưng...nhưng hắn rất muốn nhìn nàng, ôm nàng.

“Diễm, chàng làm sao vậy, chàng trả lời ta đi, tại sao không nói lời nào? Chàng quay người lại đối mặt với ta, vì sao chàng lại ở chỗ này? Có phải bọn họ bức chàng hay không? Ta sẽ cứu chàng, ta đi tìm sư phụ, tất cả bọn họ đều phải chết, chàng qua đây có được hay không, chàng xoay người lại nhìn ta có được hay không?”

Hàn Vũ tay vịn lồng sắt, lồng sắt lạnh lẽo khiến hai tay nàng đau nhói, so với nước hồ vào mùa đông có khi còn lạnh hơn. Hàn Vũ sử dụng nội lực dùng sức đánh vào lồng sắt, nàng muốn đánh gãy lồng sắt, muốn vào xem rốt cuộc Diễm như thế nào.

“Vô dụng, lồng sắt được làm từ sắt mạ, là Tà tiên bồi luyện chế, nguoi mở không ra.” Tà Hiên không đành lòng nhìn Hàn Vũ dùng sức đánh như vậy, để tránh nàng tự làm mình bị thương.[pedieu.ddlqđ]

“Nói cho ta biết tại sao? Vì sao sư phụ cũng đồng lõa?”

“...” Tà Hiên giữ im lặng, cho dù muốn nói sự thật, đó cũng là Diễm tự mình nói cho nàng biết, nếu như Hàn Vũ không chấp nhận Diễm như bây giờ, vậy thì nàng không xứng với Diễm, không ai hiểu trong lòng Diễm tịch mịch và đau đớn ra sao, không có ai biết mấy năm nay hắn vượt qua ngày cuối cùng của mỗi tháng như thế nào, dù cho mình vẫn luôn ở bên cạnh hắn, thế nhưng những đau đớn kia mình một chút cũng không thể san sẻ với hắn, cuối cùng chỉ là thương tổn, nếu không có sư phụ của Diễm và mình, sao Diễm có thể chịu đựng được qua hai mươi năm? Hàn Vũ có xuất hiện hay không có thể thay đổi cái gì?

“Nói cho ta biết...Khẩn cầu người nói cho ta biết.” Hàn Vũ hạ thấp giọng cầu xin Tà Hiên, nàng muốn biết tại sao, công lực của Diễm không phải thấp, sư phụ cũng không phải người xấu xa, chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì? Hay là Diễm trúng độc hoặc sinh bệnh, không thể không làm như vậy.

Diễm nghe thấy Hàn Vũ vì hắn mà cầu xin Tà Hiên, trong lòng một trận quặn đau, hắn có nên đánh cược một lần không? Hàn Vũ nhìn thấy mình bây giờ có sợ không? Bộ dáng bây giờ ngay cả mình còn không cách nào chấp nhận, Hàn Vũ sẽ tiếp nhận mình sao? Quân Tà Diễm cuối đầu từ từ xoay người lại, chỉ là một động tác vô cùng đơn giản, thế nhưng với Diễm lại vô cùng vất vả, tất cả cảm xúc xoay quanh Quân Tà Diễm, có mong đợi có sợ hãi nhưng trên hết là quyết tâm. Diễm cúi đầu đi đến trước mặt Hàn Vũ cầm tay nàng, rét lạnh thấu xương xuyên qua cả người Hàn Vũ, Hàn Vũ nhìn ngón tay mình... Tay của hắn... Thế nào...[pedieu.ddlqđ]

“Lão...Lão bà” Quân Tà Diễm ngẩng đầu lên nhưng không dám nhìn về phía mặt của Hàn Vũ, hắn sợ nhìn thấy nàng lạnh lùng cùng ghét bỏ mình. Thanh âm tang thương đã không còn dịu dàng như trước, hai mắt màu đỏ, sắc mặt tái nhợt và đôi môi màu tím, không có một tia nhân khí, răng nanh nơi khoe miệng khiến cho Hàn Vũ nhìn thấy đau nhói. Quân Tà Diễm không nghe được Hàn Vũ trả lời, bắt đầu sợ hãi, chẳng lẽ nàng không tiếp nhận hắn, chẳng lẽ nàng chán ghét hắn, cũng đúng, có ai sẽ thích một quái vật, bộ dáng này có tư cách gì kêu người khác yêu thích mình.

Quân Tà Diễm một lần nữa cúi đầu buông đôi tay Hàn Vũ ra chuẩn bị xoay người rời đi, thế nhưng lại bị Hàn Vũ giữ được đôi tay và để vào tay nàng nắm thật chặt, trong tay là nhiệt độ của nàng, trạng thái bây giờ của hắn sao có thể cảm nhận được nhiệt độ? Quân Tà Diễm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Hàn Vũ, không như hắn nghĩ là lạnh lùng và ghét bỏ, không có chán ghét cũng không có e ngại, khuôn mặt vô cùng đau lòng của nàng đã đánh bại phòng tuyến cuối cùng trong lòng Quân Tà Diễm. Bức tường trong lòng Quân Tà Diễm bị sự đau lòng của Hàn Vũ đánh bay tan tành, dòng lệ của Hàn Vũ làm tan chảy băng lãnh trong lòng Quân Tà Diễm.

Hàn Vũ sờ vào khuôn mặt tái nhợt của Quân Tà Diễm, đụng vào răng nanh nàng hỏi: “Cái này dài ra có đau không? Tay chàng thật lạnh, chàng lạnh không?” Hàn Vũ cầm tay Quân Tà Diễm chạm vào mặt mình muốn Diễm cảm thụ nhiệt độ của mình, muốn giúp Diễm xua đi một ít rét lạnh. Trên mặt Hàn Vũ truyền đến nhiệt độ khiến Quân Tà Diễm lưu luyến không buông ra được. Hàn Vũ không có sợ hãi cũng không ghét bỏ hắn, khi nhìn thấy bộ dáng ma quỷ của hắn cũng không hỏi vì sao thành như vậy, mà lại hỏi hắn có đau hay không, có lạnh hay không, điều này làm cho trong lòng Quân Tà Diễm vì nàng mà mềm mại.

“Đau, rất đau, cũng rất lạnh Lão bà” trước kiên đều một mình kiên trì, dù đau đớn thế nào lạnh lẽo ra sao cũng chỉ có thể nhịn, không có ai hỏi hắn có đau hay không, có lạnh hay không, lúc đó hắn cũng không cần người khác đồng tình hay thương hại. Thế nhưng bây giờ cảm nhận được một tia ấm áp, hắn không muốn nguy trang nữa, tháo xuống phòng bị trong lòng, trước mặt Hàn Vũ hắn thể hiện mặt yếu đuối của mình, hắn muốn được thật nhiều yêu thương từ Hàn Vũ.

“Ta làm sao mới có thể giúp chàng?” Hàn Vũ đau lòng, đau lòng hắn khổ sở vì rét lạnh. Quả thật, ban đầu khi nhìn thấy bộ dáng của Diễm nàng có kinh sợ, nhưng rất nhanh bị đau lòng thay thế, là ai khiến hắn phải chịu đựng những thứ này? Khác loài chính hắn có bí mật gì? Hàn Vũ không có hỏi tới, tựa như mình cũng có bí mật không thể cho ai biết. Nếu bị người khác nhắc tới, chính là sát muối lên vết thương, so với đau đớn đang phải chịu còn tệ thêm.

“Chỉ cần như thế này là được” tay Quân Tà Diễm lạnh như băng ma sát hai má Hàn Vũ, không thể làm cho nàng gặp nguy hiểm, như vậy thì tốt rồi, vậy là đủ rồi.

“Ta muốn đi vào”

“Không thể”

“Không thể”

Quân Tà Diễm và Tà Hiền đồng thời lên tiếng ngăn cản, nếu để cho Hàn Vũ đi vào, như vậy nàng sẽ không còn sống mà đi ra. Hôm nay Diễm chỉ là bắt đầu chuyển biến, ngày mai sẽ mất đi lý trí, cho dù là ai cũng không nhận ra, mặc kệ nhìn thấy ai cũng sẽ giết người đó. Nếu như Diễm biết mình giết Hàn Vũ, chờ Diễm tỉnh táo hẳn sẽ không thể tiếp nhận sự thật hán đã gây ra. Sao Tà Hiền có thể để Diễm mất đi người quan trọng trong lòng hán, để hán phải một lần nữa trải qua nỗi đau như vậy được. Không.. Tuyệt đối không được.

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

"Diễm, ta muốn đi vào, nếu không chàng ra ngoài cũng được" Hàn Vũ không phải vì tùy hứng mà nói vậy, nàng không muốn Diễm phải một mình chịu đựng đau đớn, nàng muốn chia sẻ cùng hán, dù cho một chút cũng tốt. Quân Tà Diễm là bạn trai đầu tiên của nàng, Hàn Vũ muốn qua lại cùng hán, nếu đã đồng ý làm bạn gái của hán, chỉ cần Quân Tà Diễm không phản bội nàng, mặc kệ hán biến thành cái dạng gì, Hàn Vũ cũng có thể tiếp nhận, bởi vì hán —— Quân Tà Diễm, là người mà Hàn Vũ nhận định.

"Không thể, lão bà, như thế này tốt rồi, nàng không thể đi vào, ta cũng sẽ không đi ra ngoài. Sau này mọi chuyện rồi sẽ tốt, tin tưởng ta." Cho dù Hàn Vũ nói gì Quân Tà Diễm cũng quyết không cho nàng đi vào. [pedieu.dđlqđ]

"Chẳng lẽ muốn ta trở mặt nhìn chàng chịu khổ, ta việc gì cũng không thể làm sao? Nếu như đổi thành ta ở bên trong, chàng sẽ làm như thế nào?" Hàn Vũ nói không phải không có lý, nếu như cảnh tượng của hai người trao đổi, như vậy Quân Tà Diễm sẽ lựa chọn như thế nào? Quân Tà Diễm trầm mặc, sẽ không, sẽ không để cho Hàn Vũ chịu khổ sở như thế.

"Thế nhưng. . ." Quân Tà Diễm còn muốn khuyên bảo Hàn Vũ, tuy nhiên lại bị hành động của Hàn Vũ cắt đứt lời nói.

"Không có nhưng nhị gì hết" Hàn Vũ cắt đứt lời khuyên của Quân Tà Diễm, toàn thân tản ra nội lực, trời không gió nhưng tóc lại tung bay, những sợi tóc ấy như đang quần quanh trái tim của Quân Tà Diễm.

Hàn Vũ dùng sức lôi kéo cửa sắt, nghĩ kéo ra một khoảng rộng để cho nàng đi vào. Nhưng cái cửa sắt đó cũng không hợp tác, không thấy có chút dấu hiệu thay đổi nào. Hàn Vũ không thể làm gì khác hơn là tăng nội lực lên, quyết là không vào được bên trong lòng sắt thì không bỏ qua.

"Dừng tay, mau dừng tay, không có tác dụng gì đâu, lồng sắt là sự phụ đức thành, chỉ có sự phụ là có thể mở ra, nàng không có tám phần nội lực trở lên sẽ không mở ra cái lồng sắt, nàng sử dụng nội lực nữa sẽ bức ép đột phá, vậy sẽ làm chính mình bị công lực phản phệ, lão bà nàng mau dừng tay" Quân Tà Diễm đau lòng khi thấy việc Hàn Vũ làm vì hán, hán biết những việc nàng đang làm đều là vì chính hán, thế nhưng tiếp tục như vậy Hàn Vũ sẽ gặp nguy hiểm.

"Ta. . . Ta chỉ muốn đi vào, ta có thể cảm nhận được toàn thân chàng tỏa ra hàn lãnh, ta muốn mang ấm áp cho chàng, ta chỉ muốn. . . Muốn đi vào" Hàn Vũ vất vả nói hết lời, mặc dù lồng sắt này không mở ra được nàng cũng không muốn buông tay, khoe miệng Hàn Vũ bắt đầu chảy máu, nội lực dần dần bắt đầu không chống đỡ được nữa, mặc dù Hàn Vũ không còn cách nào khác nhưng lại không muốn buông tha. [pedieu.dđlqđ]

"Hiền, người xem đủ chưa, còn không mau đem Hàn Vũ kéo ra" Quân Tà diễm nhìn về phía Tà Hiền, chứng kiến đến vậy nhưng lại không tiến lên kéo Hàn Vũ ra, Diễm không làm gì khác hơn là mở miệng ra lệnh.

Tà Hiền nhìn Hàn Vũ cố gắng như vậy, biết rất rõ rằng mình làm không được vẫn còn liều mệnh như vậy, là nàng quá ngốc hay là bởi vì cố chấp, Tà Hiền đi lên trước, nhìn hai người khổ sở, mình nào có dễ chịu gì, có lẽ. . . Hàn Vũ nàng có thể làm được.

Tà Hiền đặt tay lên vai Hàn Vũ, nhưng không có kéo Hàn Vũ ra, mà là truyền công lực cho nàng, Hàn Vũ nhận được khí tức lớn mạnh lập tức đột phá.

"Hiền, người điên rồi, Hàn Vũ nàng căn bản không có võ công, người lại truyền công lực cho nàng, người. . . Người làm vậy là hại nàng. . . Mau dừng tay" Quân Tà Diễm như sắp phát điên, sao hán có thể thấy Hàn Vũ bị thương tổn.

"Diễm, có lẽ. . . Nàng có thể làm được, chỉ cần làm được, sau này người sẽ không phải đau đớn nữa." Tà Hiền muốn thử một lần, nếu như thất bại vậy chỉ có thể xin lỗi Hàn Vũ, Tà Hiền sẽ đối đãi người của Hàn gia thật tốt. [pedieu.dđlqđ]

"Dừng tay, ta lệnh cho ngươi dừng tay, hy sinh Hàn Vũ để bảo vệ mình, để cho mình biến thành người bình thường, ta không làm được, ngươi mau dừng tay có nghe hay không, nếu như muốn hy sinh Hàn Vũ để đạt tới mục đích, như vậy ta tình nguyện cả đời đều là quái vật!" Quân Tà Diễm gào thét, hắn không thể tin được Tà Hiên lại có ý nghĩ như vậy, Hàn Vũ đối với hắn mà nói đã từ từ chiếm trọn lòng của hắn, ở trong lòng của hắn mọc rễ nảy mầm, một cái nhai mảy một nụ cười của Hàn Vũ cũng khiến Quân Tà Diễm không thể nào quên, cho dù khi đó mình là một người bình thường, nhưng không có Hàn Vũ, Quân Tà Diễm làm sao có thể vui vẻ.

Tà Hiên nhìn dáng vẻ điên cuồng của Quân Tà Diễm liền có chút chần chừ, nhưng rất nhanh liền bị hi vọng thay thế, truyền công lực cho Hàn Vũ nhanh hơn.

"Diễm, ta không biết hắn có mục đích gì, chỉ cần bây giờ có thể đi vào là tốt rồi, thân thể của ta ta hiểu rõ, ta sẽ không hy sinh càng sẽ không để cho chàng có chuyện." Hàn Vũ tiếp thu công lực Tà Hiên truyền cho nàng, cảm giác thân thể tựa như muốn nổ tung, giữ lại quá nhiều nội lực nhất thời không cách nào sơ tán, cuối cùng Hàn Vũ kêu to sử dụng tất cả nội lực nắm cửa sắt kéo ra, không phụ kỳ vọng, cửa sắt bắt đầu dịch chuyển. Hàn Vũ thấy vậy rất mừng rỡ, càng thêm ra sức kéo.

Từng chút từng chút, vốn không nhúc nhích chút nào cửa sắt từ từ bị kéo ra.

"Thừa dịp hiện tại mau đi vào, cửa sắt sẽ rất nhanh phục hồi như cũ, mau!" Tà Hiên thúc giục Hàn Vũ, chỉ sợ chậm một chút cửa sắt liền phục hồi như cũ, khi đó mình và Hàn Vũ căn bản cũng không có dư thừa công lực làm cho cửa sắt bị kéo ra lần nữa.

Hàn Vũ nhanh chóng thu hồi nội lực đồng thời chui vào lồng sắt.

Thấy thế Quân Tà Diễm buồn bã, trong khi Tà Hiên thì mừng rỡ, chẳng lẽ sự tình năm năm trước lại lần nữa tái hiện? Quân Tà Diễm nhìn Tà Hiên tràn đầy trách cứ, Tà Hiên không dám nhìn thẳng, hắn chỉ muốn Quân Tà Diễm bình an vô sự, có thể sống cuộc sống của người bình thường, hắn không có làm sai, nếu như Diễm có thể khôi phục dù hy sinh Hàn Vũ thì chẳng sao cả. Tà Hiên tin chắc cách làm của mình không hề sai. Nhưng hắn lại không dám nhìn thẳng Quân Tà Diễm, trách cứ trong mắt của Diễm khiến hắn lo lắng.

"Đi tìm sự phụ, hi vọng ngày mai khi mặt trời lên ngươi có thể mang sự phụ đến đây, như vậy có thể đền bù lỗi lầm của ngươi!" Quân Tà Diễm bình tĩnh lại, hiện tại người duy nhất có thể mang Hàn Vũ ra khỏi lồng sắt chỉ có sự phụ.

"Diễm . . . Nàng . . ." Ở trong lòng Tà Hiên Diễm là quan trọng nhất, là người thân quan trọng nhất cũng là bằng hữu quan trọng nhất của hắn, chỉ cần có cơ hội sao có thể để hắn đau khổ sống tiếp cuộc sống sau này.

"Đủ rồi, Tà Hiên, đừng để ta hối hận khi quen biết ngươi!" Tà Hiên biết Quân Tà Diễm rất tức giận, mặc dù giọng nói cực kỳ bình tĩnh, nhưng đó chính là dấu hiệu trước khi nổi giận mà thôi.

Chẳng lẽ vị trí của Hàn Vũ trong lòng Quân Tà Diễm đã vượt qua tưởng tượng của hắn? Tà Hiên mê mẩn, hắn rốt cuộc phải làm sao đây? Đi tìm Tà tiên bối sao? Tà Hiên không thể làm gì khác hơn là xoay người rời đi.

"Diễm!" Hàn Vũ ôm Diễm, hàn lãnh kia vượt ra khỏi tưởng tượng của mình, làm sao mới có thể giúp thân thể lạnh lẽo này ấm áp trở lại, tại sao Diễm lại trở thành như vậy.

Bạn trai của mình còn có chuyện gì không có nói cho nàng biết.[pedieu.ddlqd]

Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ, chạm vào gò má của Hàn Vũ, ấm áp, vô cùng ấm áp, khi ôm Hàn Vũ vào ngực tất cả nóng nảy và lo lắng trong nháy mắt đều bình tĩnh lại. Diễm chỉ muốn ôm Hàn Vũ như vậy, vĩnh viễn ôm nàng, nhưng đáng chết, nếu Hàn Vũ vào lồng sắt, nếu như ngày mai nàng không ra khỏi lồng sắt, nếu mình đã thương nàng thì làm sao. Đều có tâm sự riêng nên hai người cũng không phát hiện, tròng mắt màu đỏ của Quân Tà Diễm dần dần đen lại, giống như người thường.

Cứ như vậy hai người ôm nhau cũng không có nói chuyện, không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ có một lúc có lẽ lâu hơn, Hàn Vũ không biết tình huống bên ngoài như thế nào, ra ngoài lâu như vậy mà chưa trở về, không biết phụ thân biết sẽ ra ngoài tìm nàng hay không. Nhưng là bây giờ Hàn Vũ không quan tâm nhiều được như vậy, căn bản không biết trên người của Diễm xảy ra chuyện gì, điều này làm cho Hàn Vũ rất lo lắng. Không biết sự tình như vậy làm cho người ta lo lắng.

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Sự yên tĩnh trước cơn bão táp

Chương 52:

"Lão bà, nàng thật ngốc" Quân Tà Diễm tựa cằm lên trán Hàn Vũ, hai người ngồi dưới đất Hàn Vũ dựa vào trong ngực Diễm. Quân Tà Diễm bắt đầu lo lắng, thời gian dần qua, nhưng Tà Hiên còn chưa đưa sự phụ đến, nên làm sao đây.

"Ta ngốc cũng chỉ vì một người là chàng" quả thật, Hàn Vũ rất ngốc, đến thế giới này không bao lâu liền bị Quân Tà Diễm hấp dẫn, hẳn cũng không có làm chuyện gì khiến Hàn Vũ cảm động, càng không có hiểu nhau nhiều, cứ như vậy làm bạn gái của hắn, giao trái tim của mình còn đeo nhẫn của hắn. Diễm không biết ý nghĩa của chiếc nhẫn nhưng Hàn Vũ lại vô cùng hiểu rõ, giây phút nàng đeo chiếc nhẫn kia vào, Hàn Vũ không còn do dự nữa, Quân Tà Diễm là người nàng nhận định. Dù hôm nay nhìn thấy bộ dáng Diễm, quyết tâm của nàng cũng không có một tia dao động.

"Lão bà, nàng có mang theo đoàn kiểm sự phụ đưa cho nàng không?" Quân Tà Diễm biết đoàn kiểm đó có chỗ thần kỳ, nếu như đoàn kiểm kia có trên người Hàn Vũ, có lẽ tất cả khổ sở có thể kết thúc. Hắn không thể gây tổn thương cho Hàn Vũ, Quân Tà Diễm ra quyết định gì không ai biết.
[pedieu.ddlqđ]

"Có, nhưng đã ném trong Tà cung, thật là đáng tiếc, đoàn kiểm tốt như thế bây giờ nhiễm đầy máu đang nằm ở nơi nào đó, không biết có người nào nhặt nó lên hay không, không biết người đó có thể trả lại cho ta hay không" Hàn Vũ tiếc rẻ, đoàn kiểm kia sử dụng rất thuận tay, khi đánh nhau cùng Phong Yên, đâm về phía Phong Yên, Hàn Vũ vốn nghĩ không thực hiện được, nhưng khi đâm về phía Phong Yên lại không có lực cản nào, cứ như vậy đâm xuyên qua bàn tay Phong Yên.

"Máu? Vết máu? Chuyện gì xảy ra? Đoàn kiểm đâm nàng bị thương hả?" Quân Tà Diễm khăn trương kiểm tra từ trên xuống dưới thân thể Hàn Vũ, phát hiện không có nơi nào bị thương mới yên lòng.

"Không phải tổn thương ta, là đâm cái người tên gọi Phong Yên, đau lòng sao?" Hàn Vũ có chút ghen ghét nói, không biết người gọi Phong Yên kia có vị trí như thế nào trong lòng Quân Tà Diễm. Đả thương nàng ta, Diễm có tức giận hay không?

"Lòng của ta, sẽ chỉ vì nàng mà đau, tựa như nàng sẽ chỉ vì một mình ta mà ngu ngốc như thế này" Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ, trên cái thế giới này, có thể để lòng Quân Tà Diễm nhớ thương cũng chỉ có một người là Hàn Vũ.

Hàn Vũ đem chuyện đã xảy ra tại Tà cung nói cho Quân Tà Diễm, chỉ thấy trong mắt Quân Tà Diễm có một tia phẫn hận, Phong Yên, được, rất tốt. Xem ra hắn nên cho người trong Tà cung biết rõ vị trí của Hàn Vũ. [pedieu.ddlqđ]

"Tà Hiên trừng phạt quá nhẹ rồi, chờ ta ra ngoài ta sẽ giúp nàng tìm bọn họ trút giận" Quân Tà Diễm có thể nào để Hàn Vũ chịu uất ức ở Tà cung. Nhiều người lại bắt nạt một mình lão bà hắn, xem ra bọn họ quá thanh nhàn rồi. Ách, điều này không thể trách bọn họ, bọn họ làm sao biết Hàn Vũ là ai, nàng có thân phận gì. Thật đáng thương, đám người Tà cung không biết mình đã bị Quân Tà Diễm cho vào danh sách đen.

"Diễm, Phong Yên có thân phận gì?" Hàn Vũ cảm thấy biết người biết ta mới có thể Bách Chiến Bách Thắng, nàng muốn biết rõ về Phong Yên.

"Năm năm trước nàng được ta nhặt về, khi đó nàng bị người hãm hại ở bên ngoài Huyền Lâm, ta khi đó. . . Khi đó mới vừa mất đi một người muội muội, trên đường tế bái muội muội về thấy hình dáng nàng yếu đuối, nằm bên cạnh một người chết, Phong Yên gọi ca ca, khi đó Phong Yên mất đi một ca ca, ta liền nổi lên lòng thương hại, cứu nàng, sau lần đó nàng liền ở lại Tà cung, nàng có thiên phú rất tốt, có thượng thừa võ công, ở Tà cung bảo vật cũng không ít, nàng rất nhanh đột phá Thiên Thê, trở thành hộ pháp trong Tà cung, ta biết rõ thời điểm tranh cử hộ pháp nàng động tay chân, ta không có truy cứu, chỉ là sự phụ nhất thời hứng thú thành lập Tà cung, thế nhưng hắn lại không muốn trông nom liền đem Tà cung giao cho ta, ta cũng không thích những thứ này, nếu Phong Yên thích trông nom, vậy để cho nàng quản. Nhưng quản sự chân chính Tà cung là Tà Hiên." Thời điểm Quân Tà Diễm nói đến muội muội, trong mắt tự trách và hối hận không có thoát được ánh mắt của Hàn Vũ.

"Muội muội chàng, nàng là một người thế nào?" Không ngờ Diễm còn có một muội muội, muội muội của hắn chắc là một người rất đẹp. Hàn Vũ không muốn chuyện Phong Yên khiến tâm tình hai người không vui, muội muội của Diễm, người này Hàn Vũ muốn hiểu rõ hơn. [pedieu.ddlqđ]

"Nàng cũng không phải muội muội ruột của ta, nàng gọi Tuyệt Nhi, ta, Tà Hiên còn có Tuyệt Nhi, chúng ta đều là cô nhi được sự phụ nhặt về, từ nhỏ sống cùng nhau, nàng rất nghịch ngợm, thường chinh ta và Tà Hiên, nàng không thích đánh đánh giết giết, tựa như tuyệt đều tinh khiết trắng đẹp, chúng ta ở chung một chỗ vui vẻ sống vài chục năm, nhưng năm năm trước, ngày hôm nay của năm năm trước, ta lại giết nàng" Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ thật chặt, hồi tưởng lại sự tình ngày ấy nhưng cái gì cũng không nhớ ra được. Ngày ấy hẳn không có ý thức, hẳn đã làm gì cần bản cũng không nhớ, bởi vì ngày ấy hẳn không phải một người bình thường.

Ngày cuối cùng của mỗi tháng sự phụ sẽ đem hắn nhốt ở chỗ này, Tuyệt Nhi không biết bí mật của hắn, không biết Tuyệt Nhi làm thế nào tìm tới nơi này, vốn Tuyệt Nhi nhìn thấy hắn bị nhốt ở trong. . . lồng sắt này, muốn thả hắn ra, nhưng mới vừa đến gần lồng sắt liền bị Quân Tà Diễm một tay bóp cổ, nhìn bộ dạng như ma quỷ của Quân Tà Diễm Tuyệt Nhi muốn lấy đoàn kiểm ra đâm về hắn, nàng hoài nghi người này không phải Diễm ca ca, nhưng một ít đầu tóc bạch kim phá vỡ hoài nghi của nàng, đoàn kiểm cầm ở trên tay chậm chạp không có ra tay, cứ như vậy bị Quân Tà Diễm bóp chết cũng không có dám đoàn kiểm về phía Quân Tà Diễm.

Chỉ cần đâm đoàn kiểm vào trái tim của hắn, như vậy người chết sẽ là Quân Tà Diễm mà không phải Tuyệt Nhi, nhưng Tuyệt Nhi không làm được, Diễm ca ca và Hiên ca ca là người thân của nàng, mặc dù hiện tại Quân Tà Diễm biến thành như vậy muốn giết nàng, nàng cũng không có dũng khí đâm đoàn kiểm về phía Quân Tà Diễm, lúc ra đi trên mặt Tuyệt Nhi vẫn mỉm cười, bởi vì đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên không tranh giành với Diễm ca ca, lần đầu tiên nàng nhường Diễm ca ca, vài chục năm qua đều là Diễm ca ca và Hiên ca ca nhường nàng, hôm nay để nàng nhường một lần vậy. Nhưng lần này, Tuyệt Nhi bỏ ra là tánh mạng của mình.[pedieu.ddlqđ]

Ngày thứ hai khi Tà lão đầu và Tà Hiên chạy đến tất cả đều đã quá muộn, Quân Tà Diễm tỉnh lại thấy Tuyệt Nhi nằm ở bên ngoài lồng sắt đã tắt thở, đoàn kiểm cầm trên tay không có vết máu, dù sắp chết Tuyệt Nhi cũng không thương tổn hắn. Không dám tin nhìn dấu vết ở cổ nàng, dấu vết đó. . . Dấu vết đó là tay của hắn tạo thành, Tuyệt Nhi là do hắn giết, Quân Tà Diễm không thể nào tiếp thu được việc mình giết Tuyệt Nhi, thời điểm chuẩn bị tự sát bị Tà lão đầu đánh ngắt mạng ra ngoài. Sau một thời gian dài Quân Tà Diễm đều sống trong hối hận và tự trách, nếu không phải Tà lão đầu khuyên bảo

và Tà Hiên chăm sóc, hẳn cũng không vượt qua được khoảng thời gian đó.

"Tất cả đều đã qua, mặc kệ quá khứ đau đớn là ai tạo thành, chúng ta nên suy tính cuộc sống sau này, người đã đi rồi chúng ta nên để người ấy ở trong lòng mà thương nhớ thật tốt" Hàn Vũ nắm tay Quân Tà Diễm an ủi. Khi đó Hàn Vũ còn không biết Quân Tà Diễm, hẳn bị thương mình không biết, nhưng bây giờ không giống trước, Quân Tà Diễm có năng, như vậy sau này năng sẽ không để hắn trải qua nỗi đau đó lần nào nữa.

"Lão bà, ta thật là đau" Quân Tà Diễm lên tiếng, nghĩ đến Tuyết Nhi khả ái tình ranh ấy, lại chết thảm ở trong tay mình, tất cả đền bù đều đã quá muộn.

"Đau? Chàng đau ở đâu, nói cho ta biết" Hàn Vũ khàn khản hỏi.

Quân Tà Diễm cảm tay Hàn Vũ đặt ở ngực của chính mình nói cho năng biết nỗi đau của hắn, Hàn Vũ cảm thụ nhịp tim Quân Tà Diễm hơi yếu, trừ đau lòng vẫn là đau lòng.

Hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bí mật của Quân Tà Diễm

Chương 53:

Sắc trời dần tối, nhưng trước sau vẫn không thấy Tà Hiên và Tà lão đầu xuất hiện, Quân Tà Diễm cảm giác ma tính bắt đầu dao động trong thân thể. Quân Tà Diễm buông Hàn Vũ ra muốn Hàn Vũ cách xa hắn, để cho năng đến bên kia lồng sắt, nhưng mới vừa buông Hàn Vũ ra, xao động trong thân thể Quân Tà Diễm càng bộc phát hơn, ma tính bộc phát khiến Quân Tà Diễm điên cuồng. Quân Tà Diễm lấy tay ôm đầu, đầu của hắn như có ngàn vạn con kiến cắn xé, đau đớn này hắn sớm đã luyện thành thói quen, nhưng vẫn đau đến hắn không cách nào chịu được.

Hàn Vũ thấy Quân Tà Diễm khổ sở vô đầu của mình, năng không biết phải làm sao, không thể làm gì khác hơn là đến ôm hắn, muốn giúp hắn kiên cường hơn, dù cho một chút cũng tốt.[pedieu.ddlqd]

Quân Tà Diễm được Hàn Vũ ôm vào trong ngực, đột nhiên không còn đau đầu nữa chỉ còn lại một ít ma tính rục rịch trong lòng. Quân Tà Diễm vừa ôm Hàn Vũ vừa nhìn năng, thật thần kỳ, cho tới bây giờ cảm giác đau đầu lúc này như chưa từng xuất hiện, giống như mình không có bị ma tính khống chế mà ngược lại là mình khống chế nó, bởi vì thời gian còn chưa tới sao?

"Diễm, Diễm, bây giờ chàng tốt hơn một chút nào không? Sau này có phải chàng sẽ đau đớn hơn hay không?" Hàn Vũ hỏi Quân Tà Diễm, năng không dám tưởng tượng nếu Diễm còn đau đớn như lúc này thì năng phải làm thế nào.

Bây giờ Quân Tà Diễm đã không như ngày thường, duy chỉ có ánh mắt thâm tình nhìn Hàn Vũ là không có thay đổi, cặp mắt đã không còn nhiễm đỏ như lúc ban đầu Hàn Vũ nhìn thấy, hiện tại chỉ còn lại tia máu, Quân Tà Diễm bởi vì quá đau đớn, mồ hôi trên trán chảy xuống đầu vai áo Hàn Vũ, lưu lại một vết ẩm ướt, có thể thấy bây giờ Quân Tà Diễm thống khổ bao nhiêu.

Nghe Hàn Vũ hỏi, Quân Tà Diễm chỉ lắc đầu, hiện tại hắn chỉ muốn sự phụ mau đến dẫn Hàn Vũ đi, vào lúc điên cuồng lời nói của Hàn Vũ hẳn sẽ không nhận ra, ngay cả lý trí cũng không còn. Nhưng...Bây giờ Quân Tà Diễm rất mâu thuẫn, ôm Hàn Vũ hẳn sẽ không cảm thấy đau đầu, rồi lại sợ lúc mình mất trí gây thương tổn năng.[pedieu.ddlqd]

"Lão bà, đợi lát nữa nếu sự phụ không đến, nếu như mà ta. . . Ta mất đi lý trí, năng tránh xa ta một chút, không phải sợ tổn thương ta, năng phải bảo đảm an toàn của mình. Không cần thấy ta đau đớn mà nhận tổn thương về mình, có được hay không?" Ta không muốn mất đi năng, có được hay không?" Quân Tà Diễm thừa dịp mình còn tỉnh táo nhắc nhở Hàn Vũ, hắn không muốn sự việc năm năm trước tái diễn.

"Được, chàng yên tâm, ta không có việc gì, ta cũng sẽ không để cho chàng xảy ra chuyện" Hàn Vũ mặc dù nói như vậy, nhưng năng không có một chút chắc chắn nào, trừ việc thương tích mau lành hơn người thường, năng đánh cũng đánh không lại Quân Tà Diễm, trốn cũng trốn không thoát lồng sắt, năng bây giờ căn bản là bó tay hết cách, nhưng vì an ủi Quân Tà Diễm, năng không thể không nói như vậy. Hàn Vũ không biết mình sẽ đối mặt với sợ hãi như thế nào, năng không có lựa chọn nào khác, năng không phải cảm thấy sợ hãi, bởi vì đối với việc không biết gì hết chỉ là cảm thấy lo lắng, Quân Tà Diễm sẽ không có việc gì.

"A. . . A. . ." Không biết qua bao lâu Quân Tà Diễm đột nhiên đôi tay mở ra ngẩng đầu lên gào thét, ở nơi này ban đêm không người yên tĩnh lại đang ở bên trong gian thạch động, một tiếng gào thét này đủ để chấn động cả sơn cốc. Quân Tà Diễm lưu lại một tia lý trí cuối cùng cũng đã nói không ra lời, đã đến thời gian. . . Hàn Vũ. . . Hàn Vũ. . . Nhanh lên một chút rồi đi. . .

Hàn Vũ không nghe được la hét trong lòng Quân Tà Diễm, tiếng gào thét bất ngờ phát ra giống như tiếng sói tru ở sâu trong rừng rậm, Hàn Vũ đã quên lời nói muốn năng cách xa của Quân Tà Diễm, Quân Tà Diễm như vậy Hàn Vũ làm sao mà bỏ mặc, một tiếng rồi lại một tiếng gào thét của Quân Tà Diễm chạm vào tim của Hàn Vũ, trên người Quân Tà Diễm rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Một người làm sao sẽ biến thành bộ dáng này, dù là biến thành người sói, nhưng sao lại là ngày cuối cùng của mỗi tháng? Ngày này hoàn toàn không có ánh trăng.

Hàn Vũ nhìn tay Quân Tà Diễm bắt đầu thay đổi, móng tay trở nên càng bén nhọn hơn, mắt cũng không còn đỏ như máu, mà là chậm rãi chuyển thành màu xanh lá, giống như trong đêm khuya hai mắt tán ra hàn quang của sói hoang, hai cái răng nanh đã không còn như ẩn như hiện, mà đã hiện ra rõ ràng trên khuôn mặt vốn nên anh tuấn của Diễm, một đầu tóc bạch kim lấy mất thường có thể thấy được đang dài ra rất nhanh, dài đến lòng bàn chân của Quân Tà Diễm. Hàn Vũ hoá đá tại chỗ, đây là cảnh tượng gì? Khiến Hàn Vũ nghĩ tới —— mỹ nữ và dã thú.

Hàn Vũ nghĩ chẳng lẽ Quân Tà Diễm bị cái gì nguyên rủa? Có thể như tiểu thuyết vẫn thường viết hay không, có phải mình chỉ cần hôn hấn một cái nguyên rủa liền biến mất hay không? Hiện tại Hàn Vũ không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt làm liều, liều mạng tiến lên ôm Quân Tà Diễm đang mất lý trí, nhắm mắt lại hướng về phía môi của hấn hôn lên. . . Vào lúc chạm môi Quân Tà Diễm, Hàn Vũ cảm thấy thời gian ngừng lại trong một khắc kia, không dám mở mắt ra, sợ rằng sự tình không đơn giản như nàng nghĩ.[pedieu.ddlqđ]

Hàn Vũ thật sự không nhẫn nại được nữa, không thể làm gì khác hơn là mở mắt, nhưng cảnh tượng trước mắt không thay đổi bất cứ thứ gì, cặp mắt màu xanh lục vẫn nhìn chăm chăm Hàn Vũ, Hàn Vũ cũng nhìn lại hấn, mắt lớn trùng mắt nhỏ. Bị một đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, Hàn Vũ cảm thấy da đầu tê dại, giống như ánh mắt dã thú nhìn chăm chăm con mồi. Hàn Vũ không dám chuyển động, đôi tay còn ôm cổ của Quân Tà Diễm, trờ ả mới vừa rồi mình sao lại xúc động như vậy, bây giờ nên làm gì? Vậy mà vào lúc Hàn Vũ còn chưa nghĩ ra đối sách, Quân Tà Diễm đột nhiên ôm Hàn Vũ, không đúng, thay vì nói ôm không bằng nói siết. . .

Hàn Vũ bị Quân Tà Diễm càng ôm càng chặt, chặt đến không thể hô hấp, Hàn Vũ muốn tránh thoát nhưng cũng không thể được. Hàn Vũ đầu đầy mồ hôi, trong thân thể dần dần tản mát ra một loại mùi thơm, Hàn Vũ cũng không biết mùi thơm từ đâu mà đến, nhưng Quân Tà Diễm ngửi mùi thơm này thì càng thêm không cách nào khống chế, mùi thơm này chính là Quân Tà Diễm cho Hàn Vũ ăn Từ Hà Đan tạo thành, lại không biết mùi thơm này kích thích Quân Tà Diễm.

Bây giờ Quân Tà Diễm muốn giết chóc, tựa như chém giết có thể trấn an lo lắng trong lòng hấn, giết chóc...Đúng, hấn muốn giết chóc...

Quân Tà Diễm dùng móng tay bén nhọn từ sau lưng Hàn Vũ đâm vào bên trong thân thể của nàng, bất chợt bị đau khiến Hàn Vũ quên mất giãy giụa, vào lúc móng tay Quân Tà Diễm từ trong thân thể Hàn Vũ rút ra vẫn có thể nghe được âm thanh, Hàn Vũ hít vào một hơi, vốn là bị Quân Tà Diễm siết không cách nào hô hấp Hàn Vũ thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Hiện tại không thể ngắt, nếu ngắt đi không biết nàng còn có thể tỉnh lại hay không.

Quân Tà Diễm rút tay ra, đem tay đưa đến bên miệng, dùng lưỡi liếm dòng máu tươi còn nóng ấy, ngửi được mùi máu, thân thể Quân Tà Diễm run lên, rất thơm ngon, hấn muốn. . . Muốn nhiều hơn.

Hàn Vũ thấy vậy thân thể cả kinh run lên, Quân Tà Diễm chẳng lẽ muốn ăn nàng. Hàn Vũ phát hiện móng tay dính đầy máu tươi của Diễm đang từ từ biến hóa, Hàn Vũ thấy thể mừng rỡ, chẳng lẽ máu của mình có thể giúp Quân Tà Diễm thay đổi hình dáng quái vật kia? Hàn Vũ không giãy dụa nữa, mặc cho Quân Tà Diễm dùng móng tay bén nhọn đâm về phía sau lưng của mình.

Khi Tà Hiên cùng Tà lão đầu chạy đến, liền nhìn thấy một hình ảnh: Hàn Vũ ôm cổ của Quân Tà Diễm thật chặt không muốn buông ra, mà Quân Tà Diễm lại dùng móng tay vô cùng sắc bén của hấn đâm vào sau lưng của Hàn Vũ, lần sau so với lần trước sâu hơn, lần sau so với lần trước mạnh hơn, Quân Tà Diễm hình như chơi rất vui vẻ, vết thương bị đâm vào lúc Quân Tà Diễm rút móng tay ra rất nhanh liền phục hồi như cũ, nhưng cũng không chịu được việc Quân Tà Diễm một lần lại một lần hành hạ, cho dù thân thể rất nhanh phục hồi như cũ, cũng sẽ mất máu quá nhiều mà hôn mê.

Tà lão đầu và Tà Hiên kinh ngạc sững sờ tại chỗ, đã quên phải tiến lên cứu Hàn Vũ.

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Quân Tà Diễm nếm được máu tươi ngọt ngào của Hàn Vũ muốn ngừng mà không được, trong nháy mắt liền hướng cổ của Hàn Vũ cắn, tốc độ nhanh khiến Tà lão đầu cũng không kịp ngăn cản.

"Mẹ nó, Vampire?" Hàn Vũ không nhịn được nắc một câu thô tục, mình sẽ không mất máu quá nhiều mà chết chứ?

"Hồng bét, nếu Diễm cắn được động mạch của Hàn Vũ thì xong luôn, tiểu đồ đệ của ta" Tà lão đầu nhanh chóng mở lồng sắt ra muốn tách Quân Tà Diễm và Hàn Vũ ra. Nhưng vẫn chậm một bước. Khi Tà lão đầu tiến vào lồng sắt tách Hàn Vũ và Quân Tà Diễm ra, Hàn Vũ đã mất máu quá nhiều mà hôn mê bất tỉnh, không biết nguyên nhân gì Quân Tà Diễm cũng hôn mê ngã xuống đất, Tà lão đầu quan sát vết thương Hàn Vũ bị Quân Tà Diễm cắn, kỳ quái, mặc dù tràn đầy máu tươi, nhưng không thấy có vết thương?

Lúc này Quân Tà Diễm từ từ hồi phục diện mạo như cũ, Tà lão đầu và Tà Hiên thấy vô cùng mừng rỡ, lần này khôi phục rất nhanh, chẳng lẽ bởi vì Hàn Vũ sao? Nhưng bây giờ Hàn Vũ thế nào?[pedieu.ddlqđ]

Khi tướng mạo Quân Tà Diễm hoàn toàn khôi phục như cũ. Thời điểm tỉnh lại, nhìn thấy Hàn Vũ khắp người máu me nằm dưới đất, lại nhìn vết máu trên hai tay mình, khoe miệng còn chảy ra máu tươi mới vừa hút vào, Quân Tà Diễm hoàn toàn chết lặng... Tại sao? Tại sao? Tại sao người hấn quan tâm đều chết ở trong tay của hấn, hấn rốt cuộc đã làm sai điều gì, trời cao bất công, ông trời ngời mắt bị mù. . . Quân Tà Diễm vô cùng bình tĩnh nhìn Hàn Vũ nằm dưới đất, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy lo lắng, cực độ lo lắng. Quân Tà Diễm không dám tiến lên, thế giới của hấn sụp đổ, không có tương lai và hạnh phúc vui vẻ, tim của hấn khó khăn lắm cảm thấy được ấm áp, chính mình lại hủy diệt tất cả, động lòng với hấn mà nói thật quá khó khăn. Quân Tà Diễm đảo mắt thấy Tà Hiên, hấn hận, hấn hận Tà Hiên sao lại giúp Hàn Vũ đi vào lồng sắt, ánh mắt của Quân Tà Diễm nhìn Tà Hiên như muốn đem hấn chặt làm trăm mảnh.

Tà Hiên không dám nhìn thẳng Quân Tà Diễm, hấn biết, lần này hấn làm sai nhưng hấn không hối hận, Diễm lần này so trước kia khôi phục nhanh hơn, khổ sở cũng ít đi. Nhưng khi thấy Hàn Vũ té xuống đất thì hấn có một tia đau lòng, vì Quân Tà Diễm mà đau lòng. Quân Tà Diễm hiện tại khẳng định rất hận hấn, sau này, Tà Hiên mặc kệ chuyện gì cũng sẽ chiều cố Hàn gia, cũng chỉ có như vậy mới đền bù hy sinh của Hàn Vũ. Tà Hiên một mình đi ra ngoài, hiện tại Diễm không muốn nhìn thấy nhất chính là hấn. Ai. . .

"Diễm, ngươi cảm thấy như thế nào? Có nơi nào không thoải mái hay không?" Tà lão đầu vội vàng hỏi Quân Tà Diễm, lần này rất khác thường, không giống trước kia, hình dáng khôi phục như cũ sẽ khổ sở không chịu nổi, hơn nữa cũng không có nhanh như vậy.

Quân Tà Diễm hiện tại rất khó chịu, so với trước kia mỗi lần khôi phục như cũ rất khó chịu, tự tay giết người yêu đau hơn tất cả đau đớn khác, Quân Tà Diễm tỉnh đi ra lồng sắt, hấn không muốn mình lại nhìn Hàn Vũ, hấn kiệt sức, đã không có năng lực chịu đựng việc nhìn nàng nằm đó, dù nhìn nàng một cái, tim của hấn cũng sẽ càng đau một phần, hấn không có tư cách nhìn nàng, càng không có tư cách an táng nàng, Quân Tà Diễm cảm thấy tim của hấn khi Hàn Vũ rời khỏi cũng hoàn toàn chết rồi.

Tà lão đầu nhìn Quân Tà Diễm như cái xác không hồn đi về phía trước, cũng không có quá nhiều quan tâm, chỉ cần không phải dùng bộ dáng kia đi ra ngoài, như vậy tất cả đều không có bao nhiêu hệ trọng, nhưng là hôm nay hai tiểu tử này bị sao vậy, không nói câu nào, nói đi là đi, chẳng lẽ tiểu đồ đệ ta thu nhận không được người khác yêu thích? Cũng không đúng, Diễm không phải rất thích nàng sao? Chẳng lẽ bởi vì vừa khôi phục nên hấn chưa phát hiện tiểu đồ đệ đang ở đây? Nếu hai người đều đi rồi, chỉ có thể uất ức bộ xương già này của hấn thôi.

Tà lão đầu đi về phía Hàn Vũ, muốn mang nàng ra ngoài. Thời điểm mới vừa đỡ Hàn Vũ dậy, liền thấy nàng tỉnh lại, Tà lão đầu chuẩn bị thăm hỏi nàng có đau nơi nào không, lại bị Hàn Vũ đoạt trước.

"Cái người này không có lương tâm, ta bị chàng hút nhiều máu như vậy, nhìn ta té ở đây, chàng cứ như vậy đi ra ngoài, dù gì cũng phải ôm ta cùng nhau đi ra chứ, tức chết ta rồi!" Hàn Vũ thờ phỉ phò hướng về phía bóng lưng Quân Tà Diễm gọi lớn.[pedieu.ddlqđ]

Quân Tà Diễm nghe vậy thân thể liền run rẩy, cho là mình quá nhớ Hàn Vũ nên mới nghe nhầm. Không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

"Chàng muốn ta tức chết có phải hay không, cứ đợi xem sau này ta có còn quan tâm tới chàng nữa hay không, hứ!" Hàn Vũ quả thật không thể tin được Quân Tà Diễm lại không để ý tới nàng. Chẳng lẽ có sai lầm? Hấn quên nàng? Lần này sẽ không chơi mất trí nhớ chứ?

"Sur phụ? Diễm hấn mất trí nhớ sao?" Hàn Vũ quay đầu hỏi Tà lão đầu. Nhưng Tà lão đầu cũng chỉ lắc đầu một cái, trước kia khôi phục cũng không có dấu hiệu gì mất trí nhớ.

Quân Tà Diễm dừng bước lại, lần này hấn vô cùng xác định mình không phải là nghe nhầm, bình tĩnh lại kích động, xoay người lại, nhìn Hàn Vũ ngồi dưới đất hòa khí mùi phấn.

"Lão bà, lão bà" Quân Tà Diễm gian nan mở miệng, nhanh chóng chạy đến trước mặt của Hàn Vũ, bế Hàn Vũ lên, xoay vài vòng. Không ai hiểu được cảm giác bây giờ của Quân Tà Diễm, giống như trọng sinh, giống như một cái cây nhỏ đã chết héo, trong nháy mắt sống lại hơn nữa lớn thành đại thụ. Lúc này kích động trong lòng Quân Tà Diễm đã không có biện pháp bình tĩnh lại.

"Dừng. . . Dừng. . . Mau dừng lại ngay" Hàn Vũ bị Quân Tà Diễm ôm xoay vòng đầu óc choáng váng, vừa mới mất máu quá nhiều Hàn Vũ sao có thể trải qua giày vò như vậy, mặc dù vết thương rất nhanh phục hồi như cũ, nhưng mất máu cũng không phải một sớm một chiều bổ sung ngay được.

"Làm sao vậy lão bà? Không thoải mái ở đâu?" Quân Tà Diễm vô cùng khẩn trương, Hàn Vũ tỉnh lại có lẽ do ông trời mở mắt thôi. Hiện tại Hấn cũng không muốn Hàn Vũ có một chút nào tổn thương.[pedieu.ddlqđ]

"Choáng váng đầu. . . Có thể là do mất máu quá nhiều, chàng mới vừa rồi tại sao không để ý ta liền đi ra ngoài" Hàn Vũ cũng không có quên thời điểm nàng mới tỉnh lại Quân Tà Diễm một mình đi ra ngoài, mặc dù bóng lưng của hấn thoát nhìn tịch mịch cô đơn như vậy, chẳng lẽ hấn nghĩ nàng đã chết?

"Ta. . . Ta cho là lão bà nàng đã. . ." Khi đó thấy khắp người Hàn Vũ máu me nằm trên mặt đất, suy nghĩ đầu tiên của Quân Tà Diễm chính là thời điểm mình mất trí giết Hàn Vũ, căn bản không có dũng khí cùng tư cách chạm vào Hàn Vũ. Hấn một lòng chỉ nghĩ đến chạy khỏi nơi này. Nơi nào còn có tâm tình đi thăm dò xem Hàn Vũ có thật đã chết hay không.

"Chàng. . . Chàng thật rất ngu ngốc, có chết hay không chàng đều không biết...Ôi. . . Như vậy hi vọng ta chết. . . Hừ hừ" Hàn Vũ biết, hấn đang sợ hãi cái gì, năm năm trước Quân Tà Diễm lỡ tay giết muội muội của hấn, năm năm sau hôm nay, Quân Tà Diễm cũng sợ hãi như vậy, thấy nàng nằm dưới đất, đoán chừng đã không có dũng khí tiến lên tra xét nữa. Hàn Vũ không trách hấn, Hàn Vũ không muốn làm cho không khí bị thương hơn, không thể làm gì khác hơn là cố tỏ ra tức giận nhằm hóa giải không khí.[pedieu.ddlqđ]

"Lão bà, thật xin lỗi, làm nàng bị thương, lòng ta rất đau" Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ đi ra ngoài, mặc dù tối nay không có trăng sáng, nhưng Quân Tà Diễm nhìn bầu trời thấy rất thoải mái. Hàn Vũ ôm cổ của Quân Tà Diễm, chạm vào tay của hấn, tay của Diễm còn rất lạnh lẽo.

Tà lão đầu theo ở phía sau, nhìn phía trước hai người ngọt ngào khoe miệng khẽ giờ lên. Xem ra, hẳn có thể yên tâm. Tà lão đầu thấy trên tay Hàn Vũ đeo chiếc nhẫn, lại nhìn một chút phurong xa, tựa như đang nhớ thương người nào, sau đó đẩy bi thương, một Tà lão đầu vui vẻ ngày thường lúc này đang nghĩ tới ai? Là ai đây?

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ vào cung điện, Hàn Vũ từ từ ngủ thiếp trong vòng tay của hắn, dọc đường đi người của Tà cung thấy Cung chủ của bọn họ ôm một nữ nhân đầy người máu me, quan trọng nhất là sao hôm nay Cung chủ lại không ở bên trong gian thạch động, lại đi ra, ngày cuối cùng của mỗi tháng đều không thấy được Cung chủ, mặc dù bình thường không phải ngày nào cũng có thể nhìn thấy, nhưng hôm nay bọn họ cũng không có nghe được tiếng sói tru giống như những tháng trước. Hiện tại lại thấy hình ảnh quý dị như thế, làm cho bọn họ cảm thấy tối nay hình như không bình thường chút nào.

Mọi người theo sau Quân Tà Diễm đi vào đại điện Tà cung, chỉ thấy Tà Hiên quý giữa đại điện. Tà Hiên thấy Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ vào, ngồi ở chủ vị, thay đổi tư thế để cho nàng ngủ thoải mái hơn.[pedieu.ddlqđ]

Tà Hiên thấy cảnh này càng thêm chua xót, người đã chết rồi, Diễm còn như vậy, muốn hắn càng thêm khó chịu và tự trách hay sao. Mọi người đứng ở ngoài cửa đại điện tiến thoái lưỡng nan, Cung chủ không cho bọn họ vào cũng không nói bọn họ đi, huống chi Tà Hiên vẫn đang quý bên trong. Có một tiểu thị vệ thông minh nhìn thấy Tà Hiên, chủ quản của bọn họ quý trên mặt đất, vội chạy lại quý phía sau hắn, mọi người thấy vậy bưng tỉnh đều quý xuống theo.

Tất cả mọi người đều quý trước mặt Quân Tà Diễm, ai cũng không dám nói chuyện, Quân Tà Diễm giống như không nhìn thấy cảnh tượng đó, hiện tại trong mắt của hắn chỉ có Hàn Vũ, không phải lúc nào hắn cũng có thể ngắm nhìn nàng ngủ, lần này phải nhìn cho thật kỹ. Tay lạnh như băng của Quân Tà Diễm chạm vào gò má Hàn Vũ, bất chợt bị lạnh khiến Hàn Vũ tỉnh giấc. Hàn Vũ mở mắt ra cười nhàn nhạt, lại thấy mình đang nằm trong ngực Quân Tà Diễm, Hàn Vũ rất mệt mỏi, mặc dù vết thương trên lưng và cổ khôi phục rất nhanh, nhưng vẫn rất đau, do mất máu quá nhiều khiến Hàn Vũ không còn chút sức. [pedieu.ddlqđ]

Quý trên mặt đất Tà Hiên thấy Hàn Vũ cử động... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ nàng không chết mà là ngất đi? Hiện tại người Hàn Vũ đầy máu me, thấy vậy cứ nghĩ trên người Hàn Vũ bị thương rất nhiều, nhưng bây giờ giống như không có việc gì nằm trong ngực Diễm... Đang ngủ? Hiện tại ý định tự sát Tà Hiên cũng đã nghĩ đến, hẳn ra quyết định như vậy nhưng lại không tra xét Hàn Vũ có thật đã chết hay không, nét mặt Tà Hiên như ăn phải con ruồi. Nghĩ lại, tâm tình hắn lại rất thoải mái, không chết thì tốt, Hàn Vũ, nhân tình của nàng hẳn sẽ nhớ kỹ.

"Diễm, nóng quá, ở đây nhiều người quá" Hàn Vũ ở trong ngực Quân Tà Diễm nũng nịu nói, nhiều người quý trước mặt mình như vậy, nàng không muốn giảm thọ đầu. Nhìn người nhìn như vậy, Hàn Vũ có thể ngủ mới là lạ, hơn nữa khắp người toàn mùi máu, dính vào y phục nàng cảm thấy rất khó chịu.

"Tất cả đi xuống" Quân Tà Diễm nhàn nhạt nói ra, sau đó ôm Hàn Vũ vào gian phòng của mình, phân phó thủ hạ lấy nước tắm rửa. Hắn muốn cẩn thận kiểm tra thân thể Hàn Vũ, xem vết thương do mình ra tay trên người nàng. Nhưng... Quân Tà Diễm đoán chừng phải thất vọng.

Tà Hiên nhìn Diễm ôm Hàn Vũ rồi đi, tảng đá trong lòng như được nhấc lên, thở ra một hơi dài, xem ra Hàn Vũ thật sự có thể trợ giúp Diễm, tình cảm Diễm dành cho Hàn Vũ không phải ai cũng có thể hiểu, chẳng lẽ chính là duyên phận, ông trời sắp đặt sao? Tà Hiên đứng dậy rồi đi, hẳn biết, Diễm tha thứ cho hắn. Diễm không phạt con thịnh nộ là vì Hàn Vũ còn sống. Có lẽ hắn nên thừa nhận địa vị của nàng. Tà Hiên cười cười bỏ lại tất cả mọi người vẫn còn quý, rồi đi. Những người này thật... ngu ngốc.

Thủ hạ của Quân Tà Diễm đều là nam, trong Tà cung ngoại trừ Phong Yên thì không có nữ nhân khác, thị vệ chuẩn bị xong liền lui xuống, Quân Tà Diễm không thể nào để thủ hạ phục vụ lão bà của hắn tắm rửa, thật ra thì hắn rất muốn tự mình làm.

"Lão bà, tỉnh dậy, ta giúp nàng tắm, tắm xong ngủ tiếp, sẽ ngủ ngon hơn" Quân Tà Diễm muốn coi y phục đầy máu trên người Hàn Vũ ra, lại bị Hàn Vũ ngăn trở.

"Ta tự mình tắm được rồi, chàng ra ngoài trước đi" Hàn Vũ không muốn nhanh như vậy đã để Quân Tà Diễm "ăn mình". Hơn nữa, nàng rất ngại. Để cho Quân Tà Diễm giúp nàng tắm, nàng tình nguyện máu me đầy người mà đi ngủ.

"Ngaoan, bây giờ nàng bị trọng thương, không nên lộn xộn, ta giúp nàng" làm sao Quân Tà Diễm bỏ qua được, có cơ hội không thể bỏ lỡ.

"Ta không sao, ta thật sự không có việc gì, chàng xem" Hàn Vũ vươn cổ mình ra cho Quân Tà Diễm xem, chứng minh mình thật không có việc gì.

Quân Tà Diễm xem xét cổ của nàng, vết cắn còn hồng hồng, giống như mới vừa làm da non thật mềm mại, Quân Tà Diễm thấy cổ nàng không có bị gì thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng bây giờ Hàn Vũ vươn cổ ra, muốn hấp dẫn hắn sao? Quân Tà Diễm nuốt một ngụm nước bọt, muốn bình tĩnh lại, nhưng Hàn

Vũ lại không biết, Hàn Vũ lại vuron cổ ra, muốn Quân Tà Diễm xem cho kỹ.

Quân Tà Diễm cúi đầu đến gần cổ của Hàn Vũ, chạm vào vùng da mềm mại kia, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm. Lúc này thân thể của hai người cứng ngắc, hô hấp của Quân Tà Diễm dồn dập, ôm Hàn Vũ hôn cổ của nàng, Hàn Vũ quên mất phản ứng, đến khi đầu vai truyền đến trận hàn lạnh thì mới tỉnh táo lại.

Hàn Vũ nhanh chóng đẩy Quân Tà Diễm ra sửa sang lại y phục, hai bên má ửng đỏ. Quân Tà Diễm mới biết mình vừa làm chuyện gì, Hàn Vũ đang bị thương tìm được đường sống trong chỗ chết, hẳn lại suy nghĩ những chuyện này, Quân Tà Diễm có chút tự trách. Nhưng khi hắn nhìn thấy vẻ ngưng ngưng của Hàn Vũ thì lòng lại lâng lâng không biết phải làm sao.

"Lão bà. . ." giọng nói của Quân Tà Diễm khàn khàn, trong mắt vẫn còn dục vọng nhìn Hàn Vũ. Quân Tà Diễm sống 20 năm, đối với nữ nhân đều rất bài xích, bởi vì các nàng đều yếu đuối, hắn không có hứng thú.

Nữ nhân hắn từng quan tâm nhất chính là muội muội của hắn, lại chết trong tay hắn, vì vậy hắn càng không muốn tiếp xúc nữ nhân khác. Nhưng là, Hàn Vũ lại hấp dẫn hắn, lay động trái tim băng giá của hắn, hiện tại Quân Tà Diễm cảm thấy cả người khô nóng, bình thường thân thể hắn đều lạnh như băng, lần đầu thân thể khô nóng như vậy, hắn chỉ muốn hôn Hàn Vũ cho đến khi nhiệt độ giảm xuống. Hắn đã quen với cơ thể hàn lãnh đột nhiên khô nóng khiến hắn không thích ứng được, Quân Tà Diễm tiếp tục đến gần Hàn Vũ. . . [pedieu.ddlqđ]

Hàn Vũ thấy tình trạng đó vội vàng nói đầu mình rất đau, Quân Tà Diễm biết Hàn Vũ mất máu quá nhiều, không thể làm gì khác hơn là đè nén khô nóng trong thân thể, giúp Hàn Vũ xoa đầu. Cuối cùng, Quân Tà Diễm không có được như ý, Hàn Vũ tự mình tắm rửa, sau khi tắm rửa xong thì mặc áo choàng của Quân Tà Diễm, nằm trên giường Quân Tà Diễm nặng nề ngủ, Quân Tà Diễm đắp kín chăn cho nàng xong cũng ra khỏi phòng, đi tới phòng tắm tắm rửa.

Quân Tà Diễm nhặt quần áo rách nát của Hàn Vũ từ trên đất lên, nhìn qua bồn tắm nước đã trở thành màu máu, mà Hàn Vũ lại yên bình ngủ trong phòng hắn, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Quân Tà Diễm nhìn về phía Hàn Vũ đầy đau lòng, trên mặt trừ đau lòng thì không có một tia nghi ngờ hay phòng bị. Dù cho nàng có mục đích thì đã sao, tất cả của mình đều là của nàng. Sự phụ cũng đã nhận định nàng rồi mà.

Quân Tà Diễm cười, yêu nàng, thì ra là. . . Là cảm giác như vậy!

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Hàn Vũ lười biếng xoay lưng, thấy Quân Tà Diễm ngồi ở mép giường cười cười, vành mắt quầng thâm thật sự không có chút nào hợp với vẻ đẹp yêu nghiệt của hắn. Quân Tà Diễm cả đêm không ngủ bảo vệ Hàn Vũ, cảnh nàng ngủ hắn xem mãi không chán, tối hôm qua nghe được nàng kêu tên hắn, đây chính là thu hoạch lớn nhất.

"Đói bụng à? Ta đã kêu người chuẩn bị, nàng ngủ tiếp một lát hay là thức dậy ngay?"

Hiện tại Hàn Vũ vô cùng hạnh phúc, ở nơi này nam tử làm chủ xã hội, mà nàng vẫn được hưởng thụ như thế này. Quân Tà Diễm cưng chiều nàng, bây giờ nàng là tất cả của hắn. Nếu người Tà cung nhìn thấy Cung chủ của bọn họ hầu hạ một cô gái như thế này, chắc hẳn đều hoảng loạn.

"Đói bụng, hiện tại ta thức dậy" Hàn Vũ mới vừa ngồi dậy, cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, đầu nặng như búa bổ. Hàn Vũ một tay nâng đầu, tay khác vịn vào mép giường, đợi cho choáng váng qua đi. Chắc do mất máu quá nhiều, Hàn Vũ không lo lắng nhiều, bồi bổ máu sẽ tốt hơn.

Quân Tà Diễm không nghĩ vậy, vội vàng kêu Tà Hiên tới. Mặc dù thân thể Hàn Vũ khác người, vết thương phục hồi nhanh một cách thần kì, nhưng ngày hôm qua bị thương nghiêm trọng như vậy, mất nhiều máu như vậy, điều này làm Quân Tà Diễm rất lo lắng.

Tà Hiên chạy nhanh tới, thấy sắc mặt tái nhợt của Hàn Vũ, liền chẩn mạch, xác định không có gì nguy hiểm thì mọi lo lắng cũng tiêu tan.

"Diễm, nàng không có gì đáng ngại, chẳng qua mất máu quá nhiều, cần bồi bổ thật tốt, ngươi yên tâm, cứ giao việc này cho ta" Tà Hiên chủ động nhận việc, hắn biết dù hắn không nhận Diễm cũng sẽ giao cho hắn, hết cách rồi, ai bảo y thuật của hắn cao nhất ở đây. Và lại hắn nợ Hàn Vũ, người khác ngăn vàng khó cầu hắn chữa trị, không ngờ bây giờ lưu lạc tới giúp người khác đều dưỡng thân thể, ai...ngày càng khó sống..

"Ta muốn ăn táo đỏ, mỗi ngày ba chén, dù phải uống thuốc ta cũng không uống thuốc nước, ta muốn uống thuốc viên, hơn nữa không được đắng, nếu đắng ta sẽ không uống, mỗi ngày không uống quá hai lần" Hàn Vũ đưa ra yêu cầu, trước kia hầu như nàng không sinh bệnh, một chút nóng sốt chỉ cần uống nhiều nước liền khỏi, nàng sợ đắng nên rất sợ phải uống thuốc. Ở thế giới cũ sống mấy chục năm cũng chưa từng nằm bệnh viện, nàng hoài nghi lúc đó mình sao lại khỏe như vậy.

Quân Tà Diễm nghe vậy chỉ cười, còn Tà Hiên thì vô cùng buồn rầu.

“Hiền, ta tin tưởng với y thuật của ngươi có thể làm được, ngươi đi xuống đi, gọi mọi người trong Tà cung tập hợp ở đại điện, ta có việc muốn tuyên bố”

“Vâng” Tà Hiền lĩnh mệnh đi xuống, vẫn còn đang suy nghĩ về yêu cầu quá mức khắt khe của Hàn Vũ, chỉ là, mình vẫn có thể làm được.

Sau khi rửa mặt Hàn Vũ đi tới bàn cơm...Trợn tròn mắt...Những thứ này là gì? Nhìn kỳ quái như thế? Những thứ này có thể ăn hả? Hàn Vũ thấy trên bàn bày la liệt đĩa mà trên đó toàn là cây cỏ, giống như vừa mới được hái xuống chế biến, duy nhất một món Hàn Vũ có thể nhận ra là một chén cháo...ách...là cháo nhưng sao lại màu đỏ? Hàn Vũ nhìn Quân Tà Diễm muốn hấn giải thích một chút.

Quân Tà Diễm biết Hàn Vũ nghi ngờ, liền nói “nàng ăn hết những thứ này ta sẽ nói cho nàng biết chúng là thứ gì, cả đêm ở Huyền Lâm sư phụ vì nàng hái chúng về. Ăn nhanh đi!” [pedieu.dđlqđ]

Hàn Vũ nghe vậy thì an tâm, may mắn có khi hái được thứ quý hiếm, Hàn Vũ bung chén cháo màu đỏ lên ăn, mặc dù nhìn thì kì quái nhưng mùi vị lại rất ngon

“Sao chàng không ăn, chàng cũng ăn đi” Hàn Vũ thấy Quân Tà Diễm không ăn chỉ ngồi nhìn nàng.

"Ta đã ăn rồi, nàng ăn đi, ăn xong chúng ta còn có việc phải làm"

"Được!" Hàn Vũ càng ăn càng thấy ngon, những thứ này mùi vị thật ngon. Nếu cảnh tượng này để người ngoài biết được, chắc Tà cung đều bị san bằng. Hàn Vũ không biết những thứ nàng đang ăn trên quý cỡ nào, người đời muốn ăn một ít đã khó còn nàng thì được cả một bàn.

Hàn Vũ ăn đến ngum cháo cuối cùng, vô cùng vui vẻ vỗ bụng mình, ăn no quá rồi.

“Ta ăn xong rồi, bây giờ chàng có thể nói những thứ này là gì không?”

“Tò mò như vậy à?”

“Dĩ nhiên, chàng nói sư phụ đi Huyền Lâm hái về, chắc hẳn là đồ tốt, sao ta có thể ăn đồ tốt mà lại không biết tên chúng chứ!”

“Chén cháo nàng ăn là do sư phụ trồng trong Huyền Lâm, về phần những thứ khác, nàng ăn hết rồi, ta cũng không nhớ rõ chúng gọi là gì, ăn ngon không? Đã no chưa?” Quân Tà Diễm không muốn nói cho Hàn Vũ những thứ kia là thứ gì, mặc dù chúng nhìn giống hạt gạo sư phụ trồng, vốn chúng không có màu đỏ mà do lấy máu của ma thú cấp một chế biến thành, còn mấy thứ kia...Nếu để Hàn Vũ biết những thứ kia là nội tạng của ma thú, chắc chắn Hàn Vũ sẽ phun ra. Những thứ này đều rất trân quý, sư phụ nói chúng sẽ giúp việc tu luyện nội lực của nàng nhanh hơn, kêu hấn nghĩ cách dụ nàng ăn, hấn chỉ là làm cho chúng nhìn đẹp mắt hơn, khiến chúng giống đồ ăn hơn, hoàn hảo Hàn Vũ không phát hiện ra!

“Ăn rất no, Diễm, tối hôm qua ta không có trở về phủ tướng quân, không biết bọn họ có phái người đi tìm ta hay không?” Ban đầu Hàn Vũ không có ý định qua đêm ở Tà cung, nhưng với bộ dạng tối qua của nàng trở về phủ tướng quân thì không có cách nào giải thích. Mà bây giờ trở về phải giải thích ra sao đây.

“Yên tâm đi, vẫn chưa có ai phát hiện nàng không trở về, sư phụ cho tiểu nha hoàn của nàng ngủ rồi, khi nào nàng về thì nàng ta sẽ tỉnh, mẹ nàng vẫn còn trong chùa, bà ở đó thành tín hướng Phật nửa tháng, về phần Hàn tướng quân, ông và đệ đệ nàng hôm qua nhập cung còn chưa về, thủ hạ ta bẩm báo có lẽ là vì chuyện hội nghị Tứ Quốc.” Khi Quân Tà Diễm tuyên bố bảo vệ an toàn cho Hàn gia liền phái người chú ý nhất cử nhất động người của Hàn gia, hôm qua nửa đêm người phụ trách việc này đã báo cáo mọi chuyện cho hấn.

Hàn Vũ nghe Quân Tà Diễm nói giống như chuyện gì hấn cũng biết.

“Chàng an bài gián điệp ở phủ tướng quân?” Hàn Vũ tò mò, người giám sát là ai ?

"Gián điệp? Là cái gì?"

"Ặc, không phải là cái gì, sao chàng biết rõ ràng như thế?"

“Nàng đã là đại tiểu thư của Hàn gia, sao ta lại để người Hàn gia gặp nguy hiểm? Đương nhiên là phái người theo bảo vệ họ”

Hàn Vũ nhớ lại, lần ở Vô Tình các nghe thấy thủ hạ của Tà Yêu nói Cung chủ của bọn họ tuyên bố Tà cung phải bảo vệ an nguy cho Hàn gia, nguyên nhân là thế này đây.

“Cám ơn chàng, Diễm”

"Ta không phải muốn một câu cảm ơn" Quân Tà Diễm đi tới trước mặt Hàn Vũ, cúi người xuống gần Hàn Vũ, nhắm mắt chờ đợi.

Hàn Vũ cho rằng Quân Tà Diễm muốn tạ lễ bằng một nụ hôn, được rồi, nàng không phải là người keo kiệt. Vì vậy Hàn Vũ nhắm mắt lại hôn phớt lên môi Quân Tà Diễm. Hương cháo từ miệng Hàn Vũ bay sang chóp mũi khiến Quân Tà Diễm cảm giác thân thể lại khô nóng.

Bị hôn bất ngờ Quân Tà Diễm kinh ngạc mở mắt, thì ra lão bà của hấn phóng khoáng như vậy.

“Lão bà, nàng...Nàng thật tốt, nàng thật thom, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn ta, ha ha ha” Quân Tà Diễm cười khúc khích nhích tới gần Hàn Vũ,

ngửi mùi thơm cơ thể nàng.

"Nói cái gì đó, không phải chàng nói tã lã sao?"

"Ta nói tã lã chỉ là muốn ôm nàng một cái, ngửi mùi thơm cơ thể nàng, mùi thơm của nàng có thể làm ta yên lòng"

Hàn Vũ nghe nói thế then đỏ ửng hai má, ách, hiểu lầm lớn rồi. Vậy sao không nói mà hấn lại cúi sát mặt nàng, hạp nàng hiểu lầm, hừ...Nàng dám cá Quân Tà Diễm tuyệt đối là cố ý.

"Hừ, đây không phải lần đầu" Hàn Vũ nói thầm, ở gian thạch động, bên trong lồng sắt, nàng đã hôn hấn, mặc dù khi đó không được mềm mại như bây giờ, nhưng cũng rất mê người, chỉ là...Nhớ tới hai cái răng nanh của hấn... Thôi đi, vẫn thích hôn hấn như bây giờ hơn.

"Không phải lần đầu tiên? Khi nào thì nàng hôn ta? Thế nào ta không nhớ rõ? Chẳng lẽ là..."

"Không nói cho chàng biết" nói xong Hàn Vũ chạy ra ngoài, ánh mặt trời mùa hè rất chói mắt, Hàn Vũ lấy tay che mắt, nhìn về phía Quân Tà Diễm. Hấn thật sự là yêu nghiệt mà, sao có thể đẹp như vậy chứ, Diễm và nàng, có phải ủy khuất Diễm hay không? Vóc dáng nàng không đẹp, cũng không phải tuyệt sắc, càng không có thân phận hiền hách, ở thế giới kia nàng chỉ là một người bị vứt bỏ...nụ cười của nàng vụt tắt, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, nếu một ngày đột nhiên mình biến mất, khi đó ai sẽ đau lòng vì nàng?

Hàn Vũ đưa lưng về phía ánh mặt trời, ở bên trong phòng Quân Tà Diễm nhìn Hàn Vũ, không thấy rõ thái độ của Hàn Vũ, chỉ cảm thấy cứ như vậy Hàn Vũ sẽ biến mất cùng ánh mặt trời. Lòng Quân Tà Diễm run rẩy cuồng loạn, hấn chạy nhanh đến ôm Hàn Vũ, sợ chỉ chậm một bước nàng sẽ biến mất mãi mãi.

"Sao vậy? Diễm" Quân Tà Diễm đột nhiên ôm nàng, Hàn Vũ cảm giác thân thể Diễm đang phát run, hấn bị làm sao thế.

"Vì sao? Vì sao nàng cho ta cảm giác mọi thứ không chân thật, giống như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể biến mất, muốn giữ nàng lại, nhưng làm sao cũng không giữ được." Cảm giác như thế, khiến Quân Tà Diễm cảm thấy rất lo lắng, lo lắng và sợ hãi.

"Ha ha ha, đùa ngốc, ta sẽ không bỏ chàng mà đi" mặc dù nàng không biết lúc nào mình biến mất, nhưng nàng không dám nói. Ở thế giới này nàng thường cảm thấy mình là người dư thừa, nhưng giờ đây nàng lưu luyến tình thân, cha của nàng, mẹ của nàng, đệ đệ của nàng, còn có một...Lão công. Tuy rằng nàng không có ký ức thuộc về nơi này, dù là sống một cuộc sống vô vị, chỉ cần bọn họ ở đây thì nàng tình nguyện sống ở đây cả đời.

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Nữ chủ nhân Tà Cung

Edit: giọt biển

Quân Tà Diễm ôm eo thon nhỏ của Hàn Vũ đi tới trên đại điện, mọi người trong Tà Cung nhìn thấy tròn tròn mắt, đây là Cung Chủ của bọn họ sao? Không phải là giả đó chứ? Nhưng trên đầu là một ít tóc bạch kim cũng không thể nói giả là giả được. Khí thế lãnh đạo tuyệt đối này là thuộc về Cung Chủ của bọn họ, nhưng hôm nay Cung Chủ có phải có chút kỳ lạ hay không?

Nữ tử này nhìn thấy thế nào cũng không thể xứng với Cung Chủ của bọn họ được, cảm thấy không có bất kỳ chỉ số võ công nào, mặc dù hôm qua đã thương Tà Hộ Pháp là quá trùng hợp đi, tướng mạo cũng không hơn là mấy, khí thế càng không phải nói. Nhưng bây giờ Cung Chủ lại ôm nàng, điều này đại biểu cái gì? Chẳng lẽ Tà Cung sắp thay người lãnh đạo?[diendanlqđ]

Quân Tà Diễm mang theo Hàn Vũ ngồi ở bên chủ vị cao nhất của Tà Cung mắt nhìn xuống những người phía dưới, Quân Tà Diễm hừ nhẹ một tiếng, chỉ là hừ nhẹ nhưng cũng đủ dọa sợ những người phía dưới. Mọi người trong Tà Cung nghe được Quân Tà Diễm hừ nhẹ cũng biết chuyện im lặng. Mọi người trong Tà Cung cùng quỳ xuống, Tà Hiên đi tới bên trái Quân Tà Diễm cũng ngồi xuống.

Cung Chủ của bọn họ cực kỳ khát máu, đòi mạng người căn bản không cần bất kỳ lý do gì, đây chính là tính cường chế áp đảo tuyệt đối, những người bọn họ căn bản không có đường phản kháng, chỉ có thể thuận theo vô điều kiện. Bọn họ muốn sống thì lúc nào cũng phải chú ý tới biểu cảm nét mặt của Cung Chủ bọn họ, chỉ cần cảm thấy sự lạnh lẽo của Cung Chủ là người nọ sẽ không tồn tại được trên nhân gian. Mặc dù Cung Chủ tàn khốc nhưng cũng không phải không nói đạo lý, những kẻ chết kia là những kẻ đáng chết. Nhưng tuyệt đối đừng chọc tới Cung Chủ, nếu làm sai trái với lệnh của Cung Chủ thì kết quả tuyệt đối còn kinh khủng hơn cả cái chết.

Chủ càng bình tĩnh thì những người quỳ phía dưới càng lo lắng, không biết nỗi sợ hãi này còn kéo dài như thế nào nữa, từng giọt mồ hôi lạnh trên trán cũng bắt đầu nhỏ từng giọt xuống đất. Tình huống này trong lịch sử Tà Cung ít khi xuất hiện. Nếu không có chuyện sai lầm cực lớn thì Cung Chủ sẽ không có triệu tập toàn bộ bọn họ đến đại điện, xem ra hôm nay sắp thay đổi người lãnh đạo rồi.

“Tứ Đại Đường Chủ đến.” Bên ngoài truyền đến âm thanh truyền báo đã phá vỡ không khí sợ hãi này, Tứ Đại Đường Chủ tới, bọn họ đã có thể nhẹ nhõm hơn nhiều rồi. Chuyện đại sự của Tà Cung, Tứ Đại Đường Chủ đều phải dính vào. Đường Chủ dùng để làm gì? Chính là mỗi khi Cung Chủ nổi giận thì dùng Tứ Đại Đường Chủ chống lưng cho bọn họ.

Hàn Vũ vẫn là lần đầu nhìn thấy loại trận này, thì ra cảm giác cao cao tại thượng là như thế này, Hàn Vũ không lo lắng, ngược lại rất hưởng thụ.

“Thuộc hạ tham kiến Cung Chủ” Tứ Đại Đường Chủ cùng lúc yết kiến, đồng thời cũng quỳ trên mặt đất. Bọn họ cũng cảm thấy hôm nay lửa giận của Cung Chủ sao mãnh liệt vậy? Lửa giận như vậy là đến từ bọn họ, chẳng lẽ bởi vì Hàn Vũ? Tà Yêu cảm thấy không ổn.

Bốn vị Đường Chủ quỳ trên mặt đất, Quân Tà Diễm không cho bốn người bọn họ đứng lên, bốn người bọn họ cũng không dám, nếu là bình thường bọn họ cũng sẽ không tham bái Cung Chủ, Cung Chủ không thích những lễ nghi kia, nhưng bây giờ không khí như vậy nói cho bọn họ biết, hôm nay không giống vậy.

Quân Tà Diễm đứng dậy nhanh chóng vung tay về phía Tà Yêu, khí lưu mạnh mẽ bao vây Tà Yêu xoay quanh bốn phía, đây là hình phạt nhẹ nhàng của Cung Chủ đối với người phản bội. Những khí lưu này như đao đâm vào da Tà Yêu, hần không thể lên tiếng cầu xin tha thứ được, vì Quân Tà Diễm không cho phép. Hần chịu khổ không nổi muốn cắn răng thừa nhận, nhưng chỉ cắn hần phát ra một tiếng thì sau này cũng đừng suy nghĩ ra vì ngày này năm sau cũng là ngày gỗ của Tà Yêu hần.

Có vẻ như đao khí lưu này nhanh chóng xoay tròn vây quanh thân thể Tà Yêu, y phục của Tà Yêu đã bị cắt tàn phá không thể chịu nổi, không ai dám lên tiếng cầu xin. [diendanlqđ]

Hàn Vũ thật sự không nhìn được nữa nên lôi kéo tay áo của Quân Tà Diễm, ý muốn nói cho hần dừng lại, mặc dù nàng không phải là dạng người lương thiện, nhưng Tà Yêu từng trợ giúp cho nàng, nàng xem như nàng đã nợ món ân tình này với Tà Yêu mà thôi.

“Diễm, đủ rồi, không cần phải làm tới mức độ này” Hàn Vũ nhỏ giọng xin giúp Tà Yêu, nếu như để Diễm Nương biết chuyện Tà Yêu chịu khổ như vậy, không biết sẽ đau lòng biết bao nhiêu.

Quân Tà Diễm nghe Hàn Vũ nói như vậy liền thu hồi khí lưu lại, Quân Tà Diễm ngồi xuống bên cạnh Hàn Vũ hỏi “Phong Trần vì sao không tới?”

“Hần đi tìm Phong Yên rồi.” Tà Hiền trả lời.

“Hừ, tìm đến cũng tốt, nàng chết cũng chỉ có thể chết ở chỗ này.” Quân Tà Diễm không lưu lại một chút tình cảm và thể diện nào đối với nữ nhân đi theo bên cạnh mình, nhưng không có ai lấy được một chút thương hoa tiếc ngọc nào từ hần, không biết Phong Yên nghe được sẽ chua cay như thế nào. Hình như lòng của Quân Tà Diễm chỉ mở rộng với một người duy nhất đó là Hàn Vũ.

Tà Yêu vẫn quỳ dưới đất, trên người đầy vết thương lớn nhỏ đều chảy máu, thế nhưng hần lại không có cảm máu, Cung Chủ cũng không lên tiếng, ai cũng không dám tiến lên để cầm máu cho Tà Yêu. Thế nhưng nếu không cầm máu thì sẽ mất máu nhiều quá mà chết, bên trái Tà Yêu là Tà Phong đang quỳ gối, là một trong Tứ Đại Đường Chủ Tà Cung phụ trách an toàn, hần dùng ánh mắt hỏi thăm Tà Hiền, cầm máu cho Tà Yêu trước có được hay không? Bốn người bọn họ đi theo bên cạnh Cung Chủ đã lâu, ít nhiều gì cũng biết tính tình của Cung Chủ, Tà Phong biết Cung Chủ cũng không muốn Tà Yêu liều mạng, có thể để cho máu vẫn chảy, sinh mạng cũng không bảo đảm. Quân Tà Diễm thấy vậy cũng không nói gì, ngầm cho phép Tà Phong hành động. [diendanlqđ]

Tà Hiền đi tới trước mặt Tà Yêu điểm hai nguyệt đạo trên người Tà Yêu, máu rất nhanh dừng lại, hần ném một cái bình nhỏ cho Tà Yêu, Tà Yêu cảm kích liếc mắt nhìn Tà Hiền, không có lời thừa, hần biết rõ lỗi mình ở chỗ nào, hần coi thường trọng lượng Hàn Vũ ở trong lòng Cung Chủ.

Ánh mắt Tà Yêu nhìn Hàn Vũ biết ơn khi biết nàng xin tha cho hần, nhưng giờ hần không biết làm thế nào để biểu đạt lòng biết ơn đối với nàng.

“Ta muốn nói một việc, các ngươi nghe cho kỹ không được sót một chữ, từ giờ phút này trở đi Hàn Vũ nàng, chính là nữ chủ nhân Tà Cung. Bất kỳ chuyện, người hay vật trong Tà Cung đều do Hàn Vũ nàng phân phó. Tất cả Tà Cung đều là của nàng, có nghe hay không?” Quân Tà Diễm ôm Hàn vũ tản ra công lực làm cho tất cả mọi người trong Tà Cung đều có thể nghe hần đang tuyên bố chuyện gì? Tất cả Tà Cung hần đều đem cho Hàn Vũ.

Hàn Vũ không biết Quân Tà Diễm sẽ tuyên bố chuyện như vậy, nàng bây giờ là con gái của Hàn tướng quân, triều đình sẽ không để cho Hàn gia và Tà Cung có bất kỳ mối quan hệ nào, nhưng bây giờ nàng lại trở thành nữ chủ nhân Tà Cung. Như vậy, Hàn Vũ phải làm như thế nào để thoát khỏi triều đình và không dây dưa với Tà Cung đây? Hàn Vũ cảm thấy đau đầu. Nàng còn nhớ rõ Cung Vĩ đã từng nói, nếu là người của triều đình và Tà Cung cấu kết thì sẽ bị lưu đày. Hàn Vũ hiện tại không bỏ được Quân Tà Diễm nhưng lại muốn bảo vệ Hàn gia. Địa vị của Hàn gia ở triều đình như mặt trời ban trưa, muốn Hàn gia rơi đài thì nơi nào cũng có, nếu như bị những người muốn hãm hại Hàn gia nắm được nhược điểm này thì phải làm thế nào?

Hiện tại Hàn Vũ chỉ có thể cẩn thận một chút xử lý mối quan hệ hai bên, bắt được một điểm thăng bằng thì phải nắm chắc mới được.

“Ngươi gọi là Tà Hiền đúng chứ? Ngươi mang Tà Yêu xuống chữa thương đi, ta không muốn để cho người nào đó oán trách trước mặt ta, tình lang của nàng làm sao lại bị thương như vậy.” Cách làm của Tà Yêu mặc dù khiến Hàn Vũ tức giận thật, nhưng đã chịu phạt và cũng chưa cần thiết phải tra tấn hần. Tà Hiền nhìn Quân Tà Diễm rồi mang theo Tà Yêu đi xuống chữa thương.

“Đều đứng lên hết đi” Hàn Vũ nói xuống phía dưới để cho mọi người đứng lên, tuy nhiên không có một ai dám đứng lên, Cung Chủ không nói gì, bọn họ sao dám

“Thế nào, chẳng lẽ lời của ta không dùng được sao?” Hàn Vũ nhìn Quân Tà Diễm, chẳng lẽ bọn họ nghe lời nàng nói cũng phải đợi Quân Tà Diễm gật đầu mới bằng lòng sao? Hàn Vũ cũng không phải để ý mình ở Tà Cung có địa vị gì, Hàn Vũ nàng quan tâm là trọng lượng lời nói của nàng nói ra. Nếu

Quân Tà Diễm đề nghị làm chủ nhân Tà Cung, nhưng mọi người hình như cũng không ủng hộ cho địa vị của nàng, như vậy nàng sẽ sử dụng phương pháp của mình giải quyết.

Quân Tà Diễm rất tức giận, chẳng lẽ lời của hắn nói lúc nãy đều nói chơi sao? Hay bọn hắn nghe không hiểu? Quân Tà Diễm vừa định đứng lên phát uy lại bị Hàn Vũ nhấn xuống. Hàn Vũ nhìn hắn lắc đầu một cái, uy tín của nàng không phải để hắn giúp mà nàng muốn nàng tạo uy tín cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tạo uy tín

Edit: giọt biển

“Ta cho các người đứng lên, các người không đứng lên vậy thì tốt, cứ quỳ đi, mới vừa rồi nghe nói Tứ Đại Đường Chủ tới, ta chỉ biết Tà Yêu, không biết ba vị Đường Chủ còn lại tên gì? Trông coi sự việc gì? Người, đến trả lời câu hỏi của ta” Ánh mắt Hàn Vũ đảo mắt chỉ vào người vừa liếc nhìn Tà Hiên.

“Phu nhân, thuộc hạ gọi là Tà Phong, vị này gọi là Tà Lê, bên cạnh vị này gọi là Tà Huyết, về phần chúng ta trông coi sự việc gì của Tà Cung là cơ mật, nói ra sợ rằng không tiện” Tà Phong tự mở miệng là đã tôn trọng Hàn Vũ rồi, những cơ mật này sao có thể tùy ý tiết lộ được, mặc dù Quân Tà Diễm đã nói nàng giờ là nữ chủ nhân Tà Cung, Cung Chủ của bọn họ có thể đã bị nàng mê hoặc rồi, mặc dù bây giờ hắn không nhìn ra nữ tử này có sức quyến rũ như thế nào?

“Được, rất tốt, vậy Cung Chủ Quân Tà Diễm của các người cũng không biết các người quản lý sự việc gì sao?” Hàn Vũ không có tức giận hắn đang giấu diếm chuyện gì, nếu như mới bắt đầu đã tiếp nhận mình thì Tà Cung chẳng qua cũng chỉ như vậy, thuộc hạ phải tuyệt đối thuần phục và trung thành chứ không phải để nguy trang. [diendanlqđ]

“Cung Chủ dĩ nhiên biết, phu nhân, thuộc hạ cho là phu nhân đã lấy Cung Chủ làm chồng thì phu nhân gọi thẳng tên Cung Chủ thì không ổn” Tà Phong dạy dỗ Hàn Vũ đâu ra đấy.

“Ha ha ha, vậy ta muốn thỉnh giáo Tà Phong người, tên được đặt ra thì có lợi ích gì?”

“Chuyện này...Thuộc hạ không biết” Tà Phong bị hỏi ngược lại, tên được đặt ra để làm gì?

“Người thật là đàn ghê gớm, tên được đặt ra không phải là để cho người khác gọi sao, mọi người đều là con người, nếu như không có tên chẳng lẽ đều gọi là người hết sao? Vậy chẳng phải là gọi một người mà trùng một biển người sao, như thế thiên hạ chẳng phải loạn hết lên hay sao, đừng nói là Quân Tà Diễm, ngay cả tên tuổi của Quân Phong Hiếu chủ nhân của Đông Lâm quốc ta cũng gọi như vậy” Hàn Vũ nói vô cùng tốt, nếu như Quân Phong Hiếu ở chỗ này thật nàng cũng không dám gọi thẳng tên hắn, bây giờ địa vị của nàng không thể đối đầu với Quân Phong Hiếu được. Dĩ nhiên lời nàng nói ra phải có khí thế một chút, bằng không làm sao cho mọi người tin đây, làm sao trấn áp người khác được. Không ai biết được trong lòng Hàn Vũ đang đánh báng cừu chương, nếu Tà Phong biết Hàn Vũ đang có suy nghĩ gì, không chừng hắn sẽ khi dễ chết nàng.

“Phu nhân dạy phải” Tà Phong không biết phải nói sao, hắn biết Hàn Vũ nói đều là nguy hiểm, nhưng hắn lại không có lời nào để phản bác.

“Nếu người quan tâm quy củ như thế, vậy để ta đoán xem người ở trong Tà Cung này làm gì, chẳng lẽ người dạy những người mới về lễ nghi ở Tà Cung? Ai nha nha, đây là chuyện tốt” Tà Phong biết Hàn Vũ là cố ý, nhưng hắn lại không biết trả lời ra sao, trả lời không phải thì hắn phải nói ra mình trông coi sự việc gì ở Tà Cung, hắn không muốn nói, nhưng bây giờ hắn không nói không được.

“Phu nhân, thuộc hạ trông coi sự an toàn của Tà Cung, nếu có người có chủ ý dám đánh Tà Cung, người đó sẽ chết dưới lưỡi kiếm của ta” đây chỉ là cảnh cáo.

“Người có cái bản lĩnh kia sao? Đứng lên đi” Hàn Vũ coi rẻ nhìn Tà Phong một cái, Tà Phong sau khi đứng lên khoe miệng co quắp, hắn không có bản lĩnh kia sao? Hàn Vũ, nàng một điểm chỉ số võ công cũng không có, nàng biết cái gì gọi là có bản lĩnh hay không chứ? Hiện tại công phu của hắn ở tầng thứ sáu.

Hàn Vũ lại dời ánh mắt chuyển sang Tà Lê. [diendanlqđ]

“Tà Lê, người thì làm gì?” Hàn Vũ không cần thiết đôi co với Tà Phong, nàng dời mục tiêu.

“Phu nhân, thuộc hạ trông coi tình báo Tứ Quốc”.

Ah? Tại sao đã trả lời nhanh như vậy rồi, sao không gây khó khăn cho nàng?

“Mới vừa rồi bảo người đứng lên, vì sao người không đứng lên?”

“Cung chủ khí thế mạnh mẽ, thuộc hạ không đứng dậy được”.

Tà Lê trả lời có chút hài hước chọc cho Hàn Vũ cười, người này rất thức thời, Hàn Vũ biết hắn đang nói giỡn, đồng thời Hàn Vũ cũng cho hắn một nắc thang, tốc độ hiểu chuyện nhanh, không hổ là làm tình báo.

“Được, ta biết rồi, người mau đứng dậy đi”

“Tạ phu nhân” Tà Lê đứng lên đứng bên cạnh Tà Phong, nhìn Hàn Vũ kế tiếp sắp gặp phải một đại vấn đề khó khăn. Tà Huyết cũng không phải là dễ dàng giải quyết như vậy, Tà Lê biết Cung chủ chấp nhận Hàn Vũ, như vậy tất cả đều đã định, Hàn Vũ nàng có bán đi cái Tà Cung này của người thì Cung chủ cũng không hạ thủ với nàng, mình vì sao không thức thời một chút. Cung chủ không để ý đến, hắn còn so đo cái gì. Quan sát nàng là chuyện sau này, bây giờ hắn không cần lo nhiều, dù sao sau này bọn họ và Hàn Vũ nàng đối đầu. Cung chủ chỉ cần nhìn một cái thì cuối cùng thua vẫn là bọn họ.

“Tà Huyết? Tên thật dễ nghe! Người thì làm gì?” Hàn Vũ phát hiện người này từ lúc bắt đầu gương mặt vẫn lạnh lùng, không có bất kỳ vẻ mặt nào khác, Hàn Vũ hoài nghi có phải đeo mặt nạ hay không nên không dễ dàng biến đổi về mặt được.

“Đánh thắng được ta, ta liền nói cho người biết” Tà Huyết trực tiếp cự tuyệt trả lời câu hỏi của Hàn Vũ, muốn hắn nói rất đơn giản chỉ cần đánh thắng được hắn.

“Cần rồi” Quân Tà Diễm đứng lên chuẩn bị đi xuống bậc thang hào hào dạy dỗ Tà Huyết, cũng biết Tà Huyết sẽ không ngoan ngoãn nghe theo Hàn Vũ, nhưng lại không nghĩ rằng tiểu tử này lại muốn đấu với Hàn Vũ.

“Diễm, chàng cứ ngồi ở đó, ta có thể” Nếu Hàn Vũ nàng quyết định tự mình giải quyết thì sẽ không để Quân Tà Diễm nhúng tay vào. Nhờ sự trợ giúp của người khác để xây dựng uy tín thì thôi không cần gì phải đấu với Tà Huyết.

“Được, vậy ta và người tỷ thí một chút, nếu là tỷ thí thì phải có quy tắc, quy tắc chính là, người nhận thua trước chính là thua, nếu như ta thua, vậy về sau từ đây ta sẽ không bước vào Tà Cung nữa bước, nếu ta thắng vậy các người phải chấp nhận địa vị của ta” Hàn Vũ tự tin nói, tất cả mọi người không biết nàng lấy đâu ra tự tin như thế.

“Tốt” Tà Huyết sáng khoái đồng ý.

“Được, ta đồng ý” Tà Lê dĩ nhiên cũng đồng ý.

“Được, có khí chất, ta đồng ý” Tà Phong càng không phải nói, hắn cho là người thua nhất định là Hàn Vũ.

“Tốt” “Tốt” “Ta cũng đồng ý” Tất cả mọi người đều hưởng ứng. Bọn họ rất bội phục Hàn Vũ, một chút chỉ số võ công cũng không có mà dám đáp ứng tỷ thí với Huyết Đường Chủ, cho dù là bọn họ cũng không dám tùy ý đồng ý khiêu chiến với Huyết Đường Chủ. Dũng khí của nàng khá tốt, điều này làm cho mọi người bắt đầu bội phục Hàn Vũ nàng. Khó trách nàng có thể đứng bên cạnh Cung Chủ, nàng cần bán không biết sợ là gì. [diendanlqđ]

“Tất cả các người lui ra” Quân Tà Diễm tin tưởng Hàn Vũ nàng, mặc dù nàng bây giờ còn đánh không lại Tà Huyết, nhưng khi nhìn nàng tự tin như vậy, chắc nàng có biện pháp. Nếu Quân Tà Diễm biết biện pháp của Hàn Vũ là gì thì có nói gì hắn cũng không đồng ý cho Hàn Vũ khiêu chiến với Tà Huyết. Nhưng khi hắn biết biện pháp của Hàn Vũ là gì thì tất cả đã quá trễ.

“Diễm, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta đều không cho phép chàng ra tay, nếu như chàng ra tay, ta liền coi là thua, ta nói rồi ta thua ta sẽ không bước vào Tà Cung nữa bước, ta nói được sẽ làm được” Quân Tà Diễm nhìn nàng kiên trì không cho người khác khinh thường như thế. Quân Tà Diễm không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý, hắn lựa chọn tin tưởng nàng.

Hàn Vũ hành động như vậy đã lấy được hảo cảm từ mọi người, cự tuyệt sự trợ giúp của Cung Chủ như vậy ruột cuộc nàng làm sao thắng được Huyết Đường Chủ? Bọn họ so tài ai nhận thua trước chính là thua, nhưng Huyết Đường Chủ làm sao dễ dàng nhận thua, cho dù chết hắn cũng không nhận thua, Hàn Vũ lấy cái gì để đấu với hắn? Coi như Hàn Vũ giết chết Huyết Đường Chủ thì cũng không thắng, huống chi Hàn Vũ không thể giết được Huyết Đường Chủ, nếu một bên chết rồi vậy cuộc tỷ thí này làm sao coi đây?

“Ở đại điện này người nào nhất được đoán kiếm rồi hả?” Hàn Vũ đột nhiên hỏi, mọi người còn chưa trở lại trạng thái bình thường.

“Lão bà, tiếp” Quân Tà Diễm vút đoán kiếm cho Hàn Vũ, Hàn Vũ có cái đoán kiếm này đúng là một sự giúp đỡ lớn, nhưng nếu bị đoán kiếm gây thương tích thì địa phương đó sẽ bị phế bỏ. Người biết cách dùng đoán kiếm này không nhiều lắm, ở Tà Cung này thì bốn đại Đường Chủ biết dùng, nhưng Hàn Vũ không biết. Sau khi Tà Huyết nhìn thấy cách Hàn Vũ cầm đoán kiếm, mặt cười cứng đờ, xem ra hắn phải dùng hết sức để đấu một trận với Hàn Vũ rồi.

“Nha đầu, cái tiểu chủy thủ này không phải dùng để đối phó người của mình, nếu bị tiểu chủy thủ gây thương tích, thì chỗ bị thương đó sẽ phế bỏ, bị thương ở tay thì tay bỏ, ở chân thì chân bỏ, người phải hiểu rõ để sử dụng cẩn thận!” Trong đầu Hàn Vũ truyền đến tiếng của sư phụ, xem ra sư phụ cũng tới.

“Ta biết rồi, ta không dùng tiểu chủy thủ này tổn thương Tà Huyết” Hàn Vũ trong lòng trả lời sư phụ

“Ừ, ừ, tiểu nha đầu nhà người rất hiểu chuyện, này mau bắt đầu đi, sư phụ rất chờ mong biểu hiện của người, đừng làm cho sư phụ thất vọng”.

Hàn Vũ im lặng, thì ra sư phụ tới xem náo nhiệt.

“Phu nhân, có thể bắt đầu chưa?” Tà Huyết không chờ được nữa nên thúc giục Hàn Vũ.

“Gấp cái gì, hôm nay ta còn chưa uống thuốc đâu” Hàn Vũ lấy thuốc Tà Hiên mới đưa cho nàng, trước khi khai chiến nàng muốn bồi bổ máu thật tốt. Cái này là thuốc mà trước kia Tà Hiên luyện chế, bởi vì có chút khó khăn nên Tà Hiên vẫn còn đang nghiên cứu để hoàn thiện hơn, cho nên Hàn Vũ chỉ uống tạm thời thuốc bổ máu. Sau khi nàng uống thuốc và tảo đồ xong. Lúc này trong đại điện mọi người nhón nháo...lui dần ra và mọi người bắt đầu kinh ngạc khi thấy Hàn Vũ nàng thong dong mà không lo sợ gì.

“Tốt lắm, bắt đầu đi” Uống thuốc cùng ăn tảo đồ xong Hàn Vũ tuyên bố tỷ thí bắt đầu, không khí khẩn trương tự nhiên mà đến.

Hết chương 58

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chết cũng phải chờ người nhận thua trước.

Edit: giọt biên

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế ra tay sau gặp bất lợi, đó là đạo lý, Hàn Vũ ra tay trước công kích Tà Huyết, Hàn Vũ ra một quyền không nặng không nhẹ, Tà Huyết không tránh cũng không tiếp nhận. Mới bắt đầu Hàn Vũ chỉ thử một chút, nhưng đối thủ xem nhẹ nàng. Hàn Vũ thu hồi quyền lắc đầu cười, nàng lấy đoản kiếm ra, Hàn Vũ không có rút đoản kiếm ra khỏi vỏ mà để nguyên vỏ bên ngoài công kích Tà Huyết. Tà Huyết thấy Hàn Vũ lấy đoản kiếm ra, sắc mặt hần thay đổi. Mặc kệ Hàn Vũ có chí số võ công hay không, chỉ cần nàng dùng đoản kiếm đâm tới hần thì hần trừ thối lui chính là tránh, nhưng vì điều gì Hàn Vũ nàng không rút đoản kiếm ra khỏi vỏ.

Trong lòng Hàn Vũ nghĩ chỉ muốn dùng đoản kiếm đâm về vị trí ngực của Tà Huyết, Tà Huyết mà biết đoản kiếm này làm bằng sắt thép, thì theo tính tình của Tà Huyết nhất định sẽ nhận thua. Mới đầu Hàn Vũ nàng không biết dùng đoản kiếm này cũng không tính toán khiến Tà Huyết nhận thua, nhưng giờ điều đó không quan trọng. Chỉ cần để đoản kiếm đâm trúng đúng vị trí ngực của Tà Huyết, Hàn Vũ nàng liền thắng. [diendanlqđ]

“Rút kiếm của ngươi ra, nếu như cuộc tỷ thí này ngươi không nghiêm túc, vậy thì đấu đến khi nào?” Hàn Vũ tức giận nhìn Tà Huyết nói, nếu như hần thật coi thường nàng, Hàn Vũ nàng sẽ không để ý mà rút đoản kiếm ra khỏi vỏ.

“Thuộc hạ không cần rút kiếm cũng khiến người nhận thua” Tà Huyết khinh thường nhìn Hàn Vũ, Hàn Vũ nàng một chút chí số võ công cũng không có, Tà Huyết không có đặt nàng trong mắt, nếu không phải Hàn Vũ nàng có đoản kiếm kia, Tà Huyết sớm giải quyết nàng rồi, đâu để đến lượt nàng kêu gào ở chỗ này.

“Hừ, tiểu tử tự đại cuồng vọng” trong cuộc tỷ thí điều kiêng kỵ nhất đó là khinh thường đối phương, Tà Huyết cố tình xem nhẹ nàng. Coi thường ta, cuối cùng không biết ai kêu khổ.

Hàn Vũ cảm thấy kỳ quái khi tăng công lực lên, lần này công lực tăng lên sao lại dễ dàng như vậy? Hàn Vũ thử đột phá đến tầng cuối cùng xem sao, không ngờ nàng đột phá tới tầng thứ năm rồi, ha ha ha. Hàn Vũ thầm mừng như điên, tăng năm công lực, Hàn Vũ phối hợp trăm kiếm pháp, thử một lần đánh bại Tà Huyết.

Hàn Vũ tản nội lực ra, áp khí quanh thân thể Hàn Vũ giảm xuống cực độ làm cho đối phương cảm thấy áp lực, nhiều năm kinh nghiệm sát thủ của Tà Huyết nói cho hần biết áp khí này cực độ nguy hiểm. Có thể nói áp khí này có thể thay đổi, nhưng không thể phát ra từ một người chỉ số võ công cũng không có như nàng được. Loại áp bức này trừ Cung Chủ từng tạo áp lực với hần thì trên đời này không có người khác, nhưng sao Hàn Vũ lại đặc biệt có loại áp bức như thế.

“Xem chiêu” Hàn Vũ công kích Tà Huyết lần nữa, lần này Tà Huyết không thể không tránh chiêu thức của Hàn Vũ, bắt đầu một cuộc ác chiến.

Hàn Vũ chỉ có nội lực và chiêu thức trăm kiếm pháp, cho dù nàng gây áp lực cho Tà Huyết cũng không có khả năng chiến thắng kinh nghiệm chiến đấu phong phú của Tà Huyết được. Xem ra đoản kiếm này không phát huy hoàn toàn tác dụng, đúng rồi, nàng nhớ lại chiêu thức của Phong Yên đã đỡ công kích của mình, Hàn Vũ đổi chiêu thức công kích của Phong Yên thành chiêu thức của mình, thay đổi một chút và nàng vận dụng phối hợp nội lực của mình. Tốc độ ra tay của Hàn Vũ nhanh khiến Tà Huyết căn bản không có biện pháp ra tay, nếu cứ kéo dài như vậy không phải là cách hay. Tà Huyết quyết định động thủ.

Những người quan sát rất kinh ngạc phát hiện khi thấy Hàn Vũ nàng dùng chiêu thức của Tà Hộ Pháp Phong Yên, nàng học khi nào? Chẳng lẽ vì cuộc đấu hôm qua với Phong Yên mà nàng đã học được, Hàn Vũ nàng thiên tài hơn người.

“Phá” Tà Huyết quát to một tiếng, hần tăng chí số võ công lên để cản trở công kích của Hàn Vũ, trên người Tà Huyết tỏa ra ánh sáng màu trắng. Hàn Vũ biết hần bắt đầu đánh trả, Hàn Vũ nàng hưng phấn, nàng cũng không biết mình hưng phấn vì cái gì, chỉ là cuộc tỷ thí thật sự bắt đầu khiến Hàn Vũ nàng kích thích, nàng bắt đầu ham chiến rồi. Điều này không biết tốt hay xấu, Hàn Vũ nàng không rảnh đi phân tích lý do tại sao mình ham chiến như vậy. Lần này nàng phải khiến Tà Huyết nhận thua, như vậy uy tín của nàng được xây dựng, nàng không muốn dựa vào Quân Tà Diễm để xây dựng uy tín, lấy được địa vị, lời nói không có trọng lượng, nàng cần chính là thực lực của mình.

Tà Huyết bắt đầu tấn công, một chưởng bổ về phía bả vai của Hàn Vũ, Hàn Vũ nhanh chóng né tránh nhưng vẫn bị thương, bả vai bên trái bị Tà Huyết đánh trúng một chưởng, mồ hôi lạnh trên trán Hàn Vũ chảy xuống. Quân Tà Diễm ở phía trên nhìn thấy rõ, trừ đau lòng ra hẳn cái gì cũng không làm được. Hắn đã đồng ý Hàn Vũ không được nhúng tay vào, nhưng khi hắn nhìn thấy tiểu tử thái Tà Huyết kia đã thương nàng, Quân Tà Diễm hận không thể cho Tà Huyết một chưởng liền.

Hàn Vũ phải dùng tay phải tiếp chiêu Tà Huyết, tay trái nàng hình như bị trật khớp, xem ra nàng không phải là đối thủ của Tà Huyết, hẳn chỉ cần một chiêu đã đã thương mình, thật sự buồn cười, mình thật buồn cười, thì ra cơ bản người khác có thể xem thường kiến thức của mình, họ có tư cách kiêu ngạo.

Hàn Vũ tiếp tốt cánh tay thò ra một ngụm khí bản, đau, vô cùng đau, mặc kệ bây giờ nàng đau hư thế nào, nàng cũng muốn thắng, dù thân thể của mình bị Tà Huyết làm cho tổn thương, Hàn Vũ nàng cũng muốn cầm đoản kiếm đâm đúng vị trí ngực của Tà Huyết. Vì đạt được mục đích, Hàn Vũ làm tất cả, bị thương tính là gì, nàng muốn chính là Tà Huyết phải nhận thua. [diendanlqđ]

Tay trái của Hàn Vũ đang phát run, không có cách nào phát lực, cánh tay bị thương giật giật, loại đã thương này phục hồi như cũ hẳn là chậm một chút, không có cách nào khác là hiện tại chỉ có thể chịu đau. Hàn Vũ và Tà Huyết hai người bắt đầu chiến đấu.

Tà Huyết giật mình khi thấy Hàn Vũ dùng cánh tay chính mình ra đón, là một cô gái thế nào đây, có thể nhịn đau đón như thế, trước kia hắn cũng từng chịu loại đã thương này, cho dù xương tốt, thì cái loại đau đón đó hẳn chịu đau cũng chỉ được nửa ngày. Hàn Vũ nàng không để ý tới sự đau đón của bản thân mà công kích hắn, hẳn trước giờ không chiến đấu với con gái, cả Võ đại lục cô gái có chỉ số võ công ít lại càng ít, những cô gái dũng cảm như vậy chẳng lẽ Tà Huyết hẳn không biết, con gái không phải là mềm mại hay sao? Tà Huyết thấy Hàn Vũ không hoàn toàn liều mạng công kích, không phòng bị chiêu thức, Tà Huyết bắt đầu dao động.

Có lẽ Hàn Vũ nàng có tư cách đứng bên cạnh Cung Chủ, có bản lĩnh trở thành nữ chủ nhân Tà Cung không chừng. Bây giờ bảo Tà Huyết hẳn nhận thua, hẳn không làm được, không thể nhường nàng cũng không thể nhận thua. Vậy chỉ có thể ra tay, Hàn Vũ nàng thua thì không vào Tà Cung nhưng người Tà Cung có thể ra vào tự do không phải hay sao? Chỉ cần mình không gây tổn thương tới tính mạng của nàng, chuyện sau này tính sau. Nhưng Tà Huyết đã đánh giá thấp trái tim mạnh mẽ của Hàn Vũ nàng rồi.

Từ nhỏ Hàn Vũ đã có một trái tim mạnh mẽ, nàng làm sao nhận thua được. Khi còn bé nàng bị người khác khi dễ nàng cũng không chịu thua, nàng từng bảo vệ người bạn nhỏ trong cô nhi viện, không biết mình bị biết bao nhiêu vết thương, mặc dù những vết thương kia so với hiện tại không đáng nhắc đến, thế nhưng khi tâm hồn bị tổn thương có thể thắng được tất cả những vết thương trên thân thể.

Ở trường học này có người cha mẹ nào để mắt tới bọn họ, tuy rằng cô nhi bọn họ không quan tâm những ánh mắt của người khác nhìn chúng như thế nào, nhưng những loại nhìn khinh bỉ như vậy mình luôn luôn phải nhịn, trừ những đứa bé ở cô nhi viện, ai có thể biết nàng đau, đau tới mức nào, nàng cũng cắn chặt răng chịu đựng liều mạng nhẫn nại chịu đau cũng không cho người khác biết, không rơi lệ, không khóc và không cần người khác thương hại. Nhưng bây giờ thì khác, hạnh phúc gần nàng như vậy, nàng phải tranh thủ nắm bắt, người khác cho vĩnh viễn là của người khác, mình tìm được mới có ý nghĩa. Nhận thua, Hàn Vũ nàng vĩnh viễn sẽ không nhận thua.

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Chết cũng phải chờ người nhận thua.

Edit: giọt biển

Hàn Vũ ra chiêu, từng chiêu thức của nàng đều đánh về phía ngực Tà Huyết, nội lực tăng lên cao nhất của tầng thứ năm, nàng sử dụng chiêu kiếm pháp phong vũ thứ mười, lần đầu tiên nàng sử dụng chiêu này, không biết uy lực như thế nào, hình như Hàn Vũ hơi thất vọng khi sử dụng chiêu này, tại sao chiêu thứ nhất của phong vũ dường như không có lực sát thương? Chẳng lẽ có huyền cơ khác sao?

Nhưng Hàn Vũ bây giờ không có ý định đi hỏi một chiêu cuối cùng của trăm kiếm pháp phong vũ Huyền Ky, nhắc tới tay trái của nàng đã bị một chưởng của Tà Huyết đánh bị thương, Tà Huyết thấy Hàn Vũ từ trước giờ đều dùng tay trái, trong thâm tâm hẳn lại không nhẫn tâm làm tổn thương tay còn lại của nàng, nhưng Hàn Vũ khí thế hung hăng đột kích, nếu mình né tránh thì chiêu tiếp theo hẳn sẽ ở thế hạ phong, Tà Huyết đột nhiên phát hiện cuộc tranh tài này giữa hắn và nàng không phải đo về công lực, mà là... [diendanlqđ]

Tà Huyết lựa chọn tránh chiêu Hàn Vũ kia, Hàn Vũ thấy vậy tay phải vội vàng cầm đoản kiếm đâm về phía trái tim Tà Huyết, Tà Huyết thấy đoản kiếm sắc mặt nặng nề, Tà Huyết thấy Hàn Vũ cầm đoản kiếm đâm về phía ngực hắn, hẳn phản xạ có điều kiện đánh một quyền về phía Hàn Vũ, Hàn Vũ tránh không kịp nên đón nhận một chưởng của Tà Huyết, máu từ khóe miệng chảy ra, tay phải Hàn Vũ cầm đoản kiếm nhưng vẫn không đâm tới ngực của Tà Huyết được.

“Lão bà...” Quân Tà Diễm không thể ngồi yên được, hẳn không thể trợ mắt nhìn lão bà của hắn bị đau như vậy, thân thể nàng bị đau, hẳn đau lòng.

“Cung Chủ, phu nhân rõ ràng đã nói rồi, nếu người tương trợ nàng như vậy phu nhân chính là người thua, Cung Chủ nghĩ lại” Tà Lê mở miệng ngăn cản

Quân Tà Diễm kích động, hành động của Hàn Vũ bọn họ đều để trong mắt, một cô gái kiên cường rốt cuộc tới đâu, xương đau đến thế nàng còn dễ dàng chịu được, còn có cái gì nàng không làm được, chiêu thức của Hàn Vũ rất kỳ lạ, một cô gái chỉ số võ công không có nhưng có thể buộc Tà Huyết lui về phía sau, khí thế nàng phát ra mọi người đều cảm nhận được, rốt cuộc nàng có bí mật gì? Mọi người bắt đầu nhìn Hàn Vũ và Tà Huyết chiến đấu, trên mặt Quân Tà Diễm hiện lên một chút bi thương và không đành lòng nhưng hắn vẫn phải tiếp tục xem Hàn Vũ chiến đấu.

Hàn Vũ lau khô vết máu bên khóe miệng, trời ạ, hôm nay mới uống thuốc bổ máu xong, còn không biết hôm nay có được bổ máu hay không mà bây giờ ối ra hết, Hàn Vũ tự cười giễu, bắt đầu lại một vòng mới. Hàn Vũ bắt đầu thay đổi phương án, không thể tìm đúng vị trí của Tà Huyết mà đâm, vì Tà Huyết sẽ phát hiện, Hàn Vũ không ra từng chiêu thức để tấn công Tà Huyết nữa, nàng sử dụng nội lực đẩy Tà Huyết. Tà Huyết nhìn thấy Hàn Vũ cách vị trí hắn hơn một thước, đôi tay nàng đẩy về phía trước, không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng Tà Huyết không có bỏ sự phòng bị xuống.

Một nội lực được xuất ra từ hai tay của Hàn Vũ đẩy về phía Tà Huyết, Tà Huyết bị lực đẩy thành linh đánh trúng, ngã về phía sau, Hàn Vũ ép sát Tà Huyết nhanh chóng ra chiêu, lần này Hàn Vũ lấy đoản kiếm ra khỏi vỏ, nàng thật không muốn đâm Tà Huyết, nàng thấy Tà Huyết kiêng kỵ đoản kiếm này, Hàn Vũ tin tưởng Tà Huyết biết uy lực của đoản kiếm này, cho nên nàng lợi dụng đoản kiếm để dời đi lực chú ý của Tà Huyết. [diendanlqđ]

“Từ...Sắc...Phệ băng..Ra....” Mặc dù kiếm của hắn không ngăn cản được công kích của đoản kiếm, nhưng hắn phối hợp chỉ số võ công tăng thứ sáu thiên thể và vũ kỹ phệ băng của hắn lại, ngăn cản công kích chỉ số võ công của Hàn Vũ không nói chơi.

Tà Huyết tay trái rút phệ kiếm ra, tay phải bao lấy thân chính mình bắn lên về phía Hàn Vũ để ngăn cản mũi đao đoản kiếm. Vũ kỹ phệ băng vừa ra, không khí nhanh chóng kết thành khối băng nhẵn nhụi vô cùng giống nhau, rồi rít bao quanh thân thể và xẹt qua gương mặt của Hàn Vũ, Hàn Vũ tránh được chỗ yếu, thế nào lại không đau khi bị những kim nhọn lạnh lẽo lại tinh tế xẹt qua, trên gò má của Hàn Vũ đã có mấy cái vết thương, nhưng nàng căn bản không có ý ngăn cản, nàng để mặc cho những băng châm xẹt qua thân thể và gương mặt của mình, mọi người trong đại điện đều cho Hàn Vũ điên rồi, con gái quan trọng nhất là tướng mạo và nhan sắc, Hàn Vũ lại không có ngăn cản mà ngược lại xông thẳng lên. Khi Tà Hiên và Tà Yêu xử lý vết thương cho xong thì hai người nhìn thấy hình ảnh như thế này.

Tay trái Hàn Vũ cầm vỏ đoản kiếm, tay phải cầm chặt đoản kiếm không để ý tới những băng châm kia mà dùng mũi kiếm đâm tới Tà Huyết, vốn phải là mũi nhọn phệ băng kiếm đấu với mũi nhọn đoản kiếm, nhưng kết quả không như bọn nghĩ tới, bọn họ không dám tin tưởng mình thấy là đúng, Hàn Vũ đã can đảm như thế.

Mũi nhọn phệ băng kiếm và mũi nhọn đoản kiếm đụng nhau, trong nháy mắt thân thể Hàn Vũ tránh sang bên cạnh, nàng vận dụng nội lực tăng thứ năm tốc độ nhanh hơn, Tà Huyết không nghĩ tới Hàn Vũ sẽ tránh sang bên cạnh, Hàn Vũ vốn định dùng vỏ đoản kiếm bên tay trái ngăn cản kiếm của Tà Huyết, nhưng tay trái của nàng không có lực để nâng lên, không còn cách khác là phải tránh sang một bên chịu đựng một kiếm kia của Tà Huyết.

Tà Huyết cầm phệ băng kiếm đâm vào ngực Hàn Vũ, kiếm có đâm qua trái tim nàng hay không, chỉ có Hàn Vũ nàng tự mình biết, tay phải Hàn Vũ cầm đoản kiếm đồng thời đâm vào tim Tà Huyết, nhưng không có đâm sâu vào, không phải Hàn Vũ nàng không có đủ sức đâm vào nữa mà căn bản là không đâm sâu vào, ở thời điểm Hàn Vũ đẩy thân ra, Hàn Vũ đã đem đoản kiếm vòng phương hướng, bây giờ nơi ngực của Tà Huyết không phải mũi đoản kiếm mà sống đao của đoản kiếm, Hàn Vũ không có ý muốn làm tổn thương Tà Huyết, không muốn phệ bỏ võ công của hắn.

Ở phía trên Quân Tà Diễm không có hơi sức để đứng lên, hắn hối hận, hối hận đã đồng ý yêu cầu của Hàn Vũ, đồng ý với nàng mình không được nhúng tay vào, nhưng bây giờ hắn nhìn thấy là cái gì, kiếm của Tà Huyết đâm vào trong ngực Hàn Vũ.

“Sư phụ nói qua, đoản kiếm này không phải dùng để đối phó người của mình” Hàn Vũ khắc ra một ngụm máu nhìn về phía Tà Huyết mỉm cười nói.

Tà Huyết buông phệ băng kiếm ra, hắn chống đỡ sống đao của đoản kiếm trên ngực mình, hắn từ từ lui về phía sau, hắn nhìn chăm chăm Hàn Vũ một câu cũng không nói ra được. Phệ băng kiếm cứ như vậy thẳng tắp nằm ở trên người Hàn Vũ, Tà Hiên không dám cầm phệ băng kiếm rút ra, hắn sợ chi cần phệ băng kiếm rút ra, tánh mạng của Hàn Vũ sẽ gặp nguy hiểm.

Quân Tà Diễm đi tới bên cạnh Hàn Vũ, hai tay hắn run run nắm phệ băng kiếm, nhìn về phía khuôn mặt Hàn Vũ mà đau lòng và trách cứ, tại sao nàng có thể để cho mình chịu tổn thương nặng như vậy, chẳng lẽ nàng quên mất mạng của nàng là của hắn sao?[diendanlqđ]

“Diễm, ta không sao, kiếm này không có...không có đâm trúng tim của ta, lệch một chút, nếu mà đâm trúng tim, hiện tại...hiện tại ta đã nằm trên mặt đất rồi...chứ không phải đứng, chàng yên tâm, ta đây...mạng của ta là của chàng” Hiện tại Hàn Vũ nói chuyện cũng rất khó khăn. Nhưng tỷ thí còn chưa kết thúc, Hàn Vũ và Tà Huyết hai người ai cũng không chịu nhận thua, Hàn Vũ cầm kiếm từ thân thể mình rút ra, tu..tu..âm thanh cắt thịt nghe sao mà chói tai như vậy, Hàn Vũ cầm phệ băng kiếm trả cho Tà Huyết, Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ che vết thương của nàng hình như làm như vậy vết thương của nàng sẽ nhanh phục hồi như cũ.

“Diễm, tỷ thí...còn chưa kết thúc, chàng mau trở về chỗ ngồi đi..nhất định...nhất định sẽ thắng” Hàn Vũ đẩy Quân Tà Diễm ra nhìn một chút vết thương đã khép lại không có gì đáng ngại, vết thương trên mặt bị băng châm xẹt qua cũng khép lại, bây giờ Hàn Vũ trừ vô lực thì bên ngoài còn có thể chiến đấu tiếp.

Mọi người thấy tốc độ khép lại vết thương của Hàn Vũ, hôm nay lần hai bọn họ hoài nghi ánh mắt của mình có phải xảy ra vấn đề gì đấy chứ? Nữ tử này thì ra đặc biệt như vậy, khó tránh Cung Chủ bọn họ đối với nàng đặc biệt như thế, nàng có lẽ rất thích hợp với Cung Chủ, nàng và Cung Chủ đều là một loại người...

Tà Huyết nhận lấy phệ băng kiếm nhìn Hàn Vũ, đột nhiên hắn đã phát hiện ra cái gì, hắn không thể tin được nữ tử này có ý nghĩ vậy, Hàn Vũ khiến Tà Huyết thấy nàng cùng người khác bất đồng, như vậy cô gái này và Cung Chủ Quân Tà Diễm, bọn họ thật xứng đôi, nàng và Cung Chủ đều tàn nhẫn giống nhau, nhưng cái tàn nhẫn này không phải nhắm vào người khác, mà là nhắm vào chính mình.

“Phu nhân, thuộc hạ nhận thua, thuộc hạ trông coi sát thủ Tà Cung, Huyết Đường” Tà Huyết chủ động nhận thua đã nằm trong dự đoán của Hàn Vũ,

Hàn Vũ gật đầu cười cười cũng không nói gì liền té xỉu.

Hết chương 60

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Dạy dỗ

Edit: giọt biển

Hàn Vũ nằm trên giường của Quân Tà Diễm, bên ngoài gian phòng bốn vị Đường Chủ Tà Cung đang quỳ, mới đầu chính bọn họ không tán thành Hàn Vũ làm nữ chủ nhân Tà Cung, nhưng khi tiếp xúc với Hàn Vũ thái độ của bọn họ đã biến chuyển, bọn họ quỳ không phải vì bọn họ làm sai chuyện, mà bọn họ chờ tân chủ nhân tỉnh lại, chờ nàng sai khiến.

Quân Tà Diễm mới từ chỗ sư phụ lấy huyết cháo về, thấy bốn người quỳ bên ngoài gian phòng, trên mặt Quân Tà Diễm đầy tức giận nhìn một cái cũng không nhìn, Quân Tà Diễm đi ngang qua bọn họ đi thẳng vào gian phòng. Quân Tà Diễm vừa mới đẩy cửa vào thì phía sau Tà Hiến tiến lên ngăn lại.

“Diễm, bọn họ không có sai” Ý định của bốn vị Đường Chủ Tà Hiến đều biết, Tà Hiến biết không lẽ Quân Tà Diễm lại không biết, chỉ là hắn không muốn tìm hiểu rõ mà thôi. [diendanlqđ]

“Ta có nói bọn họ sai sao, đêm qua nàng nhận tổn thương từ ta, bọn họ không biết chẳng lẽ người cũng không biết sao? Lại nói vết thương không nhanh chóng khép lại, mất máu nhiều như vậy, thân thể nàng sao chịu hết được.” Quân Tà Diễm nói xong liền đi vào phòng và đóng cửa lại.

Bốn người bọn họ đang quỳ nghe Quân Tà Diễm nói đến chuyện đêm qua, Hàn Vũ biết bí mật của Cung Chủ bọn họ? Đêm qua bị thương, chẳng lẽ sự chuyển hóa đó của Hàn Vũ là sau khi bị Cung Chủ gây thương tích, nếu nàng có thể sống đi ra ngoài, nhưng bây giờ...Nghĩ đến chỗ này Tà Huyết càng thêm đau lòng, Hàn Vũ không có thương tổn hắn, thế nhưng hắn lại đâm xuyên qua thân thể Hàn Vũ, Tà Yêu cũng như thế, thời điểm Phong Yên liều mạng lấy mạng nàng hắn không kịp ngăn cản, thời điểm hắn chịu khổ Hàn Vũ vì hắn mà cầu tình. Tà Lê và Tà Phong thì tốt hơn một chút, một ít tự trách, hai người bọn họ chỉ là trợ giúp, lỗi còn chưa lớn lắm.

Hàn Vũ đã tỉnh, nàng không biết bọn họ đang quỳ bên ngoài, chỉ nghe đôi thoại bên ngoài, trong lòng nàng sáng tỏ một ít, đúng, bọn họ không có lỗi, lỗi là mình quá mềm yếu, không cường đại để ngăn cản chiêu thức của hắn để mình bị thương, chỉ trách mình không có năng lực để người khác thừa nhận, trên mặt Hàn Vũ hiện lên sự mất mát nhìn về phía Quân Tà Diễm đang đi tới, hắn như thể là yêu nghiệt, vì nàng mà lo lắng mặt nhìn thư thái như vậy, có lẽ ở chỗ này chỉ có mình hắn là thật lòng quan tâm, lo lắng cho nàng, Hàn Vũ đột nhiên nhớ và muốn trở về phủ Tướng Quân, nơi đó có cha, mẹ và đệ đệ lo lắng quan tâm nàng, nghĩ đến bọn họ Hàn Vũ nàng thấy địa vị, thân phận gì đều nhỏ bé, không cần thiết, nàng chỉ muốn một gia đình yêu thương nhau thôi.

Hàn Vũ xoay người đưa lưng về phía Quân Tà Diễm nói: “Ta mệt quá”

Bên ngoài năm người nghe được Hàn Vũ nói mệt mỏi thì một chút bài xích còn lại hoàn toàn bị tan rã. Đúng vậy, một thân một mình đi tới Tà Cung này, bị Phong Yên ngăn cản mà bị thương, biết bí mật của Cung Chủ Quân Tà Diễm không chạy trốn mà ngược lại đến gần, bị bọn hắn bài xích, nàng dựa vào năng lực của chính mình để cho bọn hắn thừa nhận nàng, nàng không tiếc mình bị thương tích do Tà Huyết gây ra nàng cũng không gây thương tổn cho Tà Huyết và muốn Tà Huyết phải nhận thua, người kiên cường như thế nào cũng thấy mệt mỏi, giống như Cung Chủ bọn họ, trừ tiền Tà bối ra không có người nào có thể ở cùng Cung chủ vào ngày cuối cùng của tháng, khi tỉnh táo lại Cung chủ cũng nói một tiếng: ta mệt quá.

“Lão bà ngoan, Sư phụ vì nàng mà nấu món huyết cháo, nàng mau ăn còn nghỉ ngơi nữa.” Quân Tà Diễm biết nàng mệt mỏi, hắn biết, trước mặt hắn Hàn Vũ nguyện ý nói mệt mỏi, nhưng khi hắn nhìn thấy một thân một mình nàng cảm nhận loại cảm giác mệt mỏi này, Quân Tà Diễm vô cùng xót xa. [diendanlqđ]

Hàn Vũ vẫn còn rất yếu, trong nháy mắt trước mắt nàng là một khoảng không gian đen kịt, thiếu chút nữa té vào tô huyết cháo trên tay Quân Tà Diễm rồi, nàng cố gắng nữa thì như thế nào, bất quá thân thể cũng kiệt sức và yếu đuối. Hàn Vũ không có nhận tô huyết cháo mà ôm cổ Quân Tà Diễm, đưa đầu vào trong ngực hắn, nàng khóc, đi tới cái thế giới này, nàng không phải trở nên mềm yếu đi, Hàn Vũ khóc nức nở, tiếng khóc càng lúc càng lớn, đã làm năm người ngoài kia kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới một cô gái kiên cường như thế đã nói ra: Ta mệt quá, rồi sau đó òa khóc. Bị băng châm xẹt qua làm bị thương, bị phê băng kiếm đâm vào thân thể, nàng đều không khóc, nhưng bây giờ lại khóc. Có lẽ nam tử đối với nước mắt của con gái không có năng lực chống đỡ, vốn bốn người bọn họ đang ngăn cao đầu quý thì lúc này đây hoàn toàn hạ thấp đầu xuống.

Quân Tà Diễm để tô huyết cháo xuống, nâng khuôn mặt Hàn Vũ lên, trên mặt hiện đầy nước mắt, Quân Tà Diễm không biết dỗ người, tới bây giờ hắn cũng chưa từng dỗ người, hiện tại hắn cần làm là để Hàn Vũ khóc cho thoải mái, Quân Tà Diễm hôn lên những giọt nước mắt đang rơi xuống trên mặt Hàn Vũ, nhẹ nhàng nói “Ta hiểu, mặc kệ về sau như thế nào, ta, Quân Tà Diễm sẽ là người để cho nàng dựa vào, ta sẽ không phản bội nàng, coi như toàn thế giới này đối địch với nàng, như vậy ta và nàng sẽ đứng một tuyến đối địch lại toàn thế giới”. Giọng nói bình thản của hắn như đang tuyên bố quyết định, giống như hôm nay hắn tuyên bố Tà Cung này thuộc về nàng, hắn không nói nhiều từ ngữ ngọt ngào chỉ đơn giản một câu nói làm cho Hàn Vũ cảm động rồi tung rồi mù lên.

Đã từng rất mong lung, Hàn Vũ nghe một câu nói như vậy: Nếu như toàn thể giới phản bội ngươi, như vậy ta sẽ đứng ở sau lưng ngươi phản bội toàn thể giới. Khi đó nàng cảm thấy người nói câu này thật là ngu, căn bản không có người nào đáng giá để cho chính mình làm như vậy, nhưng hôm nay nghe câu nói đó từ Quân Tà Diễm, nàng trầm luân...Lâm vào thiên đường tình yêu.

Hàn Vũ cười, chủ động hôn môi Quân Tà Diễm, Hàn Vũ vốn định hôn Quân Tà Diễm sâu hơn nữa nhưng đúng lúc cánh cửa bị mở ra, Hàn Vũ xin lỗi nhìn về phía mấy người đang tiến vào, Quân Tà Diễm thật muốn đập cho bọn họ ra ngoài ngay tức khắc, lúc nào không vào lại chọn đúng lúc Hàn Vũ chủ động hôn hân.

Mấy người cảm thấy không khí hình như không đúng, hôm nay thật không đúng lúc rồi...

“Sao không quỳ gối bên ngoài cho tốt, chạy vào đây làm gì? Đi vào cũng không gõ cửa? Ta xem quy củ Tà Cung đến lúc phải lập lại rồi.”

Mấy người thấy Quân Tà Diễm tức đến muốn phun hỏa không ai dám lên tiếng, người được lên tiếng duy nhất chỉ có Tà Hiên, ai bảo hân cho bọn họ đi vào.

“Khụ...Diễm, bọn họ tới bái kiến phu nhân, có sự tình gì cần phân phó.”

“Thuộc hạ tham kiến phu nhân, về sau kính xin phu nhân dạy dỗ nhiều hơn.”

“Phụt...” Dạy dỗ? Hàn Vũ mới vừa mở miệng ăn huyết cháo, nghe được hai chữ dạy dỗ thiếu chút nữa phun hết ra ngoài rồi.[diendanlqđ]

“Đứng lên đi, về sau không cần bái ta, ta không thích.” Hàn Vũ nói xong tiếp tục ăn huyết cháo, nhưng ánh mắt của bọn hân tại sao kỳ quái thế kia? “Thế nào?”

“Ngươi có thể không biết, cái ngày đó bọn họ trở thành Đường Chủ, bốn người bọn họ quỳ gối trước mặt Diễm, Diễm cũng nói ra một câu giống như ngươi nói, một chữ cũng không sai, ha ha ha.” Tà Hiên tốt bụng giải thích cho Hàn Vũ.

“Vậy sao...” Hàn Vũ nhìn Quân Tà Diễm một chút, không ngờ bọn họ giống nhau như thế.

“Diễm, ta muốn trở về, nếu như không còn trở về, ta sợ người phủ Tướng Quân sinh nghi.”

“Được, ăn xong huyết cháo ta liền đưa nàng trở về.” Mặc dù Quân Tà Diễm rất không muốn, nhưng bây giờ nàng không phải hoàn toàn thuộc về hân, Quân Tà Diễm biết triều đình không muốn gặp Tà Cung, Tà Cung cũng không muốn quan tâm tới triều đình, vốn giang hồ và triều đình cả đời không qua lại với nhau, không biết bắt đầu từ lúc nào triều đình để ý đến nhất cử nhất động của Tà Cung, không có chuyện vô duyên vô cớ thám tử chết ở bên cạnh rừng hoang, sau lần đó quan hệ Tà Cung và triều đình kịch liệt hơn, làm cho cục diện bây giờ như vậy...Trước kia không muốn để ý, vì Hàn Vũ chưa xuất hiện, hiện tại có một số việc, đúng lúc phải làm rõ.

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Edit: pedieu.annhien

Hàn Vũ trở lại phủ tướng quân đã năm ngày, Hàn phu nhân ở chùa vẫn chưa về, Hàn tướng quân sai người trở về nói ông và Hàn Thạc sẽ ở trong cung một thời gian ngắn vì chuẩn bị hội nghị Tứ Quốc. Năm ngày này, mỗi ngày Quân Tà Diễm đều đưa thuốc và cháo huyết đến, bây giờ Hàn Vũ đã khỏe lại, điều nàng mong muốn nhất chính là tăng cao võ công giúp mình mạnh mẽ hơn. Nàng phát hiện nàng thực chiến chưa đủ, chiêu thức không nhiều, thể nhưng ở thế giới này nàng không thích hợp tập võ công.

Ở Võ đại lục Hàn Vũ dần dần phát hiện nội lực là mượn lực tự nhiên từ bên ngoài không giống với nội lực của nàng, nội lực của nàng phải dựa vào sự tu hành của bản thân, khi đánh nhau thì lại tiêu hao thể lực, đây là một yếu điểm rất lớn. Cấp bậc võ công cũng không giống nhau, đạt đến thiên thể phải nhớ kỹ sức mạnh của thiên nhiên, cấp bậc võ công càng cao mượn lực càng lớn, nhưng cũng phải trả giá, mượn sức mạnh tự nhiên đồng thời phải tiêu hao cấp bậc võ công càng nhiều, cấp bậc hao hết cũng cần thời gian từ từ tu dưỡng.[pedieuddlqđ]

Ai, không biết nhận Tà lão đầu làm sư phụ, cuối cùng học được những gì. Thời điểm ngồi ở bàn đá trong đình oán giận Tà lão đầu, ông liền xuất hiện.

"Nha đầu, sao vậy? Sao lại ỉu rù, dưỡng khí hành công học được bao nhiêu? Đột phá đến tầng thứ mấy rồi?" Tà lão đầu ngồi đối diện Hàn Vũ tự nhiên ăn bánh ngọt.

Hàn Vũ nghe được âm thanh đầu cũng không có nâng lên nói "tàng năm rồi."

"Tốt tốt, không tệ không tệ, theo tốc độ này rất nhanh sẽ đạt tới tầng mười, sau này mỗi lần đột phá một tầng uy lực vô cùng, cố gắng nha, nha đầu!"

Hàn Vũ rút cuộc ngừng đầu lên nói "Sur phụ, không có nội lực, một chút kỹ xảo chiến đấu cũng không có làm sao có thể thắng được người khác?"

"Người đang phiền não cái này à? Thật là nha đầu ngốc, sao người không đi vào chiếc nhẫn tìm thử coi có loại võ công nào thích hợp với người hay không? Về sau người có thể tìm ta mà, ai, người cái nha đầu này, bình thường xem người thật thông minh, sao hôm nay so với ta còn hồ đồ hơn thế, ha ha ha ha"

Đúng nha, sao Hàn Vũ lại quên bên trong chiếc nhẫn có bảo bối, ai, đều tại chuyện ở Tà cung khiến mình phát ngốc luôn rồi. Hàn Vũ vận dụng ý thức đi vào không gian trong nhẫn. Đi vào bên trong nàng không nở đi ra ngoài, thực cầu huyết Hàn Vũ thấy được Thái Cực và Hằng Long Thập Bát Chương...

Hàn Vũ lấy hai bản sách ra thì Tà lão đầu đã rời đi, nàng không có quan tâm sur phụ rời đi khi nào, hiện tại nàng tò mò nhất là tại sao bên trong chiếc nhẫn lại có hai quyển sách này, bên trong còn rất nhiều sách nàng không có nhìn kỹ, rõ ràng hai quyển sách này là quý nhất, không biết mình dùng nội lực luyện Thái Cực sẽ có hiệu quả ra sao, có thể trở thành một Thái Cực Tổng Sư hay không?

Gần đến hội nghị Tứ Quốc, Hàn Vũ muốn trước khi bắt đầu hội nghị nâng cao thực lực của bản thân thật tốt. [pedieuddlqđ]

Hàn phu nhân từ chùa trở lại, mang về cho Hàn Vũ một Hộ Thân Phù, Hàn phu nhân nói đã khai quang, muốn nàng đợi tại bên cạnh. Thúy Trúc cũng nhận được một cái, Hàn phu nhân giữ lại một cái cho Tiểu Chính Thái. Nhìn Hàn phu nhân đưa Hộ Thân Phù cho Thúy Trúc, Hàn Vũ liền hiểu Hàn phu nhân thật sự đối xử với Thúy Trúc như con gái mình. Mắt thấy hội nghị Tứ Quốc sắp bắt đầu, Hàn tướng quân và Tiểu Chính Thái vẫn ở trong cung, lần hội nghị Tứ Quốc này Đông Lâm quốc rất để ý, một lòng muốn đoạt chiến quyền, nhưng ba nước còn lại cũng không có ý định sẽ buông tha.

Hàn phu nhân lôi kéo Hàn Vũ đi tới trúc đình.

"Vũ Nhi, sống ở phủ tướng quân đã quen hay chưa? Nếu như có cái gì con cứ nói với mẫu thân" Hàn phu nhân vỗ vỗ tay Hàn Vũ, giọng nói rất là dịu dàng.

"Mẫu thân, con rất thích nơi này, thích ngài cùng phụ thân, còn có đệ đệ, thời điểm ngài gọi con là Hàn Vũ, các người chính là người thân của con"

Mặc dù không có liên hệ máu mủ, nhưng khi Hàn Vũ cảm nhận được ấm áp của tình thân thì không muốn buông tay, lúc đầu là không quen không muốn quan tâm không dám tiếp nhận, bây giờ bảo Hàn Vũ rời đi, rời xa bọn họ, nàng không làm được.

"Nói cho mẫu thân, con có để ý ai chưa? Mẫu thân muốn giúp con chọn hôn sự, ở ngày ái thiê con có nhìn trúng công tử nhà nào hay không?" Hàn phu nhân một lòng hi vọng nhìn Hàn Vũ. Hàn Vũ không thể nói người nàng để ý là Cung chủ Tà cung, nếu Hàn tướng quân và triều đình biết đều sẽ không cho phép.

"Sao vậy? Vũ Nhi" Hàn phu nhân nhìn thấy trên mặt Hàn Vũ rất khó xử.

"Không có việc gì, mẫu thân, con vừa mới trở lại, ngài hẳn tâm gả con đi à, con còn muốn hiếu thảo cho ngài và phụ thân! Chuyện này, về sau cũng đừng nhắc tới nữa." Hàn Vũ cười tựa vào người Hàn phu nhân, chắc chắn sẽ có cách, hiện tại không thể làm gì hơn là lấp liếm cho qua.

"Cái đứa bé này. . . Ha ha ha"

Trước ba ngày bắt đầu hội nghị Tứ quốc thì Hàn tướng quân và Tiểu Chính Thái trở về, nửa tháng này Hàn Vũ vẫn nỗ lực gia tăng nội lực của mình, mỗi ngày đúng giờ Quân Tà Diễm đều mang thuốc và cháo đồ đến cho Hàn Vũ, trước đó Hàn Vũ lại ăn được những thứ kỳ quái kia, cuối cùng không phụ kỳ vọng nàng đột phá tầng thứ sáu. Thời gian này ngoài việc gia tăng nội lực nàng còn nghiên cứu Thái Cực, Thái Cực ở thế giới này rất giống ở thế giới cũ của nàng, Thái Cực vốn là tờ rỗng vũ trụ từ vô cực tới Thái Cực, cứ thế vạn vật tuần hoàn. Vô Cực so với Thái Cực càng thêm nguyên thủy, là quá trình cuối cùng, Lưỡng Nghi tức là Thái Cực âm, dương Nhị Nghi, Lưỡng Nghi Sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh bát quái. Chỗ này nhắc tới Vô Cực là cái gì?[pedieu.ddlqđ]

Hàn Vũ chỉ nghe nói đến Thái Cực, chẳng lẽ Vô Cực lợi hại hơn Thái Cực? Vô Cực và Thái Cực, ở trong một trận pháp, tác dụng lực lẫn nhau, khi nội lực đạt đến đỉnh sẽ đẩy ra ngoài, tạo thành một không gian hư vô, cái không gian này gọi là "Thái Hư", chẳng lẽ là hồ đen? Hàn Vũ nhìn đến đầu choáng váng, đành phải luyện chiêu thức Thái Cực trước, nàng biết được cơ bản Thái Cực chính là lấy nhu thắng cương, không khác gì những động tác thể dục dưỡng sinh, ở hiện đại Hàn Vũ đã từng luyện qua, nhớ lại những chiêu thức đó rất dễ dàng.

Lúc ra chiều Hàn Vũ tản ra nội lực, chỉ thấy cách đó không xa một mảnh trúc thi nhau đổ sụp, Hàn Vũ chỉ mới phát ra một ít nội lực, đã có kết quả như vậy, có thể thấy Thái Cực sâu xa như thế nào.

Thình thoảng ở Huyện Lâm Hàn Vũ sẽ so chiêu với Quân Tà Diễm, bởi vì Hàn Vũ muốn tăng khả năng thực chiến, chọn Quân Tà Diễm là thích hợp nhất, hẳn rất cường đại, Hàn Vũ có thể tùy ý phát huy bản lãnh của nàng.

Luyện tập hơn nửa tháng, Hàn Vũ tiến bộ rất nhanh, vừa mới bắt đầu so chiêu cùng Quân Tà Diễm, Quân Tà Diễm đều là đứng tại chỗ động cũng không động, chỉ dùng một tay đối chọi cùng Hàn Vũ, mặc dù Hàn Vũ không cam lòng.

Lại luyện tập thêm nửa tháng, rốt cuộc ở một lần so chiêu khiến Quân Tà Diễm dời bước chân, Hàn Vũ vui mừng, Quân Tà Diễm cũng vui mừng, hẳn cố ý nhường nàng, nàng đã lâu không cười, vì việc này được nhìn nàng cười cũng đáng giá, ngàn lần không thể để nàng phát hiện ra. Chỉ là, quả thật Hàn Vũ tiến bộ rất nhanh, hiện tại nàng vận dụng Thái Cực cộng thêm nội lực tầng sáu, đối kháng người cấp bậc Thiên Thê tăng năm không thành vấn đề, hơn nữa nàng còn có đoán kiếm tương trợ.

Chương 63: Ngoài ý muốn

Edit: Giọt biển

Trong nháy mắt hội nghị Tứ Quốc sắp sửa bắt đầu, Hàn Vũ cải tạo lại Vô Tình các, ban ngày là quán cơm, ban đêm là nơi mua hoa, kiếm được nhiều tiền nha!

Quốc chủ Tứ Quốc cũng đã dẫn người đến Kinh Thành, trong chốn võ lâm không thiếu người tới xem náo nhiệt, hiện tại cả Kinh Thành cực kỳ náo nhiệt. Nhưng Hàn Vũ ở phủ Tướng quân rất nhàn chán. Hoàng Thượng giao cho Hàn tướng quân phụ trách nơi tỷ thí, nơi đấu võ được đặt tại sân Hoàng gia, sân rộng rãi, có đầy đủ tất cả mọi thứ, chủ yếu vẫn đề là an toàn, Quốc chủ Tứ quốc cũng có mặt khi tỷ thí, nếu xảy ra vấn đề gì, thân là nước đứng ra tổ chức Đông Lâm quốc cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Ngoài những lúc đi cùng Hàn phu nhân ra thì việc Hàn Vũ có thể làm là chờ hội nghị Tứ quốc bắt đầu, Quân Tà Diễm gần đây rất bận rộn, cũng không biết đang bận rộn cái gì.

Hôm nay Hàn Vũ và Hàn phu nhân đi ra ngoài, mua một chút đồ dùng cho nữ nhi, mới vừa bước vào trong tiệm phấn đã nghe tiếng mắng nhiếc. [diendanlequydon]

“Đây là loại gì, loại này cũng dám lấy ra cho ta xem? Thật là hàng không tốt mà, đi đi các người gọi chương quỹ ra đây, ta muốn loại phấn tốt nhất, còn không mau đi.” Một người phụ nữ trung niên cau gắt chỉ trích vào tiểu nhị, nhưng thái độ của tiểu nhị không kiên cường không tự ti đứng đó, hoàn toàn không có ý định đi tìm chương quỹ, người phụ nữ thấy vậy rất tức giận, hừ, chỉ là một cửa hàng nho nhỏ mà cũng dám xem thường nàng, cửa hàng này cũng không cần mở nữa.

“Hừ, xem ra cửa hàng của người này không cần mở cửa nữa, người tới, đập nó.” Người phụ nữ vung tay lém sai khiến một thị vệ, Hàn Vũ thấy thị vệ của Đông Lâm quốc, không phải thị vệ của Tam Quốc mang tới, chẳng lẽ người của Triều đình? Hai cô công chúa trong cung nàng đều biết, Tần phi nàng cũng biết được vài người, vậy người này là ai?

“Vũ nhi, bà ta là Lạc phu nhân, là người rất phách lối, chúng ta sang tiệm khác xem người có thích hay không.” Hàn phu nhân chuẩn bị kéo Hàn Vũ đi ra, mới vừa ra khỏi cửa thì bị một người ngăn lại. Thật là oan gia ngõ hẹp.

“Ồ, đây không phải phu nhân Tướng quân sao, hôm nay thế nào lại tới xem phấn rồi, ngài cũng từng tuổi này rồi còn cần phấn làm cái gì, ai yooo, nhìn một chút, vị này là ai vậy? Chẳng lẽ người chính là nữ nhi thất lạc vài chục năm trước của Tướng quân sao? Điều lớn như vậy, nghe nói là vừa trở về, nhìn có vẻ thủy mì, không biết một nữ nhân ở bên ngoài làm sao sống, Lạc nhi nhà ta cũng vừa tròn 20 tuổi, còn đang kén tìm vợ kén, nếu như Lạc nhi nhà ta nhìn trúng người, ta liền để hần nạp người, như thế nào?” Lạc phu nhân vừa nói vừa che tay áo cười.

“Lạc phu nhân, người không nên quá phận.” Cho tới bây giờ Hàn phu nhân cũng không tiếp xúc với người này, kể từ sau mất đi đứa con của mình, Hàn phu nhân không để ý tới chuyện bên ngoài, cả ngày ngồi trong phủ Tướng quân thương nhớ con gái của mình, bây giờ nghe người khác nói như vậy, cũng không biết trả lời như thế nào cho phải.

“Mẫu thân, cần gì chấp nhặt với người đàn bà chanh chua, Lạc phu nhân, ta nhìn thế nào cũng thấy tuổi của ngài so với mẫu thân ta còn lớn hơn, ngài cần tới phấn son làm gì? Không lẽ đi quyến rũ Lạc đại nhân sao, làm vợ kén của nhi tử ngài? Ha ha ha, Lạc phu nhân thật là biết nói đùa, nhi tử ngài hẳn coi trọng người như ngài mới đúng. Ta thật không với cao nổi nha, ta đây thủy mì thì làm được gì đây, ta nghĩ thời điểm Lạc phu nhân trẻ như ta làm điều gì cũng lợi hại hơn ta.”

“Người... người dám mắng ta là người đàn bà chanh chua, hừ, có ai không, đánh cho ta.” Lạc phu nhân ý mình hôm nay mang theo nhiều thị vệ, thấy Hàn Vũ và Hàn phu nhân chỉ có hai người nên mới dám lớn lối như thế. Mấy người thị vệ chuẩn bị tiến lên bắt Hàn Vũ, không ngờ chưa kịp đụng tới Hàn Vũ liền bị một trận gió thổi bay ra ngoài. [diendanlequydon]

“Hừ, không biết xấu hổ” Hàn Vũ xoay người một cái bảo vệ tốt Hàn phu nhân, một tay cầm đoản kiếm đâm tới trên mặt Lạc phu nhân, tốc độ Hàn Vũ nhanh làm Lạc phu nhân căn bản không có cơ hội né tránh, cứ như vậy đoản kiếm xẹt qua mấy đường trên mặt Lạc phu nhân.

“A...a mặt của ta, các người mau bắt lấy nàng, mau.”

“Vũ nhi... coi chừng.” Hàn phu nhân kinh ngạc và không ngờ Hàn Vũ không để ý đến thân phận của nàng liền đâm bị thương nàng, nếu Lạc thực phi truy cứu thì phải làm sao?

Dám động đến mẫu thân của nàng, Hàn Vũ chỉ dạy dỗ một chút, nếu còn không biết điều, hừ, vậy đừng trách nàng.

Hàn Vũ giải quyết mấy tên thị vệ xong, nàng không chút do dự đâm tới Lạc phu nhân.

“Vũ nhi, không được...” Hàn phu nhân thấy Hàn Vũ muốn lấy tánh mạng của Lạc phu nhân, dù thế nào đi nữa Lạc phu nhân cũng là chánh thê của đại thần triều đình, nếu như Hàn Vũ lấy mạng nàng thì phải chịu cảnh lao ngục...

“Phản... phản, tiểu tiện nhân, ngươi chờ đó cho ta.” Lạc phu nhân che vết thương trên mặt thoát đi, nhìn về phía Hàn Vũ với ánh mắt ác độc sắc bén.

Chuyện này kết thúc, Hàn phu nhân không còn hứng thú đi mua đồ nữa, liền cùng Hàn Vũ trở về phủ Tướng quân.

“Vũ nhi, hôm nay ngươi quá mức lỗ mãng rồi, vị Lạc phu nhân kia trong cung cực kỳ được bao che, bây giờ ngươi đã thương Lạc phu nhân, giết chết thị vệ của nàng, nếu truy cứu tới, chúng ta phải làm sao?” Hàn phu nhân lo lắng, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng phải tìm cách giải quyết chuyện Lạc phu nhân mới được.

“Mẫu thân, ngài yên tâm, hiện tại Hoàng thượng chỉ quan tâm đến hội nghị Tứ Quốc, nào có thời gian để xử lý chuyện nhỏ này, ngài yên tâm đi, coi như chuyện này đến tai Hoàng thượng, chúng ta cũng không có chuyện gì, nên lo lắng chính là bọn họ, mặt của Lạc phu nhân đừng mơ có thể lành lại.”

Giọng điệu cứng rắn của Hàn Vũ vừa dứt, liền nghe thấy người gác cổng trong phủ nói trong cung cho người tới mời nàng vào cung, hừ, tới thật đúng là nhanh, Hàn Vũ chỉnh sửa lại trang phục tương đối ổn định theo người trong cung đi vào cung, Hàn phu nhân không yên tâm, cho người thông báo cho Hàn Tướng Quân, khiến Hàn Tướng Quân phải vội vàng vào cung.

Hàn Vũ được triệu kiến tại thư phòng của Hoàng Thượng, kỳ quái sao lại chỉ có một mình Hoàng Thượng, Hàn Vũ còn tưởng triệu kiến nàng là vì chuyện của Lạc phu nhân, chẳng lẽ không đúng? [diendanlequydon]

Hàn Vũ hướng Hoàng Thượng làm hết nghi lễ sau đó đứng sang một bên.

“Hàn Vũ, ngươi biết tội ngươi là tội gì không?” Hoàng Thượng đánh vỡ không khí nặng nề hỏi.

“Thần nữ không biết thần nữ bị tội gì?”

“Hừ, ban ngày ban mặt tự nhiên đã thương thê tử Lạc đại nhân, ngươi còn không biết ngươi tội gì, trầm cảm thấy ngươi có phải hay không tự tin quá mức rồi.” Hoàng Thượng hí mắt quan sát Hàn Vũ, tự tin của nàng từ đâu tới.

“Hoàng Thượng, thần nữ quả thật không có tội, tất cả Hoàng Thượng nói ở ban ngày ban mặt, Lạc phu nhân mang theo thị vệ muốn đánh người ở phần điểm, ta và mẫu thân hai người chúng ta cũng không có trêu chọc nàng, tại nàng không biết điều.” Thời điểm Hàn Vũ nói hai người cường điệu âm lượng tăng lên, họ chỉ là hai người mà thôi.

“Vậy ngươi cũng không thể giết nhiều người như vậy?”

“Hoàng Thượng, ta không giết bọn họ chẳng lẽ chờ bọn họ tới giết ta?”

“Bỏ đi, Lạc phu nhân chẳng qua là hù dọa các người mà thôi, làm sao có thể lấy tánh mạng của ngươi được.

“Hoàng Thượng không phải là Lạc phu nhân, làm sao Hoàng Thượng biết bà ấy thật không phải muốn tánh mạng ta, ta chỉ là tự bảo vệ mình thôi, coi như hôm nay ta giết chết Lạc phu nhân cũng không quá đáng, đường đường là thê tử Lạc đại nhân Đông Lâm Quốc đi tới phần điểm lại mang theo nhiều thị vệ, không vừa ý sẽ dễ thị vệ phá tiệm, chẳng lẽ người làm quan ở Đông Lâm Quốc cậy mạnh hiếp yếu hay sao? Hoàng Thượng, ta đây chỉ thay người dạy dỗ nàng thôi, nếu là ở trên đường bị người nước khác nhìn thấy, hoàng thượng cho là bọn họ sẽ nghĩ gì về nữ nhân của nước ta?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Hoàng thượng nhìn Hàn Vũ nói năng hùng hồn không nhịn được cười một tiếng.

"Hàn Vũ, ngươi thật ngụy biện, trắng cũng có thể bị ngươi nói thành đen, không hổ là đệ nhất tài nữ Đông Lâm quốc, xem ra, trầm phong không sai, ha ha ha"[pedieu.ddlqđ]

"Hoàng thượng, đây không phải là ngụy biện, đây là kể lại sự thật mà thôi, hoàng thượng minh giám!" Hàn Vũ biết bây giờ hoàng thượng tìm nàng căn bản không phải là vì chuyện Lạc phu nhân, mà là có chuyện muốn nàng làm, chỉ là hoàng thượng muốn lấy cái cớ đó khiến Hàn Vũ bắt buộc phải giúp hắn mà thôi. Vừa đúng lúc Hàn Vũ đang nhàm chán, không bằng nghe Hoàng thượng nói tiếp, cho hoàng thượng mặt mũi, cũng cho mình và phủ tướng quân một con đường.

"Hàn Vũ, trăm muốn ngươi đi Tà cung" hoàng thượng đột nhiên nói đến Tà cung, trong nội tâm Hàn Vũ hồi hộp giật mình, chẳng lẽ hoàng thượng biết mình có quan hệ với Tà cung, không thể nào, nếu biết hiện tại thái độ này không đúng, hay là hoàng thượng quá khôn ngoan, tâm cơ quá sâu.

"Hoàng thượng, theo Vũ Nhi được biết, triều đình và Tà cung không có lui tới, vì sao hiện tại muốn Vũ Nhi đi Tà cung?"

"Trăm kêu ngươi đi Tà cung điều tra một người tên là Quân Tà Diễm, tất cả về hắn, trăm đều muốn biết"

Quân Tà Diễm ba chữ Hàn Vũ đã khắc sâu đáy lòng, tại sao hoàng thượng muốn biết rõ Quân Tà Diễm.

"Làm sao hoàng thượng biết người này?" Hàn Vũ muốn biết rõ sự tình, chẳng lẽ hoàng thượng và Quân Tà Diễm có bí mật gì.

"Ngươi chỉ cần điều tra tất cả về hắn, trở về nói cho trăm biết, đặc biệt là thời gian hắn sinh ra, những cái khác không cần tìm hiểu kỹ"

Hàn Vũ càng thêm khó hiểu, chẳng lẽ. . . Hàn Vũ nghĩ tới Quân Thương Khôn.

"Vì sao Vũ Nhi phải đồng ý?" Hàn Vũ muốn cự tuyệt.

"Ngươi không có tư cách không đồng ý "

Hàn Vũ ghét bị người ép buộc, nhưng hắn nói là sự thật, mình không có tư cách không đồng ý, nếu như không đồng ý, hoàng thượng sẽ lấy chuyện đả thương Lạc phu nhân làm lý do phàn tội Hàn Vũ, coi như Hàn Vũ chạy trốn, nhưng phủ tướng quân chạy không thoát, có vương bản, Hàn Vũ không thể không thỏa hiệp.

"Ngươi bây giờ chỉ có thể đồng ý, còn nữa, không thể nói chuyện này cho người thứ ba, hành động của ngươi càng không thể để bất kỳ người nào trong triều phát hiện" hoàng thượng nói ra yêu cầu, chuyện này cần phải hành động bí mật, ai cũng không thể biết, nói cách khác lần này là Hàn Vũ đi nằm vùng.

"Vâng, hoàng thượng" Hàn Vũ không thể làm gì khác hơn là đồng ý, hoàng thượng không muốn nói, nàng có thể đi hỏi Quân Tà Diễm! [pedieu.ddlqđ]

"Hàn Vũ, ngươi không có võ công, sao có thể đả thương được thị vệ của thế tử Lạc đại nhân?" Hoàng thượng hỏi ra nghi vấn của hắn, một cô gái tay trái gà không chặt, thế nào làm được.

"Ặc, hoàng thượng, mấy ngày trước Vũ Nhi theo Hàn Thạc học qua công phu quyền cước, học Hàn gia kiếm pháp, cho nên đối phó mấy thị vệ không khó" Hàn Vũ không biết võ công của những thị vệ kia đã đạt tầng nào, coi như dùng Hàn gia kiếm pháp nhưng không có một chút nội lực không thể giết bọn họ.

Hàn Vũ rốt cuộc có bao nhiêu bí mật mà hắn không biết.

"Hoàng thượng, nếu như không có chuyện khác thần nữ cáo lui trước" hiện tại Hàn Vũ muốn đi Tà cung, nàng muốn biết rốt cuộc Quân Tà Diễm và hoàng thượng có bí mật gì, có phải như nàng nghĩ hay không.

"Được, lui ra đi" hoàng thượng khoát tay áo cho Hàn Vũ lui ra. Hắn tin tưởng Hàn Vũ có thể làm hoàn thành tốt việc hắn giao phó, dường như sự tự tin của nàng đã lấy sang người hắn.

Khi Hàn tướng quân biết chuyện thì Hàn Vũ đã rời đi, biết được hoàng thượng cũng không làm khó Hàn Vũ liền chạy về nơi hội nghị.

Sau khi rời khỏi hoàng cung Hàn Vũ liền chạy tới Tà cung, Hàn Vũ là một người mạnh mẽ vang dội, nghĩ đến cái gì sẽ lập tức đi làm, bằng không cả người không được thoải mái, là một người nóng tính, thế nhưng nhờ tính tình này đã nhiều lần cứu mạng nàng.

Hàn Vũ đi tới Tà cung, không có trở ngại, tìm rất nhiều nơi cũng không thấy bóng dáng của Quân Tà Diễm, Hàn Vũ đi tới chỗ lão sư.

Ban ngày ban mặt, Tà lão đầu ngủ dưới bóng một cây hạ, bầu rượu trống không, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng ngáy của Tà lão đầu, Hàn Vũ tà ác bẻ một cành cây nhỏ, hướng về phía lỗ mũi Tà lão đầu chọc chọc, nhưng đợi hồi lâu cũng không nghe âm thanh nháy mũi, Tà lão đầu mở mắt nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Hàn Vũ thì không nhịn được cười ha ha.

"Tiểu nha đầu, khi ngươi mới vừa vào Tà cung ta đã biết, ngươi đến tìm sư phụ hay là tên tiểu tử kia, nói cho ngươi biết, hôm nay tiểu tử kia không có trong cung." Tà lão đầu ngồi dậy dựa vào cây khô, cầm bầu rượu lên lại phát hiện bầu rượu đã trống không, thờ dài một tiếng.

"Sư phụ, ta tới tìm hiểu một vài chuyện, nếu Diễm không có ở đây, vậy thì hỏi người đi, những chuyện này ta cảm thấy được ngài biết rõ hơn Diễm"

"Tiểu nha đầu muốn biết cái gì cứ hỏi, ta tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói đó), chỉ cần khi hỏi xong làm gà ăn mỳ cho ta ăn là được rồi. Đồ nhí tốt!"

"Đồng ý! Lão sư, ngươi biết cha mẹ của Diễm là ai không?"

Sau khi nghe được vấn đề Hàn Vũ hỏi Tà lão đầu thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc, sao đột nhiên Hàn Vũ lại hỏi vấn đề này?

"Ngươi hỏi cái này làm gì?" Mặc dù Tà lão đầu tin tưởng Hàn Vũ, nhưng không chắc Hàn Vũ có bị người khác lợi dụng hay không. [pedieu.ddlqđ]

Hàn Vũ nói chuyện đã xảy ra hôm nay cho Tà lão đầu nghe, Tà lão đầu càng nghe chân mày càng nhíu sâu, xem ra chuyện sẽ phải xảy ra.

"Nha đầu, chuyện tình của Diễm không đơn giản như ngươi nghĩ, thân thể căn bản không quan trọng, ngươi biết tại sao Diễm có mái tóc màu bạc không?"

"Có phải bị cái gì nguyên rủa hoặc là trúng độc hay không?"

"Cái nha đầu này, ta thật muốn bỏ đầu ngươi ra xem cả ngày ngươi nghĩ cái gì, ta đem thân phận của Diễm nói cho ngươi biết, ngươi còn có thể tiếp nhận hần không?" Hàn Vũ không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận, cái này là nhất định, nhưng Tà lão đầu vẫn muốn nghe chính miệng Hàn Vũ trả lời.

"Sư phụ, coi như Diễm sau này biến thành ác ma chỉ biết giết người ta cũng sẽ không rời không bỏ, thật sự có ngày đó, ta sẽ giết Diễm trước, sau đó ta tự sát đi cùng hần, có được không?" Hàn Vũ trả lời không chút do dự, mặc dù nửa câu sau có giọng điệu đùa giỡn, nhưng Tà lão đầu biết Hàn Vũ nàng nói thật lòng!

"Thời điểm ta gặp Diễm là ở sâu trong Huyền Lâm, khi đó ta ở trong một cái sơn động tu luyện, nghe phía bên ngoài có âm thanh đánh nhau, vì tò mò nên ta đi xem, đám người đánh nhau đều mặc trang phục thị vệ triều đình, một nữ tử trung niên ôm Diễm, mấy thị vệ bảo hộ nữ tử trung niên ở phía sau, nhưng đám người đuổi giết quá nhiều, cuối cùng chỉ còn lại nữ tử trung niên, lúc đó ta cảm thấy hứng thú, nhìn chút đám người đuổi giết võ công không tệ dùng để luyện tay một chút cũng tốt, cứ như vậy vô tình cứu nữ tử trung niên ấy, nhưng cô gái kia bị thương rất nặng, sau khi giao Diễm cho ta liền qua đời, ta kiểm tra những tên đuổi giết phát hiện bọn chúng đều trúng Hoạn Hồn Tán, dù ta không giết bọn chúng, bọn chúng cũng không thể sống mà đi ra Huyền Lâm."

"Sư phụ, chẳng lẽ Diễm là từ trong cung ra ngoài? Không phải là..."

"Sau ta ôm Diễm dò xét mấy lần hoàng cung, xem thử trong nội cung có phi tử nào vừa mới sinh con hay không, Linh quý phi mới vừa sinh hạ một công chúa, Lạc thực phi sinh hạ một hoàng tử, nay là Đại hoàng tử, lúc đó nhìn tóc màu bạc trên đầu Diễm ít đến đáng thương, ta chỉ muốn mang hần theo bên cạnh, nếu cha mẹ hần không có năng lực bảo vệ tốt hần, vậy hãy để cho ông già như ta bảo vệ hần, cứ như vậy, ta sáng lập Tà cung, cho tới bây giờ Tà cung đều tránh triều đình vì không muốn người nào trong triều biết sự tồn tại của Diễm, nhưng gần đây, có một vài chuyện không bình thường đã xảy ra."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Quan tâm

Edit: Giọt biển

Sau khi nghe sư phụ kể rõ mọi chuyện Hàn Vũ càng khẳng định mình hiểu lầm. Như vậy Hoàng Thượng muốn mình tìm hiểu chuyện này, hần rốt cuộc biết bao nhiêu. Hàn Vũ không muốn Quân Tà Diễm nhúng tay vào hoàng quyền, giống như bước chân vào Hoàng tuyền, quyền lực làm cho con người ta đánh mất chính mình, quá trình đấu tranh và tranh giành rất tàn nhẫn, anh em tính là cái gì. Trong cuộc tranh đấu hoàng quyền thì tình thân đều dùng để lợi dụng.

"Sư phụ, ngài suy đoán phải..."

"Không sai, ta đoán Diễm chính là con trai của Hoàng Thượng Quân Phong Hiếu." Tà lão đầu và Hàn Vũ cùng một suy nghĩ.

"Nhưng sư phụ, tại sao chàng lại có một đầu tóc màu bạc!" Hàn Vũ nghi ngờ chính là tóc của Quân Tà Diễm, trời sanh tóc màu bạc chẳng lẽ là con lai sao?

"Mấy trăm năm trước, có một Thánh Giả thống nhất đại lục thậm chí vượt ra khỏi cấp bậc Thánh Giả, duy nhất tồn tại một người có cái đầu tóc màu bạc, điều này không biết có phải hay không đang ám chỉ cái gì." Ý của sư phụ là sao, chẳng lẽ về sau chàng chính là người thống nhất Võ đại lục, nhưng chỉ là tóc màu bạc thì không nói được gì?

"Chuyện này, Diễm chàng biết không? Hần biết mình..." Nếu như Diễm biết thân thế của mình hần sẽ lựa chọn thế nào đây?

"Hần không biết, ta vẫn luôn yêu cầu Tà Cung tránh xa Triều đình ra, không cho bất luận người nào bất luận chuyện gì có liên quan với triều đình." Vừa bắt đầu Tà lão đầu chưa có tính toán để Quân Tà Diễm trở về bên cạnh người kia, thì làm sao hần nói cho Quân Tà Diễm biết được.

"Như vậy ta đây thì sao? Tại sao ngài lại nói cho ta biết những chuyện này?" Tại sao sư phụ lại tin tưởng nàng như vậy.

"Ngươi không giống bọn họ, ngươi sẽ trở thành thê tử của Quân Tà Diễm." Tà lão đầu nói kiên định, hình như chuyện tương lai hần đều biết trước.

"Sư phụ, tại sao ngài lại khẳng định ta sẽ trở thành thê tử của chàng?"

“Bởi vì người cùng nàng đến từ một chỗ...”

Người nào? Đến từ cùng một chỗ, chẳng lẽ cũng từ thế giới hiện đại đến sao?

“Ngài, người nọ là ai?”

“Là chủ nhân đời trước của chiếc nhẫn trên tay của người đang đeo.” Tà lão đầu nhìn một chút chiếc nhẫn trên tay Hàn Vũ, trong con mắt toát ra vô ngàn yêu thương, Tà lão đầu và chủ nhân cũ của chiếc nhẫn này có quan hệ như thế nào?

“Sư phụ, ngài làm sao biết ta và nàng là đến từ một chỗ?” Hàn Vũ tò mò, chẳng lẽ sư phụ biết tất cả về nàng sao?

“Vào buổi tối trước ngày người xuất hiện, ta xem và phát hiện tinh tượng, năm đó nàng xuất hiện cũng xuất hiện tinh tượng, sau này ta tiếp xúc với người, ta càng xác định người và nàng là đến từ một chỗ, người biết ý tứ của bạn gái, người biết cách đeo chiếc nhẫn đó, người biết lão bà nghĩa là gì... Người biết tất cả những điều nàng biết...” Tinh tượng? Hàn Vũ không hiểu những thứ này.

“Sư phụ, Sư phụ...” Tà lão đầu đứng ngây ngơ, nhớ lại chuyện tình rất lâu về trước, lâu nay Tà lão đầu cho rằng đây chẳng qua là một giấc mộng.

“Ai, nha đầu, không nên rời xa Diễm, Diễm là người rất tốt, chung thủy, là người đáng để người dựa vào.” Tà lão đầu trở lại bình thường, nói cho Hàn Vũ biết Quân Tà Diễm là một người tốt, chung thủy.

“Sư phụ, ngài yên tâm đi, ta sẽ không rời xa chàng, sư phụ, ta cảm thấy vẫn nên nói cho chàng biết về thân thể của mình thì tốt hơn, lựa chọn thể nào thì để cho chính chàng quyết định, chúng ta không có quyền đi quyết định thay chàng, càng không có quyền không cho chàng biết thân thể của mình, làm như vậy không công bằng với chàng, lựa chọn của chàng sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

“Hàn Vũ tin tưởng Quân Tà Diễm, chàng sẽ không rời xa sư phụ, không rời xa Tà Cung, càng không rời xa nàng.

“Cũng tốt, vậy người đi nói cho hắn biết đi, ta còn có chuyện, ta muốn đi thăm một người, thời gian khoảng nửa năm là không về được, hi vọng đến lúc đó ta trở lại, người và Diễm sẽ thành thân! Ha ha ha, nha đầu, Diễm thật là một đứa tốt, người phải nắm chắc cho tốt! Đến lúc ta phải đi rồi, chờ ta trở lại, sẽ lại được ăn gà của người!” Vừa dứt lời, đã không thấy tăm hơi bóng dáng của Tà lão đầu đâu, rốt cuộc là đi thăm ai mà Tà lão đầu lại gấp gấp như vậy, giống như sợ trễ, thì người đó sẽ ra đi mãi mãi không tìm lại được.

Hàn Vũ không kịp ngăn cản để hỏi Tà lão đầu đã biến mất trong tầm mắt. Diễm này Tà lão đầu và nàng rất giống nhau, nghĩ đến cái gì thì làm cái đó. Hàn Vũ không biết đi đâu tìm Quân Tà Diễm, Hàn Vũ gửi lại lời nhắn ở Tà Cung sau đó trở về phủ Tướng quân.

Ở phủ Tướng quân, Hàn phu nhân trông mòn con mắt, Hàn tướng quân tuy nói không có việc gì, nhưng nàng vẫn rất lo lắng, Hàn Vũ thế nào cho đến bây giờ chưa có trở về.

Hàn Vũ trở về phủ Tướng quân liền đi báo bình an cho Hàn phu nhân, sau đó bị gọi vào thư phòng Hàn tướng quân.

“Vũ nhi, Hoàng thượng có làm khó dễ con không?” Trên khuôn mặt Hàn tướng quân lo lắng, Hoàng thượng sẽ không vô duyên vô cớ triệu kiến Hàn Vũ vào cung, Hàn tướng quân nghĩ giữa Hàn Vũ và Hoàng thượng có phải đã giao dịch chuyện gì hay không.

“Phụ thân, cha yên tâm, Hoàng thượng không có làm khó con, chuyện thê tử Lạc đại nhân phụ thân không cần quan tâm, Hoàng thượng cũng không làm khó chúng ta, chỉ là...”

Hàn Vũ biết chuyện này không thể nói cho Hàn tướng quân biết được, nhưng đối với người quan tâm mình mà giấu diếm, trong lòng Hàn Vũ rất khó xử.

“Chỉ là cái gì? Có phải Hoàng thượng bắt người đi làm chuyện gì hay không?” Quả nhiên, lần này Hoàng thượng làm sao lại dễ nói chuyện như thế, đương nhiên là Hàn Vũ có giá trị lợi dụng. Mặc kệ, Hoàng thượng bắt Hàn Vũ giúp hắn làm cái gì, chỉ cần không cùng chuyện kia có liên quan, hắn có thể không hỏi nữa.

“Phụ thân, chuyện này Hoàng thượng muốn ta phải giữ bí mật với tất cả mọi người, cho nên...” Hàn tướng quân thấy làm khó Hàn Vũ nên không hỏi tới, nhưng trong lòng cứ treo lơ lửng như vậy không phải là cách.

“Vũ nhi, vậy người nói cho phụ thân biết Hoàng thượng bảo người làm chuyện gì, ngày đó ở nơi này người xuất hiện và thích khách có quan hệ hay không?” Chỉ cần không cùng chuyện này có liên quan, hắn có thể yên tâm.

“Thích khách?” Hàn Vũ không biết là chuyện này có liên quan hay không, nàng không biết thích khách lần đó có phải là Tà Cung phải tới hay không, theo lý thuyết Tà lão đầu biết mối quan hệ của chàng và Hoàng thượng sẽ không làm chuyện như vậy, vừa nghĩ như thế, như vậy thích khách lần đó không có quan hệ với Tà Cung.

“Phụ thân, việc Hoàng thượng giao cho ta với chuyện thích khách lần đó không có quan hệ, ngài có thể yên tâm, chuyện này không có nguy hiểm.” Hàn Vũ không đành lòng khiến Hàn tướng quân vì mình lo lắng, chuyện này quả thật không có nguy hiểm, Hàn Vũ và Tà Cung có quan hệ, muốn biết những thứ này trực tiếp dò hỏi Quân Tà Diễm, không cần lên lút lên vào trong đó. Để cho mình phải mang một danh hiệu gian tế.

“Không có nguy hiểm là tốt rồi, nếu như có chuyện gì liền nói cho phụ thân biết, phụ thân sẽ giúp con.” Nàng mặc dù không phải con ruột của người, nhưng nàng đối với Hàn gia cũng giúp không ít, công pháp Hàn gia nàng cũng có thể tu luyện, đây chính là duyên phận.

“Phụ thân, cảm ơn người.” Hàn Vũ cảm động, Hàn tướng quân biết mình không phải con ruột nhưng vẫn đối xử với nàng như con ruột, nàng thế nào lại không cảm động đây.

“Đưa nhỏ ngốc, nhanh mau đi dùng cơm đi.”

Ban đêm, Hàn Vũ nghĩ tới chuyện muốn nói chuyện này cho Hoàng thượng biết, nhưng trước mắt muốn kiếm Quân Tà Diễm để hỏi ý kiến.

Mấy ngày nay Quân Tà Diễm phản phó chuyện của triều đình, hẳn không quan tâm thân thể của mình, lại càng không quan tâm cha mẹ của mình bây giờ còn sống hay đã mất, hiện tại hẳn để ý nhất là chuyện tương lai giữa hắn và Hàn Vũ, hẳn nghĩ sẽ làm mọi người phải hâm mộ tương lai của Hàn Vũ, hẳn và nàng đều không có quá khứ, tương lai Quân Tà Diễm hẳn sẽ làm cho Hàn Vũ khó quên.

Quân Tà Diễm đi tới bên giường Hàn Vũ, không biết bắt đầu từ khi nào, thói quen mang mặc nạ hắn đã không còn mang theo khi xuất hiện trước mặt Hàn Vũ, hẳn và nàng không có qua loa, tựa như tim của mình và nàng là một.

Quân Tà Diễm một đầu tóc màu bạc tùy ý xõa sau lưng ngang bên hông, dưới ánh trăng nhìn thấy hắn sao nhu hòa. Diễm vuốt ve gương mặt của Hàn Vũ. Hàn Vũ cảm thấy Quân Tà Diễm đến, nhẹ nhàng mở mắt ra, liền nhìn thấy cặp mắt của Quân Tà Diễm, hình như muốn nhìn thấu, nhìn vào đáy lòng của hắn. Không một chút che giấu nào mà biểu hiện ra nhu tình, tất cả sủng ái đều có hết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Cầu hôn

"Diễm, gần đây chàng bận chuyện gì vậy, mấy ngày không gặp chàng rồi." Hàn Vũ tựa vào trong ngực Quân Tà Diễm, nói ra sự nhớ thương của mấy ngày qua.

Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ ngửi mùi thơm đặc biệt trên người nàng, mùi thơm này luôn giúp hắn bình tĩnh, ban đêm vào mùa hè thường không nóng lắm, cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng thâm lòng của hai người, ở bên ngoài dường như nghe thấy bản hợp xướng của côn trùng vì bọn họ mà tấu lên, gió thổi nhẹ vào lá cây khiến chúng chuyển động như đang múa, tất cả mọi thứ dường như vì bọn họ vô tay hoan hô.

"Vũ nhi, mặc kệ về sau ta là ai, ta đều là của nàng" Quân Tà Diễm nói vậy chẳng lẽ hắn biết điều gì, hắn thật sự biết rõ chuyện hai mươi năm trước, bây giờ hắn có đủ năng lực, nếu hắn muốn biết chuyện gì, chỉ cần hắn muốn, không có chuyện gì hắn không thể thực hiện. Tranh đấu trong hậu cung Hàn Vũ chưa từng trải qua, nhưng biết không ít, hiểu rõ bên trong có bao nhiêu phức tạp, di nàng là hoàng hậu, chắc chắn bà ấy biết nguyên nhân, mặc kệ có phải bà ấy một tay bày kế hay không, đều này không phải là kết quả Hàn Vũ mong muốn.

Nếu như cùng Hàn hoàng hậu có quan hệ, như vậy Hàn Vũ phải đứng ở lập trường nào để tương trợ. Nếu không có thủ đoạn, thì sao Hàn hoàng hậu luôn nhận được vinh sủng không suy như bây giờ. [pedieu.dđlqđ]

"Diễm, chàng đều biết, chàng. . ." Hàn Vũ nói giọng khẳng định, mà không phải hỏi thăm, nàng bắt đầu sợ, không phải sợ Quân Tà Diễm sẽ rời xa nàng, mà là sợ hắn và người trong cung là địch.

"Lão bà, nàng cái gì cũng không cần nói, ta đều biết, những thứ kia đối với ta đều không quan trọng, ta chỉ biết quý trọng hiện tại, không đi hy vọng xa vời những thứ không thuộc về ta, chỉ cần ở cùng nàng, tất cả đều không quan trọng, mặc kệ là ai cũng không trở ngại được chúng ta."

Trong mắt Quân Tà Diễm lộ ra ánh sáng khát máu, dường như có thể thấy kết quả của người trở ngại bọn họ, đúng, coi như Cung chủ Tà cung thì như thế nào, nàng và người nào ở chung một chỗ, chẳng lẽ còn phải được sự đồng ý của người nào hay sao?

"Lão bà, chúng ta thành thân đi!"

Chuyện này. . . Quân Tà Diễm là đang cầu hôn sao? Hàn Vũ sắp hít thở không thông, nàng rất hồi hộp, bất luận hít thở sâu như thế nào đều không thể bình ổn lại rung động trong lòng. Hàn Vũ xoay người lại nhìn ánh mắt của Quân Tà Diễm, phần chờ mong này không cho Hàn Vũ cự tuyệt, Hàn Vũ suy nghĩ rất nhiều phương thức cầu hôn của Quân Tà Diễm, duy chỉ không có như bây giờ.

Loại này. . . Có phải quá đơn giản hay không, Hàn Vũ muốn được cầu hôn lãng mạn khó quên, cứ như vậy đồng ý Quân Tà Diễm khiến Hàn Vũ khó mà làm được.

"Diễm, chàng có cảm thấy thiếu một cái gì đó hay không?" Hàn Vũ muốn cho Quân Tà Diễm một chút nhắc nhở, không biết Quân Tà Diễm có thể thông suốt hay không.

"Đúng vậy, lão bà, nàng yên tâm, ta sẽ mời bà mai danh tiếng tới cầu hôn, sinh lễ tuyệt đối độc nhất vô nhị, ta muốn là đồ tốt nhất, tặng nàng một hôn lễ hoàn mỹ" Quân Tà Diễm một lòng nghĩ cho Hàn Vũ thứ tốt nhất, hẳn cho là Hàn Vũ nói thiếu hụt là những thứ này, hẳn đâu hiểu được Hàn Vũ muốn những thứ gì.

". . . Chàng ngu ngốc, chàng cảm thấy ta sẽ quan tâm những vật ngoài thân này. . . Thật là đần chết" Hàn Vũ sắp bị phản ứng của Quân Tà Diễm chọc giận điên.

Đường đường Cung chủ Tà cung, bị một cô gái nói thành ngu ngốc, hơn nữa còn không phản kháng chút nào, nếu việc này truyền ra ngoài không biết có ai tin không nữa. Cung chủ này là thật hay giả.

"Không cần, ta không muốn thành thân" Hàn Vũ trả lời ngoài suy nghĩ và dự đoán của Quân Tà Diễm, nàng không muốn cùng hắn thành thân, tại sao? Là cảm tình Hàn Vũ dành cho hắn không đủ, hay là hắn không xứng với nàng, bởi vì hắn là một người không bình thường.

Bên ngoài tiếng hát của côn trùng đã kết thúc, vũ động của lá cây hình như cũng cảm nhận được hơi thở bi thương của Quân Tà Diễm mà bất động. Quân Tà Diễm không thể chịu đựng cự tuyệt của Hàn Vũ, cho tới bây giờ tim cũng không có đau như vậy.

"Éc. . . Diễm, ý tứ của ta đó là bây giờ còn không thành thân, qua hội nghị Tứ quốc thành thân được không?"

Hàn Vũ cảm thấy Quân Tà Diễm tuyệt vọng, không đành lòng cự tuyệt, Diễm nhìn qua rất kiên cường, nhưng hắn là một người rất dễ dàng bị tổn thương, đặc biệt là đau lòng. Hàn Vũ cảm giác mình hình như có chút quá đáng, tại sao nàng có thể lấy yêu cầu của mình áp đặt cho người khác, sao hắn lại hiểu rõ những thứ kia, ở chỗ này, bà mai và sính lễ chính là trọng yếu nhất, tự mình nghĩ mấy cái kia thật tức cười.

Hàn Vũ mỉm cười vuốt ve Diễm, trên mặt truyền tới nhiệt độ khiến Quân Tà Diễm từ trong bi thương thoát ra, Hàn Vũ không có cự tuyệt hắn, nhưng hắn cảm thấy, Hàn Vũ đối với lần này cũng không phải rất hài lòng, rốt cuộc thiếu cái gì.

"Diễm, hội nghị tứ quốc kết thúc chúng ta thành hôn, ta muốn làm vợ của chàng, đòi đòi kiếp kiếp làm bạn với chàng!" [pedieu.ddlqđ]

Hàn Vũ hôn lên bờ môi khẽ gọi Quân Tà Diễm, lạnh lẽo này Hàn Vũ đã thành thói quen, lúc nào thì hắn mới có thể thay đổi nhiệt độ đấy.

Hàn Vũ ôm cổ của Quân Tà Diễm, đầu lưỡi nhấp nhệ phần môi của hắn, cảm giác ướt át khiến cả người Quân Tà Diễm run lên, giống như dòng điện đi khắp toàn thân. Quân Tà Diễm ôm hông của Hàn Vũ, để cho thân thể nàng càng thêm thân mật với mình, Quân Tà Diễm đưa đầu lưỡi cùng đầu lưỡi Hàn Vũ đụng vào, lưỡi cùng lưỡi chạm nhau, tâm cùng tâm thẳng thắn, khiến cho hai người càng thêm nóng lên. Quân Tà Diễm đưa đầu lưỡi vào trong miệng Hàn Vũ, mút thỏa thích chất mật ngọt này, đè lên thân thể Hàn Vũ, hai người cùng nhau ngã xuống giường, bên trong trướng Quân Tà Diễm hôn lên trán Hàn Vũ, mắt, chóp mũi, hai má, hôn dần xuống cái cổ mảnh khảnh.

Quân Tà Diễm không biết kế tiếp nên làm như thế nào, hắn luống cuống cởi xiêm áo Hàn Vũ, Hàn Vũ thực sự không nhịn được bật cười.

"Ha ha ha, Diễm, thật nhột, mau buông tay" Hàn Vũ lấy tay Diễm ra, ngăn hắn làm nàng cười ra tiếng.

Quân Tà Diễm đỏ mặt, thật khó thấy được hắn đỏ mặt. Mặc dù sống hai mươi năm, nhưng với chuyện giữa nam nữ hắn chưa từng trải qua, lại càng không biết mình phải làm như thế nào.

Quân Tà Diễm ngồi dậy, đưa lưng về phía Hàn Vũ không để cho nàng nhìn thấy mặt hắn, Hàn Vũ tựa vào lưng của Quân Tà Diễm.

"Diễm, về sau chàng là của ta, ta muốn chính là một đời một kiếp một đời, cái gì nam nhân vốn tam thê tứ thiếp, nữ nhân phải lấy chồng làm lẽ sống, những thứ này ta đều khinh thường, một đời một kiếp một đời chàng có thể làm được không?"

"Một đời một kiếp một đời, ba ngàn gáo nước ta chỉ nguyện lấy một gáo mà uống"

Về sau không cần đấu Tiểu Tam hay Tiểu Tứ, nàng và hắn chỉ hai người!

"Diễm, ngày mai bắt đầu hội nghị Tứ quốc, chàng sẽ đến chứ?"

Mong đợi đã lâu, hội nghị Tứ quốc ngày mai sẽ bắt đầu, không biết sẽ trang trọng ra sao. Diễm cùng huyết thống với vị kia trong cung, mặc dù không có nhiều tình cảm, dù sao cũng có quan hệ huyết thống. Lần hội nghị này ảnh hưởng tới Đông Lâm quốc, nếu lần này Đông Lâm quốc không dành được chiến quyền sẽ bị trục xuất khỏi Tứ quốc, sau này chiến sự sẽ không ngừng, những thứ này Hàn Vũ đều có thể đoán được, Quân Tà Diễm sao lại không biết.

"Lão bà muốn ta đi à?" Quân Tà Diễm không có trực tiếp trả lời Hàn Vũ mà hỏi ngược lại.

"Vâng"[pedieu.ddlqđ]

"Được, vậy ta đi"

"Ta không chỉ muốn chàng đi, ta còn muốn trên hội nghị Tứ quốc chàng thừa nhận hoàng thượng, đoạt lấy chiến quyền, được không?"

Quân Tà Diễm nhìn Hàn Vũ, cặp mắt Hàn Vũ phát ra sắc bén, không biết nàng đang tính toán cái gì, nếu Hàn Vũ nói như vậy, mặc kệ như thế nào hắn cũng sẽ làm, chiến quyền, hắn không quan tâm, nếu Hàn Vũ muốn, hắn sẽ đi đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Quân Tà Diễm rời đi, Hàn Vũ bắt đầu ngồi tu luyện, ngày mai hội nghị Tứ Quốc sẽ bắt đầu, nàng rất chờ mong, không chỉ mình Hàn Vũ mong đợi, cả Đông Lâm quốc người người đều vô cùng mong đợi, năm năm một lần hội nghị Tứ Quốc, trong đời không tham gia được bao nhiêu lần, cho thấy cơ hội hiếm có.

Nếu có thể ở hội nghị Tứ Quốc biểu hiện tốt, như vậy tiền đồ của người đó vô cùng rộng mở.

Hàn Vũ không muốn gây chú ý, nàng chỉ muốn giúp Đông Lâm quốc đoạt chiến quyền, bởi vì, nàng muốn triều đình thừa nhận Tà cung, như vậy hôn sự của nàng và Quân Tà Diễm sẽ không bị ai quấy nhiễu, mặc dù nàng không quan tâm cái nhìn của người khác, thế nhưng, bây giờ nàng là nữ nhi Hàn gia, nàng không thể không suy tính cho Hàn gia.[pedieu.ddlqđ]

Dĩ nhiên, không phải vì trách nhiệm mà xuất phát từ trong lòng nàng, nàng quan tâm, nàng muốn Hàn gia mãi mãi bình an.

Nắng sớm chậm rãi xuất hiện, hôm nay nhất định rất nóng nực.

Đông Lâm quốc là nước tổ chức hội nghị, chắc chắn có ưu thế, tuy vậy ba nước kia cũng không dễ đối phó!

Hàn Vũ rửa mặt xong, hôm nay Hàn Vũ đặc biệt chú trọng trang điểm, khi Hàn Thạc đi vào phòng Hàn Vũ nhìn thấy nàng sau khi đã trang điểm thì hết sức ngạc nhiên.

Mỹ nhân phong thái yếu điệu, trang phục nhẹ nhàng thanh thoát, bộ dạng thướt tha mê người, sắc môi điểm hồng, hương thơm thoang thoang thanh nhã thoát tục, người này...Cô ấy thật sự là tỷ tỷ sao?

Hay là vì đêm qua ngủ không được ngon giấc, xuất hiện ảo giác?

Hàn Thạc dụi dụi mắt, thấy vẫn không thay đổi gì.

"Tỷ tỷ, người có phải hay không mang mặt nạ da người?" Hàn Thạc không thể tin được người đứng trước mặt hẳn là tỷ tỷ của hắn.

"Đệ có muốn đến kiểm tra hay không?" Hàn Vũ không muốn so đo sự thất thường và không phép tắc của Hàn Thạc.

Quả thật, hôm nay chú trọng trang điểm, nàng biết mình tao nhã, mặc dù không có dung mạo tuyệt thế, thế nhưng, một cô gái xinh đẹp không chỉ nhìn bề ngoài mà thôi, vẻ đẹp của nàng, xuất phát từ trong nội tâm thấm dần ra ngoài.

"Không cần, đi thôi, hôm nay chúng ta đi theo phụ thân, mẫu thân không đi, Thúy Trúc đâu?" Hàn Thạc nhìn xung quanh, cũng không thấy bóng dáng của Thúy Trúc. [pedieu.ddlqđ]

"Hôm nay nàng không đi, ta bảo nàng đi ra ngoài giúp ta làm việc, làm gì? Mới không gặp bao lâu, nhớ nàng rồi, nếu không ta sai người kêu nàng trở lại?"

Hàn Vũ trêu ghẹo Hàn Thạc.

"Cái đó. . . Không cần, đệ chỉ thuận tiện hỏi một chút thôi, đi nhanh đi, tỷ tỷ, nói không chừng, hôm nay ở hội nghị Tứ quốc tỷ có thể tìm được lang quân như ý!" Hàn Thạc cũng không phải người dễ bị bắt nạt, bị người dă kích nhất định phải đã kích lại.

Hàn Vũ đột nhiên nghĩ đến, nếu Quân Tà Diễm gặp Hàn Thạc, hai người bọn họ ở chung một chỗ? Hình như hai người cũng không phải loại người dễ ở chung, hai đại mỹ nam chạm mặt? Có tạo ra tia lửa hay không? Ha ha ha, lần đầu tiên Hàn Vũ YY hai người, cảm thấy rất thú vị!

Tiểu Chính Thái và Hàn Vũ đi vào phòng ăn, Hàn tướng quân và Hàn phu nhân chờ đã lâu, sau khi bốn người dùng xong điểm tâm, Hàn Phu nhân trở lại dinh viện của mình, Hàn Vũ và Hàn Thạc đi theo Hàn tướng quân tới hội nghị Tứ quốc.

Ở trên đường, Hàn tướng quân đi bên cạnh giải thích cận kề quá trình diễn ra hội nghị Tứ quốc cho Hàn Vũ nghe.

Hôm nay, hội nghị Tứ Quốc chính thức bắt đầu, ở hoàng cung, quốc chủ Tứ Quốc cũng sẽ tham gia, mọi người tham gia đều đại diện cho quốc gia của mình mà tranh tài, mỗi người đều dốc toàn bộ thực lực.

"Vũ nhi, hôm nay, con có thể tìm thấy một lang quân như ý rồi, ha ha ha"

Hàn Vũ không ngờ, Hàn tướng quân cũng trêu ghẹo nàng. . .

"Phụ thân. . ." Hàn Vũ ngượng ngùng, tránh né tầm mắt Hàn tướng quân, nàng không biết nói như thế nào cho Hàn tướng quân về quan hệ của nàng và Quân Tà Diễm...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Phiếu Hắc Cẩu Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Khi ba người Hàn Vũ đến hoàng cung thì nơi đó đã cực kỳ náo nhiệt, không có hơi thở áp bức hay không khí trang nghiêm như ngày thường.

Bây giờ trong cung, khắp nơi đều có thể nhìn thấy bóng dáng bận rộn của cung nữ và thái giám.

Ba người Hàn Vũ đến cung điện trong hoàng cung, hôm nay rất khác, bình thường trong đại điện không cho phép nữ nhân đi vào, nhưng hôm nay, bên trong ai cũng có thể vào.

Bọn người Hàn Vũ tới không quá muộn cũng không quá sớm, ba nước thì đã có hai quốc chủ đến.

Bắc quốc chủ Bắc Trần Thiên, không biết tâm cơ người này như thế nào, nhưng khi hắn nhìn Hàn Vũ, ánh mắt đó toát lên khí thế áp bức, khiến Hàn Vũ rất không thoải mái. [pedieu.ddlqđ]

Phía sau hắn là một nam tử, không, chính xác mà nói phải là một cô gái, mặc dù nàng kia nữ giả nam trang, nhưng vẫn bị Hàn Vũ nhìn một lần liền nhận ra.

Một thân nam trang, cô gái đứng ở bên trái Bắc Trần Thiên, tay cầm một thanh bảo kiếm, bảo kiếm thượng phẩm một Lam Bảo Thạch rất lớn, phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Là một cực phẩm.

Nữ tử kia mày thanh mắt đẹp, phần môi điểm hồng, hai má mềm mại muốn bung ra nước, trang phục như vậy, sắc nghệ song toàn, làm cho người ta không muốn nhận ra nàng là nữ tử cũng không được.

Hàn Vũ quan sát cô gái kia, đồng thời, nàng kia cũng nhận thấy ánh mắt của Hàn Vũ, cũng quay ra quan sát Hàn Vũ.

Hàn Vũ không son phấn, trang phục nhẹ nhàng phong thái càng thêm yếu điệu, quần áo không sắc sỡ, không tẻ, chắc không phải là người đẹp vô dụng, thế nhưng không biết thực lực như thế nào. Hàn Vũ làm ra phong thái điềm đạm, làm cho người khác có cái nhìn sai lầm, thật ra một chút chí số võ công nàng đều không có.

Nàng không có dung mạo xinh đẹp, lại khiến người khác cảm thấy nàng khác biệt, trên người Hàn Vũ tản ra hương thơm, thanh nhã thoát tục. Cảm giác đầu tiên nàng mang lại cho người khác là nữ tử này rất thông minh.

Khi Bắc Trần Thiên thấy Hàn Vũ đặc biệt trang điểm vốn định lại gần trừu đùa một phen, thế nhưng Hàn Vũ lại đi về hướng Nam quốc chủ.

Nam quốc chủ Nam Dương Huyền, bên ngoài tỏ ra thản nhiên, không mưu cầu gì, nhưng trong lòng... Một quốc chủ, khí chất thanh nhã thoát tục, có thật như bề ngoài không hay vì che giấu tốt, hoặc còn có nguyên nhân khác? Con người thật của hắn có giống với những gì hắn đang biểu hiện bên ngoài hay không?

Hàn Vũ cũng không muốn hiểu rõ, vua của một nước, dù có kết giao cũng không thân quen, ở trong mắt bọn họ, trừ lợi ích ra không còn gì.

Giữa Nam quốc chủ và Bắc quốc chủ, nếu phải lựa chọn người kết giao, Hàn Vũ cảm thấy Nam Dương Huyền xứng đáng kết giao hơn Bắc Trần Thiên.

Hàn tướng quân và Tiểu Chính Thái đều có việc phải làm, cùng Hàn Vũ vào đại điện xong vội vã rời đi. [pedieu.ddlqđ]

Hàn Vũ đến trước mặt Nam Dương Huyền, bái kiến theo tiêu chuẩn cung lễ, bởi vì hôm nay đặc biệt, thân phận đặc thù, Hàn Vũ không thể không hành lễ với hắn.

Nam Dương Huyền mới đỡ Hàn Vũ đứng dậy, liền nghe Bắc Trần Thiên nói "thể diện Nam quốc chủ thật lớn, Vũ nhi, nơi này không chỉ có mình hắn là quốc chủ"

Những câu châu ngọc, chữ chữ có lý, quả thật, nơi này, hắn cũng là một quốc chủ, Hàn Vũ hành lễ Nam Dương Huyền, nếu không hành lễ Bắc Trần Thiên, dù nói thế nào, đều là Hàn Vũ thất lễ.

Hàn Vũ không nói hai lời, bái kiến Bắc Trần Thiên theo tiêu chuẩn cung lễ

"Bắc quốc chủ thật lễ độ, sao ngài biết ta sẽ không hành lễ với ngài? Hôm nay là hội nghị Tứ quốc, chiến quyền vẫn còn ở Nam quốc, tiểu nữ tử đi vào, đương nhiên phải hành lễ với quốc chủ lớn nhất trước, thể hiện sự tôn trọng của Đông Lâm quốc đối với chiến quyền, Bắc quốc chủ, sao ngài lại nói những lời kia?"

"Ha ha ha, Vũ nhi thật là thông tuệ, ngược lại ta muốn xem thử ngươi sẽ ứng phó như thế nào khi ta nói ra yêu cầu của mình với Đông quốc chủ, ha ha ha" Bắc Trần Thiên không so đo giọng điệu nói chuyện của Hàn Vũ, bởi vì, không lâu nữa, Hàn Vũ sẽ thuộc về hắn. Hoa hồng có gai mới khiến hắn có tham vọng chiếm hữu.

Mặc dù nghi ngờ, nhưng Hàn Vũ biết, hiện tại hỏi Bắc Trần Thiên, hắn cũng sẽ không trả lời.

Hàn Vũ không sợ hãi, bình đến tướng đỡ, nước đến đất cản, sau lưng Hàn Vũ, còn có Hàn gia, dù thế nào, nàng còn có Quân Tà Diễm ở sau lưng nàng ủng hộ nàng.

"Hàn cô nương, không cần để ý lời nói của Bắc quốc chủ, ngươi chỉ cần làm theo ý muốn của bản thân là được!"

Nam Dương Huyền nói với Hàn Vũ câu này là có ý gì, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Bọn họ cùng một chiến tuyến sao? Đường như không phải, hôm nay, Tứ Quốc đều là đối địch, vì chiến quyền, các nước đều không từ thủ đoạn muốn lấy được nó.

Hàn Vũ là người Đông Lâm quốc, là nữ nhi Hàn tướng quân, nàng cũng không khác gì bọn họ, đều sẽ tìm mọi cách đoạt chiến quyền.

"Nam quốc chủ, ngài đừng gọi ta là Hàn cô nương, nếu như không ngại gọi ta Vũ Nhi là được" [pedieu.ddlqđ]

Hàn Vũ cũng không phải cố tình kết giao, mặc dù Vũ nhi dành cho người thân gọi, nhưng nếu để vua một nước gọi Hàn Vũ, thì không ổn, huống chi một cái tên mà thôi, Hàn Vũ cũng không quan tâm nhiều.

"Vũ nhi? Ha ha ha, được, Vũ nhi, Yến tử" Yến tử trên người Hàn Vũ. . .

Nam Dương Huyền lại dùng ánh mắt thương nhớ người thân nhìn Hàn Vũ, ánh mắt thâm tình ấy, chất chứa quá nhiều tình ý, xem ra, cô gái tên Yến Tử thật hạnh phúc.

Tối thiểu, so với mình khi còn ở thế giới kia thì nàng ấy hạnh phúc hơn.

"Nam quốc chủ, Vũ Nhi có một chuyện, không biết có nên nói hay không" Hàn Vũ nhìn vào mắt Nam Dương Huyền, nơi đó bộc lộ rất nhiều tình cảm, nàng đột nhiên nổi lên một ý nghĩ kỳ dị .

"Vũ Nhi, ngươi cứ việc nói"

Nam Dương Huyền không muốn cùng Hàn Vũ có khoảng cách, Vũ Nhi rất giống Yến Tử, rốt cuộc trùng hợp, có lẽ là trời cao cho hắn một cơ hội bù đắp.

"Nam quốc chủ, tiểu nữ tử chỉ có một đệ đệ, Vũ nhi nghĩ. . . Muốn cùng Nam quốc chủ kết bái, chẳng biết có được không?"

Hàn Vũ nói xong, quan sát Nam Dương Huyền, thấy vẻ mặt không thể tin của Nam Dương Huyền, xem ra, lần này, thật sự là Hàn Vũ đường đột

"Ha ha ha, Nam quốc chủ, Vũ Nhi không có ý gì khác, là Vũ Nhi đường đột, Nam quốc chủ không cần để trong lòng, Vũ Nhi chỉ là nhất thời xúc động, mạo phạm"

Hàn Vũ thật là ngây thơ đáng yêu, Nam Dương Huyền —— vua một nước, lần trước đoạt được chiến quyền, sao lại cùng với nàng một nữ nhi tướng quốc Đông Lâm quốc kết bái chứ?

Không nói vấn đề thân phận, hai nước bất cứ khi nào cũng có thể xảy ra chiến tranh, một là vua một nước, một là nữ nhi tướng quân, đến lúc đó, bị chỉ trích sẽ chỉ có một mình Hàn Vũ

Người đời chỉ nói nữ nhi tướng quân là kẻ phản quốc, chứ không nói Nam quốc chủ, là một Hán gian.

Hàn Vũ cười rồi đi, lại bị Nam Dương Huyền kéo tay. Hàn Vũ không rõ nguyên do nhìn Nam Dương Huyền, chỉ nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ và mừng rỡ của hắn!

Tầm mắt của mọi người cũng bị cảnh tượng này hấp dẫn.

Đường đường Nam quốc chủ, ở trong đại điện Đông Lâm quốc, đùa giỡn nữ nhi Hàn tướng quân chiến danh hiển hách Đông Lâm quốc, có kịch hay để xem rồi.

Thời điểm mọi người ở đây chờ xem kịch vui, một tiểu thái giám đi vào truyền lời mà cắt đứt.

"Hàn cô nương, hoàng thượng triệu kiến"

Nam Dương Huyền vốn muốn nói cái gì, lại bị cắt đứt.

Đành phải buông tay Hàn Vũ rồi đi.

Sau khi Hàn Vũ rời đi, Bắc Trần Thiên nhìn Nam Dương Huyền, tầm mắt hai người chạm nhau, cọ sát tạo ra tia lửa.

Không khí trong đại điện trong nháy mắt như đóng băng

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Hàn Vũ đi theo tiểu thái giám đi tới thư phòng. Hàn Vũ biết, hoàng thượng triệu kiến nàng là vì chuyện gì.

Tiểu thái giám dẫn Hàn Vũ tới ngoài thư phòng, mở cửa xong cũng không có ý đi vào.

Hàn Vũ đành phải đi vào một mình.

"Tham kiến hoàng thượng" hôm nay Hàn Vũ xem như hành lễ nhiều mà sợ.

Ài, giai cấp thật đáng sợ, hồng của nàng thật đáng thương. Sau khi hành lễ xong, đột nhiên nhớ ra, từ ngày nàng được phong Đệ nhất tài nữ Đông Lâm quốc thì nàng không cần hành lễ với bất kỳ ai. Vậy hôm nay, có phải nàng đã chịu thiệt lớn rồi hay không. Đây là có quyền lại không cần, tự mình hủy bỏ quyền lực của bản thân.[pedieu.ddlqđ]

Quân Phong Hiểu ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn về mặt rồi rầm của Hàn Vũ, không biết nàng đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ là vì chuyện mình phân phó cho nàng, nàng không hoàn thành được? Có phải do thời gian không đủ hay không, có nên cho nàng thêm mấy ngày nữa không?

"Hàn Vũ, chuyện trăm giao người làm, người làm tới đâu rồi?"

Quân Phong Hiểu thật là nôn nóng, hôm qua mới giao việc cho nàng, hôm nay liền triệu kiến nàng hỏi kết quả, chẳng lẽ hẳn phải người theo dõi nàng, mới biết nàng đã hoàn thành việc hẳn giao?

Chỉ là, sẽ không có khả năng này, công lực của sư phụ không thấp, hôm qua, mình mới vừa vào tà cung thì sư phụ liền phát hiện, nếu có người theo dõi mình không thể nào sư phụ không phát hiện ra.

"Hoàng thượng, ngài thật xem trọng Hàn Vũ quá rồi, hôm qua ngài mới giao nhiệm vụ cho Hàn Vũ, hôm nay đã hỏi kết quả, như vậy ngài nghĩ ta đã dò thăm tất cả về Quân Tà Diễm rồi sao?"

"Chẳng lẽ không phải sao?" Quân Phong Hiểu không trực tiếp trả lời Hàn Vũ mà hỏi ngược lại.

Thật không hổ là Đông Lâm quốc quốc chủ, mưu tính không thua gì người đến từ mấy ngàn năm sau như Hàn Vũ. [pedieu.ddlqđ]

Hàn Vũ bị hỏi ngược lại, cũng bắt đầu không xác định rốt cuộc hoàng thượng có biết chuyện của nàng hay không.

"Hoàng thượng cảm thấy Hàn Vũ biết chưa?" Hàn Vũ lại ném vấn đề trở về cho Quân Phong Hiểu, những thứ này, Hàn Vũ thành thạo nhất rồi, từ nhỏ tới lớn nàng thường giả bộ ngờ ngẩn đi lừa người.

"Không cần vòng vo, nói mau" hiện tại trong lòng hoàng thượng rất nôn nóng, không có bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài. Chỉ là làm vua một nước, tất cả cảm xúc trong lòng cần phải che giấu thật tốt.

Thế nhưng, hôm nay, hẳn nôn nóng muốn biết rõ mọi chuyện, dù muốn giấu cảm xúc cũng không che giấu được.

"Hoàng thượng, không phụ kỳ vọng của ngài, Hàn Vũ đã tìm hiểu rõ mọi chuyện, trước khi trả lời, Hàn Vũ muốn biết, tại sao trong lúc quan trọng này ngài nhất định phải biết kết quả, ngài... Rốt cuộc đang mưu tính những gì?" Hàn Vũ không muốn Quân Tà Diễm bị người khác lợi dụng, càng không muốn triều đình và Tà Cung không thể hóa giải hiểu lầm, cho nên, đối với một vài chuyện cần phải biết rõ.

"Làm can, chuyện của trăm, người có thể hỏi lung tung sao? Hàn Vũ, người không nên quá mức can rờ. Người nên nhớ, ta có thể cho người tất cả, cũng có thể lấy lại tất cả của người" ánh mắt Quân Phong Hiểu sắc bén nhìn Hàn Vũ, nàng thật không biết điều.

Uy hiếp trắng trợn, tay nắm quyền, nói chuyện có uy hơn người khác, thế nhưng Hàn Vũ không tin nếu vì nàng chống đối mà Quân Phong Hiểu sẽ vịn vào lý do này mà trị tội Hàn gia, Hàn Vũ cũng không có bản lĩnh lớn như vậy.

"Hoàng thượng, như vậy xin thứ cho tiểu nữ tử vô năng, cái gì cũng không tra được, tiểu nữ tử cũng chỉ là một cô nương tay trái gà không chặt, làm sao có thể đi vào Tà cung, thăm dò thân thể Cung chủ của bọn họ, chưa vào được Tà cung, ngay cả Huyền Lâm tiểu nữ còn không dám vào." Hừ, uy hiếp nàng, Hàn Vũ cũng không phải là người dễ dàng bị uy hiếp.

"Người. . . Càn rỡ" Quân Phong Hiếu nhìn chăm chăm Hàn Vũ, nữ tử này, thật sự không sợ cái gì sao?

Rốt cuộc là nàng không sợ việc gì, hay là có người nào chống lưng cho nàng? Hàn gia? Không thể nào, Hàn gia đều là thuộc hạ của mình.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là Tà cung? Vừa nghĩ đến Tà cung, Quân Phong Hiếu liền bác bỏ ý nghĩ này, Tà cung luôn đối nghịch với triều đình, không thể nào chống lưng cho Hàn Vũ, chẳng lẽ nàng thật không e ngại việc gì?

Hai người cứ giằng co như vậy, cũng không có ai lùi một bước.

Hàn Vũ sẽ không, vua một nước lại càng không..

Thế nhưng, hôm nay không giống ngày xưa, rốt cuộc, Quân Phong Hiếu thỏa hiệp.

"Ai. . . Đây, nói rất dài dòng. . ." [pedieu.ddlqd]

"Hoàng thượng, ngài nói ngắn gọn, hội nghị Tứ Quốc lập tức sẽ bắt đầu, ngài không nên làm trễ nãi giờ lành."

Hàn Vũ thấy Quân Phong Hiếu thỏa hiệp, giọng cũng mềm lại, không cần thiết tạo cho không khí thêm căng thẳng, nếu chèn ép Quân Phong Hiếu mình cũng không được lợi gì.

"Quân Tà Diễm, hử. . . Hửn có thể là con trai của trẫm" hình như trong nháy mắt Quân Phong Hiếu già đi rất nhiều.

"Ở nơi nào Hoàng thượng biết được?" Không ngờ Quân Phong Hiếu đã biết, mặc dù hiện tại chỉ là suy đoán nhưng cũng phải có căn cứ, một câu này, từ đâu mà có?

"Bởi vì trong dân gian, đồn rằng tóc Quân Tà Diễm màu bạc"

"Tóc màu bạc?" tóc Quân Phong Hiếu không phải màu bạc, Quân Tà Diễm tóc bạc cùng Quân Phong Hiếu có quan hệ gì?

"Hoàng thượng, ngài cũng không phải tóc mà bạc, vậy tóc màu bạc của Quân Tà Diễm là được duy truyền từ ai?"

"Ông ngoại của hửn, cậu hửn đều là tóc màu bạc"

"Hoàng thượng chỉ bằng một điểm này, liền xác nhận Quân Tà Diễm là con trai của ngài sao?"

"Cũng không phải, bởi vì Phi Yên không phải nữ nhi của trẫm, khi đó Linh quý phi sinh hạ chính là một hoàng tử tóc bạch kim, lại bị người tráo đổi, khi đó trẫm và Hàn tướng quân còn có Hàn hoàng hậu chính chiến bên ngoài, không có quan tâm quá nhiều chuyện này, căn bản cũng không biết hoàng nhi bị người tráo đổi, về sau, điều tra tìm hiểu rõ, mới phát hiện, Phi Yên không phải là nữ nhi ruột thịt của trẫm."

"Vậy nếu như Quân Tà Diễm là nhi tử của ngài, Linh quý phi chính là mẫu thân của Quân Tà Diễm?"

"Không sai" Quân Phong Hiếu trả lời dứt khoát.

Thì ra Quân Tà diễm còn có nhiều người thân ở đây như vậy thật sự quá tốt.

Thế nhưng, như vậy những thứ ràng buộc hửn càng nhiều hơn...Diễm, sẽ không còn thuộc về một mình nàng, dù vậy Hàn Vũ cũng cảm thấy thỏa mãn.

Mình có người của Hàn gia là người thân, Quân Tà Diễm cũng có nhà, trong nhà còn có nhiều người thân như vậy.

Dĩ nhiên, lý do Quân Tà Diễm bị đánh tráo, xem ra Quân Phong Hiếu đã điều tra rõ.

"Hoàng thượng, ta tra được đúng như ngài suy đoán, Quân Tà Diễm chính là con trai của ngài"

"Hàn Vũ, tại sao ngươi khẳng định như vậy, thế gian có không ít nam nhân tóc màu bạc, lại nói, có rất ít người nhìn thấy gương mặt Quân Tà diễm, ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, vì sao ngươi khẳng định như vậy? Ngươi làm sao mà nghe được chuyện này?"

"Ặc, chính là ta chạy đến Tà cung, cùng bọn họ đánh cuộc, ta thắng, sau đó Quân Tà Diễm đáp ứng gặp ta, sau đó ta trực tiếp hỏi hửn, về phần mặt mũi, thời điểm Quân Tà Diễm tới gặp ta, mới vừa tắm xong, còn không có mang mặt nạ, cho nên ta may mắn thấy được, hửn và hoàng thượng ngài, hình dáng thật giống nhau, đích thực, vừa nhìn là biết phụ tử"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

"Hò đồ, người cho rằng nói như vậy trăm liền tin?" Quân Phong Hiếu nghĩ Hàn Vũ thật hò đồ, rốt cuộc nàng không có đi điều tra đã ở đây báo cáo cho hắn.

"Hoàng thượng, Vũ Nhi tận tâm tận lực giúp ngài hỏi thăm chuyện này, ta mạo hiểm tánh mạng một mình xông vào Tà cung, cái mạng nhỏ của ta thiếu chút nữa đã mất ở bên trong, làm sao ngài có thể nói ta hò đồ, tại sao có thể không tin ta? Có muốn ta gọi Quân Tà Diễm tới hay không, đối chứng cùng ngài?" Hàn Vũ muốn tìm một cơ hội cho Quân Tà Diễm và Quân Phong Hiếu gặp mặt.

"Người. . . Người thật có thể mang hắn. . . Mang đến gặp mặt trăm?" Quân Phong Hiếu nghe Hàn Vũ nói như vậy thì bắt đầu dao động, chẳng lẽ như Hàn Vũ nói, Hàn Vũ thật có bản lĩnh kia, có thể mời Quân Tà Diễm tới?[pedieu.ddlqđ]

"Hoàng thượng, chuyện ngài giao phó Vũ Nhi đã làm xong, có tin hay không do chính ngài quyết định, chuyện lạc phu nhân đã qua một đoạn thời gian, nếu như không có chuyện gì, nên đi ra đại điện thôi, canh giờ cũng không còn sớm, người cũng đều đến đông đủ!"

Hàn Vũ không vội vàng, nàng không thể vội vàng an bài bọn họ gặp mặt, như vậy, chỉ khiến Quân Phong Hiếu hoài nghi, ý đồ của nàng không thể cho ai biết, hết cách rồi, tiếp xúc với vua của một nước sẽ phải cẩn thận từng li từng tí.

"Hàn Vũ, người gọi Quân Tà Diễm tới, ta muốn gặp hắn" Quân Phong Hiếu giọng điệu ra lệnh nàng

"Hoàng thượng, một Vũ Nhi không có chức vị, hai không có phạm sai lầm, ba ta chỉ là một cô nương nơi thuê phòng đợi giả, ngài không thể cứ gọi ta giúp ngài làm cái này làm cái kia, kêu ta đi thăm dò chuyện Quân Tà Diễm, ta miễn cưỡng có thể đồng ý, hiện tại, kêu ta đi mời hắn, ta..Ta..Ta được lợi gì?"

"Cái này dễ thôi, người đã là đệ nhất tài nữ Đông Lâm quốc rồi, người cũng không phạm sai lầm, người đã muốn một lang quân, hôm nay trăm giúp người chỉ hôn một lang quân như ý, như thế nào?" Quân Phong Hiếu còn chưa biết nói chuyện kia với Hàn Vũ như thế nào, không ngờ Hàn Vũ tự mình đề nghị, tiết kiệm phiền toái cho hắn.

"Éc. . . Ha ha, không cần, không cần, hôm nay ta sẽ mời Quân Tà Diễm tới gặp ngài, nếu như không có chuyện gì, vậy ta ra ngoài trước, hoàng thượng ngài cũng nhanh đi ra ngoài đi"

Hàn Vũ nói xong, không đợi Quân Phong Hiếu đồng ý liền một mình rời thư phòng, chẳng lẽ, từ xưa hoàng thượng đều thích chỉ hôn sao? Kỳ quái. . .

Hàn Vũ còn chưa tới trong đại điện, đi ngang qua một núi giả thì bị người kéo đến phía sau núi giả. [pedieu.ddlqđ]

"Nam quốc chủ, ngài có ý gì?" Hàn Vũ không hiểu Nam quốc chủ có ý gì, một mình lẻ nàng đến phía sau núi giả này, nếu bị người có lòng bất gặp, vậy danh tiếng của mình sẽ bị Nam Dương Huyền phá hủy mất.

"Vũ nhi, mới vừa rồi tại trong đại điện, người nói muốn cùng ta kết bái, là thật?" Nam Dương Huyền thoát nhìn rất kích động, không biết là bởi vì Hàn Vũ đường đột, hay là bởi vì lời đề nghị của Hàn Vũ.

"Nam quốc chủ, mới vừa rồi ta có chỗ mạo phạm, ta chỉ là nữ nhi tướng gia, thế nào với cao. . ."

Hàn Vũ vẫn chưa nói hết, liền bị Nam Dương Huyền ôm thật chặt vào trong ngực.

"Vũ nhi, đêm đó lần đầu tiên gặp lại người thì người gọi cho ta rất nhiều rất nhiều kỷ ức, người rất giống muội muội của ta, sự tự tin của người, thần thái của người, người tản mát ra sức hấp dẫn, vô cùng giống Yên Từ, khi đó ta đã muốn nhận người làm muội muội, lắc tay trên tay người chính là di vật duy nhất của muội ấy để lại cho ta, ta đưa cho người, chính là hi vọng người có thể làm muội muội của ta, nhưng là, nếu ta đưa ra đề nghị này, không mình như người, đoán chừng không tin tưởng, nhưng. . .Hôm nay, ta nghe được người chủ động đề nghị, người không biết, lúc ấy ta rất vui mừng, ta vui mừng thậm chí quên luôn trả lời. Vũ Nhi. . .Yên Từ"

Nam Dương Huyền ôm Hàn Vũ, nói lời từ trái tim, không ngờ, hắn thương muội muội nhiều như vậy!

"Ha ha ha, ca, ta thật sự vô cùng vui mừng, người nhận ta làm muội muội, khi hội nghị tứ quốc kết thúc chúng ta liền kết bái, được không?"

Hàn Vũ cũng đưa tay ra ôm Nam Dương Huyền, an ủi hắn, cho hắn một lời hứa hẹn.

"Buông nàng ra" giọng nói lạnh lùng, ở nơi này mùa hè nóng bức nhưng nghe vậy khiến người ta cảm giác phát run.

Nam Dương Huyền buông Hàn Vũ ra nhìn người mới tới, một đầu tóc màu bạc buông thả sau lưng, một mặt nạ màu bạc che mặt, nhưng ánh mắt âm trầm tựa như muốn lột da Nam Dương Huyền, chặt hắn làm trăm mảnh. Lúc này người đó phát ra hàn lãnh, bức Nam Dương Huyền cả người lạnh lẽo.

Khí thế cường đại, khiến Nam Dương Huyền phải sử dụng võ công chống cự, tuy nhiên không có hiệu quả chút nào[pedieu.ddlqđ].

Nam Dương Huyền phun một ngụm máu tươi, mọi việc xảy ra trong nháy mắt, Hàn Vũ không có phát hiện chút nào.

Khi Hàn Vũ thấy Nam Dương Huyền phun máu tươi thì mới phát giác, không khí, hình như rất khác thường.

"Ca, ngươi không sao chứ? Ngươi làm sao vậy?" Hàn Vũ lo lắng đỡ Nam Dương Huyền, hỏi thăm tình trạng của hắn.

"Không sao" quả thật Nam Dương Huyền không sao, chỉ là bị võ công của Quân Tà Diễm chấn động gân mạch, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Nam Dương Huyền quan sát Quân Tà Diễm, nhưng mà trên mặt lại lộ ra nụ cười.

"Diễm, sao chàng lại tới đây? Mới vừa rồi là chàng ra tay phải không?" Chẳng lẽ là vì nàng và Nam Dương Huyền ôm nhau khiến hắn hiểu lầm?

Quân Tà Diễm chắc chắn tin tưởng nàng chứ?

"Ừ, ta tới tìm nàng." Trả lời đơn giản, cũng rất rõ ràng, Nam Dương Huyền bị thương là hắn làm, hắn tới nơi này vì tìm nàng.

"Éc. . . Diễm, cái đó, hắn là ca ca ta, muội muội của hắn. . . Ai, khó mà nói rõ ràng được, ta. . ."

"Ta tin tưởng nàng"

Hàn Vũ giải thích lộn xộn, nhưng khó mà nói rõ ràng được, lại đòi lấy một câu ta tin tưởng nàng của Quân Tà Diễm. Những lời này cũng đã đủ rồi.

"Để ta giới thiệu một chút, vị này là Nam quốc chủ, Nam Dương Huyền, vị này là. . . Là Quân Tà Diễm, vị hôn phu của ta" Hàn Vũ cho giới thiệu hai người với nhau.

Khi Quân Tà Diễm nghe được nàng nói mình là vị hôn phu của nàng, thì trong lòng còn bao nhiêu khó chịu trong nháy mắt tan thành mây khói.

"Mới vừa rồi đắc tội, tha lỗi, dù là ca ca, nhưng nam nữ khác biệt, mong rằng Nam quốc chủ bao dung." Quân Tà Diễm nói rất rõ ràng, coi như ngươi là ca ca của Hàn Vũ, nhưng là nam nữ khác biệt.

"Đa tạ chỉ giáo, về sau Vũ Nhi giao cho ngươi, ta tin tưởng ngươi có năng lực bảo vệ nàng"

Thời điểm bị võ công Quân Tà Diễm trấn áp, hắn phát hiện, võ công của Quân Tà Diễm, hắn không tra ra đến mức nào. Chẳng lẽ đã đạt tới Thánh Giả? Không, không thể nào, nhìn tuổi hắn, cũng chỉ chừng 20, làm sao có thể trác tuyệt như vậy. Chẳng lẽ luyện Tà thuật mà tạo thành?

"Xin hỏi, Diễm công tử, sư phụ của ngươi là ai? Võ công ngươi đang luyện là một bộ công lực?"

Ở Võ Đại lục hỏi thăm như vậy rất bình thường, nhưng khi Quân Tà Diễm nghe được hắn hỏi thăm thì lại nhìn Hàn Vũ, hình như không muốn trả lời, hơn nữa, vẫn còn rất sợ trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

"Diễm, sao vậy?" Hàn Vũ phát hiện Diễm khác thường, chắc không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Đúng rồi, còn có năm ngày là đến cuối tháng, đó là ngày Diễm biến thân, nhưng tháng trước lúc thay đổi cũng không có khó chịu bao nhiêu.

Hôm nay Diễm là sao đây?

Chẳng lẽ vì vấn đề Nam Dương Huyền hỏi thăm?

"Ca ca, sư phụ của chúng ta, ông cũng không muốn bị người khác biết, cái này. . ." Hàn Vũ thay Quân Tà Diễm trả lời vấn đề, hiển nhiên, Quân Tà Diễm không nghĩ sẽ trả lời. [pedieu.ddlqđ]

"Sư phụ của các ngươi? Ngươi và Diễm công tử là sư huynh muội?" Nam Dương Huyền tò mò, nếu Hàn Vũ và Quân Tà Diễm là sư huynh muội, vì sao nàng một chút chỉ số võ công cũng không có, mà Quân Tà Diễm lại cao cường như vậy?

"Đúng, có thể nói như thế. . ."

"Nếu sư phụ của các ngươi không muốn bị người biết, vậy ta cũng không gây khó xử nữa, Vũ nhi, làm ca ca, ta sẽ tặng một món lễ lớn cho ngươi! Đến lúc đó không được từ chối! hội nghị Tứ Quốc lập tức sẽ bắt đầu, ta về đại điện trước, ngươi cũng nhanh trở về. Diễm công tử, cáo từ."

Nói xong, Nam Dương Huyền rời khỏi núi giả, trở lại trong đại điện.

"Diễm, có phải việc chàng biến thân và việc luyện công pháp có liên quan hay không?" Hàn Vũ nói ra suy đoán của nàng.

“Đúng vậy”

Thì ra, thật sự có quan hệ.

"Lão bà, công pháp của ta, cũng không phải tà đạo, chỉ cần khống chế được nó, như vậy thì sẽ có một sự giúp đỡ lớn. . ." Quân Tà Diễm nhìn Hàn Vũ giải thích , không muốn Hàn Vũ quá mức lo lắng cho hắn, cũng không muốn Hàn Vũ ghét hắn.

"Vậy nếu khống chế không tốt thì sao? Khống chế không được, có phải chính là nó khống chế lại chàng hay không? Tại sao sư phụ có thể để chàng luyện công pháp như vậy?"

"Ta không có lựa chọn khác. . . Lão bà" Quân Tà Diễm tháo mặt nạ xuống, tựa vào trên núi già.

Mỗi lần nhìn gương mặt hắn, Hàn Vũ luôn khiếp sợ, một nam tử lớn lên đẹp như vậy, chẳng lẽ do Thượng Đế tự mình chế tạo sao? [pedieu.ddlqđ]

Cổ áo trong màu bạc khẽ rộng mở, lộ ra làn da màu lúa mì.

Tròng mắt thâm thúy có hồn, lúc này còn mang theo nhàn nhạt thương cảm.

Con người đen nhánh giống mã não, sống mũi cao thẳng, đôi môi hấp dẫn, tóc màu bạc như ngọc nhàn nhạt sáng bóng, nơi cổ da thịt tinh tế xinh đẹp, da thịt của hắn đẹp như hoa anh nở rộ, nhất là tất cả những thứ trên đều hiện hữu cùng một chỗ, giống như được Thượng Đế khéo léo tạo thành, là một tác phẩm tuyệt vời.

Một vương tử ưu thương đứng trước mặt của Hàn Vũ, hiện tại hắn cần được an ủi và quan tâm.

"Diễm, nói cho ta biết, không cần giấu giếm ta" Hàn Vũ tựa vào ngực Quân Tà Diễm, ngẩng đầu nhìn Diễm, xuyên thấu qua cảm nhìn gương mặt hắn, trong lòng đầy đau xót.

"Chờ chúng ta thành thân rồi, ta liền nói cho nàng biết có được hay không?" Quân Tà Diễm nắm tay Hàn Vũ, lần đầu tiên cự tuyệt lời của nàng.

Quân Tà Diễm không muốn Hàn Vũ bị cuốn vào rắc rối, nơi đó hiểm ác, không phải mình có thể đoán trước . Hắn không thể để cho Hàn Vũ gặp nguy hiểm.

"Được" Hàn Vũ cũng không cưỡng cầu, Quân Tà Diễm đồng ý nói cho nàng biết nhất định sẽ nói cho nàng biết, nàng có thể đợi, đợi đến khi hắn cam tâm ở trước nàng mở rộng lòng hắn.

Trong đại điện quốc chủ Tứ Quốc cũng đã đến, cảnh tượng tráng lệ không thua gì đêm sinh nhật Hàn hoàng hậu.

Hôm nay Hàn hoàng hậu không có tham gia, nàng còn đang bế quan ở bên trong, chưa đột phá thiên thể, bây giờ chưa ra được.

Lần sau gặp lại Hàn hoàng hậu, đoán chừng đạt được võ công bậc Thiên thể rồi.

Hoàng thượng Đông Lâm quốc Quân Phong Hiếu đứng ở ngôi vị hoàng đế, khí phách ở trên cao, nhìn xuống mọi người, không hổ là vua một nước, có kiên quyết và cường thế.

"Trẫm, tuyên bố, hội nghị Tứ Quốc, chính thức bắt đầu" Quân Phong Hiếu tán ra công lực, truyền lời đến tai của mỗi người. Sau khi Quân Phong Hiếu tuyên bố, chỉ thấy quốc chủ tam quốc từ chỗ ngồi của mình đứng lên, đi lên hoàng đài, đứng cùng chỗ với Quân Phong Hiếu.

Hàn Vũ không rõ, hoàng đài của một nước, những người nước khác có thể đi lên hay sao? Hay vì hôm nay tương đối đặc biệt?

"Cái này là nghi thức tất yếu của hội nghị Tứ Quốc " không biết từ lúc nào Hàn Thạc đi tới bên người Hàn Vũ, nhìn ra nghi ngờ của nàng, chủ động giải thích .

"Thì ra là vậy, vậy kế tiếp là gì?" Hàn Vũ hỏi thăm Hàn Thạc nghi thức kế tiếp là gì.

"Tỷ xem sẽ biết" xem ra Hàn Thạc cũng không phải thật tốt bụng.

Hàn Vũ liếc Hàn Thạc một cái, bỗng nhiên rõ ràng, xem ra so với hắn mình còn kích động hơn.

Khuôn mặt Hàn Thạc hưng phấn không hề che dấu, cặp mắt tán ra từng luồng ánh sao, thật ra hắn cũng muốn được đứng trên đó. [pedieu.ddlqđ]

Tứ Quốc quốc chủ cùng đứng ở trên hoàng đài, Hàn Vũ nhìn thẳng bọn họ, vì hiện tại, không phải quỳ lạy, mà là tham gia hội nghị.

Có mấy cung nữ kéo một tấm lụa màu ra trước mặt bốn vị quốc chủ, lúc này muốn làm cái gì?

Hàn Vũ ngẫm nghĩ, chẳng lẽ là cắt băng?

Trong lúc đó, bốn vị cung nữ đưa cho bốn vị quốc chủ bốn thanh kiếm, cùng lúc chém về tám lụa màu thật dài kia.

Xem ra, cái này không phải cắt băng mà là chém lụa màu.

"Đệ đệ, đây là ý gì?" Bọn họ không phải đơn thuần chỉ là chặt đứt tám vải đỏ chứ?

"Đây là chặt đứt quan hệ Tứ Quốc, chém miếng vải này, chấm dứt quan hệ, chém miếng vải này, chiến quyền quay lại vị trí ban đầu. Bởi vì lần trước chiến quyền thuộc về Nam Dương quốc, bốn vị quốc chủ chặt đứt tám vải đỏ, như vậy bây giờ chiến quyền đã không hề thuộc về Nam Dương quốc. Đoạt chiến quyền chính thức bắt đầu."

Chặt đứt tám vải đỏ bốn vị quốc chủ, trong nháy mắt đánh gãy kiếm.

Ngay sau đó Nam Dương Huyền lấy ra một thẻ bài, thẻ bài hình vuông, Hàn Vũ thấy thật là xấu hổ, là ai thiết kế tám thẻ bài này vậy? Hình dạng thật là...quê mùa.

"Đây là quyền lệnh, phía trước khắc chữ Chiến, mặt sau khắc chữ Quyền, tám thẻ bài này là lúc Đông Lâm quốc chưa gia nhập, ba nước còn lại cùng thiết kế. Khi đó, Đông Lâm quốc chưa có tư cách tranh đoạt chiến quyền. Quốc gia nào lấy được tám thẻ bài này, ý nghĩa có thể chiến đấu, có sức mạnh, lấy được quyền lợi, tất cả đều dựa vào thực lực."

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm khỏi quyền lệnh kia, trong lòng mắt chứa đầy tham vọng. Đúng là một sự hấp dẫn.

Nam Dương Huyền ở trên hoàng đài giao quyền lệnh cho Quân Phong Hiếu nói "Quyền lệnh đã giao, hội nghị tỷ thí có quyền lệnh có chiến quyền. Quyền lệnh mất, Đông Lâm quốc phải rút lui khỏi tỷ thí chiến quyền."

"Trăm bảo quản quyền lệnh, quyền lệnh mất đi, Đông Lâm quốc rút lui khỏi tỷ thí chiến quyền" đây là nghi thức bắt buộc, cũng là một loại cam kết trước người Tứ Quốc, cam kết mình có thực lực bảo quản tốt quyền lệnh, nếu ngay cả một quyền lệnh cũng bảo quản không được, đâu có tư cách lấy được chiến quyền.

"Xem ra, bây giờ quyền lệnh là củ khoai lang phòng tay. Đệ đệ, người nghĩ hoàng thượng có năng lực bảo quản tốt quyền lệnh hay không?" Thực lực của hoàng thượng nàng không biết nhưng Bắc Trần Thiên tuyệt đối có năng lực tranh đoạt, dĩ nhiên việc tranh đoạt không qua minh chính đại này hẳn sẽ thực hiện vào đêm khuya, khả năng này rất cao.

Nghi thức thật đơn giản, Hàn Vũ còn tưởng phải đợi thật lâu, giống như người lãnh đạo lên phát biểu vài câu cảm nghĩ, nói vài câu quan tâm.

Xem ra, Hàn Vũ suy nghĩ quá nhiều rồi.

Đây là cuộc đấu sinh tử giữa Tứ quốc, đâu thể nhiều việc nhảm nhí như vậy, nếu có thì phải đem thực lực ra nói chuyện

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Trong đại điện lồng lộng hùng dũng đứng hơn 100 người, ai cũng đang sẵn sàng chiến đấu.

Xem tình hình này, lấy được chiến quyền không đơn giản như Hàn Vũ nghĩ.

Ba vị quốc chủ cũng xuống hoàng đài, Quân Phong Hiếu ngồi trên hoàng vị.

Hơn một trăm người ở bên trong, chỉ có bốn người này là được ngồi, trước mặt bày đầy nước trà cùng điểm tâm.

Hàn Vũ cảm thấy thật không công bằng, ai, đáng ghét cấp bậc xã hội.

Buổi sáng nàng chỉ ăn một chút, giày vò đến bây giờ, đã đói bụng, nhìn điểm tâm trước mặt, muốn chảy nước miếng.

Chỉ có thể xem không thể ăn, thật là tàn nhẫn hành hạ.

Hàn Vũ cẩn thận không để cho người khác phát hiện mình đang di chuyển, từ từ đi tới sau lưng Nam Dương Huyền.

"Ca ca, ta đói." Hàn Vũ lấy tay đâm Nam Dương Huyền, dùng giọng điệu chỉ có Nam Dương Huyền có thể nghe nói. [pedieu.dđlqđ]

Nam Dương Huyền nghe Hàn Vũ nói nàng đói bụng, vừa đau lòng vừa buồn cười, hiện tại hẳn ghen đến khổ.

Nam Dương Huyền rất tùy ý đẩy một bàn điểm tâm về sau, Hàn Vũ phối hợp rất tốt bưng cái mâm lui về phía sau. Ách, lúc nào thì nàng lại lưu lạc đến trình độ này.

Hàn Vũ bắt đầu đi, giấu kỹ một bàn điểm tâm, kéo Tiểu Chính Thái ra khỏi đại điện.

"Tỷ tỷ, tỷ làm gì thế này? Phía sau còn công bố danh sách thí sinh tỷ thí và hạng mục thi viết, tỷ kéo đệ ra ngoài làm gì?"

Tiểu Chính Thái rất chờ mong tên của mình có trong danh sách thí sinh.

"Nhìn, đói bụng chưa? Ăn nhiều một chút" Hàn Vũ lấy bàn điểm tâm ra, cười hi hi quơ quơ trước mặt Tiểu Chính Thái, cầm lên một cái bánh ngọt bắt đầu ăn.

"Tỷ, ở đâu ra vậy? Không phải tỷ trộm đấy chứ?" Quả thực hần không thể tin, tỷ tỷ của hần cũng có thể lắm chứ, trộm đồ ăn trên bàn của một quốc chủ nào đó!

"Nói cái gì đó, đây là Nam quốc chủ cho ta, cái gì trộm, tỷ tỷ của ngươi ta sẽ đi trộm sao? Có muốn ăn hay không, không ăn thì đi, một mình ta ăn"

Hàn Vũ chuẩn bị đoạt bánh ngọt đi, lại bị Tiểu Chính Thái đoạt trước.

"Ăn, làm gì không ăn, bình thường chưa chắc đã có để ăn, bánh ngọt này có tiền cũng không mua được! Đệ cũng đang rất đói"

Mặc kệ là nàng trộm hay được người khác cho, chỉ cần không nhiều loạn là được rồi, ăn ngon như vậy không ăn thì uổng!

"Tỷ tỷ, tỷ kêu đệ đến dự thi nếu thua thì làm thế nào? Hiện tại đệ vừa mong đợi vừa lo sợ..." Tiểu Chính Thái vừa ăn bánh ngọt, vừa nói ra lòng hần.

"Ngươi thất bại sao?" Hàn Vũ không trực tiếp trả lời, nàng cũng không biết phải trả lời như thế nào, thực lực Hàn Thạc còn chưa tới Thiên Thê, có thể lấy được tư cách dự thi còn là một vấn đề khó.

"Dĩ nhiên sẽ không" Tiểu Chính Thái trả lời rất dứt khoát, hần làm sao sẽ thua.

"Chính là như vậy, vậy đệ còn buồn khuâng điều gì?"

"Nhưng..."

Tiểu Chính Thái còn muốn nói gì đó, lại bị Chu tổng quản cắt đứt.

"Ai yoo, thật là làm khó Tập gia, hai vị, mau mau đi theo nô tài, hoàng thượng tìm hai vị, nhanh lên một chút"

Chu tổng quản dáng vẻ rất gấp, Hàn Vũ buồn bực, hoàng thượng rất rối rảnh sao? Thế nào ba ngày hai bữa tìm nàng.

Bên trong thư phòng

"Hàn Vũ, cái này giao cho ngươi" Quân Phong Hiếu giao cho nàng một đồ vật mà nàng không ngờ tới nhất. [pedieu.ddlqđ]

"Hoàng thượng, ngài đây là ý gì? Ngài tin tưởng ta như vậy sao?"

Hoàng thượng giao quyền lệnh cho nàng, Hàn Vũ cũng không có đưa tay đón.

Hiện tại ở hội nghị Tứ quốc, trong lúc đầu sóng ngọn gió, nàng cũng không muốn tiếp nhận.

"Trẫm không phải tin tưởng ngươi, trẫm tin tưởng Hàn gia, vốn trẫm định giao quyền lệnh cho Hàn tướng quân, nhưng Hàn tướng quân nói, giao cho ngươi so với hần càng thêm an toàn. Ta là tin tưởng Hàn gia, mà không phải ngươi." Hoàng thượng nói như đinh chém sắt tin tưởng Hàn gia mà không phải Hàn Vũ. Xem ra, cũng không hoàn toàn. Không tin nàng, hoàng thượng sẽ không tin lời nói một phía của hàn tướng quân như vậy.

Nhưng Hàn tướng quân có ý gì, giao cho nàng càng thêm an toàn, Hàn Vũ cũng không phải là người bảo quản quyền lệnh mà không bị cướp đi.

"Tỷ tỷ, ngươi hãy nhận đi, nếu phụ thân đã nói như vậy, nhất định là có đạo lý của ông." Tiểu Chính Thái ở một bên khuyên bảo.

"Được, nếu hoàng thượng ngài giao quyền lệnh cho ta, ta không thể chối từ, chờ ngài cần, ta sẽ trả lại nguyên vẹn cho ngài"

Hàn Vũ hứa hẹn, hiện tại mới cảm nhận được, hứa hẹn cam kết, chính là một món nợ.

"Được, rất tốt, toàn bộ các ngươi đi ra ngoài, chuyện này không thể cho nhiều người biết, nhiều người biết là hơn một phần nguy hiểm."

"Vâng, hoàng thượng"

Hàn Vũ và Tiểu Chính Thái ra khỏi thư phòng, Tiểu Chính Thái nhìn Hàn Vũ, cũng không nói gì, bọn họ không thể thảo luận vấn đề quyền lệnh, tai vách mạch rừng.

"Đệ đệ, tỷ thí khi nào thì bắt đầu?"

"Buổi trưa"

"Được, đệ đi vào trước, ta buổi trưa sẽ đến. Ta có chút chuyện xử lý, ngươi trở về trước "

Hàn Vũ nghĩ tới an bài quyền lệnh như thế nào mới an toàn nhất.

"Tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy? Một mình tỷ không an toàn. . . Ấc, ý đệ là tỷ chỉ là một nữ nhi nếu có chuyện gì xảy ra thì làm thế nào? Đệ đi cùng tỷ."

Hiện tại nói như thế nào thì Hàn Thạc cũng không để Hàn Vũ hành động một mình, hắn không phải là không có việc làm mà đi theo nàng, mà là lo lắng cho nàng.

Hàn Vũ nhìn dáng vẻ quyết không buông tha của Tiểu Chính Thái, rất là bất đắc dĩ. Được rồi, nếu hắn muốn đi thì dẫn hắn theo cũng không sao, dù sao sớm muộn gì cũng gặp mặt.

"Đệ thật muốn đi?" Hàn Vũ thử xác nhận lại một lần.

"Đương nhiên" Hàn Thạc trả lời rất dứt khoát.

"Đệ không được hối hận, đi thôi"

Hàn Vũ và Hàn Thạc ra khỏi hoàng cung, hai người bỏ lỡ buổi tuyên bố hạng mục và danh sách thí sinh tỷ thí

Hàn Vũ mang theo Tiểu Chính Thái đi tới Vô Tình các, quả thật Hàn Thạc không tin vào những gì hắn đang thấy.

Vô Tình các không phải là nơi phong hoa tuyết nguyệt sao? Thế nào hiện tại biến thành quán cơm rồi? Buồn bán thật phát đạt?

Hôm nay Hàn Vũ không mặc nam trang, cũng không mang theo khăn che mặt, có rất nhiều không nhận ra nàng, khi nàng nói muốn tìm Tình tỷ lại bị cự tuyệt

"Vậy tiểu Nhã cô nương có ở đây không?" Hàn Vũ cũng không tức giận, nàng tìm đến tiểu Nhã.

Tiểu Nhã nhìn thoáng qua liền nhận ra nàng chính là người ngày ấy tìm Tình tỷ, thì ra là một nữ nhân. [pedieu.dđlqđ]

Tiểu Nhã không nói hai lời liền dẫn nàng và Hàn Thạc đi tới gian phòng của Tình tỷ.

Bây giờ tình tỷ đã bỏ đi son phấn, tự nhiên thanh nhã, thật sự là một mỹ nhân.

Lạc cô nương, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây? Diễm nương cứ ở đây làm nhảm, vì sao ngươi không tới gặp nàng đây?" mặc dù gương mặt có thay đổi, thế nhưng thái độ niềm nở khi tiếp khách thì không thay đổi.

"Ta sẽ đi tìm Diễm Nương, ta hẹn người khác gặp mặt ở đây, ngươi dẫn hắn đến, ngươi đi xuống đi

Sau khi Tình tỷ rời khỏi, bên trong chỉ còn lại Hàn Vũ và Hàn Thạc, rõ ràng Hàn Thạc còn chưa phục hồi lại tinh thần.

Hàn Vũ nhún Quân Tà Diễm đến Vô Tình các gặp nàng, nàng quyết định giao quyền lệnh cho Quân Tà Diễm bảo quản, đặt ở chỗ hắn, đoán chừng không ai nghĩ đến

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

"Tỷ tỷ, làm sao tỷ. . ." Hàn Thạc khó hiểu, người tỷ tỷ này của hắn, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện hắn không biết.

"Vô Tình các là của ta" Hàn Vũ nói ra một câu đủ để Hàn Thạc khiếp sợ nửa ngày.

"Diễm" Hàn Vũ thấy Diễm không tiếng động đến bên người nàng, vui mừng kêu lên.

Nhưng Hàn Thạc lại tưởng rằng nàng kinh sợ mà thét lên.

"Người nào?" Hàn Thạc đi tới trước mặt Hàn Vũ muốn bảo vệ nàng.

"Đệ đệ, hần là tỷ phu của ngươi" Hàn Vũ không hề kiêng kỵ giới thiệu Quân Tà Diễm. [pedieu.ddlqđ]

"Tỷ phu? Tỷ tỷ, không phải là tỷ còn chưa thành thân hay sao? Lúc nào thì ta có thêm một người tỷ phu vậy?"

Hàn Thạc thật sự hoài nghi, người tỷ tỷ này của hần thật đúng không phải người bình thường.

"Chẳng lâu nữa sẽ là tỷ phu của ngươi!"

Hàn Vũ đi tới trước mặt Quân Tà Diễm, lấy quyền lệnh mà hoàng thượng vừa giao cho nàng đặt vào tay Quân Tà Diễm.

"Tỷ tỷ, tỷ đang làm gì vậy? Đây chính là hoàng thượng giao cho tỷ bảo quản sao tỷ có thể giao cho người ngoài"

Hàn Thạc không thể tin được Hàn Vũ sẽ giao quyền lệnh cho người khác.

"Hàn Thạc, tỷ nói rồi, hần là tỷ phu ngươi, không phải người ngoài"

Sắc mặt Hàn Vũ bỗng âm trầm, nàng không quan tâm suy nghĩ của Hàn Thạc, mặc kệ Hàn Thạc có chấp nhận hay không, nhưng nàng phải làm cho rõ, Quân Tà Diễm không phải người ngoài.

"Tỷ tỷ. . ." Hàn Thạc không nghĩ tới, Hàn Vũ sẽ vì người kia mà nổi giận với mình, dù trước kia hần không chấp nhận nàng, nàng cũng không không nổi giận, thế nhưng hôm nay vì một người ngoài nàng lại nổi giận với hần, Chẳng lẽ, trong lòng tỷ tỷ người kia có vị trí không tầm thường sao?

"Đủ rồi, không nên nói nữa, tỷ làm như vậy đương nhiên là có đạo lý của ta, sau này ta sẽ giải thích với ngươi " Hàn Vũ biết Hàn Thạc đang băn khoăn cái gì.

Giao quyền lệnh cho Quân Tà Diễm là thích hợp nhất, nói không chừng, hoàng thượng giao quyền lệnh cho nàng chính là hi vọng nàng sẽ làm như thế này.

Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của Hàn Vũ mà thôi

"Diễm, cái này chàng giúp ta bảo quản, chờ đến lúc ta cần đến, chàng mang đến cho ta có được hay không?" [pedieu.ddlqđ]

Hàn Vũ nũng nịu đem quyền lệnh giao cho Quân Tà Diễm.

"Được" mặc kệ đây là cái gì, nếu Hàn Vũ muốn hần bảo quản, hần sẽ dốc toàn lực bảo quản thật tốt,

"Ha ha ha, hiện tại, đoán chừng không có người nào nghĩ đến chúng ta lại ở chỗ này cầm quyền lệnh! Ha ha ha!"

Không biết những người muốn đoạt quyền lệnh sẽ ra tay ở đâu!

"Tỷ tỷ, đệ không đồng ý tỷ giao quyền lệnh cho một người ngay cả một chút chỉ số võ công cũng không có, đệ cũng sẽ không chấp nhận hần là tỷ phu của đệ, con rể Hàn gia mà ngay cả một chút chỉ số võ cũng không có thì không thể chấp nhận, phụ thân cũng sẽ không đồng ý"

Hàn Thạc không tiếp nhận được tỷ phu của hần mà ngay cả một chút chỉ số võ công cũng không có.

Bất tri bất giác, hình tượng của Hàn Vũ trong lòng Hàn Thạc ngày càng to lớn mặc dù nàng không có chỉ số võ công nhưng sự thông tuệ của nàng, sự tự tin của nàng, sức hấp dẫn của nàng là độc nhất vô nhị, còn được hoàng thượng phong là đệ nhất tài nữ Đông Lâm quốc, miễn quý trước bất cứ ai.

Vinh dự này là do Hàn Vũ giúp Đông Lâm quốc giải quyết một vấn đề khó khăn, miễn tỷ thí vòng một, giúp cho việc tranh đoạt chiến quyền thuận lợi hơn rất nhiều. Thực lực của nàng không thua một người nam nhân có chỉ số võ công nào.

Nhưng người trước mặt này, mặc dù có khí thế nhưng lại không cảm nhận được bất kỳ chỉ số võ công nào, hơn nữa lại quái lạ, mang mặt nạ, tóc màu bạc...Nhìn hần chẳng qua chỉ mới hai mươi. Thì ra là một phế vật, tỷ tỷ làm sao để ý tới hần được.

Đợi chút. . . Tóc màu bạc?

"Tỷ tỷ, hần. . . Hần là. . . Cung chủ Tà cung? Tóc màu bạc, mặt nạ bạc, không sai, chính là một Đại ma đầu"

Không có ai biết chỉ số võ công của hần đã tới cảnh giới nào, bởi vì ai từng chiến đấu với hần đều không toàn mạng.

"A..."

Hàn Vũ cú một cái trên đầu Hàn Thạc. Khí thế hung hăng nhìn chằm chằm Hàn Thạc, ánh mắt kia giống như muốn lột da hần vậy.

Quân Tà Diễm nhếch một bên miệng lên.

Cảnh tượng này, dù nhìn thế nào Quân Tà Diễm cũng không giống một đại ma đầu, ngược lại Hàn Vũ lại giống một đại ma đầu hơn.

"Tiểu tử thú, ngươi đối xử với tỷ phụ ngươi như vậy sao? Dám nói là đại ma đầu, hiện tại ta sẽ cho ngươi biết thế nào là đại ma đầu"

Nói xong Hàn Vũ liền nắm lấy cổ tay Hàn Thạc vặn vài cái, Hàn Thạc thấy đau liền cầu xin tha thứ. [pedieu.ddlqđ]

"Tỷ tỷ, mau buông tay, bằng không ta không khách khí."

Nhưng Hàn Vũ làm như không nghe thấy, vẫn không buông tay.

Hàn Thạc không cách nào, đành phải ra chiêu.

Còn chưa ra tay Hàn Thạc liền bị ngăn trở

Quân Tà Diễm nhìn chăm chăm Hàn Thạc, tản ra công lực áp chế Hàn Thạc, dần dần Tiểu Chính Thái cảm nhận được áp bức, không thể phản kháng, lần đầu tiên hấn đối mặt với áp bức như vậy.

Vốn hấn đứng rất xa Quân Tà Diễm, nhưng trong nháy mắt bị Quân Tà Diễm ngăn trở, áp bức lớn như vậy, Hàn Thạc kinh ngạc, chẳng lẽ chỉ số võ công của người kia đã...

"O o, không lộn xộn, ta đói rồi, chúng ta ăn cơm trước, ăn xong liền trở về, buổi chiều còn xem tỷ thí đoạt chiến quyền nữa! Điế, chàng đi cùng ta có được không?"

Hàn Vũ nhìn ra Hàn Thạc bất lực, cười ha ha ha, buông cổ tay Hàn Thạc ra, Quân Tà diễm cũng buông tay Hàn Thạc.

Hàn Thạc vô cùng nhẹ nhõm.

"Được"

"Tỷ tỷ, hấn... Nếu như hấn đi, bị nhận ra thì sao?" Vốn Hàn Thạc còn muốn ngăn cản, nhưng bị ánh mắt cảnh cáo của Hàn Vũ đảo qua, trong nháy mắt khí thế mềm nhũn.

"Tùy cơ ứng biến, coi như bị nhận ra, thì như thế nào?"

Bây giờ Quân Tà Diễm còn gì phải sợ?

Ba người ăn cơm xong, Quân Tà Diễm đỡ bỏ cái trang, gỡ mặt nạ ra, trong lòng Hàn Thạc ngổn ngang vô cùng. [pedieu.ddlqđ]

Vốn nghĩ rằng ở Đông Lâm quốc hấn là người anh tuấn nhất, nhưng khi thấy gương mặt của Quân Tà Diễm thì hấn chắc chắn hấn không bằng Quân Tà Diễm.

Hình dáng hoàn mỹ, giống như được Trời cao tạo thành, ngũ quan rõ ràng, làn da săn chắc, màu da khỏe mạnh đáng ngưỡng mộ.

Khuôn mặt của hấn không nơi nào là không nổi bật, một tí vết cũng không có, so với mình hấn càng anh tuấn hơn.

Ai, Hàn Thạc quay đầu lại ử rử đi theo sau bọn họ, hiện tại hấn muốn làm nhất là cùng Thủy Trúc sinh ra một đứa con ưu tú hơn, anh tuấn hơn con của hai người bọn họ. Thế nhưng nguyện vọng đơn giản này cuối cùng cũng không thực hiện được.

Quân Tà Diễm lần đầu trước mặt nhiều người như vậy mà không đeo mặt nạ, có chút không quen, nhưng Hàn Vũ nhanh chóng nắm tay hấn, truyền hơi ấm, khích lệ hấn.

Còn có điều gì so với hơi ấm của nàng khiến hấn an tâm hơn nữa. Chỉ cần có Hàn Vũ ở đây là đủ rồi.

Ba người đi tới nơi tỷ thí, bên ngoài đứng đầy người, bọn họ không vào được.

Đang không nghĩ ra biện pháp, nhìn thấy Chu tổng quản đang đi về phía bọn họ

Nhìn thấy ba người, sững sờ một chút, hơi hướng bọn họ thì lễ một cái.

Hàn Thạc không hiểu sự tình, đầy kinh hãi, Chu tổng quản có thân phận gì chứ, chính là dưới một người trên vạn người, vì sao hôm nay lại hành lễ với bọn họ?

Quân Tà Diễm và Hàn Vũ đứng phía trước Hàn Thạc rất tự nhiên đón nhận thi lễ của Chu tổng quản.

"Mời các vị đi cùng nô tài" Chu tổng quản dẫn ba người bọn họ tránh qua đám người, đi tới chỗ ngồi trên đài.

Hàn Vũ nhìn xuống mọi người, loại cảm giác đó khiến lòng người vô cùng phấn chấn, xem ra, quyền lực như thế này, thật làm người khác say mê.

Chương 74

Trên khán đài Hàn Vũ quan sát mọi người, trừ người của triều đình, ngay cả trong võ lâm cũng không ít người, hơn nữa còn có chuẩn bị mà tới, xem ra, võ lâm cũng đang thể hiện lòng yêu nước, ai cũng không muốn làm dân mất nước.

"Yên lặng, ngày hôm qua, hội nghị Tứ Quốc đã bàn bạc, hôm nay, cuộc đấu đoạt chiến quyền chính thức bắt đầu, vào ngày sinh nhật Hàn hoàng hậu của Đông Lâm quốc, ái nữ Hàn tướng quân Hàn Vũ cô nương vì Đông Lâm quốc thắng được một cuộc tỷ thí, cho nên cuộc đấu tranh chiến quyền Đông Lâm quốc chỉ cần tham gia ba cuộc tỷ thí là đủ. Hiện tại tỷ thí trận đầu, cưỡi ngựa bắn đồng tiền, người dự thi, Đông Lâm quốc Hàn tướng quân, Nam Dương quốc Bưu Tướng quân, Bắc Tuyết quốc Hách tướng quân, Tây Phong quốc Thần Tướng quân, xin người dự thi các vị vào sân."

Vừa dứt lời, chỉ thấy bốn vị Tướng quân uy phong lẫm liệt cưỡi chiến mã của mình xuất hiện tại nơi so tài.

Ra sân, Hàn tướng quân là người có số tuổi cao nhất, ba vị còn lại đều là tướng quân trẻ tuổi.[pedieu.dđlqđ]

"Nghe nói, hai mươi năm trước Hàn tướng quân đã theo Quân Phong Hiếu rong ruổi sa trường, chiến công hiển hách, kinh nghiệm chiến đấu càng làm cho kẻ địch nghe tên mà sợ vỡ mật, cuộc tỷ thí này Hàn tướng quân nhất định giành chiến thắng" người quan sát giáp bình luận.

"Ta xem chưa chắc, Bắc Tuyết quốc Hách tướng quân, kỹ thuật bắn tên của hắn nổi tiếng khắp Bắc Tuyết quốc, cuộc tỷ thí này ai thua ai thắng, chưa nói chính xác được."

Người quan sát ắt rất coi trọng Hách tướng quân.

"Phụ thân, cố gắng lên! Cố gắng lên!"

Hàn Thạc đứng ở sau lưng Hàn Vũ vì Hàn tướng quân hô hào trợ uy, ánh mắt của mọi người dưới khán đài trong một lúc cùng nhau nhìn qua đây.

Vốn là đang nghị luận sôi nổi, đột ngột yên lặng.

Hàn Vũ tay nâng trán, trời ạ, cái người đệ đệ này có thể không cần đáng yêu như thế này không.

"Cố gắng lên, thêm . . ách" Hàn Thạc cũng ý thức được hình như chính mình quá lộ liễu rồi, âm thanh dần dần nhỏ xuống.

Đây là lần đầu tiên Hàn Thạc chứng kiến cuộc đấu tranh chiến quyền. Căn bản không biết gì, nơi này căn bản không cần reo hò cổ vũ, những lần trước đều trải qua trong an tĩnh, tạo điều kiện thi đấu tốt nhất, khiến thí sinh có thể toàn lực tỷ thí.

Hàn tướng quân cũng nhìn lại, nhìn đến thấy hai đứa con của mình, hài lòng cười cười. [pedieu.dđlqđ]

Hàn Vũ thấy Hàn tướng quân mỉm cười thỏa mãn, trong nháy mắt hiểu rõ.

"Phụ thân, cố gắng lên, giành vị trí đầu! Nhất định phải thắng, cố gắng lên! Chúng con yêu người!"

Hàn Vũ không thêm đề ý ánh mắt người ngoài, cũng ở đây reo hò! Nhất thời, phía dưới một mảnh xôn xao.

"Ha ha ha ha ha, đứa bé ngoan, thắng bại tất cả xem thiên mệnh" Hàn tướng quân hướng lên trời cười to, ông thật là hạnh phúc khi có một đôi hài tử khả ái!

"Cố gắng lên, Hách tướng quân, cố gắng lên"

"Bưu Tướng quân cố gắng lên"

"Thần Tướng quân nhất định phải thắng"

Vốn là đang an tĩnh, trong nháy mắt phát ra một loạt tiếng reo hò.

Đông Lâm quốc cũng không yếu thế.

"Hàn tướng quân cố gắng lên, ngài là sự kiêu ngạo của chúng tôi, cố gắng lên!"

Giống như hiện tại tỷ thí không phải là bắn tên, mà là xem tiếng reo hò của ai lớn hơn!

"Yên lặng, tỷ thí cười ngửa bắn tên chính là kỹ thuật cùng sự sáng suốt, cần an tĩnh." Chu tổng quản phát huy giọng nói bén nhọn, phối hợp chỉ số võ công phát ra âm thanh.

Dần dần an tĩnh lại, trên trận tỷ thí bốn người cũng đã sẵn sàng.

Khi tiếng chiêng đầu tiên vang lên, thì phía trước cách bốn người một trăm mét có vô số đồng tiền được vung lên bầu trời, lập tức bốn người chạy như bay về phía những đồng tiền, kéo ra mũi tên, bắn về phía những đồng tiền đang rơi tán loạn ấy.

Bốn mũi tên đồng thời được bắn ra, tốc độ kia, âm thanh xé gió, vang vang có lực.

Mũi tên không chỉ bắn trúng đồng tiền còn phải bắn trúng hồng tâm trên bia ngắm phía sau những đồng tiền ấy.

Tiền rơi, tên trúng hồng tâm.

Bốn mũi tên đồng thời bắn trúng hồng tâm, đầu mũi tên chỗ bắn trúng đồng tiền phát ra tiếng sọt sọt.

"Bắc Tuyết quốc, năm miếng tiền đồng." người phụ trách kiểm tra tiến về nơi Bắc tuyết quốc Hách tướng quân bắn trúng đồng tiền, không dám tin, một lần bắn trúng năm đồng tiền, thành tích này, sợ rằng không ai có thể vượt qua được.

Người phụ trách kiểm tra tiến về đích bắn của Tây Phong quốc, mặc dù ngay giữa hồng tâm, nhưng trên đầu mũi tên chỉ có ba đồng tiền.

"Tây Phong quốc, ba miếng tiền đồng"[pedieu.dđlqđ]

Dưới đài đám người ủng hộ Tây Phong quốc một hồi thất vọng, mà người ủng hộ Bắc Tuyết quốc trong nháy mắt sôi trào.

Xem ra, con dân các quốc gia tới cũng không ít.

"Nam Dương quốc, bốn miếng tiền đồng" con dân Nam Dương quốc không có vui vẻ mà lại ủ rũ hơn.

Hiện tại đang đợi thành tích của Hàn tướng quân Đông Lâm quốc, rốt cuộc là vượt qua hay là không theo kịp.

Hách tướng quân cùng Hàn tướng quân rốt cuộc ai thua ai thắng.

Mọi người ở đây cũng rất chờ mong, người phụ trách kiểm tra chậm rãi đi đến bia ngắm trước mặt Hàn tướng quân, có lẽ cảm nhận được tâm trạng của mọi người, có lẽ là thật, người phụ trách chạy mà như đang đi, bộ dáng giống như sợ dẫm phải con kiến trên đất vậy, tốc độ chậm chạp khiến người xem rất muốn tiến đến bóp chết hắn.

Rốt cuộc, đang lúc mọi người mong đợi, người phụ trách đi tới trước bia ngắm, thế nhưng hắn lại chậm chạp không lên tiếng.

An tĩnh, cực độ an tĩnh, ở nơi này người người chen nhau, khó được an tĩnh như thế.

Tỷ thí bắn đồng tiền kỳ thực nói khó không khó, nói đơn giản cũng không đơn giản, vòng tròn giữa đồng tiền rất nhỏ, bắn liên tiếp vào đó có chút khó khăn, hơn nữa còn phải bắn trúng hồng tâm của bia ngắm phía sau.

Thế nhưng với các tướng quân chinh chiến lâu dài nơi sa trường mà nói tương đối dễ dàng, hồng tâm, đối với bốn vị tướng quân đều không có vấn đề, trọng điểm chính là số lượng đồng tiền bắn được.

Người phụ trách kiểm tra đang rất cẩn thận đếm số lượng đồng tiền, sợ rằng mình hoa mắt nhìn lầm số lượng đồng tiền hay. Đếm một lần lại một lần, hết sức chuyên tâm.

Vào lúc mọi người chờ đợi sốt ruột bắt đầu xôn xao, rốt cuộc người phụ trách cũng mở miệng nói chuyện.

"Đông Lâm quốc, Hàn tướng quân, bắn trúng tám miếng đồng tiền, " giọng nói của người phụ trách không phải rất lớn, nhưng lại truyền khắp tất cả mọi người.

Con dân Đông Lâm quốc nghe được số lượng như vậy vô cùng vui mừng hoan hô.

"Hàn tướng quân uy vũ, Hàn tướng quân uy vũ"

Dưới khán đài bách tính hô to Hàn tướng quân, hoan hô ông, ủng hộ ông.

"Ha ha ha ha, được, Hàn tướng quân, không hổ đã từng cùng trăm chinh chiến sa trường vài chục năm, phong người là Đệ Nhất Dũng Sĩ Đông Lâm quốc."

"Phụ thân, người là giỏi nhất" Hàn Vũ cũng vui mừng hoan hô, Hàn Thạc đã kích động nói không ra lời, đây chính là phụ thân của hắn, thần dũng cỡ nào, hình tượng cao lớn trong lòng Hàn Thạc tỏa ra ánh sáng.

"Thật không hổ là Hàn tướng quân, nghe nói trong tiệc sinh nhật Hàn hoàng hậu, nữ nhi Hàn tướng quân Hàn Vũ được phong làm Đệ Nhất Tài Nữ Đông Lâm quốc, nay Hàn tướng quân là Đệ Nhất Dũng Sĩ Đông Lâm quốc, xem ra, Hàn gia đã vượt xa Lạc gia"

"Đúng vậy... Đúng vậy, con trai của Hàn tướng quân, tuổi còn trẻ mà cũng gần đạt Thiên thể, trong kinh đô cùng tuổi với hắn không ai sánh bằng"

"Đông Lâm quốc có Hàn gia, thật là vinh hạnh!"

"Đúng vậy.. Đúng vậy" dưới khán đài mọi người nghị luận âm ỉ.

Nhưng nghe được nghị luận Lạc gia cũng không cho là đúng.

Lạc đại nhân, trong lòng có chút giận, mặt của phu nhân mình bị tiểu tiện nhân kia làm bị thương, ở nhà không biết nào thành cái dạng gì rồi, thù này, nhất định hắn phải báo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Hàn Vũ cũng nghe được những âm thanh nghị luận âm ỉ phía dưới khán đài, dĩ nhiên nàng biết mấy người dưới đó nói những gì, từ xưa đến nay công cao hơn chủ đều không có kết quả tốt. Vậy Hàn gia... phải làm thế nào cho đúng.

Hàn Vũ nhìn về phía sau lưng Quân Tà Diễm, chàng, có thể đánh vỡ hết thảy những khuôn phép cũ này hay không?

Quân Tà Diễm cảm tay Hàn Vũ, khích lệ nàng, Hàn Vũ nhìn thấy Bắc Trần Thiên dưới đài đang nhìn chăm chăm vào đôi tay đang nắm chặt, trong mắt của hắn phát ra sự tàn khốc, bắn về phía bọn họ đang cầm tay nhau.

Quân Tà Diễm là ai, sao lại không cảm thấy ánh mắt chứa sự tàn khốc đó, hắn quay đầu lại nhìn thẳng vào trông mắt của Bắc Trần Thiên, không có áp đảo, mà là... Rõ ràng khiêu khích. [diendanlequydon]

Quân Tà Diễm nhếch miệng lên, nhìn về phía Bắc Trần Thiên, tay đang nắm tay Hàn Vũ còn sờ sờ mu bàn tay của nàng... Không ngờ Quân Tà Diễm cũng có một mặt ấu trĩ như thế.

"Trận đầu tỷ thí, cưỡi ngựa bắn đồng tiền, Đông Lâm Quốc thắng."

"Nha... Nha" dân chúng của Đông Lâm Quốc dưới khán đài giơ hai tay lên thật cao hoan hô.

"Ha ha ha ha, tốt, Hàn tướng quân, hôm nay, trẫm chính thức phong ngươi là Đệ Nhất Dũng Sĩ Đông Lâm Quốc, khác họ Vương Gia, Hàn vương, đòi đòi thừa kế"

"Thần tạ chủ long ân"

Đây thật là Hoàng thượng ban ân, khác họ Vương Gia, còn đòi đòi thừa kế. Như vậy nói cách khác, muốn lật đổ Hàn gia, cũng không dễ dàng nữa rồi.

Vương Gia, ngoại trừ những mảnh đất phong ở ngoài, nhưng có thể xây dựng quân đội của mình, mặc dù quy định về nhân số, nhưng lại không quy định về thực lực. [diendanlequydon]

"Hoàng thượng anh minh, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế." Dưới đài bách tính Đông Lâm Quốc cũng phấn chấn.

"Hiện tại tỷ thí trận thứ hai, lần này chiến quyền, Đông Lâm quốc ở vào thế bất buộc." Quân Phong Hiểu vô cùng tự tin nói, hắn nghĩ khi lấy được chiến quyền chính là thời điểm cần ra một quyết định quan trọng, đồng thời sửa trị một vài người vô pháp vô thiên.

"Trận thứ hai, tỷ thí đối chiến, Tứ Quốc chia làm hai tổ, hai người thắng cuộc sẽ tiếp tục tỷ thí trận cuối. Trong quyết đấu, không được sử dụng ám khí, vũ khí, nếu xuất hiện vũ khí, trực tiếp hủy bỏ tư cách tranh tài. Bây giờ bắt đầu bốc thăm để biết đối thủ của mình là ai!"

"Bốn vị quốc chủ xin mời"

Bốn vị quốc chủ được mời đến trong sân tỷ thí, ở trước mặt bọn họ là một cái mâm, trên mâm chia ra có bốn bảng hiệu, mỗi mặt trái bảng hiệu có mấy chữ, theo thứ tự là 1, 2.

Bất được số một chính là một tổ, bất được số hai chính là một tổ.

"Quốc gia thắng vòng một chọn người cuối cùng. Bắc quốc chủ, trước hết mời ngài "

Bắc Trần Thiên tiến lên, tiện tay cầm một tấm bảng mở ra, là số một, đối với hắn mà nói, cuộc tỷ thí nào cũng không đáng lo, lần này nếu không lấy được chiến quyền, như vậy, hắn nhất định phải lấy được Hàn Vũ.

"Nam quốc chủ, xin mời"

Nam Dương Huyền tiến lên, mở ra bảng hiệu, là số hai, hắn nghĩ, xem ra muốn trực tiếp loại Bắc Tuyết quốc là không thể nào .

"Tây quốc chủ, xin mời"

Tây Hạo Nhiên tiêu sái tiến lên, lần này hắn tới, giống như không phải tới tỷ thí, mà là tới chơi . [diendanlequydon]

"Một, Bắc quốc chủ, lần trước không có cơ hội đối chọi, lần này, chúng ta có cơ hội tốt rồi."

Tây Hạo Nhiên rất muốn đối chiến với Bắc Trần Thiên, rốt cuộc lần này như ý muốn.

"Ha ha ha, Tây quốc chủ, Bắc Tuyết quốc, cuộc tỷ thí này ta không ra tỷ thí."

Nói xong Bắc Trần Thiên xoay người rời đi, bảng hiệu còn dư lại không có mở ra cũng biết là số hai, Đông Lâm quốc đối chiến với Nam Dương quốc, là nước năm trước đoạt được chiến quyền. Xem ra, lần này có chút khó rồi.

"Trận đầu Bắc Tuyết quốc đối chiến với Tây Phong quốc. Thí sinh dự thi của hai nước xin mời ra sân. "

"Thất nương, người lên, ha ha ha, cái tên Tây Hạo Nhiên kia, đối với nữ nhân không có biện pháp, bọn họ cho là Bắc Tuyết quốc ta không có phụ nữ sao! Ha ha ha" Bắc Trần Thiên nhìn về phía người nữ nhân giả nam trang kia nói.

"Dạ, quốc chủ"

"Nhớ, lúc quan trọng, hãy cho Tây Hạo Nhiên kia biết người là nữ, ha ha ha ha, cuộc tỷ thí này, chỉ được thắng không được bại, có nghe hay không"

Bắc Trần Thiên nói với giọng nghiêm nghị, mệnh lệnh đưa xuống, chỉ được thắng không được thất bại, một chút hắn cũng không có thay đổi, mặc kệ thất nương cố gắng như thế nào, cũng không chiếm được một vị trí trong lòng Bắc Trần Thiên.

Tại sao nhiều người yêu thích nàng, nhưng nàng lại một lòng một dạ với một người không có tim, không có tình cảm với mình.

Một người nam nhân không có tình cảm chân chính, một người đứng đầu một nước, không nhất thiết phải cần tình cảm, nhưng tim của mình, đã không còn chịu nghe mình khống chế.

"Dạ, quốc chủ, thất nương, sẽ không để cho ngài thất vọng."

Đúng, cuộc tỷ thí này, nàng nhất định phải thắng, nếu như không thắng, nàng nguyện ý vì Bắc Trần Thiên mà vào sân, sao có thể để cả ngày hắn đối chọi với Đông Lâm quốc.

Nàng không phải là không hiểu, chỉ là nhất định phải làm bộ như không hiểu, nữ nhân quá thông minh, đối với người có địa vị mà nói, quá mức nguy hiểm, lợi dụng xong, cũng là ngày chết của mình.

Thất nương đi tới nơi tỷ thí, ánh mắt của Bắc Trần Thiên trước sau không có dừng ở trên người của nàng, ha ha ha, thất nương, người cũng như tên, thật rất thể lương.

"Xin mời" thất nương cúi đầu ôm quyền về phía Tây Hạo Nhiên.

Mặc kệ sử dụng chiêu thức gì, điều nàng cần phải làm, đó chính là thắng, coi như bán thân thì như thế nào.

Thực lực của hai người quả thực chênh lệch, thất nương căn bản không phải là đối thủ của Tây Hạo Nhiên, Tây Hạo Nhiên đang muốn một kiếm đánh tới thất nương thì thất nương xoay người một cái né tránh, nhưng kiếm kia không biết là cố ý, hay là vô tình, cũng không biết rốt cuộc là thất nương cố ý sai lầm, thất tốc bằng sợi tơ của cô ấy, bị kia thanh kiếm đẩy ra, cắm ở bên trong khoảng ba nghìn sợi, một trăm cái tóc rất tinh xảo rớt xuống.

Tóc tán lác, thất nương phối hợp xoay người, khoe miệng của nàng còn vương máu, một nữ nhân phong hoa tuyệt đại, hiện ra ở trước mặt mọi người.

Người trực tiếp ứng đo, lướt nhẹ qua má đào, giả vờ duyên dáng, giai nhân đáng vẻ xinh đẹp

"Là nữ, là nữ"

"Bắc Tuyết quốc thật là có nhiều nhân tài đáng chú ý, xem ra chỉ số võ công của cô gái này đã đạt tới thiên thể tầng thứ hai rồi."

"Ai, đáng tiếc, nếu nàng không nhận thua, thì sẽ chết ở dưới kiếm Tây quốc chủ."

"Ha ha ha, cũng không nhất định, người có điều không biết, Tây quốc chủ đối với nữ nhân, rất thương hoa tiếc ngọc, nói không chừng, Tây quốc chủ sẽ nhận thua."

"Làm sao có thể, đây là tranh đoạt chiến quyền, Tây quốc chủ cũng không phải là trẻ con, coi như là đam mê sắc đẹp, làm sao có thể lại đem chiến quyền ra mà cười giỡn."

Người ở dưới đài nghị luận âm ỉ.

Trên khán đài Hàn Vũ, nhìn về mặt thể lương của thất nương, xem ra, nữ nhân này đã lâm vào lưới tình rồi, tất nhiên tất cả không thể đoán được, sinh mạng tính là cái gì, chỉ cần một câu nói của người kia, sinh mạng đều được vứt bỏ.

Ha ha ha, đừng bảo là thất nương, ngay mình cũng không biết có trải qua như vậy không.

"Người. . . Người là thất nương"

Tây Hạo Nhiên ở sân tỷ thí đột nhiên kinh ngạc.

Nhớ lại mười năm trước chính là cái cảnh tượng kia.

Cũng là tư thế đó, cũng là vẻ mặt đó, mặc dù không giống nơi chốn, nhưng là, Tây Hạo Nhiên làm sao lại nhớ lắm.

Tây Hạo Nhiên nhớ lại chuyện tình mười năm trước.

Mười năm trước

"Ha ha ha, tên tiểu tử nhà người chỉ số võ công cũng chẳng qua là như thế, còn dám tới đây khiêu khích, đi về nhà tìm vợ đi"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Tây Hạo Nhiên cười đùa quả trách người nọ.

"Hừ, xem chiêu, hôm nay nhất định đánh bại người " Thất nương vô cùng quật cường.

Không ngờ mười năm trước bọn họ quen biết, nhưng một cuộc tai nạn làm cho hai người xa nhau, gặp nhau lần nữa nhưng lại là trường hợp như vậy.

Thất nương hình như quên hết những chuyện trước kia, thì làm sao có thể nhớ ra Tây Hạo Nhiên.

Duyên phận vốn được trời định trước, nhưng người hữu duyên vô phận, không phải chỗ nào cũng có.[pedieu.ddlqd]

"Thất nương, nàng có nhớ ta không?"

Tây Hạo Nhiên vứt bỏ kiếm trong tay, tiến lên đỡ thất nương dậy.

Mọi người dưới đài, vô cùng kinh ngạc với sự thay đổi này.

Tây Hạo Nhiên nhặt cây trâm vừa nảy mớ rút lên, nắm chặt trong tay.

Giương mặt đầy vương vấn, ánh mắt nhìn Thất nương không còn phóng đảng không kiềm chế được cũng không phải trêu chọc

Cảm giác mà Hàn Vũ cảm nhận được từ ánh mắt đó chính là chân thành tha thiết và vui sướng.

"Cây trâm này là tự tay ta vì nàng mà làm. Nàng có nhớ không?"

Thất nương từ đầu tới giờ không có nói chuyện, nhưng khi hần nhắc tới xuất xứ của cây trâm thì đầu nàng đột nhiên đau vô cùng.

Sau đó ánh mắt ghét bỏ của Bắc Trần Thiên khiến nàng hạ quyết tâm phải chiến thắng.

Lúc này mọi người đều cho rằng sẽ chứng kiến một cảnh tượng trùng phùng lăng mạng, Thất nương lại cầm kiếm lên đâm xuyên qua thân thể Tây Hạo Nhiên.

Cuộc tỷ thí này nàng nhất định phải thắng.

"Thất nương, nàng. . . Tại sao? Nàng không phải nhớ ra ta sao? Thật không nhớ rõ? Vậy vì sao nàng vẫn luôn giữ cây trâm ta đưa cho nàng?"

Tây Hạo Nhiên không thể tin được, thật sự nàng chính là thất nương mười năm trước kia sao?

"Hừ, buồn cười, cây trâm này là Bắc Tuyết quốc quốc chủ tặng cho ta, có quan hệ gì tới ngươi?"

Thất nương rút kiếm ra khỏi thân thể Tây Hạo Nhiên, máu chảy dọc theo kiếm. Hắn thật biết nói đùa, cây trâm này rõ ràng chính tay Bắc Trần Thiên cài lên cho nàng, sao lại là do hắn làm ra. Buồn cười, thật là buồn cười.

Tây Hạo Nhiên ôm thân thể bị thương, đau, không phải đau vì vết thương, tim, đau đớn khó nhin. Thất nương vậy mà không thừa nhận, cây trâm này là bọn họ cùng nhau làm ra. Nàng đã quên thật rồi.

Vì sao? Chẳng lẽ một chút nàng cũng không nhớ sao? Là thật đã quên? Hay còn bí ẩn nào nữa?

"Xem kiếm"

Tỷ thí chưa kết thúc, nàng vẫn chưa thắng, nếu như thua, Bắc Trần Thiên càng không liếc nhìn nàng một cái.

Kiểm vô tình về phía Tây Hạo Nhiên lần nữa, Tây Hạo Nhiên ra tay bắt được kiếm, máu dọc theo cánh tay của hắn nhỏ xuống. . . Nhỏ xuống.

"Thất nương, ta nhận thua, nàng thắng."

Nàng liều mạng tranh đấu, được, hắn nhận thua. Theo ý nàng.[pedieu.annhien]

"Ha ha ha ha, đa tạ Tây quốc chủ. Thất nương, trở lại."

Bắc Trần Thiên đạt được ý nguyện, không quan tâm việc bí mật có bị phát hiện hay không.

Thất nương chuẩn bị thu kiếm, nhưng Tây Hạo Nhiên trước sau đều không nguyện buông tay.

Vết thương của Tây Hạo Nhiên càng ngày càng sâu.

Ngồi ở trên khán đài, Đại công chúa, đôi mắt nàng càng lúc càng thâm thúy.

"Thất nương, mười năm trước, chúng ta gặp nhau ở Tây Phong trên Tây sơn, khi đó nàng nữ giả nam trang, thề nhất định phải đánh bại ta, một lần lại một lần tỷ thí, i lần thứ nhất nàng thua, nhưng nàng buông tha, cách mỗi ba ngày chúng ta sẽ gặp ở trên Tây sơn tỷ võ. Ta không biết nàng là nữ nhi, dần dần ta coi nàng là huynh đệ. Chỉ có nàng dám nói thật với ta, chỉ có nàng dám ra tay với ta. Lần đó cũng chiêu thức này, cắt trúng tóc nàng, tóc nàng theo gió phát phối, cũng là lần đó, nàng đánh lên ta...ta thua, hôm nay mười năm sau, ta lại lần nữa nhận thua, nhưng nàng đã không còn nhớ rõ năm đó chúng ta gặp nhau cùng làm bạn nhau. Sau lần đó ta đều chờ nàng trên Tây Sơn, nhưng nàng chưa từng xuất hiện nữa. Nàng đã từng nói với ta phải đối xử thật tốt với nữ nhân, ta làm được, nàng cũng từng nói với ta không được quên nàng, ta làm được, nàng còn nói với ta phải chờ nàng, nàng sẽ trở về. Mười năm qua, ta đều đang đợi nàng, nhưng nàng trước sau vẫn không trở lại."

Tây Hạo Nhiên lấy từ trong ngực ra dải băng buộc tóc của mười năm trước, nắm thật chặt trong tay. Nhìn dải băng, cười tự giễu.

Bản thân chờ đợi mười năm, không ngờ chờ đợi là kết quả như thế này.

Là hắn quá cố chấp, mà thực tế thì quá tàn khốc.

Nếu nàng đã quên hắn, vậy hắn chờ đợi mười năm thì có nghĩa gì.

Thất nương nhìn dải băng buộc tóc, rất quen thuộc, nhưng chỉ cần nàng nhớ lại chuyện cũ, đầu sẽ đau nhức, cái loại đau nhức đó hành hạ nàng mười năm rồi.

Dần dần, nàng không còn muốn nhớ rõ chuyện cũ, cứ như vậy đi theo Bắc Trần Thiên, người đã cứu nàng.

Cây trâm đó, lúc tỉnh lại sau hôn mê, nàng thấy trên tay Bắc Trần Thiên, là hắn cài cây trâm lên đầu nàng, nàng cứ nghĩ rằng là Bắc Trần Thiên tặng cho nàng.

Sau này Bắc Trần Thiên chăm sóc chu đáo đến khi nàng phục hồi như cũ.

Tuy nhiên nàng đã quên hết quá khứ.

Bắc Trần Thiên nói cho nàng biết, nếu quên thì thôi, tương lai có hắn bên nàng.

Sau đó nàng đi theo Bắc Trần Thiên, tu luyện chỉ số võ công thật tốt, hi vọng có thể báo ơn cứu mạng của hắn.

Mặc dù vẫn cảm thấy đã quên mất một chuyện quan trọng nào đó, mỗi lần cố nhớ thì đầu nàng sẽ rất đau, loáng thoáng có một bóng dáng nam tử, nàng vẫn cho đó chính là bóng dáng của Bắc Trần Thiên. Dần dần thành thói quen xuất hiện hình bóng người kia trong ý thức.

Nhìn dài băng đó, đầu lại bắt đầu đau đớn.[pedieu.ddlqd]

"Thất nương, trở lại"

Bắc Trần Thiên không muốn mất đi nàng, một con cò tốt như vậy, vừa một cô gái, chỉ số võ công cũng đến thiên thê tầng hai, hiện tại mất đi nàng, tổn thất không nhỏ, mười năm, mười năm vun trồng, tâm huyết của hắn không ít.

Thất nương rất muốn trở về, nhưng Tây Hạo Nhiên vẫn nắm kiếm của nàng, thanh kiếm kia, là Bắc Trần Thiên đưa cho nàng, sao nàng có thể vứt bỏ.

"Buông tay"

Thất nương lúi kéo kiếm của nàng, nhưng Tây Hạo Nhiên trước sau không buông tay.

"Thất nương, Thất nương"

Tây Hạo Nhiên dịu dàng kêu tên Thất nương

Cái cảm giác quen thuộc, ở trong lòng Thất nương dấy lên, thế nhưng, đầu của nàng đã đau đến nỗi nàng không thể chịu được nữa.

Thất nương buông kiếm, hôn mê bất tỉnh.

Tây Hạo Nhiên đón được thân thể thất nương phi thân rời đi.

"Hạo Nhiên, Hạo Nhiên"

Đại công chúa trên khán đài, kêu tên Tây Hạo Nhiên, thế nhưng hắn không quay đầu lại.

Coi như hiện tại có người tấn công quốc gia của hắn, hắn cũng có thể không quan tâm.

Thất nương, là điều hiện tại duy nhất hắn quan tâm.

Ban đầu lên làm quốc chủ Tây Phong quốc, đó cũng là nguyện vọng của Thất nương, nàng nói nàng muốn từng trải tham quan, nhà của nàng chính là bị tham quan giết hại.

Nguyên nhân nàng ám sát hắn, bởi vì biết được hắn là hoàng tử Tây Phong quốc.

Vì giúp nàng, hắn mới tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Mặc kệ nàng rời đi, hắn cũng không buông tha, lấy được ngôi vị hoàng đế, nhưng lại không giúp nàng.

Ngay cả tìm, cũng không tìm thấy nàng.

Không ngờ, nàng đi Bắc Tuyết quốc, thần phục Hoàng đế Bắc Tuyết quốc, trong này có ẩn tình gì, hay là từ đầu quen biết căn bản là một lời nói dối.

Sau khi Tây Hạo Nhiên và Thất nương rời đi, Đại công chúa cũng rời đi, hoàng thượng nhìn bóng dáng của Đại công chúa, không có ngăn cản.

Hắn Vũ nhìn ở trong mắt. Nếu như Quân Tà Diễm con trai của Linh Mẫn quý phi, công chúa lớn như vậy, nàng. . .

Hừ, xem ra, kịch hay còn ở phía sau.

Cũng không biết người chủ mưu trò chơi này, có thể nghĩ đến kết cục cuối cùng hay không.

Xem ra, hai mươi năm trước âm mưu kia, sẽ bị mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Edit: giọt biển

"Cuộc tỷ thí này, Bắc Tuyết quốc thắng, cuộc chiến kế tiếp, Đông Lâm quốc đấu với Nam Dương quốc, xin mời hai thí sinh ra sân."

Người tỷ thí của Nam Dương quốc là Nam Dương Huyền, nhưng chỉ số võ công của hắn là cao nhất trong bốn vị quốc chủ kia.

Hắn đã đạt tới tầng tám rồi, ở Võ Đại lục này, người đòi biết cấp cao nhất là Thánh Giả.

Đông Lâm quốc đến nay cũng không có một người đạt tới chỉ số võ công cao tầng thứ tám, lần này Đông Lâm quốc xem ra hi vọng mong manh.

"Aiii, xem ra Đông Lâm quốc phải thua rồi"

"Đúng vậy, cao thủ cao nhất của Nam Quốc Chủ cũng đạt chỉ số võ công cao tầng thứ bảy"

"Uhm, hắn là người tiếp cận gần Thánh Giả nhất, Đông Lâm Quốc không có người nào có thể đối đầu với hắn, bằng không lần trước chiến quyền làm sao lại rơi vào tay Nam Dương quốc"

Mọi người nghị luận âm ỉ, Quân Phong Hiếu cũng giật mình, cuộc tỷ thí này là Nam Dương Huyền tự mình ra sân. [diendanlequydon]

Quân Phong Hiếu muốn chính mình ra sân đấu, nhưng cơ bản công lực của hắn không bằng Nam Dương Huyền, Hàn tướng quân còn có thể thử một lần, nhưng mỗi người chỉ có thể tỷ thí một trận, trừ phi người tỷ thí chỉ ra tên người bị tỷ thí, bằng không, muốn tỷ thí lần hai căn bản là không thể, quy định chính là như vậy, hắn cũng không thể đánh võ, làm như thế nào cho phải?

"Đông Quốc Chủ, Nam Dương quốc muốn đặc biệt tuyển chọn người tham gia của Đông Lâm Quốc, ý người như thế nào?"

Đặc biệt tuyển chọn người, nhưng cần phải được hai thí sinh tỷ thí đồng ý, và lại hắn rút cuộc muốn điểm người nào tham gia tỷ thí.

"Được, trăm muốn nàng tham gia tỷ thí." Nam Dương Huyền chỉ vào Hàn Vũ.

"Đó không phải là nữ nhi của Hàn tướng quân sao, nghe nói trước đây không lâu mới vừa được phong làm đệ nhất tài nữ của Đông Lâm Quốc "

"Đúng vậy, chỉ là nàng giống như không có chỉ số võ công nào, Nam Dương quốc muốn nữ nhi Hàn tướng quân ra sân tỷ thí, là có ý gì?"

"Ta xem, hắn cố ý làm khó nữ nhi Hàn tướng quân"

"Hả? Ta xem không giống, Nam Quốc chủ và Hàn gia không có ân oán? Vì sao phải làm khó Hàn gia?"

"Cái này. . . Ta cũng không biết"

"Sẽ không phải là Nam Quốc chủ coi trọng nữ nhi Hàn tướng quân chứ?"

"Ha ha ha, ta xem có khả năng này "

Dưới khán đài mọi người nhón nháo, Hàn Vũ cũng biết vì sao Nam Dương Huyền chọn mình để tham gia tỷ thí, nàng không phải đối thủ của hắn, Hàn Vũ không muốn dùng đoản kiếm đấu với Nam Dương Huyền, mới vừa nhận được ca ca, hiện tại hắn liền muốn đánh nhau chết sống. Hắn đây có ý gì?

"Vũ nhi, ta nói rồi, ta muốn đưa một món lễ lớn cho ngươi"

Nam Dương Huyền lặp lại lời nói lần trước hắn nói, Hàn Vũ nghe thật kinh hãi. [diendanlequydon]

Đây chính là ở giữa quốc gia và lợi ích của quốc gia, tại sao hắn có thể qua loa như thế, nàng thật sự muốn lấy được chiến quyền cho Đông Lâm Quốc, nhưng là đối chiến với Nam Dương Huyền mà nói, có phải hay không quá không công bằng, hắn trở về nước, bản thân hắn muốn giao phó thế nào với con dân? Hắn ở trong triều đình, hắn đối mặt như thế nào với những lời chỉ trích của đại thần?

"Hàn Vũ, ngươi có bằng lòng tham gia hay không?" Quân Phong Hiếu nhìn ra một chút mờ ám, lần này tỷ thí, ai thua ai thắng, còn chưa biết. Hắn mặc kệ giữa bọn hắn có ước định gì, cái hắn muốn, cũng chỉ là chiến quyền mà thôi.

"Tỷ tỷ, tỷ không thể tham gia, tỷ không phải là đối thủ của Nam Quốc chủ"

Hàn Thạc muốn khuyên Hàn Vũ, nhưng Hàn Vũ không cảm kích chút nào.

"Ta tham gia" Hàn Vũ cắt đứt lời khuyên của đệ đệ, phi thân về phía sân đấu võ.

"Ah? Nàng không phải một chút công lực cũng không có sao? Làm sao lại như vậy?"

"Đúng vậy... Đúng vậy, đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nàng có chỉ số võ công?"

"Không thể nào, một người không có cách nào có thể che giấu chỉ số võ công của mình lâu như vậy được, coi như có thể che giấu, thì chỉ có những người thuộc bậc Thánh Giả, người cảm thấy nàng đã đến cấp bậc Thánh Giả sao?"

"Quả thật không thể nào, cái này phải . . "

Mọi người không hiểu, Hàn Vũ không có chỉ số võ công, như thế nào nàng lại làm được.

Bác Trần Thiên nhìn nàng cười cười, hẳn biết nàng có bí mật không thể cho người khác biết được, một cô gái thông minh, làm sao có thể để mặc người khác chém giết.

Không có một chút thực lực, nàng cũng không có tư cách kêu gào.

Hàn Vũ phi thân về sân thi đấu, lông mày kẻ đen mềm mại mở ra hoành xa tụ, tóc mai dày nhiễm màu xanh xuân sắc, tựa như thuận gió mà đi như tiên nữ hạ phàm, nàng xoay người một cái rơi trên mặt đất, quần áo bay trong gió, phong hoa tuyết đại, thanh nhã thoát tục.

Hàn Vũ rơi xuống đất thì lễ một cái với Nam Dương Huyền, bày tỏ sự tôn trọng.

Trong lúc thi lễ vô tình để lộ bàn tay trắng nõn, gió thổi tay áo bay bồng bềnh, nhưng đáng người lại mềm mại.

“Vũ nhi, có trách ta tự quyết định không?”

Nam Dương Huyền cầm một cây quạt, căn bản không phải là tỷ thí, mà là... tán gẫu.

"Ca, ngươi tại sao muốn làm như vậy. . ."

Hai người nói rất nhỏ, Hàn Vũ cố ý hạ thấp giọng.

Nhưng mà, lời của bọn hắn, sao lại có thể thoát được lỗ tai Quân Tà Diễm và Bác Trần Thiên.

"Đây là lễ ra mắt cho ngươi, nhìn ra, ngươi rất cố gắng, muốn Đông Lâm Quốc thắng để giành chiến quyền, ta có thể giúp ngươi"

"Vậy ngươi về nước phải giao phó như thế nào? Chúng ta chỉ là mới gặp mặt mấy lần, ta biết rõ ngươi xem ta là muội muội của ngươi, mà ta từ trước đến nay là người Đông Lâm Quốc."

"Ngươi nguyện ý coi ta là ca ca là được rồi"

Nếu chỉ như vậy cũng được sao? Hẳn rồi cuộc có mục đích gì?

Hàn Vũ vẫn không cách nào tin tưởng lời hắn nói, nếu lần này tỷ thí thắng, vậy cuộc tỷ thí sau phải đấu với Bác Trần Thiên rồi. Thắng Bác Trần Thiên, nếu như thắng thêm một trận, chiến quyền liền thuộc về Đông Lâm quốc. Nam Dương Huyền, thật nguyện ý buông tha sao.

"Được, ca ca, cảm ơn lễ ra mắt của ngươi, ta nhận!"

Nam Dương Huyền cười cười, mở cây quạt ra.

"Tỷ thí lần này Nam Dương quốc nhận thua"

Nam Dương Huyền nói ra, làm cho nơi tỷ thí yên lặng như tờ.

"Nam Quốc chủ nhận thua?"

"Ta không nghe lầm chứ?"

"Ngươi không có nghe lầm, ta cũng nghe y như vậy, chuyện gì xảy ra?"

"Nam Quốc chủ không phải đam mê nữ sắc chứ?"

"Nhưng nghe nói Nam Quốc chủ không phải người như vậy."

"Xem ra, thiên hạ này, phải đổi rồi. Lần tranh đoạt chiến quyền này, hình như so với quá khứ đặc sắc hơn."

"Đúng vậy, Tây Quốc chủ nhận thua một cô gái, hiện tại Nam Quốc chủ cũng nhận thua trước một cô gái. Chuyện này. . . Aiii, không hiểu bọn họ muốn như thế nào?"

Đừng bảo bách tính ở đây khiếp sợ, ngay cả Bác Trần Thiên và Quân Phong Hiếu cũng kinh hãi.

Nam Dương Huyền muốn làm chuyện gì?

"Nam Dương quốc nhận thua, Đông Lâm quốc thắng"

Trọng tài thật lâu mới tuyên bố kết quả tỷ thí, hẳn cũng kinh hãi.

Hàn Vũ và Nam Dương Huyền trở lại chỗ ngồi của mình.

"Tỷ. . . Tỷ tỷ, đây là chuyện gì xảy ra?" Hàn Thạc trước sau hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề có phải hay không, Nam Dương Huyền chủ động nhận thua, buông tha tranh đoạt chiến quyền.

"Chính là chuyện người thấy như vậy"

Quân Phong Hiểu nhìn Hàn Vũ không có hỏi thăm nàng, chỉ là nhìn nàng gật đầu một cái.

“Cuộc tỷ thí cuối cùng chính thức bắt đầu, người dự thi của Đông Lâm Quốc và Bắc Tuyết Quốc xin mời.”

"Hàn Vũ, cẩn thận một chút"

Hàn tướng quân đi tới bên cạnh Hàn Vũ, hán rất lo lắng cho Hàn Vũ, lần này đối chiến với Bắc Tuyết quốc, Bắc Tuyết quốc sẽ không giống Nam Dương quốc nhận thua.

"Sao vậy? Phụ thân, lần này con còn phải ra trận?" Hàn Vũ không rõ, một người không phải chỉ có thể tỷ thí một lần sao?

"Dĩ nhiên, lần này con dự thi là do đối thủ yêu cầu ra sân, trận kế tiếp con phải là người tỷ thí tiếp.”

Trời ạ, Hàn Vũ im lặng, còn có quy định như thế.

Thật là lừa bịp mà, nàng bật thốt.

"Yên tâm, Bắc Tuyết quốc lợi hại nhất chính là Bắc Trần Thiên, chỉ cần hán không ra trận, liền. . ."

Lời của Hàn Tướng Quân vẫn chưa nói hết, chỉ thấy Bắc Trần Thiên đứng dậy đi ra sân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

"Hàn Vũ, còn không lên sân, sợ sao?"

Bắc Trần Thiên đứng ở trên trận tỷ thí, vừa như cười nhạo vừa như khiêu khích Hàn Vũ.

Lần này muốn hay không Hàn Vũ đều phải tỷ thí.

Hàn Vũ nhìn Bắc Trần Thiên cười cười, hừ, sợ, cho tới bây giờ Hàn Vũ chưa từng sợ ai.

Hàn Vũ đi đến sân tỷ thí, hai người giằng co.

"Hàn Vũ, ta cũng có thể nhận thua, chỉ là, người phải đồng ý ta một chuyện"

Bắc Trần Thiên nói ra những lời này, mọi người đang chứng kiến xôn xao lẫn nữa.

Hôm nay là ngày gì? Đều không phải tới tranh đoạt chiến quyền sao? Hay tranh đoạt nữ nhân?

"Cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền này, thật là một cuộc tỷ thí xưa nay chưa từng có”

"Đúng vậy, trừ Đông Lâm quốc, quốc chủ ba nước khác, ta xem, bọn họ...”

"Xuyt, cái này mà người cũng dám nghị luận. "

Chỉ thấy người nọ, vội vàng lấy tay che miệng của mình.

"Điều kiện gì?" Hàn Vũ không ngờ, cuộc so tài lần này lại không thú vị gì, chẳng lẽ tới hôm qua đầu óc của mấy vị quốc chủ này bị cửa kẹt hết rồi hả?

"Gã cho ta"

Hàn Vũ lão đảo một cái, thiếu chút nữa đứng không vững.

"Người không có bệnh chứ?" mặc dù Hàn Vũ biết hẳn không có bệnh, nhưng vẫn muốn xác định.

Trên khán đài Quân Tà Diễm, nắm chặt nắm tay.

Hừ, Bắc Trần Thiên, thời điểm người nói ra những lời này, người đã không có cơ hội còn sống rời đi Đông Lâm quốc rồi.

"Ha ha ha, coi như người không đồng ý cũng không được, người nhất định phải gả cho ta"

"Tại sao?"

"Chỉ bằng vào ngày ái ân, là ta đoạt quan."

"Quan ta P. . . Mắc mớ gì tới ta?" Hàn Vũ thiếu chút nữa bạo phát nói tục rồi, từng gặp người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như thế này.

"Chẳng lẽ người không biết nguồn gốc ngày ái ân và ý nghĩa của trận đấu kia sao?"

"Biết thì như thế nào?" Hàn Vũ trước sau nhàn nhã trả lời Bắc Trần Thiên.

"Về hạng nhất sẽ được một yêu cầu, người không thể cự tuyệt" thái độ của Hàn Vũ chọc giận Bắc Trần Thiên.

"Chuyện cười, cái quy định gì? Lấy giấy trắng mực đen ra cho ta xem một chút, quy củ này ghi lại ở đâu?"

"Người. . ."

Hàn Vũ muốn hẳn lấy quy định ra, hẳn đi đâu mà lấy, cái này chỉ là truyền thống, mấy trăm năm qua vẫn luôn như vậy, cho tới bây giờ cũng không có người nào yêu cầu giống nàng.

"Người nguỵ biện" Bắc Trần Thiên sắp không nói lại được nữa, không ngờ Hàn Vũ lại biết ăn nói như thế.

"Không lấy ra được thì không thể bắt ta phải lấy người, đây là tỷ thí tranh đoạt chiến quyền, không phải lời dãi kén rể."

"Hừ, không phải người nói cự tuyệt là có thể cự tuyệt, quốc chủ Đông Lâm quốc đã đồng ý với ta"

Sự tự tin của Bắc Trần Thiên cũng không đánh đổ được thần thái nhàn nhã của Hàn Vũ.

"Thật sao? Hoàng thượng, không biết ngài đồng ý Bắc quốc chủ cái gì?" Hàn Vũ nhìn lên khán đài, hỏi Quân Phong Hiếu.

"Trẫm đồng ý hẳn, có thể ở Đông Lâm quốc lựa chọn một cô gái mang về nước."

Quân Phong Hiếu không che giấu, nói ra hẳn cũng không có lỗi, hẳn chỉ đồng ý Bắc Trần Thiên có thể chọn một cô gái, cũng không có đồng ý cô gái kia chính là Hàn Vũ.

"Hoàng thượng, ngài còn thiếu ta hai chuyện, hiện tại ta muốn nói ra yêu cầu thứ hai, chính là hôn nhân của ta tự ta quyết định, xin hoàng thượng đồng ý."

Bởi vì Hàn Vũ không cần quỳ lạy bất luận kẻ nào, nàng chỉ hơi hơi khom người.

"Không. . ." Bắc Trần Thiên chưa kịp ngăn cản. . .

"Được, trẫm đồng ý, ha ha ha"

Hàn Vũ thật thông minh, không hổ là Đệ Nhất Tài Nữ Đông Lâm quốc. Tài nữ như vậy, hiện tại hẳn không muốn đưa nàng đến Bắc Tuyết quốc đâu.

"Hừ, Đông Quốc chủ đồng ý thì như thế nào, ta đã nhìn trúng người. Đông quốc chủ, ta lấy thân phận người về nhất trong ngày ái ân yêu cầu ngài cho ta lấy Hàn Vũ"

Hừ, coi như Quân Phong Hiếu đồng ý thì như thế nào.

"Chuyện này. . . Hàn Vũ, người xem?" Quân Phong Hiếu không nghĩ tới, Bắc Trần Thiên quyết không bỏ qua.

"Nếu Bắc quốc chủ lấy vị trí đứng đầu trong ngày ái ân ra nói lên yêu cầu, vậy ta cự tuyệt, ta tiếp nhận khiêu chiến của người"

Nếu như cự tuyệt, nhất định phải tiếp nhận sự khiêu chiến của người đứng đầu. Thắng, thì có thể cự tuyệt trảng hôn sự này, thua, vậy nhất định phải gả cho hẳn theo yêu cầu.

"Hừ, người đánh thắng được ta sao?" Không phải Bắc Trần Thiên xem thường nàng, nàng một chút chí số võ công cũng không có, hẳn không muốn thương tổn nàng, nếu tỷ thí, trong lúc không khống chế được lực đạo đã thương nàng thì sao.

"Không thử làm sao biết"

"Được, hừ, người nhất định gả cho ta" Bắc Trần Thiên vô cùng tự tin.

"Thế nhưng còn cuộc tỷ thí đoạt chiến quyền, không nên làm chậm trễ thời gian của người khác, như vậy chúng ta đánh cược lớn hơn đi?"

"Người nghĩ như thế nào?"

Hàn Vũ khí phách và tự tin, vô tình hấp dẫn Bắc Trần Thiên, chính là cô gái như vậy mới xứng với hắn.

Chỉ có Hàn Vũ, mới xứng với hậu vị, cùng hắn tận hưởng giang sơn.

"Nếu người thắng, ta sẽ gả cho người, nếu người thua, chuyện này chấm dứt, trận tranh đoạt chiến quyền này Đông Lâm quốc thắng như thế nào?"

"Ha ha ha ha, được, đây khí phách, đủ cơ trí, người, ta muốn có."

"Vậy phải xem Bắc quốc chủ có bản lĩnh này hay không."

Bắc Trần Thiên lấy ra nhuyễn kiếm của hắn, Hàn Vũ lấy ra đoản kiếm của nàng, không khí bỗng chốc đến cao trào.

"Vũ khí của Hàn cô nương chính là cái này? Nhất định sẽ thua."

"Ta xem a, Hàn cô nương không nhất định sẽ thua, cô ấy tự tin như vậy, không giống kẻ rỗng kêu to."

"Nhưng nàng một chút chỉ số võ công cũng không có chính là sự thật."

"Cứ xem đi, kết thúc chẳng phải sẽ biết"

Quân Tà Diễm trên khán đài, mặt không chút thay đổi, không biết hắn đang nghĩ cái gì.

"Tỷ. . . Tỷ phu, huynh nói tỷ tỷ có phải sợ đến choáng váng hay không? Sao nàng có thể là đối thủ của Bắc Trần Thiên được, nếu như bị đả thương thì làm thế nào?"

Hàn Thạc rất lo lắng, nhưng khi nhìn thấy nét mặt bình tĩnh của Quân Tà Diễm, chẳng lẽ hắn không có chút nào lo lắng, đáng thương tỷ tỷ còn bảo vệ cho hắn.

Hừ, nếu tỷ tỷ thắng hắn nhất định sẽ đi tố cáo .

"Ta tin tưởng nàng, nàng là của ta, mặc kệ thắng hay thua, nàng là của ta , hừ, Bắc Trần Thiên, cuộc đấu đoạt chiến quyền lần sau, sẽ không nhìn thấy hắn nữa."

"A?"

Hàn Thạc còn chưa kịp hiểu lời của Quân Tà Diễm, sau khi hiểu, quả thật không thể tin được, có phải hắn nhất thời nói ra hay là đã có ý định này rồi?

Bắc Trần Thiên là vua một nước, chẳng lẽ hắn không sợ gây ra chiến tranh hay sao?

Khó trách tỷ tỷ bảo vệ cho hắn như thế, Quân Tà Diễm và Hàn Vũ cùng một loại người, cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm.

Quân Tà Diễm quay đầu lại nhìn Hàn Thạc, cười cười. Hắn còn đang vui mừng vì một câu tỷ phu của Hàn Thạc.

"Tỷ. . . Tỷ phu, huynh cần phải suy nghĩ thật kỹ, huynh cần phải hiểu rõ cái gì nên làm cái gì không nên làm, tỷ tỷ là nữ nhi của Hàn tướng quân Đông Lâm quốc, nếu huynh làm chuyện gì sẽ ảnh hưởng đến quyền lợi của quốc gia, đến lúc nó hai nước khai chiến, tỷ tỷ sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, hồng nhan họa thủy"

Hàn Thạc không muốn hai nước khai chiến, mặc dù trên chiến trường có thể khai triển ý đồ lớn, thế nhưng, nếu tỷ tỷ bị gán cho danh hiệu hồng nhan họa thủy, lúc đó mẫu thân sao có thể chấp nhận được.

"Yên tâm, sẽ không, về sau toàn bộ thiên hạ sẽ là của Hàn gia "

Hàn Thạc rõ ràng thấy miệng của Quân Tà Diễm vẫn không nhúc nhích, nhưng sao có thể truyền lời vào lỗ tai hắn?

Hàn Thạc đứng ở tại chỗ, Quân Tà Diễm hắn, thật đã đạt tới Thánh Giả.

Hắn nói những lời này có ý gì? Phụ thân không hề có ý muốn mưu triều soát vị, trời ạ, rốt cuộc phụ thân đã nhận được một nữ nhi như thế nào.

Rốt cuộc tỷ tỷ gả cho một nam nhân gì đây.

Rối loạn, rối loạn, tất cả đều rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Edit: giọt biển

Gió lớn thổi qua, trên sân đấu võ giờ nổi lên trận bụi bặm, gió lớn tới kỳ hoặc, nhưng bây giờ mọi người quan tâm nhất là Hàn Vũ rốt cuộc sẽ dùng cách nào để đối chọi với Bắc Trần Thiên. Những người vây xem tròn to cặp mắt nhìn trận giằng co giữa hai người trên sân đấu võ.

Nàng không có chỉ số võ công, làm sao có thể đấu với một người cấp bậc thiên thể đây?

Hàn Vũ giờ đoàn kiếm lên, bằng tốc độ nhanh nhất xông tới Bắc Trần Thiên.

Bắc Trần Thiên nhìn Hàn Vũ tấn công không có lực sát thương, không cười, coi như bị Hàn Vũ đâm thì như thế nào chứ.

Không hổ là vua của một nước, Hàn Vũ cầm đoàn kiếm đâm tới thân thể Bắc Trần Thiên thì Bắc Trần Thiên cảm thấy nguy hiểm nghiêng người, tránh được tấn công của Hàn Vũ.

Hàn Vũ và Bắc Trần Thiên va chạm thoáng qua. Đột nhiên Hàn Vũ xoay người, đánh một chưởng về phía sau lưng của Bắc Trần Thiên, nhưng vẫn bị Bắc Trần Thiên tránh được.

"Cái đoàn kiếm đó, không đơn giản, Hàn Vũ, cái đoàn kiếm đó ngươi từ đâu mà có?"

Bắc Trần Thiên cảm thấy cái đoàn kiếm đó không phải là một đoàn kiếm bình thường, nó có chứa lực sát thương lớn, trực giác Bắc Trần Thiên nói cho hẳn biết, không thể đụng vào đoàn kiếm đó, nó rất nguy hiểm.

"Muốn biết? Ha ha ha, cũng không nói cho ngươi biết"

Trên sân đấu võ nghiêm túc Hàn Vũ khó mà phát ra một giọng cười giòn.

"Ha ha ha, không hổ là Hàn Vũ ta muốn lấy được nàng, lúc quan trọng như thế mà vẫn thanh nhàn, ngươi cần phải có chừng mực, nàng phải trở thành nương tử của ta rồi, ta xem, vẫn là không nên đánh, ngươi theo ta về Bắc Tuyết quốc, làm hoàng hậu của ta đi, ta và ngươi cùng hưởng giang sơn!"

"Khoác lác vô si, hoàng hậu Bắc Tuyết quốc? Hừ, ta không lạ gì."

"Hừ, vậy ngươi chờ thua đi, chờ ta đánh thắng ngươi, ngươi và ta trở về, đến lúc đó không được đối xử tốt như vậy đâu."

Bắc Trần Thiên nói xong trực tiếp tấn công, vũ khí của hắn là. . . Roi.

Hàn Vũ hiện tại mới phát giác sự việc khó giải quyết, chỉ số võ công của nàng chỉ thích hợp chiến đấu gần, nhưng Bắc Trần Thiên dùng roi, khiến Hàn Vũ căn bản không đụng được vào thân thể của Bắc Trần Thiên.

Chẳng lẽ. . . Lại muốn tự tổn thương mình mới có thể thắng?

Hàn Vũ nhìn về phía Quân Tà Diễm đang đứng trên đài, nếu dùng một chiêu kia, chàng sẽ tức giận.

"Lão bà, tùy ý hành động!"

Bên tai Hàn Vũ vang lên âm thanh của Quân Tà Diễm. Hơi giật mình, hơn nữa là vui mừng.

Không ngờ Quân Tà Diễm đã đến cấp bậc Thánh Giả rồi. Ha ha ha ha, không hổ là người Hàn Vũ xem trọng.

Nếu để cho mọi người ở chỗ này biết chỉ số võ công của hắn, vậy muốn có bao nhiêu ánh mắt thì có bấy nhiêu, có biết bao nhiêu người đau lòng.

Có người cả đời không thể đột phá đến cấp bậc thiên thể, coi như nỗ lực không ngừng đạt đến cấp bậc thiên thể, nhưng cấp bậc Thánh Giả, không phải cố gắng là có thể đột phá.

Để đột phá tới cấp bậc Thánh Giả, phải có cơ hội với thực lực, thiên phú bẩm sinh, có một sư phụ tốt cũng là một lợi thế, nhưng ai lại có vận khí tốt như vậy, tìm một Thánh Giả làm sư phụ đây.

Hàn Vũ cười cười, không bỏ công sức ra thì làm sao nhận lại kết quả được.

Hừ, tổn thương thân thể của chính mình, ặc, thân thể của nàng khôi phục tương đối nhanh.

Xem ra, Hàn Vũ nàng muốn trình diễn khổ nhục kế rồi.

"Làm người bị thương, không phải là ý của ta, người chớ có trách ta, vì lấy được người...ta không tiếc bất cứ giá nào, chỉ cần người còn một hơi thở, ta cũng mang người về Bắc Tuyết Quốc"

Bắc Trần Thiên lấy trường tiên của hắn ra, xem ra, Bắc Trần Thiên quyết tâm muốn mang Hàn Vũ về Bắc Tuyết Quốc.

"Thắng rồi nói"

Hàn Vũ liều mạng xông lên phía trước, Bắc Trần Thiên quát một roi, Hàn Vũ tận lực né tránh, nhưng vẫn bị roi của Bắc Trần Thiên sượt trúng một bên.

Mẹ nó, một roi, thật đúng là xuống tay không một chút lưu tình.

Rốt cuộc Bắc Trần Thiên muốn mang thi thể nàng về hay mang người sống về?

Bất đắc dĩ Hàn Vũ nàng cũng không trông cậy Bắc Trần Thiên sẽ xuống tay lưu tình.

Mấy hiệp, Hàn Vũ roi vào thế hạ phong.

Vẫn luôn đang lẩn tránh đường roi của Bắc Trần Thiên, không có cơ hội đến gần Bắc Trần Thiên.

Mọi người thấy thân thể Hàn Vũ linh hoạt, rất khó tưởng tượng được một người không có chỉ số võ công, mà làm được như thế.

Quân Phong Hiểu và Hàn tướng quân cũng lấy làm kỳ lạ.

Quân Phong Hiểu rốt cuộc biết Hàn Vũ làm thế nào giết chết thị vệ của Lạc phu nhân, rốt cuộc Hàn Vũ dùng công pháp gì, một chút chỉ số võ công không có, nhưng cơ thể lại linh hoạt như thế, nhiều lần thiếu chút nữa đã thương Bắc Trần Thiên, vốn nhiệm vụ điều tra Hàn Vũ giao cho Hàn tướng quân, nhưng Hàn tướng quân báo lên một cách không thật, điều tra không ra còn khuyên mình không cần tra xét, xem ra, hắn phải điều tra Hàn Vũ cho tốt.

Quân Phong Hiểu nhìn về phía Hàn tướng quân. Lúc này thấy gương mặt Hàn tướng quân lo lắng, nhưng nhiều hơn là vui mừng và tự hào.

Hàn Vũ sử dụng công pháp đặc biệt của Hàn gia, không có người nào có thể lĩnh ngộ ra, nhưng Hàn Vũ lại làm được, chẳng lẽ, đây chính là duyên phận sao? Ông trời cướp đi nữ nhi ruột thịt của hắn, lại đưa tới một nữ nhi khác tới an ủi hắn!

Thời gian chiến kéo dài, đã khiến Bắc Trần Thiên mất kiên nhẫn, đánh như vậy đến khi nào?

Hàn Vũ lại định thần khí nhàn chơi đùa với Bắc Trần Thiên, nàng có kiên nhẫn.

"Hàn Vũ, ta cho người một cơ hội cuối cùng, người có theo ta về Bắc Tuyết Quốc hay không?"

Bắc Trần Thiên thật không muốn thương tổn Hàn Vũ, nhưng Hàn Vũ nhiều lần cự tuyệt hắn, khiến hắn không cách nào chịu được.

"Ta nói rồi, người thắng hãy nói" xem ra Bắc Trần Thiên chuẩn bị đánh thật rồi.

"Hừ, làm người bị thương, chớ có trách ta, tiếp chiêu"

Bắc Trần Thiên rút trường tiên ra tiến tới Hàn Vũ, cái roi đó giống như sóng, trực tiếp quán vòng quanh thân thể Hàn Vũ, đợi quán thêm mấy vòng, Bắc Trần Thiên quát roi, Hàn Vũ bị vứt bay ra ngoài. Nhìn một chiêu đó thì không nặng, nhưng Bắc Trần Thiên lại dùng công lực cấp bậc thiên thể, bị vung lên như vậy, Hàn Vũ ngã trên mặt đất không có hơi sức để đứng lên.

Hàn Vũ ngồi dưới đất, chờ đợi thân thể mình khôi phục.

"Nhận thua đi, Hàn Vũ, người không thể nào thắng ta."

Nhìn Hàn Vũ ngồi dưới đất, đáng vẻ không còn hơi sức, Bắc Trần Thiên đau lòng và có vẻ bất nhẫn. Hắn không phải xuống tay quá nặng, dù Hàn Vũ dùng công pháp kỳ quái gì, cuối cùng cũng không phải là đối thủ của hắn.

"Nhận thua? Làm sao có thể, nói thật, Bắc Trần Thiên, ta chết rồi, thi thể cũng không phải của người, có người giúp ta nhật xác, người nghĩ mang thi thể của ta về Bắc Tuyết quốc được thuận lợi hay sao, ha ha ha"

Hàn Vũ không có kiêng kỵ, trực tiếp gọi tên Bắc Trần Thiên.

"Ha ha ha, ta xem ai có thể gây khó khăn, người chết, coi như giành, ta cũng sẽ mang thi thể của người đoạt lại, ta nói rồi, người là của ta, chỉ có thể là

ta."

"Ha ha ha, hi vọng ngươi có bản lĩnh đó!"

Hàn Vũ đứng lên, giật giật hai tay hai chân, không tệ, khôi phục khá nhanh!

"Tiếp tục đi!" Hàn Vũ tay cầm đoản kiếm, nói xong liền vọt tới chỗ Bắc Trần Thiên.

Đám người quan sát, còn tưởng rằng Hàn Vũ không đứng lên nổi, nhìn bộ dáng yếu ớt của nàng ngồi dưới đất, vốn tưởng rằng nàng sẽ nhận thua, thật không nghĩ đến, không nói hai lời nàng lại đứng lên đánh tiếp.

"Thật là Nữ Trung Hào Kiệt."

"Đúng vậy, không ngờ trừ một Hàn hoàng hậu Đông Lâm Quốc, Hàn Vũ cũng không thua kém đáng mấy râu, Hàn gia thật có nhiều nhân tài xuất hiện lớp lớp!"

"Hàn Vũ, cố gắng lên"

"Cố gắng lên, nhất định phải thắng."

Bốn phía tiếng hoan hô, khích lệ Hàn Vũ chiến đấu, nàng không nghĩ nàng cũng nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Bắc Trần Thiên cũng kinh hãi, một chiêu vừa nảy đủ để Hàn Vũ không có sức lực tiếp tục chiến đấu, nhưng không ngờ, mới chỉ trong chớp lát, nàng đã khôi phục.

Xem ra, Hàn Vũ còn có rất nhiều bí mật mà hắn không biết.

Bắc Trần Thiên giờ trường tiên lên, trường tiên thẳng tắp phóng tới Hàn Vũ.

Bọn họ đã tỷ thí khá lâu, cũng không phân thắng bại, xem ra, Bắc Trần Thiên muốn dùng một chiêu cuối cùng đánh bại Hàn Vũ.

Hàn Vũ cũng nghĩ giống vậy, tiếp tục đấu cũng không được gì.

Nàng không thể giữ mình toàn vẹn mà có thể thắng được Bắc Trần Thiên.

Trường tiên của Bắc Trần Thiên đâm thẳng về Hàn Vũ, tất cả mọi người nghĩ rằng Hàn Vũ sẽ dễ dàng tránh được một chiêu này, nhưng đều không tưởng đã xảy ra.

Hàn Vũ không ngần ngại tiến thẳng về phía trước, trường tiên cộng thêm chỉ số võ công của Bắc Trần Thiên, đâm xuyên qua cánh tay trái của Hàn Vũ.

Hàn Vũ cười cười tự giễu, cũng chỉ có thể dùng chiêu này thôi, bằng không căn bản không có biện pháp đến gần Bắc Trần Thiên, làm sao có thể đã thương được hắn.

Đội Bắc Trần Thiên phản ứng kịp, Hàn Vũ nhanh chóng đến bên người Bắc Trần Thiên, Bắc Trần Thiên nhìn máu theo cánh tay Hàn Vũ chảy xuống, hắn muốn rút ra trường tiên.

Hàn Vũ phát hiện ý nghĩ của hắn, thật vất vả mới tới gần Bắc Trần Thiên như vậy, sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Hàn Vũ bắt được trường tiên của Bắc Trần Thiên, một chiêu thức bát quái Thái Cực, kéo gần khoảng cách của hai người, Bắc Trần Thiên không buông trường tiên ra, theo trường tiên đi tới phía trước Hàn Vũ.

Cơ hội tới, bát quái Thái Cực lấy nhu thắng cương, dùng đối phó Bắc Trần Thiên không thể tốt hơn, thật may trước ngày thi đấu mình luyện tập Thái Cực chứ không phải Hàng Long Thập Bát Chương.

Một chân của Hàn Vũ chặn lại một chân của Bắc Trần Thiên, bắt được trường tiên liền phóng thẳng về hướng Bắc Trần Thiên, Bắc Trần Thiên không hề né tránh, nhưng hắn không có trực tiếp ngã xuống mà ôm lấy eo nhỏ thon thon của Hàn Vũ, hai người rồi rít té ngã.

Hàn Vũ nằm trên người Bắc Trần Thiên.

"Thật là thom . . ." Bắc Trần Thiên lên tiếng .

Hàn Vũ không vì bị hấn trên chọc mà biến sắc, nàng rất lý trí kẻ đoán kiếm lên cổ Bắc Trần Thiên.

"Ngươi thua."

Bắc Trần Thiên cảm nhận một trận lạnh lẽo áp sát cổ hấn đồng thời một cỗ khí tức âm trầm đánh úp tới ngực hấn.

Hàn Vũ thấy Bắc Trần Thiên không nói, nàng lại kẻ chửi thủ gần thêm, chỉ cần dùng sức hơn nữa, Bắc Trần Thiên sẽ bị mất mạng.

"Ta thua"

Mặc dù Bắc Trần Thiên vô cùng không muốn thừa nhận mình thua, nhưng hấn không thể đánh cuộc, hấn không dám chắc Hàn Vũ sẽ không dả thương hấn.

Nhìn về phía trông mắt Hàn Vũ , cặp mắt kia nói cho hấn biết, nếu như hấn còn không nhận thua, Hàn Vũ sẽ không nương tay.

Bắc Trần Thiên không biết điều kì diệu của đoán kiếm, nếu Hàn Vũ dùng đoán kiếm tước đi tính mạng hấn là điều dễ dàng.

"Bắc quốc chủ nhận thua, Đông Lâm quốc thắng," người phụ trách tuyên bố kết quả cuối cùng.

"Thắng?"

"Bắc quốc chủ nhận thua?"

"Hình như là thắng . . ."

"Thật?"

Mọi người đang xem còn không có phản ứng kịp, chỉ nhìn chăm chăm hai người đang nằm trên đất dưới sân kia.

Hàn Vũ muốn đứng dậy, nhưng Bắc Trần Thiên ôm thật chặt hông của nàng không muốn buông tay.

"Buông ra, nếu không ta chặt tay ngươi"

Hàn Vũ bắt đầu tức giận, trước mặt nhiều người như vậy sàm sỡ nàng.

Huống chi, Diễm còn đang ở trên khán đài

"Hừ, ngươi nở sao?"

"Buồn cười" Hàn Vũ hạ đoán kiếm xuống tay Bắc Trần Thiên . .

Nhưng nàng chưa kịp xuống tay, đã bị Bắc Trần Thiên lật người, hai người đổi vị trí.

"Khôn kiếp, Bắc Trần Thiên, ngươi mau buông tay, có nghe hay không."

Hàn Vũ vốn không phải là đối thủ của Bắc Trần Thiên, dùng khổ nhục kế mới thắng được hấn, bây giờ bị Bắc Trần Thiên quán lấy, thật đúng là không có cách nào thoát thân.

"Nói cho ta biết, vì sao không cùng ta trở về Bắc Tuyết quốc, ta sẽ cho ngươi tận hưởng vinh hoa và phú quý"

"Hừ, ngươi căn bản không hiểu ta, vinh hoa phú quý ở Đông Lâm quốc ta không có hay sao? Những thứ đó chỉ là mây trôi mà thôi, ta cảnh cáo ngươi, nếu không buông tay người hối hận sẽ là ngươi"

"Ta không buông tay, nói cho ngươi biết, coi như ta thua rồi, ta vẫn sẽ mang ngươi về Bắc Tuyết quốc, tin ta, ta có thực lực này"

Hàn Vũ nhìn gương mặt vô cùng tự tin của hấn, giờ phút này nàng nghĩ đến Quân Tà Diễm, có Quân Tà Diễm ở đây, sao có thể để Bắc Trần Thiên ở chỗ này cản trở.

Nghĩ đến Quân Tà Diễm, Quân Tà Diễm liền xuất hiện.

"Muốn dẫn nương tử của ta đi, vậy phải xem ta có đồng ý hay không."

Vừa dứt lời, Bắc Trần Thiên nhanh chóng buông Hàn Vũ ra, lui về phía sau hơn trăm thước.

Căn bản Bắc Trần Thiên không cảm nhận được có người đến gần, thật may hấn lảng tránh nhanh, nếu không, nằm ở kia chính là thân thể của hấn chứ

không phải trường tiên.

Người kia, không cảm nhận chỉ số võ công của hắn, chẳng lẽ cùng Hàn Vũ luyện chung một loại công pháp? Hay là nói, hắn đã đạt tới cấp bậc Thánh Giả rồi hả? Không thể nào, nhìn tuổi hắn, cũng không nhiều chừng hai mươi. Cho tới bây giờ Bắc Trần Thiên không có nghe nói đến sự tồn tại của một người lợi hại như vậy.

"Người là người phương nào, vì sao tự tiện xông vào nơi tỳ thí?" Người tuyên bố nhìn về phía Quân Tà Diễm, hắn căn bản không hề thấy có người đi vào nơi tỳ thí, sao bỗng nhiên xuất hiện thêm một người.

Quân Phong Hiếu nhìn Quân Tà Diễm trên sân tỳ thí, chỉ nhìn một cái mọi việc đều sáng tỏ.

Cái nhìn kia, bao hàm tình cảm hai mươi năm, cái nhìn kia, tràn đầy sự áy náy hai mươi năm, cái nhìn kia, tác động trực tiếp đến ý nghĩ của Quân Phong Hiếu.

Đúng lúc nên kết thúc tất cả.

"Ta tới đón nương tử nhà ta."

Quân Tà Diễm đỡ Hàn Vũ dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người nàng, không quan tâm ánh mắt người khác, hôn một cái lên trán Hàn Vũ.

"Về sau không cho phép thương tổn bản thân thêm lần nào nữa, chuyện sau này, để ta xử lý"

Nói xong liền rút trường tiên còn nằm trên bả vai Hàn Vũ xuống, ném qua một bên.

Ngờ kìa của Quân Tà Diễm không phải hỏi ý kiến Hàn Vũ, mà là trực tiếp định đoạt.

"Được."

Dù mạnh mẽ thế nào, Hàn Vũ cũng chỉ là một cô gái, một cô gái cần chính là được người mình yêu thương yêu, điều Hàn Vũ mong muốn cũng chỉ có vậy.

"Tại sao không nghe nói Hàn cô nương đã thành thân rồi hả?"

"Đúng vậy, ta cũng không có nghe nói, ta chỉ nghe nói Hàn cô nương còn là khuê nữ"

"Đoán chừng đã sớm định hôn phối rồi"

Rốt cuộc Quân Phong Hiếu cũng hiểu, chẳng trách mình giao nhiệm vụ cho Hàn Vũ nhanh như vậy đã hoàn thành, quá khứ hắn phải nhiều cao thủ, đều có đi không có về, không ngờ nàng cái tiểu nha đầu này, thời gian một ngày đã tra ra nhiều như vậy, giấu lại. . . Chuyện tốt sắp tới.

Không tệ, hắn chấp nhận cô con dâu này, thông tuệ như thế, can đảm như thế, xứng với con hắn.

Hàn tướng quân lão thất phu kia chắc đã sớm biết, nhưng khi Quân Phong Hiếu nhìn về phía Hàn tướng quân thì nhìn gương mặt mờ mịt của ông, Quân Phong Hiếu cười to lên.

"Ha ha ha, Hàn tướng quân, đừng nói là người cũng không biết chuyện này? Người thật sự đã nhận được một nữ nhi tuyệt vời, ha ha ha"

Quả thật, Hàn tướng quân thật không biết chuyện. Hàn Vũ mang đến cho hắn quá nhiều vui mừng và ngoài ý muốn.

Lúc này Hàn Thạc đã phục sát đất tỳ tỷ và tỳ phu của hắn, thật là một đôi quái nhân.

Cuộc đấu tranh đoạt chiến quyền lần này, gần như không tốn nhiều công sức đã thắng hai trận, chỉ cần thắng thêm một trận nữa, như vậy chiến quyền lần này sẽ thuộc về Đông Lâm quốc. Chỉ cần trong mấy năm tới cùng cố thật tốt thực lực Đông Lâm quốc, đến lúc chiến tranh thực sự bùng nổ, ngày Đông Lâm quốc nhất thống Võ đại lục không còn xa.

Hàn Thạc nhìn về phía hai người trên sân đấu võ, lúc này bọn họ xứng đôi biết bao, trai tài gái sắc, hai người đều có can đảm và thực lực, ha ha ha, không tệ, tỳ phu này, hắn nhận!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Quân Tà Diễm trực tiếp ôm lấy Hàn Vũ từ sân thi đấu bay lên trên khán đài.

Hai người bay múa trên không trung, mọi người dưới đất đều lóa cả mắt.

Mọi người tại hiện trường đều nhìn về phía hai người bay múa kia, vô cùng thán phục.

Nam tử kia sao lại anh tuấn như thế, khiến các nam nhân dưới khán đài cũng thêm nhỏ dãi.

Vật áo theo gió phất phới, Hàn Vũ ôm cổ của hắn, tựa vào trong ngực hắn.

Đội hai người rơi xuống khán đài, tiếng vỗ tay phía dưới nổi lên bốn phía.

"Hàn cô nương, vẫn tốt chứ."

"Hàn cô nương thật là Nữ Trung Hào Kiệt."

"Không hổ là người của Hàn gia."

Hàn tướng quân đi đến bên người Hàn Vũ, nhìn tay của Quân Tà Diễm không đành lòng, còn để ngang hông của Hàn Vũ.

"Khụ. . . Khụ khụ" Hàn tướng quân khụ khụ hai tiếng, nhìn Quân Tà Diễm không có động tĩnh. Không tự giác khụ khụ...hai người.

"Phụ thân, người chỗ nào không thoải mái?"

Hàn Vũ rút cuộc cũng chú ý tới Hàn tướng quân, đi lên phía trước. Tay Quân Tà Diễm cũng theo đó buông ra .

"Vũ nhi, con khổ cực rồi. Cuộc so tài lần này, con có công thật lớn, chờ sau khi kết thúc cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền, phụ thân cho con cử hành hôn sự, cái đó. . ."

Hàn tướng quân chuẩn bị giới thiệu một nam nhân mà hắn nhìn trúng cho Hàn Vũ, tuy nhiên ý tưởng này bị Quân Tà Diễm cắt đứt.

"Nhạc phụ, chờ sau khi kết thúc cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền, con sẽ tới cửa cầu hôn."

"Ai là nhạc phụ của ngươi? Tiểu tử ngươi từ đâu đến, trước mặt mọi người, liền hủy danh tiếng ái nữ ta, hừ. . ."

Thật không biết vì sao Hàn tướng quân lại tức giận, vì Hàn Vũ giấu chuyện của hắn, hay là vì Quân Tà Diễm hôn Hàn Vũ trước mặt mọi người.

"Phụ thân, có chuyện gì, chờ kết thúc hãy nói, nơi này nói chuyện không tiện"

Hàn Vũ ở giữa giải hòa, không thể để cho hai người kia đối địch nhau.

Bọn họ đối địch nhau, người bị khổ là Hàn Vũ.

"Trải qua thỏa thuận giữa Tứ Quốc, năm nay cuộc tỷ thí cuối cùng, mỗi nước phái ra ba người tiến vào Huyền Lâm, lấy huyết mễ sâu trong Huyền Lâm"

Khi người phụ trách nói ra nội dung cuộc tỷ thí cuối cùng, người bình tĩnh nhất Hàn Vũ rút cuộc cũng muốn nổi nóng.

Nàng ở Tà Cung bị thương, gần nửa tháng đều là ăn cháo được chế biến từ huyết mễ, bây giờ cuộc tỷ thí cuối cùng là đi vào sâu trong Huyền Lâm trộm huyết mễ.

"Cuộc tỷ thí cuối cùng năm nay rất nguy hiểm, nghe nói sâu trong Huyền Lâm tồn tại nhiều loại thú nguy hiểm."

"Đúng vậy, không biết là người nào lại trông huyết mễ ở chỗ sâu như vậy. Người đó có bản lĩnh như thế nào?"

"Bắc Tuyết Quốc, Bắc quốc chủ với hai người thuộc hạ của hắn, Tây Phong quốc, Trần tướng quân với hai người thuộc hạ của hắn, Nam Dương quốc, Nam Quốc chủ với hai người thủ hạ của hắn "

"Phụ thân, Nam Quốc chủ không phải đã tỷ thí rồi sao? Thế nào hắn còn có thể tham gia?" Hàn Vũ cảm thấy tò mò hỏi Hàn tướng quân.

"Bởi vì chiến quyền lần trước hắn đoạt huy chương, cho nên, hắn có quyền lợi này."

"Xem ra trong chiến quyền quốc gia đoạt huy chương, phúc lợi nhiều hơn. Vậy Bắc quốc thì sao? Hắn vì sao có thể tham gia lần nữa?"

"Cuộc thi đấu trước, hắn không có tham gia, hắn cho Thất nương tham gia. Bắc quốc chủ chỉ là thay thế trận đấu mà thôi."

Xem ra, cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền này còn rất nhiều sơ hở.

"Đông Lâm quốc, Hàn Vũ, Hàn Thạc và Quân Tà Diễm."

Bởi vì Hàn Vũ ra sân tỷ thí là do Nam Dương Huyền lựa chọn, cho nên lần này nàng có thể tham gia.

"Quân Tà Diễm? Đây là người nào? Tại sao không có nghe qua? Chỉ là nghe quen tai?"

"Đúng vậy, rất quen tai, không nghĩ ra, ở nơi nào nghe qua rồi, người họ Quân không nhiều lắm, làm sao lại nghĩ không ra"

"Quân Tà Diễm . . Quân Tà Diễm . . Tà? Aaa, ta nhớ ra rồi, là Cung Chủ Tà Cung."

"Cái gì? Làm sao có thể? Tà Cung và triều đình không đội trời chung, làm sao giúp triều đình tranh đoạt chiến quyền đây?"

Khi Lạc đại nhân nghe được tên tuổi của Quân Tà Diễm thì hình như hắn thấy được tương lai của hắn sẽ ra sao, những ngày an nhàn tốt đẹp sắp chấm dứt rồi.

Bắt đầu từ khi nào tên tặc tử Quân Tà Diễm kia với người của triều đình liên quan, lại còn quan hệ với người Hàn gia, trọn đời Lạc đại nhân dồn hết sức lực tranh đấu với Hàn gia. Nhưng, vạn lần không ngờ, tên tặc tử kia lại cầu kết với Hàn gia, điều này hắn phải làm như thế nào đây. Phải nhanh tìm Lạc thực phi, suy nghĩ kế sách đối phó với tiểu tử Quân Tà Diễm kia.

"Ngạch? Phụ thân, cuộc tỷ thí lần này có con? Có thật không? Con không phải nghe lầm chứ?"

Hàn Thạc hưng phấn, rốt cuộc hắn cũng có ngày thể hiện tài năng khi vào trận.

"Vốn là Cung Vĩ, nhưng Cung Vĩ phụ trách trật tự trường thi, ta liền thỉnh cầu Hoàng thượng đổi cho con..., lần này con phải thể hiện cho tốt, không thể làm mất mặt Hàn gia."

"Ngài yên tâm đi phụ thân, con theo tỷ tỷ và tỷ. . . Ấc, với Diễm đại ca nhất định sẽ không thua, lần này chiến quyền ngoài Đông Lâm quốc thì không ai giành được."

"Ha ha ha, được, các ngươi chuẩn bị"

Hàn tướng quân nói xong chuẩn bị rời đi, lại bị Hàn Vũ ngăn lại.

"Phụ thân, đây là chuyện gì xảy ra? Vì sao Diễm được tham gia?"

Chẳng lẽ Hoàng thượng biết chàng trở lại nơi này sao? Chẳng lẽ hắn xác định được chàng sẽ đáp ứng tham gia sao?

"Đây là vừa mới quyết định, vốn là Hoàng thượng tham gia, chẳng biết tại sao, ở thời điểm trọng tài tuyên bố người tham gia tỷ thí, Hoàng thượng thay đổi chủ ý, ta cũng không biết vì sao, chuyện này hay là chờ tỷ thí kết thúc hãy nói, cuộc tỷ thí cuối cùng nhất định phải thắng, năm nay chiến quyền, Đông Lâm quốc nhất định phải có."

"Dạ, phụ thân, ngài để lại một trăm hai mươi cái tâm, chờ tin tức tốt."

Bởi vì trận tỷ thí này mọi người không cách nào quan sát, các khán giả lục tục bắt đầu rời đi, phần lớn còn lại thì đến bên ngoài Huyền Lâm chờ các thí sinh của các quốc gia đến.

Huyền Lâm là nơi không phải muốn vào là vào, nghĩ ra là ra.

Không biết mười hai người tham gia này, có thể bình yên vô sự trở ra hay không?

Trong mười hai người này, đều là người nổi bật của các quốc gia, nếu ở Huyền Lâm này không may xảy ra chuyện gì, hậu quả không thể lường trước được.

Coi như tìm được huyết mạch, có bản lĩnh mang huyết mạch ra khỏi chỗ này hay không là một vấn đề, người trông huyết mạch, nhất định không phải dạng người bình thường, có thể ở nơi sâu trong Huyền Lâm lui tới, rốt cuộc chỉ số võ công của người kia đã đến trình độ nào?

Không biết trong mười hai người này ai có thể địch qua được người đó. Bọn họ có thể hợp lực cướp đoạt huyết mạch hay không?

Không biết thực hư, khiến tất cả mọi người cùng mong đợi.

"Diễm, nếu như chàng không muốn tham gia có thể rút lui, ta không muốn chàng làm chuyện mình không muốn làm"

"Tỷ phu, huynh không phải muốn tham gia sao? Đây chính là cơ hội tốt, lần này huynh phải thể hiện tốt, nói không chừng cha ta vui mừng đồng ý hôn sự của các người, nếu không, huynh muốn lấy tỷ tỷ của ta không có dễ dàng như vậy, huống chi huynh chính là Giáo chủ tà giáo, huynh cũng biết tà giáo và triều đình mâu thuẫn như thế nào, không vì triều đình làm chút chuyện, coi như phụ thân ta đồng ý hôn sự của các người, Hoàng thượng cũng không đồng ý, thật không biết làm sao Hoàng thượng để cho huynh tham gia. . ."

Hàn Thạc không biết quá nhiều chuyện, thời điểm hiện tại cũng không phải nói những chuyện này, hắn muốn chuẩn bị cẩn thận, nhất định phải đoạt được huyết mạch trở về.

"Hai người đi Đông Phụng lâu ăn một chút gì, ta đi lấy huyết mạch mang ra"

Quân Tà Diễm dùng mặt ngữ nói với Hàn Vũ, Hàn Vũ gật đầu một cái.

Hàn Thạc ở đằng kia hưng phấn, sao lại chịu đi ăn.

"Tỷ tỷ, tỷ đi một mình đi, ta muốn trở về chuẩn bị thật tốt." Nói xong liền rời khỏi.

"Đợi chút, đợi chút, không cần, người đi theo ta...ta đi Đông Phụng lâu mua chút điểm tâm mang theo, mang mấy hũ nước nữa, sau đó mua cá lớn một chút, mua mấy con gà, người có uống rượu không? Có thể mang theo mấy hũ rượu, ta suy nghĩ còn phải mang cái gì. . ."

"Tỷ tỷ? tỷ không phải là mới vừa rồi bị thương ở đầu chứ? Huyền Lâm là nơi vô cùng nguy hiểm, người muốn làm cái gì?"

"Nghe ta không sai, đi một lát, chúng ta đi mua đồ. . ."

Hàn Vũ kéo mạnh đệ đệ của mình rời khỏi trường thi.

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Hai người tới Đông Phụng lâu, Hàn Vũ gặp phải người mà nàng không muốn gặp nhất - Bắc Trần Thiên.

"Hàn Vũ, thương thế của ngươi khá hơn chút nào chưa?"

Bắc Trần Thiên còn đang tự trách vì mình đã thương Hàn Vũ, nếu như làm lại lần nữa, Bắc Trần Thiên vẫn sẽ không chút do dự đã thương Hàn Vũ, hắn muốn thắng cuộc tỷ thí kia, đáng tiếc, hắn đã thua. Hắn thân là vua của một nước, sao lại có thể mềm yếu giống đàn bà được, sau khi chiếm được, hắn sẽ càng quan tâm và yêu mến, như vậy cũng đã là ân điển rồi.

"Không nhọc lòng Bắc quốc chủ lo lắng, tục ngữ nói không sai, không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ thương, Bắc quốc chủ nên quan tâm Thất nương và Tây quốc chủ đang ở nơi nào thì tốt hơn"

Hàn Vũ và Hàn Thạc chuẩn bị ngồi xuống, nhưng Bắc Trần Thiên làm như không nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Hàn Vũ, rất tự giác ngồi xuống bên cạnh Hàn Vũ.

"Mặc kệ Thất nương và Tây quốc chủ đi đâu, Thất nương cũng sẽ trở lại, ta cần gì phải lo lắng, ngược lại Hàn Vũ ngươi...ngươi nên chú ý, nói không chừng ngày nào đó sáng sớm tỉnh lại, ngươi đang ở Bắc Tuyết quốc, ha ha ha"

"Thạc nhi, chúng ta đi, cũng không biết Đông Phụng lâu dọn vệ sinh như thế nào, một con ruồi lớn như vậy ở nơi này bay vù vù, cũng không có ai xử lý, ảnh hưởng người đến ăn, đi, chúng ta đi Vô Tình các."

Tiếng cười của Bắc Trần Thiên dừng lại ở một câu con ruồi kia. . .

Hai người đi tới Vô Tình Các, bên trong Vô Tình Các náo nhiệt vô cùng.

Phục vụ khách đều là những tiểu nha đầu buổi tối không cần làm việc.

Tiểu Nhã là người quản lý những nha đầu đó, điểm đặc biệt nhất của Vô Tình Các chính là tiểu nhị đều là các tiểu nha đầu phụ trách, đoán chừng phần lớn khách đến đây đều vì điểm này

Hàn Vũ đi vào Vô Tình Các nhìn thấy Tiểu Nhã đã thay đổi, vui vẻ hơn thì nàng rất vui mừng.

Lúc mang Tiểu Nhã đến Vô Tình Các tâm trạng cô ấy rất sa sút, Hàn Vũ thấy rất đau lòng.

Cho tới bây giờ, Hàn Vũ cũng không có đi điều tra chuyện của Tiểu Nhã, nàng từng hỏi Tiểu Nhã, trong nhà còn người nào không thì cô ấy đều im lặng không trả lời.

Nếu Tiểu Nhã không muốn nói, nàng cũng không ép buộc, mỗi người đều có bí mật của mình, nếu tiểu Nhã lựa chọn chôn giấu, vậy thì chỉ có thể để cô ấy chịu đựng!

Chỉ là, Hàn Vũ tin rằng cô ấy có thể vượt qua được, có thể bước ra từ bóng ma quá khứ.

"Tiểu Nhã, cảm bộ y phục cho ta đến phòng ta, y phục đơn giản lưu loát một chút"

"Vâng, Lạc tỷ tỷ"

"Tỷ, nàng ấy tại sao gọi tỷ là Lạc tỷ tỷ?"

"Hả?"

Hàn Vũ còn chưa phản ứng kịp, sau một lúc phục hồi tinh thần, mới nhớ tới, lúc đầu Tiểu Nhã hỏi tên nàng, Hàn Vũ để cho nàng ấy gọi mình là Lạc tỷ tỷ.

"Sao hỏi nhiều quá vậy, mau lên đi."

"Không hỏi thì không hỏi, làm gì dữ vậy, thật không biết Diễm đại ca yêu thích điểm gì ở tỷ . . ."

"Đệ nói cái gì?"

Hàn Vũ quay đầu lại, ánh mắt kia giống Quân Tà Diễm đến tám phần.

"Không có. . . Không có gì"

Hai người tới gian phòng.

"Tỷ tỷ, thương thế của tỷ không sao chứ?"

Nhìn vết máu nơi bả vai của Hàn Vũ, thế nhưng nhìn nàng bây giờ thế nào cũng giống người bình thường, chẳng lẽ một chút cũng không đau sao?

"Không có việc gì, chỉ là trầy da, đệ đi chuẩn bị những thứ lúc này ta nói với đệ đi!"

"Đợi chút, tỷ tỷ, tỷ có thấy rằng tiểu Nhã nhìn rất quen hay không?"

Hàn Thạc lần đầu nhìn thấy Tiểu Nhã, cảm thấy nàng rất quen mặt, nhưng lại không nhớ đã gặp ở đâu, đã gặp hay chưa từng gặp, hay chỉ vì có hình dáng giống với người khác mà thôi, nhưng mà nàng giống ai mới được? Hàn Thạc nhất thời không thể nhớ ra được.

"Đệ đệ, sẽ không phải là đệ thường xuyên đến Vô Tình Các chứ? Sao lại quen thuộc với tiểu nha đầu ở nơi này như vậy?"

Hàn Vũ không thể tin, Hàn Thạc không giống người thường xuyên ra vào kỹ viện.

"Nói cái gì đó, đệ nào có, đệ chính là cảm thấy nàng ấy rất quen mặt, sao đệ lại tới Vô Tình Các. . ."

"Cái người này không phải đã đến rồi sao."

"Éc. . . Tới ban ngày không giống nhau, ban ngày Vô Tình Các không phải quán cơm sao?"

"Lạc tỷ tỷ, y phục ta đã mang đến, ngài xem có vừa người không."

Tiểu Nhã gõ cửa, ở ngoài cửa nói vào.

"Vào đi"

"Lạc tỷ tỷ, đây"

Từ lúc Tiểu Nhã bước vào đến bây giờ Hàn Thạc luôn nhìn chăm chăm Tiểu Nhã, thế nhưng Tiểu Nhã lại không chú ý đến ánh mắt mãnh liệt đó.

"Đệ đệ, đệ có thể đi ra ngoài"

Vốn tưởng rằng Hàn Thạc chỉ nói đùa, nhưng giờ nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hắn, chẳng lẽ hắn và Tiểu Nhã từng có quen biết sao?

"A, vậy đệ đi trước chuẩn bị những thứ tỷ dặn dò, nhưng mà tỷ tỷ, phòng bếp ở đâu? Đệ đi đâu, những thứ kia đầu bếp sẽ cho đệ sao?"

"Tiểu Nhã, người đi cùng hắn, nói cho người phòng bếp, hắn muốn cái gì thì cho cái đó."

"Vâng, Lạc tỷ tỷ, công tử mời đi bên này."

Tiểu Nhã dẫn Hàn Thạc ra ngoài phòng

Hàn thạc đang chuyên tâm xem xét gương mặt Tiểu Nhã

"Tiểu Nhã? Chúng ta có từng gặp nhau ở đâu không?"

Hàn Thạc tò mò hỏi.

"Không có"

Tiểu Nhã trả lời như không có chuyện gì xảy ra.

"Vậy người có tỷ muội hoặc huynh đệ nào hay không?"

"Không có"

"Vây. . ."

"Không có"

"Ta còn chưa hỏi mà"

Tiểu Nhã tăng nhanh bước chân đi ở phía trước.

Sau đó trên đường đi hai người vẫn luôn không mở miệng nói chuyện nữa.

Hàn Vũ thay xong quần áo đi ra khỏi bình phong liền thấy Diễm đang ngồi cạnh bàn nhàn nhã uống trà.

"Diễm, huyết mễ lấy được rồi hả ?"

Hàn Vũ rót cho mình một chén nước.

"Bác Trần Thiên nói gì với nàng hả?"

Hàn Vũ hỏi một đặng, Quân Tà Diễm trả lời một nẻo, điều hấn quan tâm là việc Bắc Trần Thiên dám thương nhớ nương tử của hấn

"Hấn nói muốn dẫn ta đến Bắc Tuyết quốc"

Hàn Vũ thành thật trả lời, vẫn không quên quan sát nét mặt Quân Tà Diễm, có phải lúc Quân Tà Diễm ghen sẽ rất đáng yêu hay không”

"Cuồng vọng, tìm chết"

Rắc, cái ly trong tay Quân Tà Diễm nát bấy.

Tròng mắt Quân Tà Diễm phát ra sắc lạnh, thế nhưng Hàn Vũ cảm thấy như vậy rất đáng yêu.

Hấn đang ghen!

Hàn Vũ cầm tay Quân Tà Diễm, giúp hấn dọn dẹp mảnh vỡ trên tay, thật ra thì cũng không có mảnh vỡ để dọn dẹp, bởi vì cái chén kia đã thành bột vụn.

"Diễm, bây giờ chàng nghĩ đến cái gì?"

"Ta chỉ nghĩ đến nàng"

Đúng, lòng của hấn bình thản hai mươi năm, từ sau lần đầu tiên thấy Hàn Vũ lòng hấn không thể bình thản nữa.

Hấn chỉ nghĩ đến nàng, nàng cũng chỉ có thể thuộc về hấn.

"Hạnh phúc thật ra thì rất đơn giản, nhưng nếu trên đường hạnh phúc xuất hiện trở ngại thì làm sao đây?"

Hàn Vũ nghĩ rất nhiều, muốn hai người ở chung một chỗ không khó, nhưng sau khi ở chung một chỗ, nếu bị người mạnh mẽ hơn mình đến phá hoại thì phải làm sao?

Coi như bản thân hai người cường đại, nhưng còn những người bên cạnh, bọn họ có đủ thực lực để tự bảo vệ bản thân sao?

So với hạnh phúc của bản thân, Hàn Vũ quan tâm hạnh phúc của những người bên cạnh hơn.

"Giết"

Đơn giản một chữ, đã có thể chứng minh tất cả, nhưng mà Quân Tà Diễm không có khái niệm người thân.

“Người ở trong cung thì sao? Người của Hàn gia thì sao? Chúng ta giết người trở ngại chúng ta, những người khác đi đối phó với bọn họ thì làm thế nào? Khi đó, cuộc sống của chúng ta chỉ là trả thù lẫn nhau, điều ta muốn chính là giải quyết tất cả những thứ sẽ trở ngại hạnh phúc của chúng ta, ta muốn tất cả chúng ta đều hạnh phúc”

"Ta hiểu, lão bà, ta đều nghe lời nàng."

"Diễm"

Hàn Vũ tựa vào trong ngực Quân Tà Diễm, cảm thụ nhịp tim của hắn, trước giờ hắn đều không hoài nghi mình điều gì, dù có thể hắn sẽ bị mình lợi dụng, hắn đều chưa từng có một chút hoài nghi nào.

Loại tin tưởng này, khiến Hàn Vũ vô cùng cảm động.

Thì ra thời điểm trời cao đoạt đi một vài thứ của ngươi, sẽ trả lại ngươi một vài thứ khác.

"Diễm, nếu như chàng có quyền lực tối cao vẫn chỉ cần một mình ta chứ? "

"Ta nói rồi, ta chỉ cần nàng"

"Không hỏi hận?"

Hàn Vũ sợ! Đến lúc quyền lực chí cao đặt trước mặt của hắn, hắn vẫn sẽ không động lòng chứ, lúc đó không chỉ còn là một Đông Lâm quốc nhỏ bé nữa mà là cả Võ đại lục, nam nhân nào lại không ham muốn quyền lực.

Quân Tà Diễm nhìn ánh mắt mong đợi của Hàn Vũ, hắn không có trả lời, mà dùng hành động tỏ rõ tất cả.

Quân Tà Diễm đứng lên, tay ôm eo thon Hàn Vũ, hôn lên đôi môi dụ người của Hàn Vũ!

Này chính là câu trả lời của Quân Tà Diễm, như thế cũng đủ để đại biểu tất cả.

Ở trong lòng hắn, Hàn Vũ quan trọng hơn so với toàn bộ thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

"Tỷ tỷ. . ." Hàn Thạc cửa cũng không gõ liền xông vào.

Hai người đang ngay ngắn không phát hiện có người đến gần, xem ra, hai người hôn đến quên hết tất cả luôn rồi.

"Ặc, các người cứ tiếp tục. . ."

Hàn Thạc đi ra ngoài, rất tự giác đóng cửa lại.

"Quay lại, đệ chuẩn bị đồ xong chưa?"

Quân Tà Diễm buông Hàn Vũ ra, Hàn Vũ gọi Hàn Thạc trở lại.

Hàn Thạc đẩy cửa ra, nhìn hai người, bọn họ không chút thẹn thùng, ngược lại Hàn Thạc lại đỏ mặt.

"Đã chuẩn bị xong, chúng ta lúc nào thì lên đường? Nếu như bị nước khác vượt lên trước cũng không hay, lần này đệ đã đồng ý với phụ thân nhất định phải thắng!"

Hàn Thạc rất nóng nảy, người nước khác, đoán chừng hiện tại đã lên đường, bọn họ vẫn còn ở nơi này nói lời yêu thương, cũng không biết gấp gáp.

Quân Tà Diễm lấy huyết mẽ ra đặt lên bàn.

Hàn Thạc tò mò nhìn đó là vật gì, tại sao lại màu đỏ, giống như gạo.

"Này, đây chính là huyết mễ sâu trong Huyền Lâm?"

"Chính xác" Hàn Vũ nhìn nét mặt khôi hài của Hàn Thạc, ngày càng thích.

"Tỷ phu, làm sao huynh có?"

“Đệ chớ quên tỷ phu đệ là làm ăn cái gì, hần là Giáo chủ Tà cung đó, một chút khả năng cũng không có, đoán chừng ngày mai Tà cung bị người ta chiếm rồi.”

Bây giờ Hàn Thạc bắt đầu sùng bái Quân Tà Diễm rồi, thật là một người lợi hại.

"Tỷ phu, chúng ta còn đi Huyền Lâm hay không?"

Thật ra thì Hàn Thạc rất thất vọng, thật vất vả mới được tham gia thi đấu, trở trêu thay không còn cơ hội để thể hiện.

Lần tranh đoạt chiến quyền này thật là quá dễ dàng.

"Đi"

Trả lời đơn giản dứt khoát, Hàn Thạc cảm thấy khí khái hào sảng, hần

lại học không được.

"Chúng ta đã có huyết mễ, tại sao còn đi đến nơi nguy hiểm đó? Tỷ tỷ vừa mới bị thương. . ."

"Tỷ không sao, Huyền Lâm nhất định phải đi, không đi chẳng phải là cô phụ tâm ý người đề ra cuộc tỷ thí này sao?"

Đừng tưởng rằng chỉ là đi lấy huyết mễ, nguyên do trong đó, Quân Tà Diễm và Hàn Vũ như thế nào lại không biết.

Bọn họ muốn là Thiên Lôị Thạch nằm sâu trong Huyền Lâm. Thánh Giả, ai không nghĩ tới?

“Trong Huyền Lâm, có Thiên Lôị Thạch, chỉ cần có được Thiên Lôị Thạch, là có thể tìm được hai nơi trong truyền thuyết vong tình lâm và chân trời góc biển, là nơi cất giấu bí mật để trở thành Thánh Giả”

Những thứ này đều do Quân Tà Diễm điều tra được. Trước kia có nghe sư phụ Tà Lão đầu nhắc qua.

"Vong tình lâm và chân trời góc biển? Nơi đó không phải mấy trăm năm trước, là nơi Thánh Giả duy nhất nghỉ ngơi sao?"

“Đệ biết cũng không ít, những thứ kia chỉ là truyền thuyết mà thôi, thật ra thì mấy trăm năm trước căn bản Thánh Giả đó không có chết.”

"Tỷ tỷ, làm sao tỷ biết?"

Hàn Thạc không thể tin được, tỷ tỷ của hần biết những chuyện này, những truyền thuyết kia chẳng lẽ chỉ là bịa đặt? Nếu như Thánh Giả đó không có chết, thì hiện tại ở đâu?

Chẳng lẽ ở vong tình lâm và chân trời góc biển?

"Ta đoán "

Thật Ra Hàn Vũ chỉ đoán, chỉ là nàng phỏng đoán có căn cứ .

"Éc. . . Tỷ tỷ, cái này không thể nói lung tung, tỷ biết vị Thánh Giả kia rất cường đại không? Chỉ một mình hần cũng có thể thống nhất Võ Đại lục được, tỷ có biết, rốt cuộc hần mạnh bao nhiêu, mấy trăm năm trước, sau khi ái tề hần chết, liền không có tin tức của hần."

"Thật dài dòng, mau dọn dẹp một chút, chúng ta đi Huyền Lâm."

Ba người chuẩn bị rời phòng, lại bị tiểu Nhã ngăn cản ở cửa, xin phép nói Diễm Nương có chuyện tìm Hàn Vũ.

Khi tiểu Nhã và Quân Tà Diễm gặp mặt nhau, trong nháy mắt đó đôi mắt của hai người cùng lóe lên, dĩ nhiên Hàn Vũ không bỏ qua chi tiết đó, trong mắt của tiểu Nhã nóng bỏng.

Ánh mắt đó không phải cái loại ái mộ, mà là nhìn thấy người thân đã lâu không gặp.

Tiểu Nhã, người rớt cuộc là ai. Hàn Vũ trong lòng sợ là đã sớm đoán được.

"Người là ai? Tên gì?"

"Tiểu Nhã, người là Quân Tà Diễm?"

“Đúng”

Đối thoại đơn giản, lại bao hàm quá nhiều tâm tình.

Hàn Vũ càng chắc chắn suy đoán của mình

"Aaa, tỷ tỷ, tỷ xem, đệ đã nói nhìn tiểu Nhã rất quen, nhìn nàng cùng tỷ phụ rất giống, mặc dù nam nữ có sự khác biệt, nhưng thật rất giống."

"Giống cái gì mà giống, đi mau, không muốn tham gia thi đấu nữa hả?"

Trước khi đi, Hàn Vũ nói với tiểu Nhã : "Ồ Vô Tình các cho thật tốt, chờ chúng ta trở lại, nếu có chuyện gì, thì cầm cái này đi tìm Tà Yêu."

Hàn Vũ đưa ngọc bội hình rồng của sư phụ cho nàng. Nếu bị phát hiện, như vậy tiểu Nhã nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

"Tỷ tỷ, tỷ đã sớm biết?"

Tiểu Nhã không thể tin được, nàng cũng biết rồi.

“Ừm”

"Thật xin lỗi, ta không cố ý lừa cô . ."

"Ta hiểu, có chuyện gì, chờ chúng ta trở lại hẳn nói."

"Được"

Ba người Hàn Vũ đi tới Huyền Lâm, dọc theo đường đi thấy mọi người im lặng chờ kết quả.

Người Trung Quốc, mặc kệ đến chỗ nào đều thích vây xem náo nhiệt, chỉ là, không biết trong đám người này có người Trung Quốc hay không?

Ba người Hàn Vũ không nhìn những người vây xem, đi thẳng vào trong Huyền Lâm.

"Hàn cô nương cố gắng lên"

"Cố gắng lên, chúng tôi ủng hộ !"

Hàn Vũ vô cùng xấu hổ.

“Hàn công tử, bọc đồ lớn như vậy đựng cái gì?”

"Đoán chừng là trang bị bí mật gì đó, sâu trong Huyền Lâm rất nguy hiểm"

Hàn Thạc rất xấu hổ, nếu như bị bọn họ biết bên trong bọc đồ là những thứ gì, đoán chừng bọn họ sẽ ngắt đi.

"Ừ, đoán chừng, Giáo chủ tà giáo thật sẽ giúp Đông Lâm quốc thắng được lần tranh tài này sao?"

"Cái này. . . Không xác định chắc chắn, dù nói thế nào hẳn cũng là người của Đông Lâm Quốc, cũng phải ra một phần lực đi"

“Nhất định như vậy, các ngươi cũng biết, triều đình mặc dù không trông nom chuyện giang hồ, nhưng chẳng biết tại sao đối với tà giáo cả đời không qua lại với nhau, thậm chí từng xảy ra chuyện không vui”

“Ừ..ừ, ta cũng nghe nói vậy, không biết lần này hẳn tham gia để làm gì"

“Có phải là cố ý giúp đỡ để được vào, sau đó cản trở? Muốn tới phá hư?”

Hàn Vũ và Hàn Thạc hai người vô cùng xấu hổ, trí tưởng tượng của đám người kia quá phong phú rồi.

Quân Tà Diễm lại coi như không có chuyện gì xảy ra. Những người đó nghĩ cái gì không liên quan tới hắn, hiện tại hắn không quan tâm tới ánh mắt của bất cứ người nào.

Hàn Vũ đi vào Huyền Lâm đầu tiên đụng phải đội ngũ của Nam Dương Huyền.

Ở chỗ này không có bằng hữu, chỉ có cướp đoạt.

Nhưng dường như Nam Dương Huyền không có ý nghĩ như vậy.

"Vũ nhi, chúng ta cùng đi với nhau chứ?"

Nam Dương Huyền chủ động mời, Hàn Vũ lại không thể cự tuyệt.

"Ặc, được, Nam Quốc chủ"

Ba người đội ngũ biến thành sáu người.

Lúc đến gần sâu trong Huyền Lâm Hàn Vũ đề nghị nghỉ ngơi.

"Tỷ tỷ, gần tới rồi, hơn nữa chúng ta mới đi một đoạn, sao lại nghỉ ngơi rồi."

"Tỷ nói nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi, ngoan, nghe lời nha"

". . ."

Hàn Thạc im lặng, người tỷ tỷ này của hắn, hắn không thể nói lời nào.

"Được, chúng ta ở nơi đây nghỉ ngơi"

Tình cảm, Nam Dương Huyền là dây dưa với Hàn Vũ.

Quân Tà Diễm có chút khó chịu.

"Đệ đệ, đem đồ vật lấy ra."

Hàn Thạc cúi bực đồ ra, lấy những thứ mình mang theo ra, ba người Nam Dương Huyền nhìn rất là ngạc nhiên.

Bọn họ tới Huyền Lâm là lấy trộm huyết mạch chứ không phải tới cắm trại?

"Ha ha ha, Vũ nhi, xem ra muội là có chuẩn bị mà đến."

Nam Dương Huyền đối với cuộc tranh đoạt chiến quyền lần này có cũng được không có cũng chẳng sao, hắn tham gia cuộc tranh tài cuối cùng, là bởi vì, nơi này, có Hàn Vũ.

Hắn muốn bảo vệ Hàn Vũ, mặc kệ năng có cần hay không, hắn đều phải bảo vệ nàng. Để đền bù cho Yến tử yêu mến không còn tồn tại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

"Ha ha, Nam Quốc chủ, lần này huynh thật là có lộc ăn, ta sẽ làm gà ăn mày, không biết có thể khiến Lão sư tới đây hay không."

Hàn Vũ bắt đầu làm độc môn gà ăn mày có một không hai ở Võ Đại lục.

"Vũ nhi, Bắc Trần Thiên không phải dạng người dễ đối phó, nếu như có chuyện gì cần ta giúp một tay thì muội cứ việc nói."

Nam Dương Huyền thật lòng muốn bảo vệ Hàn Vũ thật tốt, nhưng lại có người không cảm kích

"Không cần, nương tử của ta ta sẽ bảo vệ, không cần người ngoài nhúng tay."

Quân Tà Diễm cũng sẽ không cho bất luận kẻ nào cơ hội cướp đi vợ hắn.

"Ha ha ha"

Hàn Vũ chỉ có thể cười ngây ngô.

Hàn Thạc vẫn còn đang đợi làm xong món gà ăn mày.

"Năm năm trước, muội muội của ta Yến tử vì để cho ta đoạt được chiến quyền, tình nguyện mất mạng trong cuộc tỷ thí, mặc dù đoạt được chiến quyền nhưng ta lại mất đi muội ấy. Sau mới biết rằng, thì ra là, chiến quyền chẳng là gì so với tình thân, nhìn quyền lệnh lạnh như băng này, tất cả đã muộn không có cơ hội làm lại lần nữa. Không thể thấy được Yến Tử cười, không thấy được Yến Tử khóc, không thấy được muội ấy làm nũng, không thấy được sự tình quái của muội ấy, không thể thấy tất cả về muội ấy. Mặc dù quốc dân đều nói muội ấy anh dũng đền nợ nước, vì nước hi sinh, vậy thì có thể thay đổi

được gì? Không hiểu, tất cả bọn họ đều không hiểu, bọn họ không đánh mất tình cảm chân thành, thì làm sao có thể hiểu được. Vũ nhi và Yến Tử rất giống nhau, đều thông minh, đều có nụ cười rực rỡ, đều muốn vì quốc gia của mình đoạt được chiến quyền, cá tính không chịu khuất phục, rất giống, thật sự rất giống. Dây xích Hàn Vũ mang trên tay, chính là do Yến Tử làm ra, chữ Tiểu Yến Tử là ta vì muội ấy mà khắc lên, đáng tiếc, muội ấy sẽ không thể thấy được. Đây là di vật duy nhất muội ấy để lại cho ta”

Nam Dương Huyền ngồi ở trên cỏ, nói những lời này không biết là tự nói với mình hay là nói cho Quân Tà Diễm nghe.

"Ta sẽ không để cho người yêu của ta làm bất cứ chuyện gì vì ta, những sai lầm kia đều do người không kịp nhận ra, nếu như sớm nhận ra sẽ không có kết cục bi thảm như vậy, những việc này không trách được người khác. Quyền lợi, vinh hoa phú quý, nếu như không có người chia sẻ, muốn nó có ích lợi gì? Mình gây ra lỗi phải tự mình gánh vác."

Quân Tà Diễm lần đầu tiên cùng người ngoài nói nhiều như thế, những lời này vừa là nói cho những người ở đây nghe vừa là nói cho chính hắn nghe.

Hắn sẽ không để chuyện bi thảm đã từng xảy ra với Nam Dương Huyền lại tái diễn với mình.

"Quyền lợi, vinh hoa phú quý, nếu như không có người chia sẻ, muốn nó có ích lợi gì? Ha ha ha ha, uống cho ta sống hai mươi mấy năm, đạo lý đơn giản như vậy lại không hiểu được, ha ha ha ha"

Nam Dương Huyền cười tự giễu. Đúng vậy, lấy được đồ không ai chia sẻ, lấy nó có ích lợi gì? Lấy nó có ích lợi gì?

"Tỷ phu, huynh nói hơi quá đáng. . ."

Cái người tỷ phu này thật không biết nói chuyện, đầu gì hắn cũng là vua một nước, hơn nữa hiện tại còn là quốc gia cường đại nhất, đắc tội hắn nếu dẫn đến chiến sự thì phải làm thế nào.

"Tỷ phu huynh nói không sai, nếu Nam quốc chủ mà sớm nhận ra những điều hư vô kia, thì sao có kết cục bi thảm ngày hôm nay."

Hàn Vũ cảm thấy Quân Tà Diễm không nói sai, chỉ là, hắn không biết cách diễn đạt, giọng nói không được nhẹ nhàng.

"Không sai, Diễm huynh đệ nói không sai, Vũ nhi có thể tìm được một phu quân như người, thật là có phúc."

Yến Tử của hắn còn chưa kịp thành thân, còn chưa hưởng thụ vui vẻ đã phải rời khỏi nhân thế

"Nam Quốc chủ, người chết không thể sống lại, ngài xin kiềm chế đau thương, tin rằng muội muội của huynh trên trời có linh thiêng, cũng không hi vọng huynh sống không vui vẻ."

Hàn Vũ khuyên bảo, nỗi đau mất đi người thân nàng có thể hiểu, những đau thương kia chỉ có tự mình chịu đựng, người khác không giúp được gì.

Không lâu sau, độc môn gà ăn mỳ của Hàn Vũ đã tản ra mùi thơm.

"Tỷ tỷ, có phải đã chín hay không? Giống như, còn có mùi thơm của lá sen, làm sao tỷ nghĩ ra được, còn có thể ăn gà theo cách này."

Hàn Thạc đã chờ không kịp nữa, trong mắt phản chiếu ánh sáng thèm thuồng, thật là cậu bé chưa lớn.

"Tỷ tỷ của đệ hiểu biết rất nhiều, sau này đệ còn nhiều kinh ngạc!"

Hàn Vũ biết rất nhiều thứ mà những người ở đây không thể biết, nhưng nàng lại không thể thể hiện từng cái được.

Quân Tà Diễm nhìn Hàn Vũ đầy tình cảm, biết rõ nàng nhất định đang nhớ đến chuyện trước kia.

Hiện tại, Quân Tà Diễm không biết gì hết về quá khứ của Hàn Vũ, nhưng vì Hàn Vũ không muốn nói. Hắn sẽ không bức ép Hàn Vũ, thời điểm nên nói, Hàn Vũ khẳng định sẽ nói cho hắn biết.

Dù cho đến cuối cùng phát hiện mình bị lừa dối, hắn cũng sẽ không hối hận.

Nếu sợ, hắn sẽ không chọn một người nữ nhân bí ẩn như nàng làm nương tử.

"Được rồi...!"

Hàn Vũ đào gà ăn mỳ lên chia cho mọi người, Nam Dương Huyền chưa từng ăn gà ăn mỳ, lúc này không biết nên ăn như thế nào mới đúng.

Hàn Vũ hướng dẫn cận kề, nàng quyết định, về sau sẽ phát triển món ăn độc môn gà ăn mỳ này.

Ăn xong gà ăn mỳ, thu dọn đồ đạc, sáu người Hàn Vũ đi sâu vào trong Huyền Lâm

Bên trong chờ đợi bọn họ là cái gì, bọn họ không biết, duy nhất chỉ biết là ở một nơi nào đó, nhất định sẽ gặp Bắc Trần Thiên.

Càng đi càng xa, sâu trong Huyền Lâm, âm khí càng ngày càng dày đặc.

Xem ra, hai người đi sau lưng Nam Dương Huyền có võ công chỉ số không yếu, người bình thường, không thể nào có thể kháng cự âm khí này mà không bị ảnh hưởng gì.

Hàn Vũ quay đầu nhìn về phía Hàn Thạc, sắc mặt của hắn tái nhợt, hình như sắp không trụ được nữa rồi.

"Đệ đệ, đệ không cần đi theo, đệ đi về trước đi, đệ mang huyết mã về là được rồi, dù sao chúng ta đã thắng cuộc tỷ thí này rồi, chiến quyền đã thuộc về Đông Lâm quốc, sâu trong Huyền Lâm, không biết có nguy hiểm gì đang chờ chúng ta, ta không yên tâm về đệ."

Hàn Vũ khuyên Hàn Thạc rời đi, năng không muốn người mình quan tâm gặp phải nguy hiểm gì.

"Không được, vậy sao có thể, tỷ tỷ cũng có thể đi vào, tại sao đệ có thể lâm trận bỏ chạy, đệ chính là con trai của Hàn tướng quân, biết có nguy hiểm liền lùi bước, tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ muốn cho đệ bị người chê cười sao!"

Hàn Thạc là một đức trẻ bướng bỉnh. Nhưng chính sự bướng bỉnh này tạo nên sức hút và khí phách của hắn, hắn không phải một người tham sống sợ chết.

Quân Tà Diễm nhìn thấy tất cả, hắn lấy từ trong ngực ra một vật có hình dáng giống như phi tiêu đưa cho Hàn Thạc.

"Linh Lung tiêu?"

Hàn Thạc nhận lấy thứ mà Quân Tà Diễm đưa cho, cẩn thận quan sát, cuối cùng nhận ra, đây chính là tuyệt đối hộ thể Linh Lung tiêu.

"Tỷ phu, đây chính là Linh Lung tiêu có đúng hay không?"

Về mặt Hàn Thạc vô cùng kích động, có thể nhận thấy cái được gọi là Linh Lung tiêu hiếm thấy như thế nào.

"Đúng"

Mặt của Quân Tà Diễm lại rất bình thản, không vì cái Linh Lung tiêu đó mà cảm thấy vui mừng.

"Cho đệ?"

Hàn Thạc không thể tin được, Quân Tà Diễm lại cho hắn Linh Lung tiêu, đây chính là bảo bối, truyền thuyết kể rằng Linh Lung tiêu là Hộ Thân Phù của Thánh Giả đời trước, nhưng mà tại sao Quân Tà Diễm lại có thể có nó được.

"Quà gặp mặt"

Ách.., cái quà gặp mặt này cũng quá quý giá rồi.

"Ha ha ha, vậy đệ cũng không khách khí nữa..., tỷ tỷ đệ liền giao cho huynh á! Ha ha ha"

"Tiểu tử thôi, chẳng lẽ đệ lấy cái tiêu dỏm này đến để so sánh với ta sao? Một cái tiêu dỏm liền bán đứng ta."

Hàn Vũ không phục Ác, cái tiêu này đáng giá vậy sao?

"Tỷ tỷ, cái này cũng không phải là tiêu dỏm, công dụng của cái tiêu này rất nhiều, không chỉ có thể hộ thể không bị âm khí xâm nhập, còn có thể trừ độc!"

"Thần kỳ như vậy? Cái Linh Lung tiêu này lại thần kỳ như vậy sao? Làm sao có thể?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

"Cái mũi tên Linh Lung này chính là Thánh Giả đời trước lưu lại, cái này có chỉ số võ công cường đại, có rất nhiều chỗ dùng, chỉ có điều đệ không nhớ rõ, trên kệ sách đệ đã nhìn thấy một quyển dã sử có hình vẽ này, đệ mới nhận ra, nếu không biết nó, người bình thường sẽ vứt nó rồi!"

"Nếu đã đưa cho đệ, đệ cứ nhận đi!"

"Ha ha, cảm ơn tỷ phu!"

Hàn Thạc không khách khí chút nào nhận lấy Linh Lung tiêu!

Nam Dương Huyền nhìn thấy Quân Tà Diễm lấy ra vật gì đó, hắn đưa tay lại rút trở về, vật của hắn sao có thể so sánh với cái Linh Lung tiêu đó.

"Trước mắt sẽ có ma thú chỉ số võ công cấp thấp xuất hiện, mặc dù không khó giải quyết, nhưng số lượng nhiều, nên cẩn thận"

Quân Tà Diễm nhắc nhở mọi người. [diendanlequydon]

Mọi người đề ý đi tới, còn phải tản ra chỉ số võ công để phòng âm khí trong rừng rậm phát tán.

"Tì Tì. Tách tách"

"Âm thanh gì?"

Một tướng sĩ đi theo sau lưng Nam Dương Huyền lên tiếng hỏi, vốn là chỗ sâu yên tĩnh, truyền đến hàng loạt âm thanh Tì Tì.

Mọi người dừng bước, nghe thấy âm thanh kia càng ngày càng gần.

"Đây là thảo mãng, bình thường không có xuất hiện, xem ra, có người còn tới sớm hơn chúng ta "

Hách Huyền Minh giải thích .

"Thảo mãng? chỉ số võ công cấp thấp, rất dễ đối phó"

Tên tướng sĩ kia vốn còn đang lo lắng, sau khi nghe được là thảo mãng, lòng thấp thỏm liền dễ xuống.

"Vị đại ca này, một thảo mãng đúng là dễ ứng phó, nhưng mười thảo mãng thì sao? 50 thảo mãng thì sao? 100 thảo mãng thì sao? thảo mãng ở chung Linh Thú, bình thường sẽ không đơn độc xuất hiện."

Hàn Thạc đối với Linh Thú cấp thấp trong Huyền Lâm rất hiểu rõ.

"Ồ chung? Nhưng là, nghe cái âm thanh này cũng chỉ có hai ba tên mà thôi"

Một gã tướng sĩ khác cẩn thận biện giải, chạy đến nơi phát ra âm thanh kia.

Đến gần, kinh hãi.

Buội cỏ bên kia trải rộng thi thể thảo mãng.

"Thật là lòng dạ độc ác, không hổ là Bắc Trần Thiên"[diendanlequydon]

Nam Dương Huyền hiểu rõ cách làm người của Bắc Trần Thiên, hành xử của hắn rất tàn ác.

"Không được để dính máu, chỗ sâu nhất trong Huyền Lâm có một ma thú thảo mãng rất thích máu. Chỉ là, xem ra, con ma thú kia không cần chúng ta đối phó."

Bắc Trần Thiên giết nhiều thảo mãng như vậy, không thể nào không dính một vết máu nào, hừ, ma thú sẽ tiếp đón hắn thật tốt.

"Tỷ phu, vậy chúng ta làm sao vượt qua?"

"Bay qua"

Ngu ngốc, vấn đề đơn giản vậy cũng hỏi.

"Ếc. . . Ha ha ha"

Xem ra Hàn Thạc khẩn trương hơi quá.

"Lão bà, ta mạng nặng qua"

Không đợi Hàn Vũ trả lời, Quân Tà Diễm liền ôm lấy Hàn Vũ bay qua đồng thảo mãng kia, hai người bay tới một nơi cách đó không xa.

Chỉ là trong nháy mắt, đám người Nam Dương Huyền còn chưa chuẩn bị xong, Hàn Vũ và Quân Tà Diễm đã cách xa bọn họ ngàn mét.

"Hàn Thạc, người biết chỉ số võ công của tỷ phu người đã đạt gần đến trình độ nào không?"

Nam Dương Huyền hoàn toàn không có dự liệu được, hắn đã là truyền kỳ ở Võ Đại lục, không ngờ Quân Tà Diễm tuổi còn nhỏ hơn hắn nhưng chỉ số võ công lại cao hơn hắn.

"Nam quốc chủ, võ công của ngài đã đạt đến Thiên thể tầng cuối rồi, ngài còn không nhìn ra trình độ của tỷ phu ta, ta ngay cả Thiên Thể còn chưa tới làm sao ta biết!"

Nói đùa, Hàn Thạc sao lại không biết chỉ là không nói cho hắn biết, bây giờ mặc dù đồng hành với nhau, một ngày kia không chừng liền thay đổi thành kẻ địch!

"Chủ tử, chúng ta đi thôi"

Hàn Vũ và Quân Tà Diễm ở phía trước chờ mọi người đồng thời quan sát tình cảnh xung quanh.

"Diễm, chàng nói mục đích lần này của Bắc Trần Thiên thật sự là Thiên Lô thạch sao? Hắn muốn Thiên Lô thạch có ích lợi gì? Chẳng lẽ là vì tìm chân trời góc biển và vong tình lâm?" [diendanlequydon]

Hàn Vũ không hiểu, tại sao hắn muốn mượn cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền lần này tiến vào Huyền Lâm, chẳng lẽ hắn đợi không kịp cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền kết thúc sao?

Quân Tà Diễm biết Hàn Vũ đang phỏng đoán cái gì, cầm tay của nàng nói "Thiên Lô thạch xuất hiện cũng cần có thời cơ, một trăm năm xuất hiện một lần, mà Thiên Lô thạch sẽ xuất hiện vào hai ngày kết tiếp ở nơi này, Bắc Trần Thiên sẽ phải ở Huyền Lâm nghỉ ngơi mấy ngày. Chúng ta cũng đợi Thiên Lô thạch xuất hiện"

Vậy Quân Tà Diễm cũng muốn ở Huyền Lâm nghỉ ngơi mấy ngày.

"Không được, hôm nay chàng phải trở về, tối mai chàng . . ."

"Lão bà, nàng yên tâm, không có chuyện gì, nàng ở đây, không có chuyện gì!"

Quân Tà Diễm cắt đứt lời nói của Hàn Vũ.

"Không được, tại sao chàng muốn đợi Thiên Lô thạch xuất hiện? Chẳng lẽ chàng cũng cần nó?"

Hàn Vũ không rõ, đây là lần đầu hắn không nghe lời của nàng..., vì sao? Chẳng lẽ cái Thiên Lô thạch đó quan trọng?

"Ừm, ta cũng cần nó"

Quân Tà Diễm rất thẳng thắn, đúng, hắn cần nó, cần nó tìm đến chân trời góc biển.

"Có tác dụng gì?"

"Lấy được Thiên Lô thạch, có thể tìm được chân trời góc biển, nơi đó, có thể giúp ta giải hết biến hóa những ngày cuối tháng."

"Thật? Vì sao chàng không nói sớm?" [diendanlequydon]

Hàn Vũ vui mừng, mặc dù nàng không để ý chuyện hắn biến hình vào ngày ấy, nhưng Quân Tà Diễm chắc hẳn rất muốn được làm một người bình thường, chán hẳn rất khổ sở.

"Nơi đó, quá nguy hiểm, ta sẽ không để nàng gặp nguy hiểm."

"Chàng cảm thấy ta sẽ sợ sao? Nếu như đổi lại, chàng sẽ làm như thế nào? Để cho ta một thân một mình?"

Quân Tà Diễm trầm mặc, còn muốn nói tiếp thêm nữa, nhưng mấy người Hàn Thạc đã đi tới.

"Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi!"

"Được, đệ cẩn thận một chút!"

Sắc trời bắt đầu tối! Vẫn không thấy bóng dáng của Bắc Trần Thiên.

Xem ra hắn không kịp chờ đợi muốn có được Thiên Lô thạch!

Không bao lâu, phía trước truyền đến âm thanh đánh nhau.

"Diễm, xem ra có người mở đường cho chúng ta." Trừ Bắc Trần Thiên còn ai vào đây.

Nói đến thật kỳ quái, sau khi Tây Hạo Nhiên mang theo thất nương rời đi, chưa xuất hiện lần nào nữa, ba người Tây Phong quốc, ở trong Huyền Lâm cũng không thấy, chẳng lẽ bọn họ buông tha tỷ thí? Hay là có âm mưu gì?

Một nhóm sáu người bắt đầu nghỉ ngơi!

"Nam quốc chủ, Tây Phong quốc đã xảy ra chuyện gì? Lần này Tây quốc chủ tới Đông Lâm quốc, hình như không phải tới đoạt chiến quyền."

"Hắn? Ha ha ha, thật ra thì bây giờ trong Tứ Quốc, không phải Đông Lâm quốc là yếu nhất, mà là Tây Phong quốc, mặc dù Tây Phong quốc thuộc trong Tứ Quốc, nhưng Tây Phong quốc đã kém xa ngày trước, kể từ quốc chủ đời trước thoái vị, Tây Phong quốc dần dần suy thoái, căn bản Tây Hạo Nhiên không có lòng trị quốc, nếu không phải nhờ những đại thần kia chống đỡ, bây giờ Tây Phong quốc sớm đã bị Bắc Tuyết quốc đánh chiếm. Bắc Tuyết quốc ngại vì Tây Phong quốc còn nằm trong Tứ Quốc, nên không có trắng trợn tấn công Tây Phong quốc."

"Vậy nếu như lần này Tây Hạo Nhiên đoạt được chiến quyền, không phải có thể cứu vớt Tây Phong quốc sao? Vì sao hiện tại hắn không biết đi đâu? Chẳng lẽ hắn đứng đầu một quốc gia mà không có một chút trách nhiệm? Hắn làm thế nào ăn nói với bách tính đây?"

Hàn Vũ bất bình thay bách tính Tây Phong quốc, có một quốc chủ như vậy, xem ra, ngày Tây Phong quốc mất nước không xa.

"Trách nhiệm? Muội biết Tây Hạo Nhiên lấy được ngôi vị hoàng đế như thế nào không?"

"Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế không phải là đạp trên thi thể người khác à, ngôi vị hoàng đế không phải dựa vào sự hy sinh đức thành."

"Vũ nhi, muội sai rồi, ngôi vị của hắn là do mẫu hậu của hắn giúp hắn đoạt được, lúc quốc chủ đời trước thoái vị nhường ngôi cho hắn, hắn nói ra một điều kiện"

"Điều kiện gì?"

Kỳ quái, thiên hạ còn có chuyện tốt như vậy? Không muốn ngôi vị hoàng đế, còn bị người buộc thừa kế?

"Điều kiện của hắn là tìm một cô gái, nếu tìm được rồi, sẽ thừa kế ngôi vị hoàng đế"

"Chẳng lẽ Tây Phong quốc không có hoàng tử khác hả? Phải trao ngôi vị lại cho một người không muốn làm hoàng đế?"

"Là mẫu hậu của Tây Hạo Nhiên ép hắn."

Hết chương 85

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

"Bị ép... Xem ra nữ nhân trong hậu cung, ngôi vị hoàng hậu không phải là thứ họ muốn nhất, mà là việc con trai họ ngồi lên ngôi vị hoàng đế, như vậy vị trí của họ sẽ không ai lung lay được"

Hàn Vũ cảm thán, cửa cung sâu tựa như biển.

Hàn Vũ nhìn Quân Tà Diễm một chút, nàng thấy may mắn vì Quân Tà Diễm không có lớn lên ở trong hoàng cung.

"Đúng vậy, thời điểm quốc chủ đời trước thoái vị, chỉ có một đứa con trai có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế là Tây Hạo Nhiên, huynh đệ bằng tuổi hắn đều chết một cách oan uổng"

Hình như trong cung không có tranh đấu. Nam Dương quốc đã từng xảy ra việc tương tự.

"Chết oan chết uổng? Xem ra, đều do mẫu thân của Tây Hạo Nhiên làm?"

"Đúng, bây giờ mẫu thân của Tây Hạo Nhiên là Hoàng thái hậu Tây Phong quốc, kể từ sau cái chết của quốc chủ đời trước Tây Phong quốc, bà ta liền trông coi chính quyền, tất cả hôm nay đều là dựa vào nàng và nhà mẹ nàng duy trì Tây Phong quốc. Tương lai không lâu, Tây Phong Quốc sẽ có một cuộc nội đấu gió tanh mưa máu rồi."

Hàn Vũ suy nghĩ sâu xa, tương lai không lâu, không chỉ là Tây Phong quốc long trời lở đất, mà cả Võ đại lục cũng sẽ rung chuyển.

Lần so tài tranh đoạt chiến quyền này, ngoại trừ Đông Lâm quốc, ba nước còn lại không có dùng hết toàn lực, chiến quyền đã không còn quan trọng?

Võ đại lục, xem ra, sắp thay người lãnh đạo rồi.

"Vũ nhi, nếu như, ta là nói nếu như, thời điểm thế chân vạc giữa tứ quốc bị phá vỡ, chúng ta sẽ trở thành kẻ địch sao?"

Thật sự chuyện đó phát sinh, bọn họ gặp lại lần nữa, có phải gặp trên chiến trường hay không. Khi đó thật sự là kẻ địch gặp nhau sao?

"Huyền ca ca, mặc kệ khi đó chúng ta có lập trường như thế nào, chúng ta sẽ không thành kẻ địch, nhưng là. . ."

Hàn Vũ thay đổi cách xưng hô, Nam Dương Huyền đối tốt với nàng, nàng không phải là không biết, nhưng vì lập trường khác nhau.

"Nhưng là cái gì?"

"Nhưng mà thân phận chúng ta khác nhau"

Đúng vậy, lập trường giữa cá nhân và quốc gia khác biệt, làm sao có thể vẹn toàn hai bên.

"Xem ra, thời điểm đó sớm muộn gì cũng phải tới."

Nam Dương Huyền cảm thán, nếu để cho Đông Lâm quốc xưng bá thiên hạ, chưa hẳn là không thể, tối thiểu, năng lực kia của Quân Tà Diễm có thể thống trị Vô đại lục.

Quân Tà Diễm hẳn, đã đạt đến cấp bậc Thánh Giả, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Tuổi hẳn quá trẻ, mà đã là Thánh Giả, rốt cuộc là hắn khắc khổ tu hành như thế nào, hay là gặp được kỳ ngộ?

"Cẩn thận"

Vẫn đang quan sát xung quanh, Quân Tà Diễm đột nhiên gào lên.

Chỉ thấy một thân thể động vật không biết tên nhắm Hàn Vũ bay tới.

Tai họa bất ngờ, ngồi yên bất động chỗ này cũng gặp nguy hiểm, xem ra hôm nay Hàn Vũ có chút mệt đứt hơi.

"Phá...keng...keng"

Xa xa truyền đến âm thanh của Bắc Trần Thiên, xem ra, hắn đang bị bao vây.

"Có thể kết hợp nhuần nhuyễn vũ kỹ, đây chính là ma thú thích máu của ma thú thảo莽 mà Diễm huynh đệ đã nhắc đến phải không?"

Nam Dương Huyền suy đoán.

"Đúng vậy, chính là huyền thú, ta cảm ứng được huyền thú kia đã sắp đạt đến Thánh Giả."

Giọng nói của Quân Tà Diễm rất bình tĩnh, nhưng lời nói lại không bình tĩnh như vậy.

"Thật không hổ là Huyền Lâm, bên trong này ma thú cũng cường hãn như thế."

"Chúng ta vẫn nên cách xa một chút thôi."

Hàn Vũ muốn sớm rời khỏi chỗ này chứ không... mặc dù bọn họ ở đây cũng có Thánh Giả, nhưng nàng không muốn Quân Tà Diễm một mình chiến đấu. Nàng sẽ đau lòng.

"Không còn kịp rồi"

Nói xong, Quân Tà Diễm liền bay tới chỗ đó chiến đấu.

Hàn Vũ vẫn là lần đầu tiên nhìn Quân Tà Diễm ra tay như thế, nàng không biết rốt cuộc thực lực của Quân Tà Diễm đã đạt đến trình độ nào.

Lần trước Quân Tà Diễm đưa cho nàng huyền thú mê tinh, hình như lần đó hắn bị thương.

Hàn Vũ chuẩn bị đuổi theo, nhưng bị Nam Dương Huyền cản lại.

"Vũ nhi, mọi người không thể đi, chỉ số võ công của ma thú đã đạt đến Thánh Giả, chúng ta không phải là đối thủ của nó, Diễm huynh đệ còn có thể thử một lần, chúng ta tới chỉ thêm phiền toái cho hắn, chỉ số võ công của ma thú đó không phải người bình thường có thể so sánh được, hiện tại huyền thú đó cũng đã đạt đến loài người Thánh Giả."

"Cái gì? Vậy hiện tại chàng chẳng phải là rất nguy hiểm sao? Buông ra, ta muốn đi qua đó"

Hàn Vũ không ngờ huyền thú đó đã là loài người Thánh Giả, khó trách lần trước Diễm bị thương.

"Tỷ tỷ, bây giờ tỷ đi qua đó chỉ làm cho tỷ phụ thêm phiền toái, chúng ta phải tin tưởng hắn."

Hàn Thạc cũng khuyên Hàn Vũ, bọn họ tin tưởng Quân Tà Diễm

"Tin tưởng, ta tin tưởng chàng, nhưng ta lo lắng cho chàng hơn, ta nói lại một lần nữa, buông--- tay"

Hàn Vũ lạnh lùng nói muốn Nam Dương Huyền buông tay, bọn họ sao có thể hiểu rõ tâm tình của nàng bây giờ.

Nam Dương Huyền nhìn Hàn Vũ kiên trì, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là buông tay ra.

Lấy được tự do Hàn Vũ bước một bước về phía trước bay đi.

"Chúng ta cũng đi"

"Chủ tử, không thể, nguy hiểm, nếu ngài có chuyện gì xảy ra, Nam Dương quốc làm thế nào?"

Tên tướng sĩ kia không muốn quốc chủ của bọn họ ở Đông Lâm quốc, trong Huyền Lâm xảy ra chuyện gì.

Hàn Thạc cũng mặc kệ nhiều như vậy, hắn đi theo sau lưng Hàn Vũ, bất cứ khi nào đều có thể bảo vệ nàng.

Hàn Vũ và Hàn Thạc đi vào nơi chiến đấu, thấy Bắc Trần Thiên ôm lồng ngực của mình, thở hổn hển, nằm bên cạnh còn có hai cỗ thi thể.

Bắc Trần Thiên bị trọng thương, hắn nhìn Hàn Vũ, lại nhìn một chút bóng dáng của Quân Tà Diễm.

Mười phần bất đắc dĩ, hắn vì lấy được Thiên Lô thạch, chiến quyền cũng bỏ qua, nhưng lại rơi vào tình trạng như thế này, hiện tại chỉ số võ công của hắn không phát huy được, như một tên phế nhân, hắn đi ra khỏi Huyền Lâm bằng cách nào, chẳng lẽ nào dựa vào sự trợ giúp của bọn người Hàn Vũ?

Sao có thể như vậy được, tôn nghiêm của mình không cho phép, coi như mình để xuống tôn nghiêm, Hàn Vũ, bọn họ cũng sẽ không giúp hắn.

Hàn Vũ đi tới bên người Bắc Trần Thiên, nhìn bộ dạng hắn hít vào thì nhiều thở ra thì ít, châm chọc nói "Muốn thứ gì đó không thuộc về mình, đây chính là kết quả, coi như muốn có được nó, vậy xem ngươi có bản lĩnh kia hay không"

"Hừ, ta không có bản lĩnh, hắn thì có sao? Chỉ số võ công của huyền thú kia đã đạt đến Thánh Giả, coi như bây giờ hắn là Thánh Giả cũng không phải là đối thủ của huyền thú, các ngươi phải chôn cùng ta, ha ha ha ha"

Trong khi chiến đấu, Bắc Trần Thiên cũng biết, huyền thú đã đột phá tới Thánh Giả, nơi này, không có người nào có thể đối kháng với nó.

"Ngươi đắc ý thế, ta mới không cho ngươi chôn theo đâu, ta còn chưa có thành thân. Có tỷ phu ta ở đây, ta cái gì cũng không sợ"

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Hàn Thạc bắt đầu lệ thuộc vào Quân Tà Diễm, từ lần đầu tiên bị hấn trấn áp? Hay khi hấn bay tới chỗ tỷ thí cứu Hàn Vũ ra khỏi vòng vây của Bắc Trần Thiên? Hay là thời điểm hấn lấy ra huyết mẽ và Linh Lung tiêu?

"Hừ, công phu miệng, các ngươi chờ hấn bị huyền thú nhai vào trong bụng đi! Ha ha ha!"

Bắc Trần Thiên hy vọng nhất chính là Quân Tà Diễm bị huyền thú gây thương tổn, như vậy, hắn có thể ôm được mỹ nhân về còn có thể lấy được Thiên Lô thạch.

"Hừ, ta đợi lát nữa ai chết trong tay ai còn chưa biết đâu, không nên vội vội nói bây giờ của mình, đến lúc đó nói không chừng ta nhân từ một chút, cho ngươi lưu lại tính mạng."

"Ngươi. . . Ngươi nói cái gì? Ta chính là quốc chủ Bắc Tuyết quốc"

Bắc Trần Thiên kinh hãi, thật không hổ là nữ nhân mình nhìn trúng, ý tưởng to gan như vậy.

"Ngươi chết ở Huyền Lâm, chết ở trong bụng một con ma thú đã đạt tới Thánh Giả, Bắc Tuyết quốc như thế nào truy cứu? Hừ"

Hàn Vũ cười cười, lần này, vô luận như thế nào, Bắc Trần Thiên không thể sống mà rời đi khỏi Huyền Lâm, đây chính là cơ hội ngàn năm có một.

Về phần Nam Dương quốc, nàng tự có biện pháp đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Hàn Vũ nhìn về phía đáng người uy vũ của Quân Tà Diễm, đứng trên ngọn nhánh cây, vạt áo theo gió nhẹ đong đưa, một thân áo bào màu bạc, tản ra nhàn nhạt ngân quang, đẹp mắt lắm sao, khiến Hàn Vũ không thể dời mắt.

Về mặt nghiêm túc của Quân Tà Diễm khiến Hàn Vũ kinh hãi, lần đầu tiên nàng thấy vẻ mặt nghiêm túc đó, không biết lần đối phó huyền thú này có bao nhiêu khó khăn.

Huyền thú thật thông minh giống con người, hướng Quân Tà Diễm gào thét, theo tiếng thét của huyền thú, một con cuồng phong phả vào mặt.

Đám người Hàn Vũ tránh né, cuồng phong kia chà xát giống như lưỡi kiếm, da thịt đau nhức.

Bây giờ không ai đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Bắc Chấn Thiên không thể tránh né trận cuồng phong tập kích này, hấn tựa vào cây, thôi không đi là tốt rồi, hiện tại Hàn Vũ không cho Bắc Trăn Thiên chạy dễ dàng như vậy.

Miệng Huyền thú phun cuồng phong một hồi, tiếp theo đó là ngọn lửa, Hàn Vũ ngây ngốc nhìn, chẳng lẽ đang diễn phim khoa học viễn tưởng?

Mặc dù nàng biết cái thế giới này có chỗ thần kỳ, nhưng thời điểm nàng chính mắt thấy được, vẫn có chút không tiếp thu nổi.

Quân Tà Diễm hẳn thật sự không có chuyện gì sao? Hàn Vũ bắt đầu dao động.

Mặc kệ Quân Tà Diễm có bao nhiêu lợi hại, cuối cùng hẳn vẫn chỉ là con người, ngọn lửa phun tới, Quân Tà Diễm dùng phòng ngự tốt nhất bảo hộ thân mình, nhưng nhiệt độ đó con người không thể chịu được.

"Đáng chết, không ngờ đã đạt tới Thánh Giả."

Quân Tà Diễm khê kêu, so với lần trước, con huyền thú lần này khó đối phó hơn.

"Tỷ phu, nhận lấy"

Hàn Thạc gian nan tiến lên, khi sắp đến gần Quân Tà Diễm thì hấn ném Linh Lung tiêu cho Quân Tà Diễm.

Mặc dù vẻ mặt của Hàn Thạc không đành lòng, nhưng bây giờ không thể làm khác được, thời điểm hấn chưa cưới được Thúy Trúc, lại bị mất mạng ở chỗ này, cũng chỉ có Quân Tà Diễm mới có thể chiến đấu với con huyền thú kia.

Quân Tà Diễm nhanh chóng nhận Linh Lung tiêu, trong nháy mắt thân thể liền hoạt động như thường, không cần chống đỡ ngọn lửa kia nữa, Quân Tà Diễm vờn tay, nhưng trên tay cái gì cũng không có.

"Chẳng lẽ Diễm muốn tay không chiến đấu với huyền thú?"

Hàn Vũ sốt ruột, bình thường không thấy Quân Tà Diễm dùng binh khí, hiện tại lấy binh khí ở đâu ra cho hấn chiến đấu với con huyền thú kia.

Hàn Vũ lấy đoản kiếm ra, chuẩn bị tiến lên thì nhìn thấy trong tay Quân Tà Diễm xuất hiện một đạo ánh sáng.

"Hóa ánh sáng thành thanh kiếm?"

Cặp mắt Nam Dương Huyền mở thật to, vô cùng sợ hãi, quả thật không thể tin được, loại vũ kỹ này ở Võ Đại lục đã không còn tồn tại, không ngờ Quân Tà Diễm biết dùng vũ kỹ này, trong truyền thuyết vũ kỹ này chỉ có một người sử dụng qua, đó chính là Thánh Giả đời trước, không ngờ, cả đời hấn còn may mắn nhìn thấy vũ kỹ này.

"Hóa ánh sáng thành thanh kiếm? Trời ạ, thật không hổ là tỷ phu ta, thật lợi hại, tỷ phu cố gắng lên, đánh chết tiểu quái thú!"

Hàn Thạc thấy tia sáng đó biến thành thanh kiếm, thì sự hưng phấn của hấn tăng lên, nhưng đối với huyền thú thì vô cùng sợ hãi.

Quân Tà Diễm tay nâng kiếm lên, trời đất rung chuyển, mưa gió biến đổi lớn, trong nháy mắt trời tối om, nhánh cây cuồng y, gió gào thét.

Truyền thuyết, kiếm quang xuất hiện, trời đất rung động, kiếm quang bay lượn, vạn vật hóa tro tàn.

Hiện tại, không chỉ là một truyền thuyết.

Giờ khắc này bọn họ chứng kiến, Quân Tà Diễm thật cường đại.

Huyền thú không phải là dễ đối phó, cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, trong nháy mắt né tránh, nhưng vẫn bị kiếm khí gây thương tích.

Nó thù hận nhìn Quân Tà Diễm, không phải nó không có lý trí, gặp phải kẻ mạnh hơn mình, nó sẽ trốn tránh.

Nhưng Quân Tà Diễm không cho nó cơ hội chạy thoát.

"Muốn chạy trốn, hừ, lưu lại mê tình"

Một lần nữa Quân Tà Diễm một kiếm chém tới huyền thú.

Hình như huyền thú hiểu những lời của Quân Tà Diễm, phun ngọn lửa tập kích tới Quân Tà Diễm, chân trước hướng về phía thân thể nhỏ bé của Quân Tà Diễm mà đá tới.

Lưu lại mê tình không bằng lưu lại mạng của nó, nó thật vất vả mới đột phá tới Thánh Giả, sao có thể chôn vùi mê tình của nó ở chỗ này.

Quân Tà Diễm khéo léo né tránh, giống như đang vui đùa với huyền thú, rốt cuộc, huyền thú nổi giận.

Đột phá đến Thánh Giả, nếu không có một chút bản lĩnh, không phải sẽ phụ lòng hai chữ Thánh Giả sao.

Trong lúc huyền thú hấp thụ năng lượng xung quanh, Quân Tà Diễm phát giác hơi thở của nó biến đổi, thâm than không ổn.

"Đi mau, cách càng xa càng tốt"

Quân Tà Diễm hướng bọn họ gào thét.

Những người nghe được cũng rất muốn đi, nhưng bây giờ, bọn họ căn bản là không nhúc nhích được, thân thể bị thứ gì khống chế đứng im, không cử động được.

"Đáng chết, Sư phụ nói không sai, ma thú đột phá tới Thánh Giả sẽ hút lấy chỉ số võ công của loài người"

Quân Tà Diễm âm thầm tính toán, làm thế nào hóa giải biến cố lần này.

Hàn Vũ nhìn mọi người, hiện tại bọn họ không thể cử động được? Bây giờ chỉ có mình là cử động được, bởi vì mình không có tu luyện chỉ số võ công.

"Lão bà, mang theo Hàn Thạc nhanh rời khỏi chỗ này, nếu không đi kịp, chỉ số võ công của Hàn Thạc sẽ bị mất hết."

Ở trong đám người này, thì chỉ số võ công của Hàn Thạc là thấp nhất, hắn sẽ không chịu nổi lực hút cường đại này. Không cần đề ý đến Bắc Trần Thiên, hắn là người bị thương nặng nhất, hiện tại bị lực hút cường đại này hấp thụ chỉ số võ công, coi như may mắn thoát chết cũng sẽ là phế nhân.

Ở thế giới này kẻ mạnh thì tồn tại kẻ yếu thì đào thải, Bắc Trần Thiên đã bị đào thải.

Hàn Vũ tính mang theo Hàn Thạc rời đi, nhưng khi nhìn đến Nam Dương Huyền bên cạnh thì chạm tới dây xích tay trên cổ tay mình, hai chữ "Yên Tử" làm nàng dao động.

Nam Dương Huyền nhìn Hàn Vũ, hiện tại hắn không phát ra được âm thanh nào, nhưng Hàn Vũ nhìn cái miệng của hắn, nàng biết Nam Dương Huyền đang nói cái gì, hắn bảo nàng nhanh lên một chút rời khỏi chỗ này.

Hàn Vũ không làm được, nàng quan tâm không chỉ là thân nhân của mình, bằng hữu, nàng đều phải bảo vệ.

Quân Tà Diễm nhìn thấy Hàn Vũ không có lập tức rời đi, hắn lo lắng, nhưng vẫn ra sức ngăn chặn huyền thú phát tán lực hút ra ngoài.

Trong tình huống này, Quân Tà Diễm căn bản không có cơ hội sử dụng kiếm quang.

Hàn Vũ đi tới trước mặt mọi người, đưa bọn họ bảo vệ ở sau lưng.

Nam Dương Huyền chưa có hôn mê nhìn thấy quanh thân Hàn Vũ phát ra ánh sáng, rốt cuộc hắn biết, thì ra nàng đủ cường đại để bảo vệ mình.

Hắn muốn bảo vệ nàng, nhưng bây giờ, Nam Dương Huyền đứng sau nhìn Hàn Vũ, đây rốt cuộc là người nào bảo vệ người nào.

Nàng đứng vững chắc trung bình tấn, hai mắt nhắm lại đôi tay từ từ nhấc lên, thân thể lắc lắc, tay vẽ một vòng lớn.

"Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái"

Nếu nhìn khí tức khi Hàn Vũ thủ thế, có thể thấy được, nàng đang vẽ ngũ hành bát quái.

Quyền Thái Cực này, Hàn Vũ chỉ hiểu sơ một chút, không có hiểu hoàn toàn, lần này có thể thử một chút.

Hàn Vũ quay lưng về phía bọn họ một lần lại một lần làm chiều thức Thái Cực, linh ngộ ý nghĩa sâu xa trong đó.

Dần dần, phía trước Hàn Vũ xuất hiện một vòng xoáy nho nhỏ, rất nhỏ, nhưng không gian đó hình như bị vặn vẹo giống nhau, hấp thụ chỉ số võ công của huyền thú.

"Thành công?"

Cảm nhận được khí lưu phía trước mình biến đổi, Hàn Vũ mở mắt, thấy vòng xoáy nho nhỏ, nàng hưng phấn.

Không ngờ nàng thật thành công, đây chính là chỗ thâm sâu ảo diệu nhất của Thái Cực--Vô Cực.

Vô Cực, cho dù trống rỗng, lại là tất cả.

Huyền thú cảm thấy không hấp thu chỉ số võ công được nữa, nó nhìn khí lưu khác thường của Hàn Vũ, vô cùng kinh hoàng.

Quân Tà Diễm thừa cơ tạo ra kiếm quang bổ tới huyền thú.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc, Quân Tà Diễm dùng kiếm quang chém tới huyền thú, huyền thú muốn né tránh, nhưng đã không kịp, nó bị Quân Tà Diễm đâm một kiếm thật sâu.

"Ồ. . . Ngao. . ."

Thân thể khổng lồ ngã xuống.

Quân Tà Diễm đi tới bên người Hàn Vũ, nhìn đáng vẻ vô lực của Hàn Vũ hắn rất đau lòng.

"Lão bà, nàng làm sao vậy?"

Quân Tà Diễm nhận lấy thân thể Hàn Vũ, ôm vào trong ngực.

"Ta không sao, chàng đi xem Hàn Thạc như thế nào."

Hàn Vũ chỉ vào Hàn Thạc, hiện tại Hàn Vũ lo lắng nhất chính là chỉ số võ công của Hàn Thạc có bị phế bỏ hay không.

Quân Tà Diễm ôm Hàn Vũ đi tới bên cạnh Hàn Thạc, cảm thụ chỉ số võ công của hắn, sắc mặt trở nên nặng nề.

.

"Như thế nào?"

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Quân Tà Diễm, lòng của Hàn Vũ cũng nôn nóng muốn biết.

"Không có việc gì, rất tốt"

Quân Tà Diễm nói dối, hắn không muốn Hàn Vũ lo lắng.

"Nàng ở bên này đợi ta...ta đi lấy huyền thú mê tỉnh."

"Ừ, được, mau mau trở lại."

Quân Tà Diễm gạt đầu một cái rồi đi, nếu muốn Hàn Vũ không lo lắng, hắn phải tìm cách biến lời nói dối thành sự thật.

Quân Tà Diễm lấy huyền thú mê tỉnh xong, khi trở về thì Hàn Thạc đã tỉnh lại.

Trong lúc huyền thú thi triển lực hút khiến hắn hôn mê, khi tỉnh lại, hắn cảm thấy chỉ số võ công của mình không còn, kinh hãi, vội vàng vận công, nhưng vẫn không được, chuyện gì đã xảy ra?

"Tỷ, ta. . ."

Hàn Thạc muốn hỏi rốt cuộc hắn đã xảy ra chuyện gì, nhưng bị Quân Tà Diễm bí mật truyền âm ngăn trở.

"Không cần nói cho tỷ của đệ, đệ không nên để nàng lo lắng, đệ sẽ không có chuyện gì, ta giúp đệ."

Nghe được lời nói Quân Tà Diễm, Hàn Thạc gạt đầu một cái.

"Thế nào? Đệ cảm thấy như thế nào?"

Hàn Vũ nhìn biểu tình khẩn trương của Hàn Thạc liền dò hỏi.

"Không có việc gì, tỷ tỷ, chúng ta đi nhanh đi"

Nam Dương Huyền vẫn đứng yên một chỗ không nói chuyện, hần biết hiện tại chỉ số võ công của Hàn Thạc đã mất hết.

Hần vốn định ngăn cản Quân Tà Diễm không nên nói ra sự thật, không ngờ, hần và Quân Tà Diễm chung một ý nghĩ.

Quân Tà Diễm đi tới bên cạnh Bắc Trần Thiên, muốn kết liễu tánh mạng của hần, hừ, dám tư tưởng tới lão bà của hần, cuộc sống liền chấm dứt.

"Diễm, không nên giết hần, ta nghĩ biện pháp tốt nhất là lợi dụng hần, giữ lại hần, đối với chúng ta còn hữu dụng."

Nếu Hàn Vũ nói ra suy nghĩ của nàng lúc này, hai thuộc hạ của Nam Dương Huyền nhất định muốn mạng của nàng.

"Nhưng tỷ tỷ, bây giờ chúng ta còn phải đi vào sâu bên trong, mạng hần theo không có tiện."

Quả thật, hiện tại mạng theo hần chỉ là một gánh nặng.

Ánh mắt Hàn Vũ nhìn về phía Quân Tà Diễm ý bảo hần, có cách nào hay không?

Chỉ thấy Quân Tà Diễm hai tay khoanh lại, phát ra hào quang màu trắng tinh, bày kết giới bên người Bắc Trần Thiên.

"Kết giới? Diễm huynh đệ, ta vô cùng rất ngạc nhiên, sự phụ của người rốt cuộc là ai? Tại sao vũ kỹ Thánh Giả đời trước người đều biết"

Nam Dương Huyền vô tình hỏi thăm, Hàn Vũ nghe vậy liền đi vào sâu trong Huyền Lâm.

"Chúng ta đi thôi"

Biết Quân Tà Diễm sẽ không nói ra sự phụ, Hàn Vũ không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

Sáu người đi vào sâu trong Huyền Lâm, thấy một sơn động vô cùng lớn, bên trong sơn động phát ra hàn khí, cùng với hàn khí mà Quân Tà Diễm phát ra ngày đó rất giống nhau, là độc nhất vô nhị.

Thiên Lôi thạch thật sự có thể tìm được chân trời góc biển ư, có thể phá giải nguyên rủa biến thành quái vật ngày cuối mỗi tháng sao? Tạm thời Hàn Vũ cho đó là một lời nguyên.

"Cầm"

Quân Tà Diễm lại đưa Linh Lung tiêu cho Hàn Thạc, nếu không có Linh Lung tiêu hần vốn không có biện pháp vào bên trong sơn động.

"Hai người các người ở bên ngoài canh chừng"

Nam Dương Huyền ra lệnh thủ hạ của hần.

"Dạ, chủ tử."

Quân Tà Diễm dắt tay Hàn Vũ, truyền nhiệt cho nàng, bốn người tiến vào Sơn Đông.

"Diễm, có ma thú trông chừng Thiên Lôi thạch sao?"

Có, là huyền thú còn cao cấp hơn ma thú."

"Vậy chúng ta có thể đối phó sao?"

"Ma thú này hiểu tính người, là một sủng vật của Thánh Giả, vốn là ở bên cạnh Thánh Giả, sinh mệnh của nó và Thánh Giả là một nhịp thở, Thánh Giả sống nó sống, Thánh Giả chết, nó chết."

"Nhưng . . . Thánh Giả kia không phải mấy trăm năm trước đã chết sao? Vì sao nó. . . Chẳng lẽ, Thánh Giả đời trước không có chết? Điều này sao có thể?"

Nam Dương Huyền nói ra những gì hần nghĩ, đây quả thực là tin tức quan trọng, nếu Thánh Giả đời trước không có chết, Võ Đại Lục xuất hiện Thánh Giả, khi đó cảnh tượng sẽ như thế nào đây.

"Thánh Giả đời trước chết hay chưa cũng không biết, nhưng Tiểu Ma Thú không có chết."

Hần không quan tâm Thánh Giả đời trước có chết hay chưa, hiện tại hần chỉ muốn lấy được Thiên Lôi thạch.

"Thật không thể tưởng tượng nổi. Tỷ phụ, huynh nói Tiểu Ma Thú ký túc ở bên cạnh Thánh Giả, nó không phải Tiểu Thánh thú?"

"Đúng"

Quân Tà Diễm nhìn Hàn Thạc, không ngờ hẳn đối với mấy chuyện này cũng hiểu rõ.

"Ha ha ha, tỷ tỷ, tỷ không biết Tiểu Thánh thú đó, thể tích rất nhỏ, giống một sóc con, tỷ cũng đừng xem thường nó nhỏ, bản lĩnh nó rất lớn."

Xem ra Hàn Thạc rất thích Tiểu Thánh thú đó.

"Có phải nó toàn thân tuyết trắng, có hai lỗ tai rất nhỏ hay không? Hai móng trước nho nhỏ? Là nhảy đi nhảy lại phải không? Không, còn thích chui, thậm chí còn biết cười thể nào nữa?"

"Đúng, tỷ tỷ chẳng lẽ tỷ gặp nó rồi? Không thể nào"

Hàn Thạc không ngờ Hàn Vũ biết những thứ này, giống như đã tận mắt thấy qua .

"Các người nhìn. . ."

Hàn Vũ chỉ vào một sinh vật nhỏ chắc hẳn là Tiểu Thánh thú.

"A, chính là nó"

"Lui về phía sau"

Quân Tà Diễm đi tới phía trước bọn họ, Tiểu Thánh thú nhìn qua thì vô hại, nhưng hẳn biết sự lợi hại của nó. Bằng không cũng không thể ký túc ở bên cạnh Thánh Giả được.

"Xèo xèo. . . Chít chít"

Giống như Tiểu Thánh thú muốn nói cái gì, đáng tiếc bọn họ không hiểu tiếng động vật.

"Diễm, không nên thương tổn nó."

Hàn Vũ nhìn ánh mắt của Tiểu Thánh thú, có nhớ nhưng mãnh liệt, nó có phải là đã thành tinh hay không?

Tại sao nó lại nhìn chăm chăm vào nàng?

Hai mắt Tiểu Thánh thú nước mắt lưng tròng, hiện tại nó rất bi thương.

Kỳ quái, nàng làm sao có thể cảm nhận được, cảm nhận được bi thương của nó, làm cho Hàn Vũ cũng buồn theo, từ trước nay nàng không có buồn như thế.

Hàn Vũ lướt qua Quân Tà Diễm đi tới trước mặt của Tiểu Thánh thú, nhìn tròng mắt đầy nước mắt, sáng chói.

Hàn Vũ đưa tay lên sờ Tiểu Thánh thú.

"Lão bà, nguy hiểm"

Quân Tà Diễm ngăn cản Hàn Vũ, bắt được tay nàng, hẳn không thể để cho nàng đi mạo hiểm, Tiểu Thánh thú này là một con vật mê hoặc.

"Diễm, không có việc gì, tin tưởng ta"

Hàn Vũ cũng mê muội, hiện tại nàng không biết có nên tin cảm giác trong lòng không, nàng cảm thấy nó rất bi thương, hiện tại cần trấn an, cặp mắt của nó vẫn nhìn chăm chăm vào mình, giống như người quen.

Hàn Vũ ôm lấy Tiểu Thánh thú, Tiểu Thánh thú chạy như bay về phía đầu vai Hàn Vũ, vô cùng sung sướng, bi thương vừa rồi giống như không có.

Hàn Thạc và Nam Dương Huyền đều mở to mắt nhìn một màn này, lo lắng càng nhiều, nếu như Tiểu Thánh thú cho Hàn Vũ một chương, bọn họ không có cơ hội ra tay.

Nhìn thấy móng nhọn sắc bén hiện ra, lòng Quân Tà Diễm treo lên.

"Tiểu Thánh thú, chẳng lẽ chúng ta đã gặp nhau rồi?"

"Xèo xèo chi"

Hàn Vũ không hiểu nó đang nói cái gì, nhưng khi cái đầu nhỏ của nó gật gật, nàng biết nàng và nó đã gặp qua.

Nhưng Hàn Vũ căn bản không hiểu sinh mệnh của nàng và Tiểu Thánh thú sống cùng nhau như thế nào.

Cuộc sống trước, mặc dù không tìm được mẹ đẻ của mình, nhưng nàng lớn lên ở đó, hiện tại nàng bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc nàng ở đâu tới, mẹ đẻ của nàng là ai? Phụ thân nàng là ai? Rốt cuộc nàng sinh ra ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

"Chúng ta đã gặp qua ở đâu? Ta không nhớ rõ đã từng gặp người"

Nghe được Hàn Vũ nói, Tiểu Thánh thú mất mát cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên, khoa tay múa chân lên lên xuống xuống.

Tiểu Thánh thú khoa tay múa chân làm thành một vòng tròn nhỏ, sau đó nó đứng đưa qua lại.

"Ta xem không hiểu."

"Tỷ tỷ, không phải nó muốn nói là lúc còn rất nhỏ, có thể là lúc tỷ mới sinh ra. Nó đã ôm tỷ vào lòng đứng đưa?"

Tiểu Thánh thú nghe được vậy vô cùng phấn khích nhảy lên vai Hàn Vũ nhảy nhót

"Ah? Ta đoán đúng rồi? Ha ha ha"

Hàn Thạc gãi ót, ngây ngốc. Tiểu Thánh thú ưỡn ngực, nhìn về phía Hàn Thạc gật đầu.

"Thời điểm ta sinh ra?"

Hàn Vũ hết ý kiến, làm sao nàng nhớ được thời điểm nàng mới sinh ra.

"Tiểu Thánh thú, người biết phụ mẫu của ta là ai không?"

Nói tới phụ mẫu, đáng vẻ Tiểu Thánh thú vốn đang hưng phấn, trong nháy mắt rũ xuống, nước mắt tí tách rơi xuống đầu vai Hàn Vũ.

"Có phải phụ mẫu của ta đã chết rồi hay không?"

Tiểu Thánh thú lúc đầu gật đầu một cái, sau đó lắc đầu một cái, không biết rốt cuộc nó muốn nói gì.

"Rốt cuộc chưa chết? Nếu không chết, bây giờ bọn họ đang ở đâu?"

Không nghĩ lần này tìm kiếm Thiên Lô thạch, lại tìm được thân thể của mình.

Hàn Thạc không cảm thấy bất ngờ, bởi vì trước khi bắt đầu hội nghị Tứ Quốc phụ thân đã nói cho hắn biết Hàn Vũ không phải chị ruột của hắn.

Thế nhưng qua thời gian chung sống, những việc Hàn Vũ làm vì Hàn gia, bọn họ đều cảm nhận được, huyền thú mê tình, biểu diễn trong tiệc sinh nhật Hàn hoàng hậu, trong khi thi đấu tranh đoạt chiến quyền có thể thấy được nàng đối với Hàn gia rất tốt.

Tiểu Thánh thú đột nhiên phấn chấn lại, mới vừa rồi nó chui ra ngoài từ cái hang nhỏ kia.

"Trong động có đồ?"

Tiểu Thánh thú gật đầu một cái.

"Điểm"

Quân Tà Diễm đi tới bên cạnh lỗ nhỏ, xuất ra một chường, lỗ nhỏ chia năm xẻ bảy, Tiểu Thánh thú thấy thế nhảy dựng lên kêu "xì xì xì".

"Ha ha ha, Diễm, chàng phá chỗ ở của Tiểu Thánh thú rồi. Ha ha ha"

Tiểu Thánh thú vô cùng uất ức, nó ở trong lỗ nhỏ đó mấy trăm năm, cứ như vậy bị Quân Tà Diễm một chường phá tan tành, nó phẫn hận nhìn Quân Tà Diễm thật muốn dùng móng vuốt nhỏ của nó, xé hắn ra.

Quân Tà Diễm không nghĩ nhiều như vậy, hắn nào biết đây là ổ của Tiểu Thánh thú. Hắn lấy ra một cục đá nhỏ phát ra ánh sáng màu vàng trong đồng đỏ

nát đó.

"Đây chính là Thiên Lô thạch?"

Quân Tà Diễm biết Tiểu Thánh thú hiểu được lời của hắn, nhưng nó không để ý tới hắn.

"Tiểu Thánh thú, đó chính là Thiên Lô thạch sao?"

Hàn Vũ biết tầm quan trọng của Thiên Lô thạch, hiện tại cũng không phải là thời điểm nổi giận.

Tiểu Thánh thú lắc đầu một cái.

"Vậy thiên lô thạch ở chỗ nào?"

Tiểu Thánh thú nhảy xuống vai Hàn Vũ, đi tới trước mặt của Quân Tà Diễm, hai tay nhỏ bé xòe ra trước mặt Quân Tà Diễm.

Quân Tà Diễm giao cục đá nhỏ ánh vàng kia cho Tiểu Thánh thú.

Cầm cục đá nhỏ ánh vàng, Tiểu Thánh thú nhảy lên thật cao trên tảng đá, không biết làm thế nào lại bò lên đỉnh của sơn động.

Nó bỏ cục đá nhỏ ánh vàng vào một lỗ trống bên trong, thật là ăn khớp.

Đột ngột, bên trong sơn động chấn động, bụi bặm thi nhau rơi xuống, sau đó những tảng đá cũng đồng loạt rơi xuống theo.

Vẫn còn ở trên đỉnh sơn động, Tiểu Thánh thú nhảy một cái đến bên người Hàn Vũ, chỉ vào nơi sâu nhất của sơn động, ý bảo bọn họ đi theo hướng đó.

Mọi người không có suy nghĩ nhiều chạy theo hướng mà Tiểu Thánh thú chỉ, lúc mới đi vào bọn họ không có thấy cái huyệt động này, chỉ khi Tiểu Thánh thú bỏ cục đá nhỏ ánh vàng vào lỗ trống thì lối đi mới xuất hiện.

Khi mới vừa vào tới huyệt động, sơn động kia dần dần sụp đổ.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, càng ngày con đường càng sáng, sau khi ra khỏi huyệt động, đập vào mắt mỗi người là những núi đá lớn nhỏ màu ngà, muôn hình vạn trạng, giữa khe núi đá là một dòng nước chảy tí tách, Hàn Vũ đi lên phía trước, chạm vào dòng nước, ẩm áp, cảm giác toàn thân thật thoải mái.

"Đây là những núi đá bảo vệ Thiên Lô thạch?"

Quân Tà Diễm quay sang hỏi.

Tiểu Thánh thú kêu “xèo xèo” gật đầu.

Nhìn những núi đá đủ hình dáng, hắn là ngày mai Thiên Lô thạch sẽ xuất hiện, nhưng ngày mai. . . Lúc này Quân Tà Diễm vô cùng phiền não.

"Diễm"

Hàn Vũ nhìn ra sự lo lắng của hắn, bây giờ Thiên Lô thạch sắp xuất hiện, thế nhưng ngày mai là ngày hắn biến đổi, phải làm sao đây.

Quân Tà Diễm nghĩ tới một biện pháp duy nhất, hắn nhìn Nam Dương Huyền, Nam Dương Huyền không rõ, bây giờ ánh mắt Quân Tà Diễm giống như có sát khí, nhưng sát khí này không phải hắn tạo ra mà là do Quân Tà Diễm.

Quân Tà Diễm nhanh chóng đi tới sau lưng Nam Dương Huyền, nói một tiếng "Đắc tội" bàn tay liền đánh vào sau ót Nam Dương Huyền.

"Diễm, không thể"

Hàn Vũ kinh hãi, chẳng lẽ Quân Tà Diễm muốn giết Nam Dương Huyền?

Nhưng hắn không phải là người không nói lý lẽ như vậy, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Chỉ thấy trong tay Quân Tà Diễm xuất hiện một luồng khói, rót vào trong đầu Nam Dương Huyền, Nam Dương Huyền ngã xuống.

"Diễm, chàng muốn làm cái gì?"

Hàn Vũ nhận lấy thân thể Nam Dương Huyền, không hiểu hỏi Quân Tà Diễm.

"Chỉ để cho hắn hôn mê mấy ngày, không cần lo ngại."

Hàn Vũ thở ra một hơi, là nàng suy nghĩ nhiều.

Sau đó Quân Tà Diễm đưa Nam Dương Huyền tựa vào một góc núi đá.

"Đệ đệ, đợi lát nữa đệ thấy cái gì cũng không cần ngạc nhiên, có tỷ ở đây."

Hàn Thạc không hiểu được, tại sao tỷ phu lại đánh ngất xiu Nam Dương Huyền?

Đợi lát nữa hẳn sẽ thấy cái gì? Hàn Thạc vô cùng mong đợi.

"Ừ, đệ biết rồi."

Ở bên trong huyết động, chờ Thiên Lôi thạch xuất hiện, thời gian giống như trôi qua rất chậm, thế nhưng điều gì tới cũng tới.

"Diễm, Diễm?"

Hàn Vũ nhìn về mặt khổ sở của Quân Tà Diễm, hẳn là thời gian biến hóa sắp đến rồi.

"Không có việc gì."

Tuy nói không có việc gì, nhưng về mặt khổ sở của hắn không giống là không có chuyện gì.

Hàn Vũ ôm hắn, nàng không muốn để một mình Quân Tà Diễm chịu đựng khổ sở, nhưng cái gì nàng cũng không giúp được, nàng chỉ có thể ôm hắn, cho hắn một chút ấm áp.

Ngay lúc Hàn Thạc bắt đầu nghi hoặc thì phát hiện Quân Tà Diễm biến hóa.

Một đầu tóc bạch kim lấy mất thường có thể thấy được đang dài ra rất nhanh. Hai con mắt Hàn Thạc mở to, há hốc mồm, hẳn rất cuộc hiểu câu nói của Hàn Vũ có ý gì rồi.

Đã đến thời gian biến hóa của Quân Tà Diễm.

Đầu tóc bạch kim dài ra đến mặt đất mới dừng lại, móng tay cũng bắt đầu bén nhọn hơn, dần dần thay đổi, hai răng nanh trong miệng cũng lộ ra, tản ra khí tức hàn lạnh.

Trời ạ, Hàn Thạc bắt đầu hoài nghi có phải hắn đang bị ảo giác hay không?

Chuyện này. . . Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Hàn Thạc dần dần lui về phía sau, đi tới bên người Nam Dương Huyền, tại sao tỷ phu không đánh hắn ngất xiu? Để cho hắn thấy cảnh tượng kinh khủng như thế này?

Nhìn Hàn Vũ ôm Quân Tà Diễm như vậy hắn vô cùng lo lắng, bây giờ Quân Tà Diễm căn bản không phải là người, so với lần trước gặp huyền thú còn khủng bố hơn.

Hàn Vũ nhìn răng nanh của Quân Tà Diễm mặc dù không thấy sợ hãi, nhưng nhìn Quân Tà Diễm như vậy nàng thấy rất thương tâm, rất đau xót.

Thiên Lôi thạch, bọn họ nhất định phải lấy được.

Quân Tà Diễm còn giữ được một chút lý trí, hình như lần này biến hóa không có khổ sở như mấy lần trước, vốn là lúc mới thay đổi đầu sẽ đau như muốn nứt ra, nhưng khi nằm trong lòng Hàn Vũ thì mọi cảm giác đau đớn đều biến mất.

Nhưng lần này hai răng nanh và cảm giác khát máu không có biến mất, hắn giữ một tia lý trí cuối cùng nhìn về phía Hàn Vũ nói "Lão bà, nàng nhanh cách xa ta một chút, ta. . . Ta"

Hắn đã sắp không còn lý trí.

"Không, son động nhỏ như thế này, dù cho đi đến chỗ nào nếu chàng muốn thương tổn ta. . . ta cũng trốn không thoát, không bằng cứ ôm chàng, cho dù chết dưới móng vuốt của chàng, ta cũng không hối hận, ai bảo chàng. . . chàng là lão công của ta!"

Quân Tà Diễm nhếch miệng lên, thật tốt. . . Hàn Vũ nhận định hắn là lão công rồi.

Nàng không trốn tránh, nàng đã từng nói, Quân Tà Diễm là người nàng lấy làm chồng, dù bây giờ chàng là gì.

"Ahhhhh. . ."

Một tiếng gầm thét này đã lấy đi một tia lý trí cuối cùng của Quân Tà Diễm.

Tiểu Thánh thú ở một bên nhìn hắn biến hóa, về mặt cũng không kinh sợ, giống như nó thường xuyên nhìn thấy chuyện này.

Nó từ trên vai Hàn Vũ nhảy xuống, đối với hình dáng quái vật của Quân Tà Diễm cười nhạo một trận.

"Xèo xèo chi"

Tiểu Thánh thú hoa tay múa chân, Hàn Vũ biết nó đang muốn nói gì đó với nàng, nhưng bây giờ nàng căn bản không có tâm tư đoán xem nó muốn nói cái gì.

"Tiểu Thánh thú, ngoan, đừng làm rộn. . ."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Edit: giọt biển

Hàn Vũ vẫn chưa nói gì, hai tay đã bị móng vuốt của Quân Tà Diễm đâm trúng.

"Úm. . ."

Hàn Vũ rên lên một tiếng đau đớn, Quân Tà Diễm rút móng vuốt ra, đầu ngón tay sắc nhọn đang từ từ ngấn lại.

Tiểu Thánh thú dùng sức chỉ vào móng vuốt của Quân Tà Diễm muốn Hàn Vũ nhìn, Hàn Vũ nhìn theo phương hướng nó chỉ, nhìn thấy toàn bộ ngón tay của Quân Tà Diễm đã trở lại hình dáng ban đầu, thế nhưng không lâu sau đó liền bén nhọn như cũ.

"Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ. Tại sao tỷ phụ hấn có thể làm tổn thương tỷ?"

Hấn không ngờ khi ở trạng thái này ngay cả Hàn Vũ mà Quân Tà Diễm vẫn đã thương. Chẳng lẽ nếu mất đi lý trí hấn sẽ giết chết Hàn Vũ sao?

"Không có việc gì, đệ cứ ở đó không nên cử động"

Hàn Vũ nhìn về phía Tiểu Thánh thú hỏi "Có phải có biện pháp có thể thay đổi bộ dạng bây giờ của chàng hay không?"

Thấy Tiểu Thánh thú lắc lắc cái đầu nhỏ, Hàn Vũ thất vọng vô cùng.

Tiểu Thánh thú cũng không có biện pháp, có nghĩa là hiện tại không có cách gì để thay đổi, chẳng lẽ thật sự phải cùng chàng chống chọi qua một đêm, phải đối mặt với một Quân Tà Diễm đã mất đi lý trí? Hàn Vũ đang suy nghĩ, nếu bị Quân Tà Diễm hút máu, nàng có thể chống đỡ qua một buổi tối được hay không.

"Xèo xèo chi"

Tiểu Thánh thú chỉ vào chỗ đang chảy máu của Hàn Vũ, rồi chỉ chỉ vào dòng nước đang chảy trên khe núi đá bên cạnh. Nó không có cách nào thay đổi được hình dáng của Quân Tà Diễm, nhưng có cách giúp hấn lấy lại lý trí.

"Người nói là lấy máu của ta và nước hòa lẫn nhau? Rồi cho chàng uống?"

Tiểu Thánh thú gật gật cái đầu nhỏ.

"Cái này có hiệu quả gì?"

Nếu như tỉ mỉ quan sát, đầu Tiểu Thánh thú có ba giọt mồ hôi.

Có hiệu quả gì? Hiện tại nó khoa tay múa chân, Hàn Vũ nàng có thể hiểu sao?

Tiểu Thánh thú từ đầu vai Hàn Vũ nhảy xuống, lôi kéo Hàn Vũ.

"Đệ đệ, đệ đổ hết nước trong bình đi, rồi lấy nước đang chảy rửa sạch bình nước, sau đó hứng nước sạch mang lại cho ta, nhanh lên một chút."

Hiện tại Hàn Vũ không thể buông Quân Tà Diễm ra, đành phải nhờ Hàn Thạc.

Quân Tà Diễm bắt lấy cánh tay của Hàn Vũ bắt đầu liếm láp dòng máu đang chảy, một lần lại một lần, mắt Quân Tà Diễm nhìn chăm chăm vào cổ của Hàn Vũ tận mắt ra sự tham lam.

Tay hần sờ lên cổ Hàn Vũ, chạm rai ma sát, Hàn Vũ cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ chàng lại muốn cắn cổ của mình một lần nữa?

Hàn Vũ quay đầu sang chỗ khác, tay Quân Tà Diễm không chạm tới, trong cơ thể Hàn Vũ tản ra mùi thơm, hòa lẫn mùi máu tươi, càng thêm kích thích thú tính trong Quân Tà Diễm.

Quân Tà Diễm bắt được tay Hàn Vũ, muốn cắn một cái.

Tiểu Thánh thú thấy thế, móng vuốt nhỏ nhỏ lấy ra một viên thuốc trong người nó, bắn vào trong miệng của Quân Tà Diễm.

Sau khi Quân Tà Diễm ăn viên thuốc đầu vô cùng choáng váng, buông tay Hàn Vũ ra, hần ôm đầu, lắc lắc.

Viên thuốc của Tiểu Thánh thú chỉ có thể trì hoãn một lúc, tay nhỏ bé của nó vỗ lên mặt đất, sau lại quay qua Hàn Thạc ra sức vẫy tay, ý bảo Hàn Thạc nhanh lên.

Rốt cuộc Hàn Thạc cũng rửa sạch bình nước, lấy được phân nửa nước từ dòng nước trên núi đá, đi về phía Hàn Vũ, đưa bình nước cho nàng.

"Cám ơn, đệ qua bên chỗ Nam Dương Huyền đi, tự chăm sóc mình cho tốt."

Hàn Thạc gạt đầu một cái, không nói gì đi trở về.

"Đệ đệ, ta sẽ giải thích cho đệ sau."

Hàn Vũ biết trong lòng Hàn Thạc tràn đầy nghi vấn, nhưng bây giờ không phải lúc giải thích cho hần.

"Ừ, được, tỷ cũng phải bảo vệ tốt chính mình. "

"Ta không có việc gì, ta còn muốn tham gia hôn lễ của đệ và Thủy Trúc!"

Hàn Thạc đi tới bên cạnh Nam Dương Huyền, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm vào bọn họ.

"Tiểu Thánh thú, cần trộn tỷ lệ bao nhiêu?"

"Tư tư?"

Tiểu Thánh thú không hiểu lời của nàng, cái gì tỷ lệ?

Hàn Vũ nhìn vẻ mặt nghi ngờ của nó, nàng im lặng triệt để.

Nàng cũng không quan tâm nhiều như vậy, đưa cổ tay của mình ra, nhỏ máu vào bên trong bình nước.

Hàn Vũ nhú nhú mày, không ngờ chuyện thân thể nhanh chóng phục hồi như cũ cũng không phải chuyện tốt. Chỗ bị Quân Tà Diễm tổn thương đã gần hồi phục. Hiện tại chỉ có thể tự tạo vết thương.

Vết thương Hàn Vũ tự tạo cũng nhanh chóng phục hồi như cũ, Hàn Vũ chỉ có thể dùng sức cắn thật mạnh vào miệng vết thương.

Tiếp tục lấy máu của nàng hòa vào nước.

Tiểu Thánh Thú nhìn Hàn Vũ, trong mắt tràn đầy đau lòng. Hàn Thạc chứng kiến tất cả cảm thấy người tỷ tỷ này thật là một người tốt, nếu như bây giờ hần biến thành quái vật, Thủy Trúc có thể cũng sẽ bất chấp nguy hiểm tính mạng mà cứu hần hay không?

"Đủ chưa?"

Tiểu Thánh thú dùng sức gạt đầu, nó rất đau lòng khi Hàn Vũ tự thương tổn tới mình, mặc dù nó biết vết thương của Hàn Vũ sẽ rất nhanh phục hồi, thế nhưng lúc tạo ra vết thương cũng rất đau đớn.

Nhân cơ hội Quân Tà Diễm đang hôn mê, Hàn Vũ rót hỗn hợp máu và nước hòa lẫn vào trong miệng Quân Tà Diễm.

Cảm thấy được mùi máu tươi Quân Tà Diễm đang nhắm mắt lại điên cuồng uống nước trong bình.

Uống xong, cảm giác choáng váng liền biến mất.

Quân Tà Diễm mở mắt ra thấy ngay vẻ mặt lo lắng của Hàn Vũ, trong lòng một trận ảm áp.

"Lão bà"

Quân Tà Diễm dang hai tay ra ôm Hàn Vũ vào trong ngực, nhìn vết máu nơi cánh tay và cổ tay của nàng, hần biết, mình đã tổn thương nàng.

Lòng tự trách dâng lên. Thật là đáng chết.

Hàn Vũ còn đang ngơ ngác, Quân Tà Diễm . . . Chàng đã khôi phục lại?

"Diễm, chàng bây giờ có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?"

Hàn Vũ muốn tránh thoát lồng ngực của Quân Tà Diễm, muốn xác định biện pháp này có tác dụng hay không, nhưng hân ôm nàng thật chặt, không cho nàng nhúc nhích.

"Ta rất khỏe, chưa khi nào khỏe như bây giờ"

Quân Tà Diễm biết, mặc kệ nói thế nào, bây giờ muốn Hàn Vũ rời xa hân, nàng làm không được, hân càng không thể làm được, hân không thể rời xa nàng được nữa rồi.

Hãy để hân ịch kỷ một lần, hân sẽ giữ Hàn Vũ ở bên mình mãi mãi, dù cho...dù cho mình có thể sẽ làm tổn thương nàng, hân cũng không thể để nàng rời xa hân.

Yêu sâu đậm, đó chính là không có cách nào tự kiềm chế bản thân.

Quân Tà Diễm nhìn hai tay của mình, cảm thụ nanh vuốt của mình, kỳ quái, hiện tại mình sao có thể duy trì được lý trí?

Cuối cùng, Hàn Vũ thoát khỏi lồng ngực Quân Tà Diễm, nàng nắm tay Quân Tà Diễm nhìn một chút, không có trở lại như thường, hai nanh vẫn còn, tóc còn chạm mặt đất. Không có gì thay đổi cả.

Hàn Vũ nhìn Tiểu Thánh thú "Không có gì thay đổi cả"

Bây giờ Tiểu Thánh thú thật là hận mình không thể nói chuyện được.

Nó cũng đã nói trước là Quân Tà Diễm không thể trở về hình dạng con người được, hân chỉ lấy lại lý trí mà thôi.

"Lão bà, có thay đổi, hiện tại ta có lý trí của mình, quá khứ đều là bị ma thú khống chế, nhưng bây giờ là ta khống chế nó, thay đổi như vậy đã là rất tốt."

"Nhưng. . ."

Quân Tà Diễm nâng một cái tay lên, ngăn lời nói của Hàn Vũ.

"Lão bà, này đã rất tốt rồi."

Hàn Vũ nắm tay Quân Tà Diễm, đúng, bây giờ đã rất tốt, đợi khi tìm được Thiên Lôi thạch, có thể giải quyết tất cả phiền toái.

Kỳ thực nếu suy nghĩ lại, hiện tại cũng không có gì không tốt.

"Ha ha ha ha"

Hàn Vũ vì ý tưởng của mình mà cảm thấy buồn cười.

"Lão bà nàng cười cái gì?"

"Ta đang suy nghĩ, lão công của mình thật là thiên hạ độc nhất, lão công của ta thật đặc biệt. Ha ha ha, trong thiên hạ, sẽ không tìm thấy ai có thể so sánh với chàng? Ha ha ha!"

Quân Tà Diễm nhìn nụ cười kia của Hàn Vũ, trái tim băng giá trước giờ đột ngột rung động.

Chuyện này mà nàng cũng có thể lấy ra khoe khoang? Rốt cuộc hân đã tìm được một lão bà tốt thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Thời điểm hai người đang chàng chàng thiếp thiếp, Tiểu Thánh thú lại nhảy lên đỉnh đầu của Quân Tà Diễm mà nhảy nhót.

Quân Tà Diễm cau mày, cái vật nhỏ này càng ngày càng quá đáng, đã dám nhảy lên đầu hân mà nhảy nhót...

Móng tay nhọn của Quân Tà Diễm vương tới bắt nó, nhưng Tiểu Thánh thú vốn rất linh hoạt, không phải ai cũng bắt được nó.

Tiểu Thánh thú lại nhảy đến đầu vai Hàn Vũ, hướng Quân Tà Diễm ra oai.

Quân Tà Diễm không nhìn đến nó nữa.

Vốn định trêu Quân Tà Diễm một phen, bỗng nó cảm giác Thiên Lô thạch xôn xao.

"Chi chi chi chi. . ."

"Lão bà, Thiên Lô thạch xuất hiện."

Bọn họ đi tới núi đá trước mặt của mình, giữa núi đá bắt đầu thay đổi, vốn là núi đá lớn nhỏ không đều dần dần biến mất, Tiểu Thánh thú nhanh chóng chạy đến trên núi đá, đục khoét những núi đá đang biến đổi kia, nhìn Hàn Vũ, trong mắt hưng phấn, Hàn Vũ không rõ chân tướng liền đi theo nó.

Vốn là núi đá lồi lõm, hiện tại biến thành một hang động bình thường, chỉ có một chỗ ngay chính giữa, lồi ra một khoảng nhỏ.

"Xi xi xi"

Tiểu Thánh thú chỉ vào chỗ lồi ra đó, vui mừng nhảy lên.

"Diễm"

"Được, ta biết"

Quân Tà Diễm bay lên hang động kia, đứng trên không, một chương đánh về chỗ lồi ra, nhưng chỗ đó vẫn không thay đổi gì cả.

Tiểu thánh thú trên mặt đất cười ha ha, nhưng vẫn không quên che cái eo sắp không thấy rõ của nó

Quân Tà Diễm quay người đáp xuống đất, nhanh chóng bắt được Tiểu Thánh thú, lại bay tới chỗ lồi ra, dùng móng nhọn của Tiểu Thánh thú từ từ cào chỗ đó.

Tiểu Thánh thú mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có móng của nó mới có thể chà xát được những thứ núi đá bảo vệ Thiên Lô thạch này.

Hàn Vũ nhìn chỗ lồi ra đang dần dần hiện ra, là một viên nhỏ nhất. . . Vũ hoa thạch?

Cái này không phải ở thế giới của mình người đời gọi là tảng đá vũ hoa thạch sao?

Hàn Vũ nhìn kỹ, lại cảm thấy có chút không giống, Thiên Lô Thạch toàn thân màu đỏ như máu, cũng không phải trong suốt, bên trong bản đục ngầu, giống như bên trong đang ẩn núp một cái gì đó.

Quân Tà Diễm lấy Thiên Lô thạch ra ngoài, nhưng không ngờ tới tốc độ của Tiểu Thánh thú rất nhanh, cướp Thiên Lô thạch từ trong tay của hắn, sau đó bỏ vào trong miệng, nuốt xuống.

"Tiểu Thánh thú, nguoi. . ."

Sau khi Tiểu Thánh thú nuốt Thiên Lô thạch vào thân thể nó tán ra huyết quang, bắt đầu thay đổi, từ từ một bóng người xuất hiện trước mặt bọn họ.

Là một mỹ nam tử, khỏe mạnh có trách nhiệm, tuấn mỹ luân không (ý nói không có đối thủ), đẹp đến nỗi không giống người nhân gian, nếu như nói Quân Tà Diễm là ánh mặt trời, vậy hắn là dòng nước chảy.

Hàn Vũ quan sát xong mới xoay người sang chỗ khác, bởi vì hiện tại hắn không có mặc cái gì cả.

"Tiểu Vũ Vũ, làm gì đưa lưng về phía ta, người ta nhớ người muốn chết, ta chính là đợi người mấy trăm năm!"

Tiểu Thánh thú muốn tiến lên ôm Hàn Vũ, người mà hắn mong nhớ ngày đêm thì Quân Tà Diễm lại ra tay tàn nhẫn với hắn.

"Hừ, cái tên tiểu tử thú, đừng không biết điều, trở ngại ta và Tiểu Vũ vũ nhà ta thân thiết, nói cho người biết, nếu như người không ngoan, ta liền đi tìm sư phụ người tố cáo, khiến Hàn Vũ không gả cho người"

"Nguoi...ngươi làm sao biết? Ngươi rốt cuộc là ai?"

Quân Tà Diễm khiếp sợ, nó làm sao sẽ biết sư phụ của hắn là ai.

"Ta không phải là người, ta là Tiểu Thánh thú, chỉ là trước kia không có chỉ số võ công mà thôi, ta ở nơi này chờ Thiên Lô Thạch xuất hiện mấy trăm năm rồi."

"Tiểu Thánh thú, chúng ta cũng cần Thiên Lô thạch, làm sao ngươi có thể ăn nó?"

Giọng của Hàn Vũ chứa một ít ý tứ trách cứ, nàng đợi lấy được Thiên Lô thạch để giải trừ “nguyên rủa” của Quân Tà Diễm

"Tiểu Vũ vũ, ngươi nói những lời này không sợ sẽ làm tổn thương tâm hồn của ta sao? Các ngươi muốn Thiên Lô thạch làm gì? Thiên Lô thạch đối với nhân loại không có chỗ dùng."

"Làm sao ngươi biết nó đối với nhân loại không dùng được?"

Diễm này Quân Tà Diễm cho tới bây giờ không có nghe qua.

"Có phải ngươi muốn lấy được Thiên Lô thạch để tìm được chân trời góc biển? Ta có thể mang bọn ngươi đi, các ngươi cần bản không cần lợi dụng Thiên Lô thạch, các ngươi lấy được Thiên Lô thạch quá lãng phí, còn không bằng cho ta khôi phục chỉ số võ công! Ngươi thấy đúng không, Tiểu Vũ Vũ, ta thất sự nhớ ngươi muốn chết!"

"Mặc quần áo vào"

Hàn Thạc cởi áo khoác của mình xuống đưa cho Tiểu Thánh thú.

"Tiểu Thánh thú? Làm sao ngươi biết biến thành hình dáng con người vậy?"

Những việc hôm nay Hàn Thạc nhìn thấy, một số người cả đời cũng không thể đoán được, nhưng hắn lại hiểu biết.

"Ta mấy trăm năm trước chính là hình dáng loài người, chỉ vì cứu chủ nhân, ta mất đi chỉ số võ công, một chút Thiên Lô thạch đối với Thần Thú mà nói, là biện pháp tốt nhất khôi phục chỉ số võ công."

"Vậy sao ngươi biết tỷ tỷ ta?"

"Tỷ tỷ của ngươi? Ngươi nói là Tiểu Vũ vũ?"

"Ừ, đúng! Cho tới bây giờ tỷ tỷ ta không có tới nơi này, ngươi đợi nàng mấy trăm năm rồi, ta thấy thế nào tỷ tỷ cũng không giống mấy trăm năm tuổi?"

Hàn Thạc hỏi, Hàn Vũ và Quân Tà Diễm cũng muốn biết chuyện.

"Ha ha ha, ta chính là nhìn Tiểu Vũ vũ ra đời, khi đó, Tiểu Vũ Vũ đáng yêu, ta liền thích hôn hôn lên cái miệng bé bỏng của nàng, còn thích sờ sờ gò má nàng, cả khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn! Chỉ cần ta trêu chọc Tiểu Vũ Vũ, nàng liền cười khanh khách!"

Không biết Tiểu Thánh thú có phải cố ý nói những lời này, hay là sự thật, Quân Tà Diễm giận mặt đỏ bừng kết hợp với ánh lạnh nơi hai răng nanh càng thêm lộ ra vẻ âm trầm kinh khủng, thế nhưng Tiểu Thánh thú lại làm ngơ không nhìn hắn.

"Khụ khụ, Tiểu Thánh thú, nghe ngươi nói như vậy, vậy ngươi khẳng định biết cha mẹ của ta là ai?"

Hàn Vũ nắm tay Quân Tà Diễm muốn hắn bỏ qua, khi đó nàng vẫn còn rất nhỏ, còn không hiểu chuyện chút nào!

"Ta đương nhiên biết! Nhưng mà bây giờ không phải là lúc để nói! Đến lúc đó phụ thân của ngươi tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết!"

"Ngươi không nói ta cũng đoán được, nhưng ta không hiểu rõ, ta làm sao có thể đi tới thế giới bên kia?"

Những lời này, Quân Tà Diễm và Hàn Thạc nghe cũng không hiểu, nhưng Tiểu Thánh thú lại hiểu rõ nàng đang nói cái gì.

"Khi đó, phụ thân ngươi mất đi ái thể, cũng chính là mẫu thân của ngươi, cực kỳ bi thương, đưa ngươi trở về thế giới mẹ ngươi, bởi vì, đây là nguyện vọng của mẹ ngươi, nhưng là, xuyên qua không gian và thời gian, tiêu hao toàn bộ chỉ số võ công của phụ thân ngươi, ta là sủng vật của phụ thân ngươi, chúng ta tương sinh tương thích, ta liền đem chỉ số võ công của ta truyền cho hắn, ta không còn chỉ số võ công, ta trở về nguyên hình, sau này ta ở nơi sâu nhất của Huyền Lâm, chờ đợi Thiên Lô thạch xuất hiện, rồi cuộc ngươi cũng trở lại!"

"Nhưng ta ở thế giới bên kia chỉ là sinh sống mười tám năm mà thôi, mà ngươi ở đây chờ đợi ta mấy trăm năm? Giải thích như thế nào?"

Hàn Vũ vẫn không hiểu, chẳng lẽ hai cái thế giới có chênh lệch thời gian lớn như vậy sao?

"Ngươi lớn lên ở thế giới kia, và nơi này là hai thời điểm khác nhau, cho nên ngươi ở nơi đó mười tám năm, mà ở nơi này đã là mấy trăm năm rồi. Phụ thân ngươi vốn định, để cho ngươi ở nơi đó sống thật tốt, nhưng trong lúc vô tình, ngươi lại trở về, này, có lẽ chính là ý trời."

Hàn Vũ tự hỏi có nên tin lời của Tiểu Thánh thú nói không, nàng không biết nên không quá tin tưởng, nhưng một ít chuyện, cũng chứng minh nó nói đúng.

"Mẫu thân ta là từ thế giới kia tới?"

"Đúng, mẫu thân ngươi là cô nhi!"

Cô nhi? Chẳng lẽ nàng và mẫu thân cùng ở một cô nhi viện?

Khi đó, nàng thường nghe viện trưởng nói, nàng cực kỳ giống một người, cũng là đứa bé cô nhi viện, tuy nhiên nó mất tích, vẫn không tìm được. Chẳng lẽ, người kia chính là mẫu thân mình?

"Mẫu thân ta có phải gọi là An Phàm Linh?"

"Ừ, đúng, mẹ ngươi có một cái tên thật dễ nghe!"

"Trời ạ, làm sao có thể, tỷ tỷ, mẫu thân của tỷ tỷ, có phải . . Là nương tử Thánh Giả đời trước, chi là, cũng có thể là cùng tên mà thôi. . ."

"Không phải cùng tên, nàng chính là mẫu thân của ta, đúng không, Tiểu Thánh thú, nếu như mà ta nói không sai, đời trước Thánh Giả chính là phụ thân ta"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Thật không hổ là nữ nhi của An Phàm Linh, đều thông tuệ giống như nàng ấy. "Tiểu Vũ Vũ lại đây cho ta ôm cái nào!"

Quân Tà Diễm lập tức ôm Hàn Vũ tránh khỏi sự thân thiết của tiểu thánh thú.

"Trời ạ, thật là không thể tin được, nếu kiếp trước tỷ tỷ của ta là nữ nhi của Thánh Giả, vậy đã trôi qua mấy trăm năm! Nhưng hình dáng hiện nay của tỷ tỷ cũng chỉ mười mấy tuổi, thật là kỳ quái!"

Đương nhiên Hàn Thạc cũng không có tư duy phong phú như vậy, dù cho hắn có thông minh ra sao, có hiểu rõ Huyền Lâm như thế nào, nhưng ngoại trừ thế giới này, hắn làm sao biết còn tồn tại một thế giới khác.

Nhưng Quân Tà Diễm thì không nghĩ vậy, vì đã đạt tới Thánh Giả hắn hiểu rõ ngoài thế giới này còn tồn tại những thế giới khác, vừa rồi những gì Hàn Vũ và Tiểu thánh thú nói với nhau hắn đều hiểu. Vốn Hàn Vũ được sinh ra ở Võ đại lục, nhưng nàng bị phụ thân đưa đến thế giới của mẫu thân nàng và sống ở đó mười tám năm, mà ở Võ đại lục đã trôi qua mấy trăm năm.

Quân Tà Diễm cảm thấy thật may mắn, lúc trước phụ thân Hàn Vũ đã quyết định như vậy nếu không hắn cũng sẽ không gặp và yêu nàng say đắm như hiện tại. Đây là trời cao ban ơn cho hắn sao? Tay đang ôm Hàn Vũ thăm siết chặt, bây giờ hắn bắt đầu sợ một ngày nào đó Hàn Vũ rời khỏi Võ đại lục thì hắn phải làm sao?

"Nhìn hình dáng hẹp hòi của ngươi kia, ta sẽ không ăn Tiểu Vũ Vũ, hừ" Tiểu thánh thú muốn gần gũi hơn với Hàn Vũ một chút đều bị Quân Tà Diễm ngăn cản.

Hàn Vũ không thể làm gì khác hơn là cười gượng. Nếu tiểu thánh thú còn hình dáng nhỏ nhắn thì nàng cũng không để ý, nhưng hiện tại nó đường đường chính chính là một nam tử, nói muốn thân thiết nàng, không nói Quân Tà Diễm không chấp nhận được ngay chính mình Hàn Vũ cũng khó tiếp nhận.

"Khụ khụ, tỷ phu, hình dáng này của huynh phải duy trì tới khi nào?" Nhìn hình dáng này của Quân Tà Diễm mà kêu tỷ phu, thật... cậu rất không tự nhiên.

"Không biết, chắc cũng sắp thay đổi trở về hình dáng ban đầu rồi"

"Đệ đệ, chúng ta chờ tỷ phu đệ biến trở về hình dáng ban đầu rồi sẽ đi"

"Được, cũng chỉ có thể như thế"

Hàn Thạc rất muốn tìm hiểu móng vuốt và nanh của Quân Tà Diễm nhưng khí tức hàn lãnh của hắn làm hắn chùn bước, hắn vẫn có chút lo ngại vì thực ra là hắn đã thấy móng vuốt của Quân Tà Diễm đâm vào bả vai Hàn Vũ. Nếu móng vuốt của Quân Tà Diễm mà quay về phía cổ của hắn, vậy thì hắn sẽ xuống Địa Phủ báo cáo rồi.

"Tiểu thánh thú, mẫu thân của ta, bà ấy... có phải đã chết rồi không?"

Hàn Vũ sợ biết đáp án. Vì biết rõ về nguồn gốc của ngày ái ân ở Võ đại lục, làm nàng hiểu rằng mẫu thân nàng đã ra đi từ mấy trăm năm trước rồi. Nhưng nàng vẫn muốn nghe sự thật từ chính miệng người nói cho nàng biết đến cùng mẫu thân nàng đã chết hay chưa.

"Trước một ngày con đi đến thế giới kia...nàng ấy cũng sắp rời đi thế giới này rồi"

Thời điểm tiểu thánh thú hồi tưởng lại quá khứ...một nữ tử thông minh thiện lương như vậy nhưng cũng bất lực trước quy luật thời gian.

“Mẫu thân con không thích đánh giết, không có tu luyện bất kỳ công pháp nào. Đòi người luôn có sinh lão bệnh tử, sau khi sinh con không bao lâu, thân thể nàng ấy càng ngày càng suy yếu. Nàng nói với phụ thân con tâm nguyện cuối cùng của mình là muốn đưa con đến thế giới kia, phụ thân con đồng ý. Sau khi phụ thân con trở về, người liền dùng các loại linh dược duy trì thân thể cho mẫu thân con. Nhưng cho dù làm như thế nào, không có võ công nàng mỗi ngày vẫn sẽ già yếu, nhìn phụ thân con tóc vẫn còn đen mà nàng thì tóc đã bạc, cuối cùng nàng vẫn rời đi. Lúc ấy phụ thân con không có vì nàng ấy già yếu mà ít đi mấy phần yêu thương, ngài ấy vẫn luôn yêu nàng tha thiết. Sau khi mẫu thân con rời đi, ngài ấy không còn ý muốn tiếp tục sống, khi đó nếu không phải ta khổ cực khuyên nhủ, nói trên đời này con còn đang sống, đoán chừng ngài ấy cũng đã rời đi theo mẫu thân con. Thời gian ấy, tinh thần ngài ấy ngày càng sa sút, đến cuối cùng, bỏ qua việc thống trị Võ đại lục, mai danh ẩn tích, sống cuộc sống yên bình, hàng đêm ngài sẽ quan sát tinh tú, ngài muốn biết con ở thế giới kia sống có tốt không.”

Hàn Vũ khóc, nàng cũng không phải khóc vì chính mình mà vì nàng cảm thấy đau xót cho tình yêu của phụ mẫu mình. Khi mẫu thân nàng tóc đã trắng bạc trong khi nhìn lại phụ thân ngài ấy vẫn không thay đổi so với lúc còn trẻ thì trong lòng bà ấy không biết có bao nhiêu khổ sở. Chứng kiến người mình yêu thương tóc bạc trắng rời xa mình, phụ thân của nàng đến cùng đã tuyệt vọng bao nhiêu.

Hàn Vũ ngã vào lòng Quân Tà Diễm khóc

Tương lai của nàng cũng có kết quả như thế sao?

Nhìn hình dáng hoàn mỹ như được trời cao tạo ra của Quân Tà Diễm, nàng cảm thấy mọi thứ đều mơ hồ không rõ.

“Lão bà, một câu chuyện tình yêu đau buồn xảy ra một lần là đủ rồi ta sẽ không để cho kết cục như vậy xảy ra với chúng ta”

Nói xong y hôn lên trán Hàn Vũ. Tại thời điểm đó, Quân Tà Diễm cũng bắt đầu thay đổi lại hình dáng lúc ban đầu.

Tiếng khóc của Hàn Vũ dần dần nhỏ lại thì Hàn Thạc thấy thời gian cũng không sai biệt lắm, liền nói: “Tỷ phụ, mau cứu Nam quốc chủ tỉnh lại, lúc này chúng ta nên rời đi thôi.”

Quân Tà Diễm đi đến trước mặt Nam Dương Huyền, hần truyền sinh khí vào đầu Nam Dương Huyền, từ chỗ đó khoát ra một luồng khí xanh.

Khi dần tỉnh lại, Nam Dương Huyền thấy xuất hiện thêm một người nam nhân, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Hàn Vũ ổn định lại tâm trạng, lau khô nước mắt ở khóe mắt, đi tới bên cạnh Nam Dương Huyền áy náy nói: “Ca, huynh có thấy chỗ nào không được thoải mái hay không? Thật là xin lỗi, chúng ta...”

Nam Dương Huyền đưa tay ngăn cản Hàn Vũ giải thích.

“Ta hiểu, các muội không có đối xử với huynh như khi đối với Bắc Trần Thiên, muội đã gọi ta một tiếng ca, những chuyện nhỏ nhặt ta sẽ không lưu tâm. Các muội cũng có chuyện của mình, lần này tiến vào cùng muội, ta cũng chỉ muốn bảo vệ muội mà thôi, muội đã không gặp nguy hiểm gì, những chuyện khác, ta không để ý!”

Nam Dương Huyền vốn cũng không có tính toán muốn có Thiên Lô thạch, hần cũng không cần phải để ý việc bọn họ đánh hần hôn mê.

“Cám ơn”

Ngoại trừ nói cảm ơn, Hàn Vũ cũng không biết còn có thể nói gì nữa.

Hàn Thạc đỡ Nam Dương Huyền đứng lên nói “Chúng ta nhanh rời khỏi chỗ này thôi!”

Vốn nên trở về rồi, nếu không ra khỏi Huyền Lâm đoán chừng hoàng thượng và Hàn tướng quân chờ đến phát lo rồi.

Vốn là đường lúc đến đã bị phá hỏng, nhưng Tiểu thánh thú vẫn dẫn bọn họ chạy về hướng đó.

Đứng trước cửa hang bị lấp kín, Tiểu thánh thú phát tay một cái, son động nhất thời sáng lên.

Cũng chỉ cần đưa tay tách ra, một con đường thông ra ngoài bỗng nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Tiểu thánh thú, ngươi thật sự quá lợi hại!”

“Tất nhiên rồi, bằng không ta cũng không xứng làm sủng vật của Thánh Giả!”

Đúng vậy, nó là sủng vật của Thánh Giả, có võ công cao cường, còn hần hiện tại cái gì cũng không có.

Về mặt ủ rũ của Hàn Thạc không thoát khỏi đôi mắt của Quân Tà Diễm.

Khi mọi người ra khỏi son động, hai thị vệ của Nam Dương Huyền vui sướng cung nghênh quốc chủ của bọn họ.

“Chủ tử, cuối cùng ngài cũng ra ngoài, nếu ngài ở trong đó xảy ra chuyện gì, ngài nói chúng thuộc hạ trở về biết báo cáo như thế nào?”

Quý trên mặt đất, biểu hiện của hai người rất trung thành và tận tâm.

“Được rồi, đều đứng lên đi, chúng ta nhanh trở về”

“Tuân mệnh”

“Vũ Nhi, chúng ta từ biệt tại đây, vào kinh thành gấp lại”

“Được, ca, chính huynh cẩn thận”

“Các vị bảo trọng”

“Bảo trọng”

Đến lúc hần nên rời đi, hiện tại Hàn Vũ đã không cần hần bảo vệ. Quân Tà Diễm đã đạt Thánh Giả, Tiểu thánh thú đã biến thành người, nếu không vì câu nói “Tiểu thánh thú, người thật sự quá lợi hại!” của Hàn Thạc, hần cũng không biết lúc hần hôn mê nó đã thành một nam nhân.

Xem ra nhân duyên của Hàn Vũ vô cùng tốt.

Hàn Vũ đi tới chỗ Bắc Trần Thiên, thu hồi kết giới, Bắc Trần Thiên đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Hàn Thạc “Đóng gói” hần lại, khiêng lên vai.

Điều này làm Hàn Thạc rất tự hào, hần đã bắt cóc vua của một nước. Điều này nếu truyền ra Đông Lâm quốc, hần tuyệt đối là một đời kiêu hùng, nhưng nếu là truyền ra ở Bắc Tuyết quốc, Hàn Thạc âm thầm sợ run cả người, không dám tưởng tượng tiếp nữa.

"Hàn Thạc, đệ cầm cái này, mang theo Bắc Trần Thiên đi đến bên trái Huyền Lâm tìm một món đồ trong nhà tranh, ở sau nhà tranh là Tà cung, đệ mang theo lệnh bài của ta, đến nhà tranh đưa ra sẽ có người tới tiếp ứng đệ, đến Tà cung đệ tìm một người tên là Tà Hiên, hần sẽ giúp đệ, đến lúc đó, hần sẽ biết phải làm gì”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Thời điểm Quân Tà Diễm lấy huyền thú mê tinh ra đưa cho Hàn Thạc, đồng thời mang Bắc Trần Thiên vào Tà cung, ở nơi này, hần muốn trốn cũng trốn không thoát.

"Tỷ phu, đây là huyền thú mê tinh?"

"Đúng vậy, đệ nhanh đi, không lại làm cho tỷ tỷ của đệ lo lắng"

Câu nói sau cùng, Quân Tà Diễm là dùng mặt khẩu truyền âm nói cho Hàn Thạc, hiện tại bọn họ có cùng một bí mật.

Nhưng sau khi hai người nói xong, khóe miệng Tiểu Thánh thú không tự chủ nhếch lên. Xem ra, tên tiểu tử này rất dễ tâm tới Tiểu Vũ Vũ nhà hần!

Sau khi đưa Hàn Thạc đến nơi an toàn, bọn họ liền chia ra hai đường mà đi.

Hàn Thạc mang theo Bắc Trần Thiên đi Tà cung, mà Hàn Vũ mang theo huyết mã đi ra cửa chính Huyền Lâm.

Dọc theo đường đi cũng có một vài tiểu ma thú không sợ chết tới trước khiêu khích, nhưng vì Tiểu Thánh thú tàn ra áp lực, lúc sau chúng rất tự giác mà lui về phía sau. Ma thú cũng biết tự lượng sức, Tiểu Thánh Thú không phải đối tượng chúng có thể trêu chọc.

Mọi người đợi một ngày một đêm, bắt đầu hôm nay đã đến bên ngoài Huyền Lâm chờ đợi, mọi người ở đây đang rất mong đợi không biết bọn họ có thể mang huyết mã ra ngoài hay không.

Thế nhưng qua thời gian dài như vậy, ba người Tây Phong quốc đi ra với bàn tay trắng, bọn họ cũng không gặp ai trong đó.

"Này, Trương Tam, người nói người của ba nước kia, có phải hay không cũng . ."

"Không nên nói bậy, cẩn thận đầu người."

"Sao ta lại nói bậy, đã qua lâu như vậy, còn không thấy ai đi ra, nếu không phải là đã chết trong kia, tại sao hiện tại còn chưa đi ra?"

"Ta đây nào biết, đi cùng Hàn cô nương chính là Cung chủ Tà cung, chỉ số võ công của hần rất cao, hần lại thường xuyên ra vào Huyền Lâm, có hần ở đây, sẽ không có chuyện gì"

"Hừ, Tà cung mâu thuẫn với triều đình, cũng không phải ngày một ngày hai là có thể hóa giải. Còn không biết Tà cung có âm mưu gì hay không đấy."

"Xuyt, người sống đủ rồi sao? Cho dù tranh luận về triều đình, triều đình cũng không lấy mạng người ngay, nhưng nếu để Tà cung biết thì người sẽ lập tức mất đầu ngay tại đây đó."

"Các người nói Tà cung kinh khủng như vậy sao? Chủ nhân của ta sẽ không sáng lập ra một Tà cung kinh khủng như vậy? Có phải các người nghe lầm rồi không?"

Chẳng biết lúc nào Tiểu Thánh thú lặng yên không tiếng động đứng sau lưng của bọn họ, hai người vẫn đang chuyên tâm bàn luận, chợt nghe thấy có người lên tiếng hai chân mềm nhũn ngã xuống tại chỗ.

"Tiểu. . . Qua đây "

Ở bên ngoài, Hàn Vũ còn không biết xưng hô với Tiểu Thánh Thú như thế nào cho đúng.

Tiểu Thánh thú rất biết điều trở lại bên người Hàn Vũ.

"Ngài nói gì với bọn họ vậy?"

"Khụ khụ, không có gì!"

Mọi người thấy có ba người từ Huyền Lâm đi ra.

"Nhìn, Hàn cô nương đi ra"

"Hàn cô nương!"

"Hàn cô nương!"

Ở bên ngoài chờ đợi bọn họ, bách tính Đông Lâm quốc reo hò gọi tên Hàn Vũ

Hàn Vũ cũng chỉ có thể cười cười, cảnh tượng như vậy, nàng cảm thấy không quen.

"Hàn cô nương, chúng ta ở đây chờ người đã lâu, xin mời đi theo lão nô."

Hàn Vũ không ngờ, đón tiếp bọn họ sẽ là Chu tổng quản đức cao vọng trọng .

"Vậy làm phiền Chu tổng quản rồi."

"Vị này là?"

Chu tổng quản chỉ phụ trách dẫn ba người dự thi đi vào hoàng cung, nhưng người này không phải Hàn Thạc.

"Hần. . . Hần là bằng hữu của ta, đi theo chúng ta sẽ không có chuyện gì, xin Chu tổng quản không cần để ý."

"Nếu Hàn cô nương nói như thế, lão nô cũng không có lo lắng gì, chỉ là nếu hoàng thượng trách tội xuống, xin Hàn cô nương nói giúp lão nô vài lời. Nhưng Hàn thiếu gia đâu?"

"Ha ha ha, Chu tổng quản kính xin yên tâm. Đệ đệ ta hần có một số việc, đã rời đi trước rồi."

"An toàn ra ngoài là tốt rồi, chúng ta đi thôi"

Ba người Hàn Vũ đi tới đại điện trong cung.

Bọn họ ai cũng không có hành lễ với người cao cao tại thượng - Quân Phong Hiếu.

Mặc dù Quân Phong Hiếu không có để ý, nhưng lại có người nhìn không quen những việc này.

"Lớn mật đám người Hàn Vũ, vì sao ở trên đại điện nhìn thấy hoàng thượng đều không quỳ xuống "

Lạc đại nhân, trong lòng vô cùng lo lắng, hần biết, nam tử tóc màu bạch kim (tóc màu bạc) chính là Cung chủ Tà cung, hần cũng biết, nam tử ấy chính là hai mươi năm trước mình bí mật đánh tráo.

"Lạc đại nhân thật lớn mật, hoàng thượng còn không có mở miệng nói chuyện, nơi nào đến phiên người"

Chu tổng quản không thể nhìn hành động gây hấn của Lạc đại nhân.

Sau khi dẫn người đến, Chu tổng quản liền trở về bên cạnh hoàng thượng, hấn có thể lên án người khác, nhưng không ai có gan lên án hấn, bởi vì hiện tại lời nói của hấn chính là đại biểu ý của hoàng thượng.

"Hoàng thượng tha tội, chỉ là đám người Hàn Vũ quá không biết phép tắc, cần sửa trị một phen."

"Hả? Không biết Lạc đại nhân cảm thấy chúng ta không biết phép tắc chỗ nào hả?"

"Trên đại điện, mặc kệ là ai, nhìn thấy hoàng thượng đều phải quỳ xuống"

"Ha ha ha, chẳng lẽ Lạc đại nhân già nua nên lú lẫn rồi sao? Ta chính là hoàng thượng tự mình phong Đệ nhất tài nữ Đông Lâm quốc, mặc kệ nhìn thấy ai đều không cần quỳ lạy, bất cứ người nào bao gồm cả hoàng thượng, nay ngài lại kêu ta quỳ trước hoàng thượng, đây là ngài ám chỉ hoàng thượng không phải là người à. Ngài đây là phạm tội gì?"

"Người. . . Người nguy hiểm, coi như người được miễn quỳ, vậy hai người đi cùng người thì sao? Hừ..."

"Lạc đại nhân, thật hổ thẹn khi ngài đại biểu cho quan văn Đông Lâm quốc chẳng lẽ ngay cả phép tắc của Võ đại lục ngài cũng không biết, chẳng phải có một câu nói: Võ đại lục, Thánh giả là vua là trời hay sao? Không chỉ được ghi trong pháp tắc của Võ đại lục mà ngay cả trong sách sử Đông Lâm quốc cũng có ghi rõ."

"Chuyện này. . . Điều này sao có thể, hai vị này đều là Thánh Giả hay sao? Nhìn tuổi còn trẻ mà đã đạt tới Thánh Giả."

"Thật là không thể tưởng tượng nổi."

Trong đại điện, bách quan nghị luận ầm ĩ.

"Chẳng lẽ phép tắc của Võ đại lục và Đông Lâm quốc đều là trò đùa phải không? Còn không quỳ xuống."

Trừ người mình quan tâm ra, khi nào Tiểu Thánh thú lại bị đối xử như thế này chứ.

Nhớ ngày đó, mình đi theo Thánh Giả, hô phong hoán vũ, thật không nghĩ đến, xuất hiện ở chỗ này lại bị đối xử như thế này.

Tiểu Thánh thú quát lên một tiếng, quan văn bị khí thế của tiếng quát kia làm sợ hãi, không tự chủ được quỳ xuống, quan võ lại cảm thụ được một khí thế áp bức, khí thế này chỉ có thể được tạo ra từ Thánh Giả, bọn họ rốt cuộc biết được như thế nào là Thánh Giả.

Người trong đại điện rối rít quỳ xuống .

Thánh Giả xuất hiện, ngay cả hoàng thượng cũng phải quỳ.

Khi hoàng thượng chuẩn bị đứng dậy hành lễ với Thánh Giả bao gồm con trai của mình thì lại bị một trận gió ngăn cản, lúc này hấn ngồi ở Long Y không thể động dậy.

Mà Hàn tướng quân thì bị Hàn Vũ phi thân đến bên cạnh .

"Phụ thân, người làm cái gì vậy?"

"Vũ nhi, bọn họ. . ."

"Đều là nghi thức mà thôi."

Hàn tướng quân đứng dậy, cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, dù cho không phải ruột thịt thì đã sao, một ái nữ như vậy, hấn còn cầu mong gì hơn nữa.

"Hừ, này cũng không tệ lắm, đều đứng lên đi"

Tiểu Thánh thú rất hài lòng.

"Tạ Thánh Giả ban ân."

"Lạc đại nhân đứng không? Xem ra người rất tận tâm ! Hoàng thượng còn không nói gì, người liền thay thế hoàng thượng lên tiếng, ngôi vị hoàng đế này, có phải người cũng muốn thay thế hoàng thượng ngồi lên hay không?"

Mặc dù Tiểu Thánh thú không phải là loài người, nhưng hấn sống mấy trăm năm, có chuyện gì hấn nhìn không thấu.

"Thánh Giả, ngài đây thật là hại chết lão phu, lão phu làm sao dám. . ."

"Hừ, không dám là tốt rồi."

"Ban thường ngồi"

Tại trong đại điện, vốn chỉ có một mình hoàng thượng được quyền ngồi mà thôi, hiện tại lại xuất hiện thêm ba chỗ ngồi, đây là thể hiện sự tôn trọng đối với Thánh Giả, cũng là ban thường cho Hàn Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

"Ngày mai, chính là ngày cuối cùng của cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền, không biết Hàn Vũ, các người có mang huyết mã về hay không?"

Trước khi đi Tà cung Hàn Thạc giao huyết mã lại cho Hàn Vũ, nghe Quân Phong Hiếu hỏi đến nàng liền lấy ra.

Thị vệ dâng huyết mã lên.

Quân Phong Hiếu kích động, lần này chiến quyền đã thuộc về Đông Lâm Quốc rồi.

"Ha ha ha ha, được, được, tốt"

Quân Phong Hiếu nói liên tục ba tiếng được, biểu hiện sự hưng phấn của hắn.

"Ban thường Hàn Vũ họ Quân, ban tên là Quân Vũ"

"Hoàng thượng, vạn lần không được, Hàn Vũ chỉ là được hai vị Thánh Giả đại nhân trợ giúp, mới có thể mang huyết mã từ sâu trong Huyền Lâm ra ngoài được, nàng căn bản không có công lao, nếu muốn ban thường cũng là ban cho hai vị Thánh giả đại nhân mới đúng."

Nếu như Hàn Vũ được ban cho họ Quân, như vậy hắn không phải thua Hàn Vũ một bậc hay sao.

"Hừ, cái ông già sống dai này, làm sao người biết Tiểu Vũ Vũ nhà ta lấy được huyết mã là do chúng ta trợ giúp? Chẳng lẽ người đi vào Huyền Lâm theo dõi nàng hả? Còn muốn ban họ Quân cho ta? Hừ, ta không cần, ta đã là họ Thánh rồi, còn cần họ Quân làm gì, người muốn chết rồi phải không?"

Nói xong, xuất một chưởng hướng Lạc đại nhân, Lạc đại nhân cứ như vậy bay về phía cột đá trong đại điện, té xuống.

"Hừ, đây chính kết quả cho việc nhiều lời."

Không biết là hắn đang nói cho Lạc đại nhân nghe hay là cho các quan viên khác nghe, đây chính là giết gà dọa khỉ.

"Tạ hoàng thượng ban ân, chỉ là. . . Hoàng thượng, ta có thể cự tuyệt hay không?"

"Vì sao?"

Không ngờ còn có người cự tuyệt họ Quân, nàng rút cuộc muốn cái gì.

"Họ Hàn rất tốt, không muốn đổi."

"Nhưng. . ."

Hoàng thượng còn muốn nói với Hàn Vũ, nếu không từ bỏ họ, sao nàng có thể xứng với Thánh Giả con trai của hắn đây!

"Nhưng gì mà nhưng, Tiểu Vũ Vũ nhà ta nói không đổi thì không đổi, từ đầu tới nói nhảm nhiều như vậy."

Tiểu Thánh thú thực sự nổi giận, tại sao Tiểu Vũ Vũ của hắn phải nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện, Quân Tà Diễm tiểu tử kia có thể nhận được nhưng hắn không nhận nổi.

"Được rồi, ngài không nói chuyện không ai nói ngài cảm!"

Hàn Vũ thật là bội phục Tiểu Thánh thú, rút cuộc hắn có đầu óc hay không.

Nhưng mà nghĩ đến dáng vẻ lúc còn là sủng vật của nó thì nàng càng cảm thấy suy nghĩ của mình là đúng.

"Người đã không muốn đổi họ Quân, trăm cũng không ép buộc, chỉ là phần thưởng tiếp theo, người nhất định không thể từ chối, ta muốn định hôn ước cho người."

Trên mặt Quân Phong Hiểu thoáng qua nụ cười giảo hoạt.

"Hoàng thượng, ngài đã đồng ý điều kiện của ta rồi, hôn sự của ta tự ta làm chủ, tại sao bây giờ ngài có thể lật lọng phản lời?"

"Thật không cần?"

Quân Phong Hiểu xác nhận lần nữa.

"Không cần."

Hàn Vũ trả lời như đinh chém sắt.

"Được, trăm vốn định nếu Diễm Thánh Giả không ngại, liền ban hôn cho ngươi và hán, ngươi đã không muốn, vậy thì bỏ đi."

"Hả? Cái gì. . ."

"Ha ha ha ha, Tiểu Vũ Vũ, lần này chịu thiệt rồi! Ha ha ha!"

Tiểu Thánh thú nhìn về mặt kìm nén của Hàn Vũ, vô cùng thích thú.

Người hoàng thượng này, rất biết đùa giỡn người khác! Ha ha ha!

"Hoàng thượng, việc hôn sự thần nữ tự có chủ trương."

Quân Phong Hiểu là đang đùa giỡn nàng sao.

"Hoàng thượng, nếu như không có chuyện gì, bọn thần cáo lui trước."

Hàn tướng quân lo lắng cho Hàn Thạc, tại sao hán không cùng trở về.

"Đều lui ra đi, ngày mai chính là ngày tuyên bố quyền sở hữu của chiến quyền, Hàn ái khanh, một vài chuyện ngươi cần phải chú ý xử lý cho thỏa đáng."

"Hoàng thượng yên tâm, tất cả mọi chuyện thần đã an bài thỏa đáng."

"Được, các ngươi đều lui ra đi."

"Bọn thần cáo lui."

Lạc đại nhân không lập tức rời đi mà đi đến cung điện Lạc Thục phi.

Hàn tướng quân phủ.

"Vũ nhi, con trở về rồi, có biết mẫu thân lo lắng như thế nào không?"

Sau khi Hàn phu nhân biết được Hàn Vũ trở lại, chạy nhanh đến Trúc viên, Hàn Vũ không thể hiểu, không phải bà đã biết mình không phải là con gái của bà rồi hay sao, tại sao Hàn phu nhân còn đối xử với mình như con gái của bà?

"Mẫu thân, khiến ngài lo lắng, con không sao, đệ đệ cũng rất tốt, hán hiện tại có chút việc cần xử lý, ngài không cần phải lo lắng."

Nghe nói như thế, không chỉ là Hàn phu nhân yên lòng, Hàn tướng quân cũng rất an tâm.

"Vị này là?"

Hàn phu nhân nhìn Tiểu Thánh thú hỏi.

"Mẫu thân, hán là bằng hữu của ta."

"A, mẫu thân còn tưởng hán là người được con chọn làm lang quân đấy."

Hàn Vũ nói chỉ là bằng hữu, hình như Hàn phu nhân rất thất vọng.

"Vũ nhi, con cũng không còn nhỏ, nếu như con không tìm được lang quân theo ý mình, thì hãy để mẫu thân tìm thay con, nếu không thành thân, này tuổi..."

Hàn phu nhân không biết những biểu hiện của nàng tại cuộc chiến tranh đoạt chiến quyền, cũng không biết nàng hiện tại đang là người tình trong mộng của rất nhiều người, làm sao lại vì tuổi tác mà không tìm được lang quân như ý.

"Ha ha ha, Hàn phu nhân, làm sao Tiểu Vũ Vũ lại không tìm được lang quân như ý chứ, hiện tại không biết có bao nhiêu người mong muốn cưới được Hàn Vũ, ngài đừng nóng vội, đợi lát nữa, sẽ có người đến."

Hàn phu nhân không rõ chân tướng, nhưng Hàn Vũ và Hàn tướng quân đều biết rõ, từ trong cung ra ngoài, Quân Tà Diễm nói phải về Tà cung xử lý chuyện quan trọng, Tiểu Thánh thú hỏi hấn là chuyện gì, hấn chỉ trả lời "đại sự cả đời". Sau đó nhìn Hàn Vũ đầy tình ý, trông mắt tằm ra ánh nhìn rực cháy, khiến Hàn Vũ phải đỏ mặt.

"Lão gia, ngoài cửa có một nhóm người cầu kiến, còn mang theo rất nhiều rất nhiều đồ."

Lão quân gia ở Trúc viên bẩm báo Hàn tướng quân, nhiều người đến như vậy lại còn rất nghiêm túc, mang thật nhiều đồ, nhìn về phía phố bên kia vẫn chưa hết, đội ngũ dài hàng có thể là dài tới tận cổng thành cũng nên.

" Bao nhiêu người? Bao nhiêu thứ?"

Hàn tướng quân không nhanh không chậm hỏi lại, hiện tại người đến cầu kiến nhanh như vậy chỉ có thể là tên tiểu tử kia.

"Thuộc hạ không rõ lắm, người mang đồ đến kéo dài tận cuối phố."

"Ha ha ha, xem ra tiểu tử kia có chút bản lĩnh, thời gian ngắn ngủi như vậy có thể chuẩn bị đầy đủ hết, ta xem, hấn là đã sớm có dự tính rồi."

Thế nhưng Hàn tướng quân đã đoán đúng, trước khi hội nghị Tứ Quốc hội nghị bắt đầu, hấn đã bắt đầu chuẩn bị, sau khi ra khỏi hoàng cung, hấn liền trở về Tà cung dẫn đoàn người đến Hàn tướng quân phủ.

"Vũ nhi, con hãy ở lại chỗ này, để ta đi ra gặp hấn."

Tiểu Thánh thú vốn nên ở lại bên cạnh Hàn Vũ, nhưng đây là cơ hội tốt để dạy dỗ tên tiểu tử Quân Tà Diễm kia, hấn sao lại bỏ lỡ.

"Ngài. . . Ngài không nên làm khó hấn."

Mặc dù Hàn Vũ đoán được bọn họ sẽ làm khó Quân Tà Diễm, nhưng mà bọn họ sẽ không quá đáng chứ?

"Tiểu Vũ Nhi, ngươi bây giờ còn là người của Hàn gia đấy, làm sao lại bắt đầu che chở tên tiểu tử kia rồi."

Tiểu Thánh thú nghe Hàn Vũ nói thì im lặng, giống như hiện tại hấn không có liên hệ gì với Hàn Vũ, tại sao hấn lại phải ra ngoài gặp tên Quân Tà Diễm kia chứ.

Hàn Vũ im lặng, tùy họ vậy, không quá đáng là được.

Nàng muốn đến Vô Tình các mang Tiểu Nhã về đây.

"Lão gia tới, mau tránh ra."

Một thị vệ đi trước mở đường cho Hàn tướng quân, đám người trong Hàn phủ cảm thấy vô cùng tò mò, vây ở cửa nhìn xem chuyện gì đang xảy ra ngoài kia.

"Nhạc phụ."

Quân Tà Diễm đôi tay ôm quyền, nhưng Hàn tướng quân cũng không nề tình mà nói "Bây giờ còn không phải"

"Hàn tướng quân, ta là tới cầu hôn."

Bây giờ còn không phải, tương lai sẽ là như vậy.

"Không đồng ý."

Đây không phải là Hàn tướng quân trả lời, Quân Tà Diễm nhìn về phía Tiểu Thánh thú, có phải hấn đang ngứa da hay không?

"Hàn tướng quân, ta là tới cầu hôn."

Quân Tà Diễm không để ý tới việc phá rối của Tiểu Thánh thú, hiện tại hấn không thể nổi giận, nếu để nhạc phụ tương lai lưu lại ấn tượng xấu, Hàn Vũ sẽ không vui

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Cầu hôn sóng gió

Dù bị Quân Tà Diễm không để ý tới, Tiểu Thánh Thú cũng không cảm tức, tên tiểu tử này quá càn rỡ rồi, nếu như không dạy dỗ hắn một phen thật tốt, về sau không biết còn có cơ hội hay không! Trong lòng Tiểu Thánh Thú âm thầm tính toán. Nếu như Tiểu Thánh Thú biết trước hậu quả khi nói ra lời này, thì hiện tại nói gì hắn cũng sẽ không đi dạy dỗ Quân Tà Diễm, không ngờ cuối cùng gặp xui xẻo lại là nó.

"Khụ khụ, từ trước đến giờ Tà Cung và triều đình không đội trời chung, hôm nay, người quang minh chính đại tới cửa cầu hôn, người muốn Hàn Gia ta rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan hay sao? Người có âm mưu gì?"

Lúc này Quân Tà Diễm mới hiểu, tại sao Hàn Vũ vẫn chưa xuất hiện, thì ra nhạc phụ tương lai của hắn không phải để đối phó, Hàn Vũ, hắn là nàng bị bọn họ cố ý phái đi đâu rồi

"Hàn tướng quân, ngài nên biết tại cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền, Tà Cung và triều đình không còn là kẻ địch."

Nếu nhạc phụ tương lai cố ý làm khó, thì hắn đành phải gặp chiêu phá chiêu, mặc kệ hôm nay nhạc phụ đại nhân nói gì, hắn chắc chắn phải cầu hôn cho bằng được.

"Không thể chỉ dựa vào chuyện này mà có thể hóa giải thù hận tích lũy gần mười lăm năm, nếu như. . ."

"Nếu như cái gì?"

"Nếu như sau khi nữ nhi của ta gả đi, bị uất ức gì, khi đó triều đình và Tà Cung lại rơi vào tình cảnh đối địch, như vậy người chịu uất ức không phải là con gái của ta hay sao? Ta nghĩ, hôn sự này không thể tiến hành."

"Đúng đúng, quên đi, ta nghĩ thế nào cũng không được."

Tiểu Thánh Thú chỉ sợ thiên hạ không loạn, Quân Tà Diễm tức giận, hiện tại muốn đánh hắn trở về hình thù.

"Hàn tướng quân, Hàn Vũ sẽ không phải chịu uất ức, ngài phải tin tưởng ta."

"Ta dựa vào cái gì mà tin tưởng người?"

"Chỉ bằng cái này."

Không biết Quân Tà Diễm lấy thứ gì từ trong lòng ngực ra, quơ quơ trước mặt Hàn tướng quân, sắc mặt của Hàn tướng quân đại biến.

"Người đã làm gì hắn?"

Quân Tà Diễm, đây là đang uy hiếp mình sao?

"Không dám, ta chỉ có thể làm vậy, chờ đến khi ta mang tám kiện lớn đến, ta sẽ dẫn hắn theo cùng. Không biết nhạc phụ nghĩ như thế nào."

Quân Tà Diễm cũng không phải để đối phó, sao hắn để cho người khác dắt mũi của hắn được! Trong tay hắn có một người có thể đem ra làm giao dịch rất tốt, thời gian sau này tội thật tốt, tin rằng nhạc phụ sẽ tha thứ cho hắn, dù cho không tha thứ thì đã sao, đến lúc đó gạo nấu thành cơm. Nghĩ lui, điều đó là không có khả năng.

"Người. . . Người dám ra tay với hắn, ta chết cũng sẽ không đồng ý hôn sự của các người."

Cái tiểu tử thú này, lại dám uy hiếp hắn, khó trách Thạc nhi chưa có trở về, là bị hắn bắt đi, Hàn Vũ cũng không biết Quân Tà Diễm dùng một chiêu này buộc cha mình vào khuôn khổ.

Trong giang hồ đồn đại Tà Cung chính là thủ đoạn độc ác, không chút lưu tình, Cung chủ của bọn hắn là một người tuyệt tình, nghe nói giết muối muối của mình, người nào đối địch với hắn đều không có kết quả tốt. Hiện tại Hàn tướng quân đang do dự, ông không muốn gả Hàn Vũ cho một người danh tiếng không tốt như vậy. Hàn tướng quân nghĩ tới Hoàng thượng, lại nghĩ tới sự tình sẽ công bố vào ngày mai, ông bắt đầu do dự, nếu như ông ra sức phản đối, Hàn Vũ có trách ông hay không? Nhưng ông cũng vì tốt cho Hàn Vũ, nếu chuyện ngày mai có thể thành công, như vậy, nếu Hàn Vũ theo Quân Tà Diễm, cuộc sống sau này có thể sẽ khổ sở. Một người cao cao tại thượng, nắm giữ cường quyền, thật sự có thể một lòng một dạ ở bên một người sao. Đương kim hoàng thượng Quân Phong Hiếu lúc ấy cũng cam kết với hắn, chăm sóc tốt muối muối của hắn, nhưng kết quả thì sao, nữ nhân lần lượt vào cung, nặc dù muối muối của hắn không nói gì, nhưng hắn làm ca ca, làm sao không hiểu được nỗi khổ trong lòng của muối muối đây.

"Nhạc phụ? Ngài rút cuộc muốn ta ở ngoài cửa đợi đến bao lâu?"

Quân Tà Diễm làm như vô tình cầm vật trong tay quơ quơ trước mặt Hàn tướng quân.

"Vào đi."

Hàn tướng quân bắt đắc dĩ nói xong liền xoay người đi vào đại sảnh.

"Ai ai, làm sao người thay đổi nhanh như vậy, không phải mới vừa rồi thương lượng rằng hôm nay không đồng ý, để cho hán tới mấy lần nữa à."

Sau khi nghe được Quân Tà Diễm nhủ vậy, Tiểu Thánh Thú này, sao lại để hán ra khỏi Huyền Lâm, nếu để hán lại bên trong Huyền Lâm thì tốt rồi, nhưng mình còn phải dựa vào hán để tìm được chân trời góc biển, giúp tìm được phương pháp hóa đổi bản thân, hiện tại tạm thời nhin hán thôi.

Quân Tà Diễm vung tay lên, từng tốp người lần lượt mang đồ tiến về phủ tướng quân.

Trong đại sảnh đã đặt rất nhiều thứ, toàn bộ sân cũng đầy kín đồ, nhìn ra cửa người mang đồ vẫn không ngừng đi tới chỗ này, Hàn tướng quân tay vịn trán, thở dài một tiếng.

Rốt cuộc là do Quân Tà Diễm mang quá nhiều thứ tới đây hay là do phủ tướng quân quá nhỏ, có phải Quân Tà Diễm định mang hết những thứ trong Tà Cung đến đây hay không?

"Cung chủ, ngoài cửa còn có một nửa không mang vào được, nên xử trí như thế nào?"

Một thuộc hạ Tà Cung quỳ gối trước mặt của Quân Tà Diễm, hôm nay lần đầu tiên hán bị Cung chủ giao nhiệm vụ như vậy, nhưng không ngờ lại phô trương thế này, mang tất cả đồ trong nhà kho nhỏ của Tà Cung tới đây, mặc dù chỉ là một góc nhỏ của Tà cung, nhưng đối với người ngoài mà nói những thứ này đều là những thứ ngàn vàng khó cầu, nào là huyền thú mê tình, được thảo trong Huyền Lâm, còn có những thứ trân châu mã não giá trị xa xỉ, thật không nghĩ phủ tướng quân lại nhỏ như vậy, hiện tại chỉ mang những thứ bình thường đã không có chỗ để, vậy những thứ ngoài kia chẳng lẽ bọn họ phải khiêng trở về?

"Nhạc phụ, những thứ đó ngài muốn xử trí như thế nào?"

Những thứ này đều là sinh lễ cho Hàn Vũ, mặc dù Tà Hiến nói nhiều đây thứ là đủ rồi, nhưng Quân Tà Diễm vẫn cảm thấy thiếu cái gì, rốt cuộc là cái gì, Quân Tà Diễm cũng không có nhớ, cho tới bây giờ Tà Cung cũng chưa từng có chuyện vui.

Làm thế nào? Hàn tướng quân cũng không có biện pháp, đồ đã chất đầy viện của hán, nhưng chỉ là một nửa, hán phải làm sao?

"Nhạc phụ, có phải còn thiếu thứ gì nữa không, nếu ngài cảm thấy không đủ, ta có thể sai người trở về mang chúng tới đây."

Bây giờ Hàn tướng quân đã nói không ra lời, sống mấy chục năm, không ngờ lại gặp một Cung chủ Tà Cung đầy quyết đoán như thế này. Mặc dù không muốn chấp nhận, nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt hán.

"Tiểu tử, những thứ còn lại không cần mang tới, còn những thứ ngoài cửa người mang về hết đi, những thứ này đủ rồi."

Hàn tướng quân thật không chịu nổi đã kích, vô lực khoát khoát tay.

"Như vậy nhạc phụ đã đồng ý cho ta tới cầu hôn?"

"Lão phu có thể không đồng ý sao?"

"Dĩ nhiên không thể, nhưng là. . ."

"Nhưng là cái gì? Người lại muốn uy hiếp ta cái gì?"

"Nhạc phụ có cần nói khó nghe như vậy không, tiểu tử chỉ muốn nói là chút sinh lễ này là cho Vũ nhi, nên không thể mang trở về được, tiểu tử lúc tới vội vàng, cũng không có chuẩn bị quà gì tặng nhạc phụ, không bằng mang vòng tay thời không này tặng nhạc phụ, hi vọng nhạc phụ thích."

Nói xong, Quân Tà Diễm nhận vòng tay thời không từ thuộc hạ, hai tay đưa đến trước mặt Hàn tướng quân.

"Người. . . Làm sao người có cái này?"

Tiểu Thánh Thú vẫn im lặng ngồi ở một bên, những thứ đồ thế tục kia hán đều khinh thường, nhưng thời điểm Quân Tà Diễm mang vòng tay thời không ra thì hán không thể bình tĩnh nữa, vốn hán nghĩ vật kia đã mất từ lâu rồi, trước kia từng có một cái, nhưng chủ nhân của hán đưa cho phu nhân của hán, hiện tại hán lại thấy được vòng tay thời không, làm sao hán lại không kích động được.

"Vì sao ta không thể có cái này?"

Vật này đúng là một bảo bối, nhưng bây giờ đối với Quân Tà Diễm mà nói không có tác dụng, vậy sao hán lại không đưa cho Hàn tướng quân, khiến Hàn tướng quân có thiện cảm hơn với hán.

"Vòng tay...thời không?"

Tốt, Hàn tướng quân là người biết nhìn hàng, hôm nay đã kích thật quá lớn, trong cuộc đời chưa từng nhìn thấy nhiều bảo bối, hôm nay đều đang bày ở trong sân nhà mình, nhưng vẫn còn chưa hết.

"Thật sự là vòng tay thời không?"

"Trăm phần trăm chính xác."

Tiểu Thánh thú nhìn vòng tay trong tay Hàn tướng quân, ai oán, sớm biết thì hẳn đã lấy lòng Quân Tà Diễm, nói không chừng, khi Quân Tà Diễm vui thì sẽ cho hẳn vòng tay thời không, giờ hẳn thật sự rất hối hận với quyết định ban đầu của mình.

"Quả nhiên là vòng tay thời không, ha ha ha ha, tiểu tể, làm sao ngươi có được vòng tay thời không?"

Hạ nhân trong phủ tướng quân bắt đầu bận rộn kiểm tra lại đồ, nghe được lão gia của bọn họ nhanh chóng thỏa hiệp như vậy, thật không thể tin được, hẳn là người đã chinh chiến sa trường, đại tướng đại tướng quân làm cho địch nhân mất hồn mất vía.

"Chỉ là tình cờ đoạt được, nhạc phụ yên tâm, tuyệt đối không có ai can đảm tới cửa đoạt lấy."

Sau khi nghe Hàn tướng quân đổi cách nói chuyện với mình Quân Tà Diễm thật là vui lòng, tâm tình đang khẩn trương theo đó buông xuống, vốn hẳn còn đang lo lắng vòng tay thời không cũng không làm cho Hàn tướng quân hài lòng. Xem ra là do hẳn quá lo lắng.

"Đi đi mời phu nhân tới."

"Dạ, lão gia."

Sau đây, Quân Tà Diễm phải đối mặt với một người cực kỳ khó khăn.

"Lão gia, gọi ta tới gấp như vậy là vì chuyện gì? Aaa, nhiều thứ như thế này là sao? Cản hết đường, còn ra thể thống gì, còn không mang đi."

"Phu nhân, những vật này là. . . Là sinh lễ cô gia cho tiểu thư."

"Cô gia? A, chẳng lẽ rốt cuộc Vũ nhi đã nghĩ thông suốt, muốn thành thân? Vị cô gia kia là ai?"

Hàn phu nhân tìm người trong đại sảnh, không thấy một người nào làm bà hài lòng, chẳng lẽ cái người mang mặt nạ kia?

Hàn phu nhân đi lên trước, đưa tay lấy cái mặt nạ của Quân Tà Diễm xuống.

"Cung chủ. . . Chuyện này. . ."

Tên thủ hạ kia muốn ngăn cản, tuy nhiên một cái tay của Quân Tà Diễm nâng lên ngăn lại, vốn hẳn quyết định hôm nay sẽ lấy mặt nạ xuống trước mặt mọi người. Mặc dù trong cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền hẳn đã lấy mặt nạ xuống một lần, nhưng lần đó hẳn cũng đã chinh dung một chút, với diện mạo bây giờ của hẳn có sự khác biệt rất lớn. Theo như Hàn Vũ nói sau này bọn họ là người một nhà, nếu là người một nhà thì không cần che giấu.

Hàn tướng quân nhìn thấy phu nhân của mình một tiếng cũng không nói mà đã lấy mặt nạ của Quân Tà Diễm xuống, nàng biết người là kia ai sao? Nàng biết sẽ không gặp nguy hiểm sao? Mặc dù hiện tại Hàn tướng quân đã bị "thu mua" rồi, nhưng hẳn vẫn chuẩn bị thật tốt để ứng phó.

Tay Hàn phu nhân đến gần mặt nạ của Quân Tà Diễm, nhẹ nhàng lấy nó xuống, xuất hiện ở trước mặt mọi người, thật là một người được trời cao tự tay tạo nên.

Anh tuấn, đã không thể hình dung dung mạo của hẳn, xinh đẹp, đã không thể biểu đạt hình dáng hẳn ra sao, khí thái, đã không biểu đạt hết thần khí của hẳn, rốt cuộc là sao lại có một người hoàn mỹ như thế?

Cả đại sảnh, mọi người đều bị mê hoặc bởi dung mạo của hẳn, bầu không khí vô cùng an tĩnh bị Hàn phu nhân phá hỏng.

"Không hợp."

Nói xong mang mặt nạ nhét vào trong ngực Quân Tà Diễm, xoay người rời đi.

"Nhạc mẫu, cho một lý do."

Chưa từng tiếp xúc nhiều, không biết hẳn là người như thế nào, không biết hẳn yêu Hàn Vũ nhiều như thế nào, cứ như vậy quyết định, có phải không công bằng với hẳn hay không.

Hàn phu nhân quay đầu lại nhìn chằm chằm vào mặt của hẳn hồi lâu.

"Lý do chính là ngươi có một khuôn mặt trời hoa gheo nguyệt."

Người khác hi vọng con rể của mình là người giỏi nhất trong vạn người, không ngờ Hàn phu nhân lại ghét bỏ bộ dáng vượt trội như vậy của con rể?

"Mặt này. . . Mặt ư, nếu như mà ta phá hủy nó?"

Hàn phu nhân nghi hoặc nhìn Quân Tà Diễm, hẳn nói lời này có ý gì?

Quân Tà Diễm rút bội kiếm của thị vệ đứng gần hẳn ra, liền hướng mặt của mình vạch tới.

"Dừng tay."

Ngay khi kiếm sắp chạm gò má của Quân Tà Diễm, tay của hắn bị Tiểu Thánh thú ngăn cản. Hàn tướng quân còn không kịp tới bên cạnh hắn, Hàn phu nhân đã quát to một tiếng dừng tay.

Bọn thuộc hạ của Quân Tà Diễm, cũng kinh hãi, thật tốt, Cung chủ bị người khác ngăn trở rồi, nếu không trở về, Tà Hiên chủ quản nhất định muốn mạng của bọn hắn, chỉ là người đó có thể ngăn cản được Cung chủ bọn họ, xem ra chỉ số võ công cũng không thấp.

"Ta đồng ý rồi, chọn ngày lành mà tới cưới Vũ nhi nhà ta."

Tên tiểu tử này thật có cốt khí, có thể vì Hàn Vũ phá hủy dung mạo, hắn, có thể chăm sóc tốt Vũ nhi của mình.

Một cuộc cầu hôn sóng gió cứ như vậy mà vượt qua!

Ngày thành thân do Hàn tướng quân và Quân Tà Diễm thương lượng, Hàn phu nhân đồng ý, Tiểu Thánh thú cứ như vậy không quấy rối được nữa, ngay khi kết thúc cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền, hôn lễ sẽ được định vào ngày mùng 9 tháng sau

"Có phải quá vội vàng rồi hay không?"

Hàn phu nhân cảm giác Quân Tà Diễm không phải tới cầu hôn, mà là tới cướp người? Vội vàng thành thân với Vũ nhi, chẳng lẽ. . .

"Tiểu tử nguoi, thành thật một chút, có phải nguoi cùng Hàn Vũ đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Chuyện nên xảy ra và không nên xảy ra đều đã xảy ra."

Câu trả lời của Quân Tà Diễm thật là quá kinh điển rồi.

Trong Vô Tình Các, Hàn Vũ và tiểu Nhã ngồi mặt đối mặt.

"Tiểu Nhã, bây giờ nguoi có thể nói cho ta biết sự thật không?"

"Hai năm trước, ta mới biết được thân phận thật sự của ta, lúc ấy, ta cũng không biết Quân Tà Diễm chính là ca ca của ta, khi những người kia muốn giết ta thì Lạc đại nhân đem ta về, nói cho ta biết, thân phận thật sự của ta chính là nữ nhi của đương kim hoàng thượng, hừ, thật không ngờ, từ nhỏ sống như một tên ăn mày ta lại là công chúa, lúc nghe được chuyện này ta cũng không hoàn toàn tin. Một lần hoàng thượng tới phủ Lạc đại nhân, ta trốn ở góc nhìn lên nữ nhân đi cùng ngài ấy, ta liên tin, dáng dấp của ta và bà ấy rất giống nhau. Khi biết rõ thân phận của mình, ta muốn nhanh chóng gặp mặt phụ mẫu, nhưng thật không ngờ, ta nghe được một chuyện kinh thiên, bọn người Lạc đại nhân nghi ngờ Cung chủ Tà cung chính là....Chính là nhi tử của Hoàng thượng, là anh ruột của ta. Ta còn nghe được bọn họ muốn phái ta đi làm thám tử, tiếp cận Quân Tà Diễm sau đó giết hắn, nếu như ta bắt được Quân Tà Diễm, bọn họ liền giết ta diệt khẩu, lúc đó ta rất sợ, không biết phải làm sao, thế là đâm lao thì phải theo lao, ta làm bộ để bọn họ lợi dụng, tiếp cận Quân Tà Diễm, sau đó mang chuyện này nói cho hắn biết. Bọn người Lạc đại nhân không biết nghe được tin tức ở đâu, nói Vô Tình các là sản nghiệp của Tà Cung, liền kêu ta phải nghĩ cách vào Vô Tình các, nhưng không ngờ, một lần lại một lần đều thất bại, tỷ tỷ lại dẫn ta vào Vô Tình các. Sau lần đó, ta vẫn luôn quan sát tỷ tỷ, quan sát tỷ tỷ có phải có mối quan hệ không muốn cho người khác biết với Tà Cung hay không, khi biết tỷ tỷ là nữ nhi của Hàn Tướng quân ta liền suy nghĩ, có phải triều đình đang tính toán diệt trừ Tà cung hay không, vì vậy ta cần tăng nhanh kế hoạch đến gần tỷ tỷ, ta bắt đầu biểu hiện khá hơn một chút, để cho tỷ tỷ tin tưởng ta, khi tỷ tỷ tin tưởng ta, ta có thể nhìn thấy ca ca của ta"

"Vậy nguoi vào ở bên trong, có đem chuyện Vô Tình Các hồi báo cho Lạc đại nhân hay không?"

"Không có, mỗi lần hồi báo ta đều nói nguoi trong Vô Tình các rất cẩn thận, trừ một chút chuyện vặt bên ngoài giao ta xử lý, cũng không để cho ta tiếp xúc nhiều chuyện nội vụ, bọn hắn đều tin."

"Vậy bây giờ nguoi tính như thế nào?"

"Ta. . . Ta không biết. Tỷ tỷ, ta biết rõ phải làm gì, nhưng hiện tại ta rất sợ, Lạc đại nhân nói nếu không nhanh tiếp cận... "

Tiểu Nhã khóc trong ngực Hàn Vũ, một cô bé nhỏ như vậy, lại có một bí mật và khổ sở lớn như vậy, rốt cuộc là điều gì khiến nàng kiên trì như vậy.

"Tiểu Nhã, nguoi muốn gặp mặt Diễm hay không? Dem sự tình nói thật rõ, nói không chừng, sẽ có kết quả tốt ngoài dự đoán đó!"

"Ta. . . Có thể không?"

"Dĩ nhiên có thể, có ta ở đây, ta sẽ không để cho các nguoi có bất kỳ chuyện gì, các nguoi là người thân của ta, nguoi phải tin tưởng ta."

Tiểu Nhã nhìn ánh mắt Hàn Vũ rất kiên định, trong lòng bắt đầu tràn đầy hi vọng.

Hàn Vũ quang minh chính đại mang theo Tiểu Nhã trở về phủ tướng quân, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn cho Tiểu Nhã, và để bọn người Lạc đại nhân một loại ảo tưởng rằng Hàn Vũ bắt đầu tin tưởng Tiểu Nhã, bây giờ Tiểu Nhã có thể đến gần Quân Tà Diễm mà tùy cơ sát hại Quân Tà Diễm rồi.

Khi Hàn Vũ trở về, Quân Tà Diễm đã rời đi, không thể làm gì khác hơn là chờ vào ngày mai chiến quyền thuộc về Đông Lâm quốc, tìm cơ hội để cho

bọn họ gặp mặt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Trong đại điện Đông Lâm quốc, hoàng thượng ba nước đã đến đông đủ, người nên đến cũng đã đến, chỉ còn lại quốc chủ Bắc Tuyết quốc Bắc Trần Thiên là vẫn chưa đến.

"Hoàng thượng, quốc chủ Bắc Tuyết quốc có ý gì? Chẳng lẽ muốn nuốt lời, không trao một phần năm binh quyền ra?"

Nói đến quốc chủ Tây Phong quốc Tây Hạo Nhiên, sau lần thí thố đó, hắn vẫn mất tích, hôm qua mới trở về, cùng hắn về còn có Thất Nương vốn phải đi theo Bắc Trần Thiên, mà bây giờ xác thực là Thất Nương đang đi cùng Tây Hạo Nhiên.

Chắc hẳn trước đây giữa họ đã từng xảy ra một vài chuyện. Ánh mắt ác độc của Thất Nương luôn nhìn vào vị trí của Bắc Trần Thiên, Hàn Vũ đoán rằng kế tiếp sẽ có trò hay để xem rồi.

"Bắc Tuyết quốc Bắc quốc chủ đến. . ."

Một tiếng thông báo cắt đứt suy nghĩ của Hàn Vũ.

Lúc đi vào ánh mắt Bắc Trần Thiên nhìn về phía Hàn Vũ rồi nhanh chóng đi tới vị trí của mình.

"Không biết Bắc quốc chủ đây là có ý gì? Để cho chúng ta ở tại đây chờ đợi."

Lạc đại nhân thật không sợ thiên hạ thêm loạn, đây không phải là đi tìm chết hay sao?

"Người có thể không cần đợi."

"Ngài. . . Hừ, hoàng thượng của ta không so đo với ngài, đó là do hoàng thượng của ta khoan dung, không giống ngài, trường hợp quan trọng như vậy lại đến trễ, thảo nào Bắc Tuyết quốc lại thua không dậy nổi? Hay là Bắc quốc chủ sợ?"

Bắc Trần Thiên làm như không nghe thấy những lời của Lạc đại nhân, khiến sắc mặt Lạc đại nhân tức đến tái nhợt.

"Lui ra"

Quân Phong Hiếu nhìn Lạc đại nhân như đang diễn hề, trong lòng vô cùng khinh bỉ

"Vâng, hoàng thượng."

"Đã đến giờ, Nam quốc chủ, mời ngài lên hoàng đài."

Hôm nay hình như Nam Dương Huyền trông thoải mái hơn ngày thường rất nhiều, giống như vừa trút bỏ được gánh nặng nhiều năm. Hắn chắc hẳn rất căm ghét chiến quyền này, nếu như không có nó thì cũng không có cuộc chiến tranh đoạt chiến quyền, thì Yến Tử của hắn cũng sẽ không rời xa hắn.

Nam Dương Huyền không nói gì bước lên đài cao, trong tay cầm sẵn quân kỳ giao cho Quân Phong Hiếu, đây có thể được xem là thời khắc thiêng liêng, đối với Đông Lâm Quốc mà nói, từ giờ phút này, vận mệnh Đông Lâm Quốc sẽ hoàn toàn thay đổi, đối với Võ Đại Lục mà nói, trong tương lai không xa toàn bộ Võ Đại Lục sẽ không còn chiến tranh.

Người đứng đầu, phải đổi rồi.

Sau khi Nam Dương Huyền xuống hoàng đài, thật sự cảm thấy rất nhẹ nhõm, nét mặt khi nhìn Hàn Vũ cũng mang theo nhiều niềm vui hơn lúc trước, Hàn Vũ cũng hướng Nam Dương Huyền nhẹ gật đầu.

"Ha ha ha ha, tốt, lần tranh đoạt chiến quyền này đã thuộc về Đông Lâm Quốc của trẫm rồi. Ha ha ha."

"Chờ đã, Đông Quốc chủ, lệnh bài và quân kỳ phải ở chung một chỗ, như vậy chiến quyền mới thật sự thuộc về Đông Lâm Quốc, hiện tại, có phải Đông Quốc chủ nên lấy lệnh bài ra rồi hay không?"

Nói chuyện là sứ giả Bắc Tuyết quốc, trước khi đi vào Huyền Lâm Bắc Trần Thiên đã nói cho hắn biết, lệnh bài có thể không có trên người Quân Phong Hiếu, bọn họ phải bao nhiêu người dò la cũng không tìm ra, hiện tại, cũng chỉ có thể đánh cược một lần.

"Ha ha ha, trăm vui quá nên quên mất."

Quân Phong Hiếu từ trong lòng ngực lấy ra lệnh bài, ánh mắt mọi người đều thể hiện sự thèm khát, người tỏ ra không tin nhất chính là Lạc đại nhân.

Lệnh bài không có trên người Hoàng thượng, chuyện này chính Hoàng thượng đã nói cho hắn biết, nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra?

Chẳng lẽ Hoàng thượng lừa gạt hắn? Không thể nào, hiện tại Hoàng thượng chuyện gì cũng chưa biết, không có lí do gì lừa gạt hắn, chỉ còn một khả năng, đó là lệnh bài vừa được tìm về.

Hôm qua, trước khi đi Hàn Vũ đã trả lệnh bài lại cho Hoàng thượng,

Hàn Vũ trước khi đi, cũng đã đem quyền làm trả lại cho hoàng thượng, vừa khéo hôm qua Quân Tà Diễm mang lệnh bài trên người, thời điểm biến thân không có vứt bỏ nó.

Quân Phong Hiếu cầm lệnh bài và quân kỳ giờ lên thật cao.

"Chiến quyền năm nay thuộc về Đông Lâm Quốc."

"Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Đám quần thần Đông Lâm Quốc quỳ gối dưới chân Quân Phong Hiếu, chuẩn bị nhận ban thưởng từ thiên tử, thế nhưng chờ đợi Lạc đại nhân lại là hung tin.

"Đều đứng lên đi, tại đây ta có chuyện muốn tuyên bố. Lần này Tà cung trợ giúp triều đình tranh đoạt chiến quyền lập không ít công lao, ở đây, trăm tuyên bố, triều đình và Tà cung từ đây không còn hận thù, chung sống trong hòa bình."

Vào lúc này Quân Phong Hiếu đặc biệt tuyên bố chuyện như vậy, là có mục đích gì? Dưới hoàng đài mọi người không dám truy hỏi, nhưng Lạc đại nhân không thể giữ bình tĩnh được nữa.

"Hoàng thượng, vạn lần không được, danh tiếng Tà cung không tốt, bọn họ làm rất nhiều chuyện không có tình người, triều đình nên phái người tiêu diệt Tà cung, như vậy cũng như cho thiên hạ dân chúng một câu trả lời, sao có thể chung sống hòa bình với Tà cung được chứ?"

Quỳ gối trong đại điện, thân thể Lạc đại nhân run lẩy bẩy, không biết là đang lo lắng mưu kế của mình bị bại lộ hay là đang kích động vì những lời mình vừa nói có thể đã động Hoàng thượng.

"Há? Xem ra Lạc đại nhân đối với Tà cung rất hiểu rõ? Không biết Tà cung làm những chuyện gì mà không có tính người?"

Cái vấn đề này hỏi Lạc đại nhân, nếu như hắn nói ra những điều biết về Tà cung điều đó chứng tỏ rằng dù không có chỉ ý mà hắn vẫn lén lút điều tra Tà cung, còn nếu hắn không nói ra thì hắn sẽ bị khép tội vu hãm.

"Hoàng thượng. . . Chuyện này. . ."

Hiện tại Lạc đại nhân thật sự khó giải quyết rồi.

"Còn có ai cảm thấy trăm nên phái binh tấn công Tà cung?"

Hoàng thượng cũng không muốn làm khó Lạc đại nhân, tiếp tục hỏi thăm các đại thần khác.

"Bọn thần hy vọng Hoàng thượng tấn công Tà cung."

Hoàng thượng lặng lẽ nhìn về phía Hàn tướng quân, Hàn tướng quân nhẹ gật đầu một cái.

"Tốt lắm, các người đều đứng lên đi, trăm biết nên làm như thế nào."

"Hoàng thượng anh minh."

Những người quỳ xuống trợ giúp Lạc đại nhân, không biết chờ đợi bọn họ là khốn cảnh như thế nào.

"Chiến quyền thuộc về Đông Lâm Quốc, xin ba vị quốc chủ giao ra một phần năm binh quyền của mình cho Đông Lâm quốc."

Nói xong, ba vị quốc chủ lên hoàng đài giao quân kỳ của quốc gia mình vào tay Quân Phong Hiếu.

"Hội nghị Tứ Quốc và cuộc so tài tranh đoạt chiến quyền đã kết thúc, bây giờ có thể buông lỏng một chút rồi, nếu có yêu cầu gì cứ việc nói ra, trăm sẽ cố sức thực hiện"

Trong đại điện Quân Phong Hiếu ngồi trên hoàng vị cao cao, còn tâm tình Lạc đại nhân lúc này vô cùng rối rắm, mọi kế hoạch của hắn đều bị đảo lộn.

"Đông Quốc Chủ, ta có một thỉnh cầu, không biết có nên nói hay không."

"Bắc Quốc Chủ, xin nói."

"Thình cầu của ta là Đông Quốc chủ, xin người nhường lại ngôi vị hoàng đế."

Nói xong liền rút kiếm hướng về phía Quân Phong Hiếu đâm tới, lúc này Lạc đại nhân vô cùng hưng phấn, không ngờ có người lại cùng suy nghĩ với hắn.

Nhưng đang lúc vui mừng, thân thể hắn không hiểu sao lại bay về phía Quân Phong Hiếu, hắn là quan văn sao biết được thân thể của mình đã bị người khác khống chế.

"A, cứu. . ."

Tiếng kêu cứu mạng còn chưa kịp phát ra, thân thể Lạc đại nhân liền chia thành hai phần.

"Có ai không, bắt Bắc quốc chủ lại."

Nhưng không có ai là đối thủ của Bắc Trần Thiên, kỳ quái hơn chính là những người Bắc Trần Thiên giết đều là những người mới vừa quý nói muốn tiêu diệt Tà cung.

Hàn tướng quân che chở đẩy Hàn Vũ tới bên cạnh Hoàng thượng, nhìn những người vốn nên chết từ lâu dưới kia, khoe miệng Quân Phong Hiếu không tự chủ nhếch lên.

"Tây Quốc chủ, Nam Quốc chủ xin đi theo ta, Hoàng thượng giao ta bảo đảm an toàn của hai vị, mời đi theo ta."

Sau khi Hàn Tướng quân mang Hàn Vũ đến bên cạnh hoàng thượng, liền đi nghênh đón hai vị quốc chủ khác, nếu như ba vị quốc chủ cùng xảy ra chuyện tại nơi này, Đông Lâm quốc sẽ bị hiểm nguy lớn nhất, trước đảm bảo an toàn, mọi chuyện sau sẽ giải quyết.

Tây Hạo Nhiên và Nam Dương Huyền liếc mắt nhìn nhau, trong mắt nhau đều thấy được tính nghiêm trọng của sự việc, đó chính là một dạng ràng buộc.

Một cuộc sóng gió qua đi, Bắc Quốc chủ bị khéo tội danh ám sát nước chiến quyền Đông Quốc chủ, bị giam vào hoàng lao, mà Lạc đại nhân, anh dừng hi sinh vì nước.

Sau lần đó, có một số "Dân chúng" tố cáo, Lạc đại nhân từng ăn hối lộ, bóc lột dân chúng. Sau khi biết được Hoàng thượng liền tịch thu nhà Lạc đại nhân, mà Lạc Thục phi không chịu được đả kích nên hóa "Diên", Đại hoàng tử vì muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, âm mưu hành thích cha giết huynh, nhưng cuối cùng âm mưu không thực hiện được, Hoàng thượng được Cung chủ Tà cung cứu mạng. Lạc gia, từ đó biến mất khỏi Đông Lâm quốc.

Những chuyện này xảy ra trong vòng mười ngày, trong vòng mười ngày Lạc gia một gia tộc lớn mạnh liền biến mất, điều này khiến cho các quan viên khác cảm thấy nguy hiểm, ra sức tự bảo vệ mình.

Đại hoàng tử ở trong lao, Hoàng thượng cũng đi gặp hắn mấy lần, cuối cùng phát hiện hắn không phải con ruột của mình, trong lúc tức giận ra tay giết hắn. Dĩ nhiên, những chuyện này không được công khai, Hoàng thất cần phải giữ sĩ diện.

Từ lúc Bắc quốc chủ bị bắt đã là chuyện của nửa tháng trước.

Bên trong thư phòng của Hoàng thượng, đến không ít người.

Quân Tà Diễm và Hàn Vũ từ sáng sớm đã đến diện kiến, Hàn Vũ còn dẫn Tiểu Nhã theo, vốn là Tiểu Nhã muốn trò chuyện với Quân Tà Diễm nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của hắn thì những lời muốn nói đều nuốt xuống hết.

Linh quý phi dẫn theo Đại công chúa, Tam hoàng tử và Tiểu công chúa cùng đến thư phòng, bà không biết hôm nay vì sao Hoàng thượng nhất định muốn gặp bọn họ, đã xảy ra chuyện gì.

Quân Tà Diễm không mang mặt nạ, khuôn mặt tuấn mỹ kia khiến Đại công chúa lần đầu tiên nhìn thấy không thể dời mắt được. Đây là lần đầu tiên nàng gặp được một nam nhân anh tuấn như thế, nhất định nàng phải lấy được hắn. Đại công chúa nhìn Quân Tà Diễm cầm tay Hàn Vũ, đôi mắt hận thù nhìn về phía Hàn Vũ.

Trực giác của nữ nhân là linh nghiệm nhất, Hàn Vũ cảm nhận được ánh mắt hận thù đó nhưng nàng không thèm để ý, Đại công chúa có lẽ không sống được bao lâu nữa, bởi vì thân phận thật sự của chính nàng ta.

Khi Linh quý phi nhìn thấy Quân Tà Diễm, bà không dám tin vào mắt mình, mọi tâm tình đều đặt vào Quân Tà Diễm

Chuyện này. . . Điều này sao có thể.

Linh quý phi từ từ đi đến trước mặt của Quân Tà Diễm, nhìn đầu tóc bạch kim kia và khuôn mặt cực kỳ giống Quân Phong Hiếu. Nước mắt không kìm chế được từng giọt từng giọt rơi xuống. Nhìn qua Tiểu Nhã bên cạnh, rốt cuộc Linh quý phi không chịu được hôn mê bất tỉnh, Quân Tà Diễm thấy vậy liền đỡ lấy bà.

"Lớn mật, người là người nào, dám ra tay với linh quý phi. Có ai không, bắt bọn họ lại cho ta."

Đại công chúa ra lệnh nhưng không có một người nghe theo.

"Các người. . . Các người tai điếc rồi sao?"

"Người tới, bắt Đại công chúa và tiểu công chúa lại, đưa bọn họ và Đại hoàng tử giam chung một chỗ."

Người ôn nhu như Tam hoàng tử khi phát ra uy lực không ngờ cũng vô cùng kiên quyết.

"Các người. . . Làm phản, Tam Hoàng huynh, huynh đang làm cái gì vậy? Mẫu phi. . ."

Tiểu công chúa từ đầu đến cuối đều không biết chuyện, nhưng hình như Đại công chúa biết một vài chuyện, nhưng hiện tại nàng không có chút lực phản kháng.

Sau khi bắt Đại công chúa và tiểu công chúa, Hoàng thượng và Quân Phong Khải từ phía sau đi ra.

Linh quý phi nằm ở trên giường vẫn chưa tỉnh lại.

"Hôm nay, các con của trẫm tụ họp, không ngờ trẫm dốc sức cho Đông Lâm quốc

, đến cuối cùng ngay cả con của mình cũng không bảo vệ tốt, phụ hoàng, thực xin lỗi các người."

Quân Tà Diễm, Quân Phong Khải, Quân Thương Khôn và Tiểu Nhã bốn người nhìn nhau, thật không thể tin được, bốn người bọn họ sẽ có số mạng như vậy. Quân Thương Khôn nhìn Quân Tà Diễm và Tiểu Nhã, đây chính là ca ca và muội muội ruột thịt của hắn, tuy nhiên hắn đã bỏ lỡ quãng thời gian tốt đẹp bên bọn họ. Tiểu Nhã cũng không nghĩ đến có một ngày nàng gặp lại người thân của mình, thời điểm bị Lạc đại nhân khống chế, nàng vô cùng tuyệt vọng, chỉ khi gặp được Hàn Vũ, nàng mới thấp lên một tia hi vọng mới.

Quân Tà Diễm luôn duy trì vẻ mặt lạnh lùng vốn có, Hàn Vũ kéo kéo hắn lại, hắn mới nhìn qua những người xung quanh, không phải hắn không quan tâm mà là hắn thật sự không biết phải biểu đạt cảm xúc như thế nào.

"Oa a a, ô ô ô"

Cuối cùng Tiểu Nhã không nhịn được khóc rống lên. Quân Tà Diễm nhìn qua Quân Thương Khôn, hai người bọn họ cùng đi về phía Tiểu Nhã, ôm nàng vào lòng.

Linh quý phi đang nằm trên giường len lén mở mắt ra, thấy vậy vô cùng yên lòng nhắm mắt lại.

Nàng vì muốn bảo vệ con của mình mà đi theo Hoàng hậu đối phó Lạc thực phi, nhưng không ngờ từ đầu mình đã thua. Ca ca nói không sai, cửa cung sâu như biển, nàng không muốn những đứa con của mình đi lại con đường của nàng, tương lai của bọn chúng sẽ để chúng tự quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Ai, trầm mặt rồi, trầm tính đợi sau khi hai người thành thân liền thôi vị, đến lúc đó, Diễm người liền kè. . ."

"Hoàng thượng, thần nghĩ Nhị hoàng tử là người thích hợp nhất để kế thừa ngôi vị, là người ngài nên chọn."

Hàn Vũ cắt ngang lời nói của Quân Phong Hiếu, nàng không thể để cho Quân Tà Diễm làm hoàng thượng, đến lúc đó, bọn họ nhất định sẽ không còn được như bây giờ nữa.

"Vì sao?"

Ông hy vọng Quân Tà Diễm kế thừa Hoàng vị, thế nhưng hắn không có một chút quan tâm nào đến hoàng vị này.

"Căn bản Diễm không muốn kế thừa hoàng vị, hoàng thượng cần gì miễn cưỡng, Diễm cũng không thích hợp với hoàng vị, hắn không hiểu được những việc như thương lượng và nhân từ, nếu có một vị hoàng đế như vậy sẽ chỉ khiến bách tính oán than. Đến lúc đó, Đông Lâm quốc nhất định sẽ trở nên không yên bình. Nhưng Nhị hoàng tử thì không giống vậy, hắn sẽ là một vị minh quân, là một vị minh quân của Đông Lâm quốc cũng là minh quân của toàn bộ Võ đại lục."

"Biểu muội, người. . ."

Quân Phong Khải không ngờ nàng sẽ có ý nghĩ như vậy, hẳn xác thực muốn hoàng vị, thế nhưng hẳn muốn đạt được bằng chính sự cố gắng của mình chứ không phải do người khác bổ thí.

"Biểu ca, ta không phải muốn bổ thí hoàng vị cho huynh, huynh xác thực có bản lĩnh và tư cách này, Diễm không thích hợp với hoàng vị."

Không ngờ Hàn Vũ biết suy nghĩ trong lòng hẳn.

"Biểu ca, hy vọng huynh có thể thống trị Đông Lâm quốc thành một nước lớn mạnh nhất Võ đại lục, chúng ta sẽ dốc sức giúp đỡ huynh."

"Cảm ơn. Ta sẽ không phụ kỳ vọng của các người."

Khi tất cả phong ba qua đi, rốt cuộc Quân Tà Diễm cũng chờ được đến ngày cưới Hàn Vũ về làm vợ.

Từ sáng sớm hôm nay, Thúy Trúc lấy ra một bộ áo cưới mà nàng chưa từng được nhìn thấy bao giờ, bộ áo cưới này như một đóa hoa, Hàn Vũ mặc vào tựa như tiên nữ hạ phàm, Hàn Vũ chưa từng nghĩ đến những điều này lại xảy ra.

Hôm nay Hàn Vũ thật quyến rũ, một thân áo cưới màu hồng, mặc dù bọn họ chưa từng thấy nhưng với sự quyến rũ của nàng cũng đủ chứng minh áo cưới này sẽ là một trào lưu mới khắp Võ đại lục.

"Đại tâu, hôm nay muội thấy tâu là người xinh đẹp nhất!"

Không ngờ một người bình thường như vậy, chỉ cần mặc vào một bộ áo cưới tuyệt đẹp thì lại trở nên quyến rũ vô cùng.

"Vũ Nhi, sau khi làm vợ người ta cần phải sống thật tốt, nữ tử muốn phu quân thương yêu mọi việc đều phải nhường nhịn, duy nhất một điều không thể nhịn là việc phu quân ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu như con nhịn lần thứ nhất như vậy sẽ có lần thứ hai, sau này sẽ có thêm nhiều lần nữa."

"Mẫu thân, có phải ngài cũng hành xử như thế, không cho phụ thân ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt hay không?"

"Ha ha ha, phụ thân con hẳn không cần ta quản, là phụ thân con một lòng một dạ với ta."

"Khụ khụ"

Chẳng biết lúc nào, Hàn tướng quân đã đứng ở cửa.

"Vũ nhi, con đã chuẩn bị xong chưa, kiệu hoa của Quân Tà Diễm đã gần đến tới cửa rồi."

"Vâng, con chuẩn bị xong rồi."

Hàn Vũ đội khăn voan đỏ lên được Thúy Trúc dẫn đi tới cửa.

"Tân nương đến."

Hôm nay Quân Tà Diễm cũng mặc trang phục màu hồng, hoa mỹ hơn so với trước, là một nam nhân anh tuấn tuyệt mỹ, chiếm được tâm tư của không ít thiếu nữ xung quanh.

Quân Tà Diễm cầm tay Hàn Vũ, hai tay nâng dẫn nàng đi về phía kiệu hoa, một cảnh tượng tốt đẹp như vậy thế nhưng Tà lão đầu lại không có ở đây.

"Tân nương lên kiệu"

Quân Tà Diễm đưa Hàn Vũ vào bên trong kiệu, đi đến Tà cung.

"Phu nhân, ngài đừng khóc, tiểu thư nàng sẽ trở lại thăm ngài."

Gặp lại nhau chưa được bao lâu, giờ lại phải gả nữ nhi đi xa, sao bà lại không thương tâm được đây.

Hôm nay là ngày trọng đại của Tà cung, vốn Quân Phong Hiếu muốn tổ chức hôn lễ trong hoàng cung, thế nhưng Hàn Vũ và Quân Tà Diễm không đồng ý, hoàng cung không có kị ức của bọn họ.

Trong Tà cung, Hoàng thượng và Linh quý phi đã ngồi chờ từ lâu, sau khi biết rõ sự thật người của Tà cung vô cùng vui mừng, không ngờ chủ tử của bọn họ lại là hoàng tử. Mặc kệ hẳn là ai, chủ tử của bọn họ vĩnh viễn đều là Quân Tà Diễm, sẽ không có điều gì có thể thay đổi việc đó.

"Tân lang tân nương đến"

Quân Tà Diễm dẫn Hàn Vũ đi tới phòng khách. Ở tại chỗ này, vì muốn tạo uy tín nàng không quan tâm đến thân thể của mình chỉ biết đánh đến khi nào thắng mới thôi, vì muốn gặp Quân Tà Diễm nàng chấp nhận thách đấu với Phong Yên, Hàn Vũ đang nghĩ đến Phong Yên thì nàng ta liền xuất hiện tại đây.

"Ha ha ha ha, không ngờ, thực sự không ngờ, ta đau khổ chờ ở bên cạnh ngài mấy năm, lại đổi lấy kết quả bị ngài truy sát, chính là vì nàng ta? Nàng ta hơn ta chỗ nào?"

Hàn Vũ vốn muốn xóc khăn voan lên, lại bị Quân Tà Diễm ngăn cản.

"Khăn voan này, chỉ có thể là ta giúp nàng vén lên."

Hàn Vũ lại bỏ tay xuống.

"Quân Tà Diễm, chẳng lẽ ngài một chút cũng không có để ý tới ta sao?"

"Phong trần đâu?"

Quân Tà Diễm không nhìn đến Phong Yên, gọi tên Phong Trần.

"Cung chủ, ta. . ."

"Giết nàng, lập công chuộc tội."

Quân Tà Diễm biết rõ tâm tư của Phong Trần dành cho Phong Yên, thế nhưng Phong Trần đã phạm phải một sai lầm lớn, chính là không nên để Phong Yên có mặt tại đây vào hôm nay.

"Vâng."

Ngày ấy khi hắn tìm được Phong Yên, khuyên bảo Phong Yên trở lại, nàng đồng ý, thế nhưng không ngờ hôm nay nàng lại xuất hiện ở đây gây loạn, mệnh lệnh của Cung chủ hắn không thể cãi lại, Phong Yên, chỉ có thể xin lỗi nàng.

Một sự việc nhỏ xen ngang, làm cho hôn lễ tăng thêm không ít màu sắc.

"Tân nương tân lang bái đường."

Hôn lễ vẫn tiếp tục, bên ngoài vẫn đang đánh nhau, đối với Hàn Vũ mà nói hôn lễ này thực sự rất đặc biệt, còn có một vài tiết mục góp vui.

"Chậm đã, hai người các ngươi, gan thực sự rất lớn, không đợi sư phụ về mà dám thành thân"

Ngồi ở bên trong, khi nghe được giọng nói của Tà lão đầu thì Tiểu Thánh Thú vô cùng vui sướng đứng lên. Mà Hoàng thượng và Linh quý phi thì lại không biết chuyện gì đang xảy ra, sao việc thành thân của Quân Tà Diễm và Hàn Vũ lại khó khăn như vậy?

Kích động không chỉ có mình Tiểu Thánh Thú, Hàn Vũ và Quân Tà Diễm cũng vô cùng kích động.

"Chủ nhân "

Tiểu Thánh Thú hô lên một tiếng, khiến bàn tay Hàn Vũ đang nắm tay Quân Tà Diễm càng thêm siết chặt, vậy Tà lão đầu chính là cha ruột của nàng, tất cả nghi vấn rốt cuộc đã sáng tỏ, vì sao Tà lão đầu lại xuất hiện tại Hàn phủ, vì sao nhất định muốn nàng nhận làm sư phụ, vì sao muốn nàng và Quân Tà Diễm phải ở chung một chỗ. Ông... Thì ra đều nằm trong tính toán của ông. Ông chính là người mà thế nhân vẫn hay nhắc đến, Thánh giả đã đi theo vợ mình mấy trăm năm trước.

"Vị này chính là?"

Hoàng thượng đặt câu hỏi, nếu không giải quyết việc này, sẽ qua giờ lành.

"Là sư phụ của ta, cũng là sư phụ của Hàn Vũ, cũng là. . ."

Trong tay truyền đến ám hiệu, ngăn trở Quân Tà Diễm nói ra sự thật. Đồng thời tiếng cười của Tà lão đầu cũng đã ngăn lại lời của Quân Tà Diễm.

"Tốt, thực sự rất tốt, không ngờ các ngươi nhanh như vậy đã thành thân, không phụ hy vọng của ta!"

"Còn mời sư phụ lên ghế ngồi."

Sau khi Tà lão đầu ngồi xuống, cuối cùng Quân Tà Diễm và Hàn Vũ đã có thể bái đường.

"Nhất bái thiên địa."

"Nhị bái cao đường."

"Phu thê đối bái."

"Đưa vào động phòng, kết thúc buổi lễ."

Một câu cuối cùng kết thúc buổi lễ, âm thanh bên ngoài cũng chấm dứt.

Buổi tối, trong lúc Hàn Vũ vô cùng lo lắng thì rốt cuộc cửa phòng cũng bị mở ra.

Quân Tà Diễm hơi thở phát ra mùi rượu chậm rãi đi về phía Hàn Vũ, nhẹ nhàng xốc khăn voan của nàng lên, dưới ánh đèn Hàn Vũ thật là quyến rũ. Cầm tay Hàn Vũ, đi tới trước bàn, rót hai ly rượu, sau khi uống xong rượu giao bôi lại ôm Hàn Vũ đi đến bên giường, thổi tắt nến, cởi bỏ trang phục, bên trong phòng cảnh xuân vô hạn.

"Diễm, sự phụ nói có thật không? Chỉ cần chúng ta thành thân, chàng sẽ có thể không chế quái thú bên trong cơ thể mình thật tốt sao?"

"Sự phụ sẽ không gạt chúng ta ."

"Thế nhưng . ."

"Lão bà. Sau này chỉ cần ta không muốn biến thân, thì sẽ không phải biến, như vậy không có gì là không tốt."

"Thế nhưng . ."

"Lão bà, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta không nên bàn luận về chuyện này nữa, hiện tại nàng là của ta!"

Nói xong không chờ Hàn Vũ trả lời, liền che phủ lên môi nàng. Mọi chuyện giờ đã là bụi trần.

Năm năm sau, ở trong năm năm này, cuối cùng thì Võ đại lục cũng bị Đông Lâm quốc thống nhất, Hàn Vũ tức trí đa mưu, Quân Tà Diễm anh dũng, giúp đỡ tân hàng Đông Lâm quốc Quân Phong Khải hoàn thành thống nhất.

Bắc Trần Thiên bị Tà Hiên khống chế, sau khi làm ra vẻ chống trả một phen thì Nam Dương quốc cũng quy thuận Đông Lâm quốc, Tây Phong quốc càng không cần nói, từ trong nội bộ đã bắt đầu suy bại, không cần phí nhiều công sức đã có thể chiếm lấy.

Nam Dương Huyền trông coi phía nam, chỉ là không xưng vương, Quân Thương Khôn thì trông coi phía tây, mà phía bắc giao cho Tà Hiên khống chế Bắc Trần Thiên.

Sau khi thống nhất thiên hạ, Quân Phong Khải sửa lại quốc hiệu thành Vũ Đế quốc.

Thành thân năm thứ hai Hàn Vũ sinh hạ một bé trai, thông minh, phúc hắc, đáng yêu, muôn vàn sủng ái đều tập trung trên người hắn, lại luôn luôn chiếm lấy Hàn Vũ. Sau đó nàng sinh thêm một bé gái.

"Mammy, phụ thân hắn lại biến thành quái thú" một bé trai mũm mĩm dắt theo một bé gái nhỏ hơn chạy lon ton đến trước mặt Hàn Vũ, nước mắt giàn giụa chỉ trích phụ thân của chúng.

Chỉ thấy Hàn Vũ đi tới trước mặt quái thú, một quyền đánh lên trán quái thú nói "Lần sau, nếu ở trước mặt con trẻ mà biến thành quái thú, ta liền cho chàng cầm dục nửa năm, hừ" nói xong tức giận bỏ đi.

Chỉ thấy mỗi quái thú tức tối nhìn bé trai, mắng cũng không được, đánh thì không nổi, ai, rõ ràng là nó muốn nhìn hắn biến thành quái thú một lần mà...

Bé gái đi tới trước mặt quái thú, hôn lên mặt của hắn, sau đó cười hi hi nói "Phụ thân, ca ca hắn xấu xa không ngoan, bảo bảo ngoan nhất! Phụ thân thân thân."

Quân Tà Diễm biến trở về hình dạng vốn có, ôm lấy bảo bảo không nhìn đến bé trai kia, đi về phía Hàn Vũ vừa bỏ đi.

Bé trai không ngờ muội muội của hắn vậy mà làm phản. . .

"Phụ thân, con sai rồi, con sai rồi. . ."

Bé trai đuổi tới.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Phúc Hắc Của Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.